

Hát Tình Ca Cho Em

Contents

Hát Tình Ca Cho Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24: Chương 24	65
25. Chương 25	68
26. Chương 26	72
27. Chương 27	75
28. Chương 28	79
29. Chương 29	82
30. Chương 30	85
31. Chương 31	89
32. Chương 32	92
33. Chương 33	95
34. Chương 34	98
35. Chương 35	103
36. Chương 36	105
37. Chương 37	110
38. Chương 38	114
39. Chương 39	118
40. Chương 40	121
41. Chương 41	123

“Được rồi, được rồi. Van xin cậu đừng lắc lư vòng một của cậu trước mặt tớ nữa! Cậu đi nhanh đi, đứng đây thêm chút nữa để chủ nhiệm Hoàng thấy được, lại hỏi cậu có bị cảm lạnh không đó.”

“Á, tiểu Phàm yêu quý, cậu đối với tớ tốt quá! Tớ yêu cậu, yêu rất rất nhiều!” Mã Ly hài lòng nhảy cẫng lên, ôm chặt Diệp Phàm như đang ôm gấu bông, hại cô thiếu chút nữa đã nghẹt thở.

“Chắc...” Diệp Phàm thở dài, nhìn theo bóng lưng uốn mình của Mã Ly, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Phụ nữ có vòng một đầy đặn như Mã Ly, hầu như mỗi ngày đều phải kiểm soát để trốn đi hẹn hò. Đàn ông bên cạnh cô ấy nhiều như rau hẹ mùa xuân, cắt khóm này còn khóm khác. Còn chính cô, đến cả gốc hành bên người cũng còn không có. Không có hành cũng không sao, thế mà mẹ cô còn muốn nhanh chóng sắp xếp các đối tượng gặp mặt cho cô, mỗi một người đều có mùi nặng nề, thậm chí có cả tỏi nữa...

Diệp Phàm nghĩ đến đây, bỗng nhiên cảm thấy lạnh toát toàn thân. Cô lắc đầu xua tan ý nghĩ mù mịt chướng khí này ra khỏi đầu, lúc này mới lại bắt đầu vui đầu phân loại và dán nhãn sách.

Một lát sau, cô bỗng thấy có cái gì đó đang kéo áo của mình. Cô cúi đầu nhìn xuống một chút, liền thấy một bàn tay nhỏ bé mập mập đang túm góc áo của cô, lay nhẹ vài cái.

“Cô ơi, con muốn mượn sách.” Giọng nói cậu nhóc êm dịu, nghe qua giống như một nắm gạo nếp mềm dẻo.

Diệp Phàm loáng cái đã bị thu hút, cô ngồi xổm xuống thấy đỉnh đầu cậu bé vẫn chưa cao qua đầu mình, ước chừng khoảng sáu bảy tuổi. Khuôn mặt tròn vo phấn nộn, đôi mắt to mọng nước nhìn cô. Hàng lông mi tựa như cánh quạt hướng ra hai bên. Cậu nhỏ khiến cho cô không nhịn được muốn ôm một cái.

“Được, con muốn mượn sách gì?” Diệp Phàm đưa tay xoa đầu cậu bé, “Cô chọn cho con có được không?”

“Con muốn mượn quyển này.” Cậu bé cố gắng giơ quyển sách trong tay lên. Lúc này Diệp Phàm mới phát hiện cậu đang cầm cuốn sách bìa cứng Tam quốc diễn nghĩa. Đây là quyển sách dày nhất, nhiều chữ nhất trong thư viện dành cho trẻ em này của bọn họ.

“Quyển này dày quá, cô tìm cho con một cuốn có tranh minh họa thật đẹp được không?”

“Không muốn, con muốn quyển này cơ!” Cậu bé lắc đầu như trống bỏi, vẻ mặt cố chấp.

Diệp Phàm then thùng: là con nhà ai, mới nhỏ như vậy đã đọc truyện này? Cô vừa nghĩ vừa nhận quyển sách kia cùng thẻ mượn sách trên tay cậu bé, nhập vào máy vi tính mã số.

Thẻ mượn sách này mới làm, không có bất kì ghi chép mượn sách nào. Trong hệ thống hiện rõ thông tin của cậu bé.

...Đoàn Dự[2], nam, sáu tuổi.

[2] Đoàn Dự: còn có tên là Đoàn Chính Nghiêm, Đoàn Hòa Dự; là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đoàn Dự cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tác phẩm kiếm hiệp nổi tiếng Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung.

Nhìn thấy tên này, Diệp Phàm xém tí nữa đã bật cười, có người mẹ nào sẽ gọi con trai mình là Đoàn Dự? Phải chăng mong muốn chồng của mình chính là Đoàn Chính Thuần[3]?

[3] Đoàn Chính Thuần: là cha của Đoàn Dự, là vua thứ 15 của nước Đại Lý.

Diệp Phàm cố nhịn cười, nhập mã số sách vào hệ thống. Cô lúc này mới giao sách ra ngoài, đang lo lắng cậu bé cầm quyển sách dày như thế này có được hay không, thì bỗng nhiên có một bàn tay đàn ông với sang, nhận cuốn sách cô đưa cho cậu bé.

“Ba đến rồi đây.” Âm thanh này rất êm tai là một cảm giác trầm ổn trong sáng. Diệp Phàm bắt giắc ngừng đầu lên nhìn, thoáng chốc hơi thất thần.

Đối phương là một người đàn ông rất cao, mặc một chiếc áo sơ mi trắng được ủi rất thẳng thớm. Áo vest đen đã được cởi ra, tùy ý vắt lên cánh tay. Khuôn mặt góc cạnh rõ rệt không thể nói là quá tuấn tú, nhưng đủ khiến cho người ta cảm nhận rất đàn ông.

Tại đây như nổi lên cái không khí thập niên bảy mươi, Diệp Phàm đã rất lâu không nhìn thấy được một người tỏa ra khí chất mạnh mẽ đàn ông toàn thân như vậy. Anh không giống những thanh niên hai mươi tuổi đầu lỗ mãng, tính khí trẻ con, cũng không giống mấy ông chú ba bốn mươi tuổi cơ thể mập mạp. Nói chung anh là một người đàn ông có thể làm người khác vừa liếc mắt một cái là có thể nhớ kỹ.

Đây chính là “Đoàn Chính Thuần” sao? Diệp Phàm nghĩ thầm.

“Tiểu Dự, mau cảm ơn cô đi.”

Suy nghĩ của Diệp Phàm bị tiếng nói bùi tai của người đàn ông cắt đứt. Sau một giây, giọng điệu trẻ con của cậu bé đã vang lên: “Cảm ơn cô ạ.”

Về mặt đáng yêu kia ngay lập tức chọc cười Diệp Phàm: “Ngoan quá, phải nhớ yêu quý sách vở thật tốt nha.”

“Cô không nói con cũng biết. Ba con vẫn luôn nói với con, yêu quý sách vở thật tốt.”

“Cô nhắc nhở con, con phải nói ‘Vâng ạ, con cảm ơn’, biết không?” Người đàn ông bên cạnh nhắc nhở.

“Dạ. Vâng ạ, cảm ơn cô!” Trẻ con dù sao vẫn là trẻ con, một mặt vừa mới nói xong, mặt khác đã nắm tay người đàn ông lôi kéo, mở miệng nói: “Ba, ba ơi, con muốn ăn kem ly...”

“Xin lỗi cô, con tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

Trên mặt người đó mang theo nụ cười áy náy, làm Diệp Phàm nghĩ ngay đến hai từ “thanh tao”. Đúng vậy, đó là một ông bố thanh tao.

“Không sao, con trai ngài rất hiểu chuyện, hơn nữa cậu bé thực sự rất dễ thương.” Diệp Phàm lễ phép đáp lại.

“Cảm ơn cô.”

Tên nhóc này, ấy vậy mà biết người khác đang khen cậu, về mặt cười đắc ý.

“Được rồi tiểu Dự, chúng ta phải về thôi. Nói chào tạm biệt với cô đi.”

“Con chào cô!” Cậu bé chào tạm biệt với cô, nhảy chân sáo theo ba, nắm chặt tay ba. Cậu hưng phấn nói liên tục cái gì đó, chắc chắn lúc này toàn bộ đầu óc cậu đều nghĩ đến kem ly.

Diệp Phàm bật cười, đang định cúi đầu tiếp tục sắp xếp sách mới, thì đã thấy Mã Ly vừa chạy đi hẹn hò chẳng biết thế nào đã chạy về đây, về mặt háo sắc: “Quá đẹp trai, quá đẹp trai, đẹp trai quá... Cậu thấy rồi chứ?”

“Cái gì đẹp trai quá?”

“Chính là người đàn ông vừa đi ra ngoài đó, trong tay dắt cậu bé đó, đẹp trai quá đi! Ôi, ôi, ôi chào... Làm sao lại có người đẹp trai như thế, ‘man’ như thế hả? Dù cách một lớp áo sơ mi, tớ cũng có thể cảm nhận được từng thớ cơ ngực của anh ấy vậy chào với tớ...” Mã Ly vừa nói vừa hoa chân múa tay vui sướng.

Đúng là “Đoàn Chính Thuần” kia sao? Quả thực là rất đẹp trai, nhưng mà anh ta mê gái như vậy sao? Còn thớ ngực... Diệp Phàm hơi xấu hổ.

“Không phải cậu nói anh ta dắt con trai trong tay, còn kích động cái gì chứ? Có đẹp trai rạng ngời đi nữa cũng là cha của người ta rồi.” Diệp Phàm rất không phù hợp nhắc nhở.

“Làm ba thì sao? Chính là nói một ông chú ôn nhu, từng trải qua sóng gió như vậy mới có thể câu dẫn hormone của phái nữ chứ. Ôi, mới nghĩ thôi mà trái tim tớ đã rung động rồi!”

“...” Diệp Phàm bị lời giải bày cường điệu hóa của Mã Ly như vậy làm cho không còn lời nào để nói, cô mau chóng lảng sang chuyện khác, “Không phải cậu có hẹn sao? Sao lại đột ngột quay về đây?”

Câu hỏi vừa thốt ra, lập tức chạm tới nỗi đau của Mã Ly: “Ai da, đừng nói nữa! Thảm đại thiếu gia mới vừa hạ ngục chiều, nói rằng công ty có cuộc họp gấp, nên cuộc hẹn hò phải hoãn lại, hẹn một lần khác à! Tớ sớm muộn gì cũng bắt hắn thay đổi!”

“Lần trước không phải họ Lâm sao?” Diệp Phàm hơi buồn bực.

“Cậu nói cái tên họ Lâm đều cáng kia à? Tổ đã sớm đá phăng hắn rồi. Ngoại trừ tiền ra, hắn một chút phẩm chất cũng không có, chỉ biết cả ngày nhìn chăm chăm vào ngực tớ, đầu óc toàn chứa sắc tình!”

“Chẳng lẽ còn có người không nhìn chăm chăm vào ngực cậu sao...” Diệp Phàm oán thăm.

“Thôi, được rồi! Ngày mai là cuối tuần, túi tiền phải hoạt động cật lực, hết bốn trăm tiền hai trăm, chúng ta cùng đi nào!” Đây là những lời trò chuyện giữa phụ nữ với nhau, bình luận về vấn đề đàn ông xong, rất nhanh đã chuyển sang chuyên mục dạo phố, thời trang.

“Ngày mai à?” Diệp Phàm suy nghĩ đôi chút, “Ngày mai không được, tớ có việc.”

Mã Ly làm vẻ mặt thất vọng: “Chuyện gì quan trọng hơn việc để đồng tiền chuyển lưu chứ? Có thể cắt được thì cắt đi, tớ không có ai theo sẽ rất buồn chán mà!”

Diệp Phàm nhập một chuỗi số hiệu sách cuối cùng vào máy vi tính. Cô cầm quyển sách trên bàn, đặt vào trong xe đẩy, đứng lên lễ lễ trên choker Mã Ly: “Xem mắt. Cậu nói cắt phải cắt sạch không bỏ sót đó sao?”

Hết chương 1

2. Chương 2

Thứ bảy, ngày xem mắt.

Đối với bất kỳ cô gái nào đã tốt nghiệp đại học đồng thời chưa có bạn trai mà nói, xem mắt luôn là một trong những tiết mục quan trọng không thể thiếu vào mỗi cuối tuần của các cô các nàng. Diệp Phàm cũng không ngoại lệ.

Diệp Phàm không thể nhớ nổi đây là lần xem mắt thứ mấy mà mẹ cô đã sắp xếp cho cô. Từ sau khi cô tốt nghiệp đại học, bắt đầu tìm được việc làm, là liên tục liên tục, hầu như thứ bảy nào cô cũng được bố trí xem mắt dưới mọi hình thức.

Luật sư, viên chức chính phủ, quân nhân, nhân viên công ty, nghiên cứu sinh... Dùng lời Mã Ly diễn tả là, chỉ có chuyện mẹ cậu nghĩ không ra, chứ không có chuyện mẹ cậu tìm không được!

Đối với việc này, Diệp Phàm không bình luận gì, cũng từng có một khoảng thời gian buồn bực chống đối. Thế nhưng, cuối cùng cô vẫn không lay chuyển được sự cứng nhắc của mẹ cô, dần dần cô cũng phải nghe theo bà. Cô xem như mỗi thứ bảy đều phải ăn cơm trắng, không ăn là không xong.

Lần này, mẹ cô tìm cho cô là anh chàng thừa kế đời thứ hai của một gia đình giàu có - Mạt Thông, nam, 28 tuổi. Cha là chủ tịch một ngân hàng địa phương nào đó. Mẹ ở nhà làm bà nội trợ. Cả gia đình hiện nay đang sống trên khu đất có giá cả đắt đỏ nhất thành phố S. Theo mẹ cô miêu tả thì nhà trai hiện nay có vài cuốn sổ bất động sản. Anh chàng này tốt nghiệp đại học Massachusetts^[1] của Mỹ. Bây giờ, anh ta đang giữ chức vụ cao ở ngân hàng nào đó, tiền đồ rộng mở.

[1] Đại học Massachusetts: Massachusetts Institute of Technology hay MIT là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Boston, bang Massachusetts, Hoa Kỳ.

Diệp Phàm không biết làm thế nào mà mẹ cô lại tìm được một anh chàng thật bỏ thương hạng như thế. Thế nhưng khi nghe thấy một tràng giới thiệu về anh ta, trong lòng cô chỉ cảm thấy việc này không đáng tin cậy chút nào. Một người đàn ông có điều kiện tốt như vậy sao còn muốn dùng việc xem mắt để giải quyết vấn đề cá nhân? Biết đâu phải chẳng người này vô cùng xấu xí? Hoặc là tính cách có vấn đề? Hoặc căn bản anh ta không thích phụ nữ... Đối với người như thế vẫn nên kính trọng mà không gần gũi là tốt nhất.

Song mẹ Diệp Phàm không suy nghĩ giống cô. Mới sáng sớm đã hối thúc Diệp Phàm rời giường. Bà đốc thúc cô trang điểm thật đẹp, để cho người ta lưu lại ấn tượng tốt. Chẳng những như vậy, bà còn buộc Diệp Phàm mặc chiếc váy ngắn mới mua kia.

“Mẹ, cái váy này ngắn quá!” Diệp Phàm nhìn chiếc váy lộ gần hết chân mà phàn nàn.

“Không ngăn, không ngăn. Không phải mặc thêm tất da chân là được sao?” Mẹ cô nói xong, lấy một đôi tất dài từ trong tủ quần áo vứt cho cô. Diệp Phàm vừa nhìn, há mồm thật to. Á! Lại còn là tơ tằm đen!

“Mẹ à! Mẹ không cảm thấy con mặc như vậy đi xem mắt rất không sang trọng ư?”

“Người này du học ở Mỹ trở về, học tập chính là văn hóa phương Tây, rất ghét những cô gái bảo thủ. Hơn nữa con thế này có gì đâu mà không sang trọng cơ chứ? Con xem những cô gái đầy đường cái, cô nào không xỏ tất ren đen? Cái này gọi là xu hướng! Cái này gọi là có phong cách!”

Diệp Phàm then thùng: Mẹ ơi, phong cách thật sự kỳ thực là mẹ sao?

Vì mẹ cô lần nữa khẳng khái như thế, sau cùng Diệp Phàm đến một kiến nghị nhỏ cũng không thành công. Cô ăn mặc váy ngắn cùng tất đen rất có phong cách như trong truyền thuyết, bắt xe taxi đến địa điểm xem mắt đã hẹn trước. Đó là một quán cà phê cao cấp ven hồ của thành phố S.

Tới đó rồi, vừa nhìn thấy người, tình hình có vẻ vượt ngoài dự đoán của Diệp Phàm. Không ngờ đối phương lại rất dễ nhìn, mang một đôi kính viền vàng, một thân áo sơ mi ca – rô, nhìn qua rất có phong thái mặt người dạ thú.

Nếu không phải do ngoại hình quá xấu, thì nhất định là tính cách có vấn đề. Diệp Phàm nhai đi nhai lại nhận định này trong lòng.

Những chuyện xảy ra tiếp theo gần như đều tuân theo quy trình thông thường. Có lẽ do đi xem mắt quá nhiều rồi, nên Diệp Phàm cũng rút ra được quy luật cho bản thân. Ví như lần xem mắt đầu tiên, đối phương sẽ luôn hỏi trước muốn ăn cái gì, công việc thế nào, có sở thích ra sao, thích xem phim thể loại nào... Đường nhiên không loại trừ khả năng thỉnh thoảng cũng gặp phải cực phẩm, lôi kéo cô đàm đạo về vấn đề giáo dục Trung Quốc.

Lúc này, người tên Mạt Thông dường như vẫn còn rất bình thường. Đề tài nói chuyện giữa hai người họ vẫn quay quanh vài vấn đề không đâu vào đâu, ví dụ như thời tiết, hoặc như những sở thích thường ngày.

Diệp Phàm nghĩ người đàn ông này nhìn qua không giống người có vấn đề về tính cách. Nhưng anh ta vẫn làm cho người đối diện có cảm giác giống như người ở cách xa vạn dặm. Từ đầu cho đến cuối cô chưa từng thấy anh ta cười, mặc dù anh ta trò chuyện hòa nhã nhưng trước sau vẫn như được ngăn cách một lớp vải.

Diệp Phàm thật vất vả mới chịu đựng hết hai tiếng, trong lòng mơ hồ đưa ra kết luận lần này xem ra cũng không thành công rồi. Cho nên cô có nói chuyện với đối phương cũng hầu như không tập trung.

“Cô Diệp, có một chuyện tôi không biết có nên nói hay không?”

Diệp Phàm ngẩn ra, thấy đối phương bỗng nhiên vô cùng nghiêm túc, cũng hơi khó hiểu: “Anh nói đi.”

“Tôi nghĩ sau này có lẽ cô không nên ăn mặc như vậy nữa. Con gái phải bảo thủ một chút, phải yêu quý bản thân mình.”

Những lời nói của Mạt Thông như sấm bên tai của Diệp Phàm. Cô liền nhớ tới lời mẹ cô đã nói với cô trước khi đi thế nào, “Người này du học ở Mỹ trở về, học tập chính là văn hóa phương Tây, rất ghét những cô gái bảo thủ.”

Mẹ ơi là mẹ, cái này gọi là thành công nhờ tất da chân đen, bại cũng do tất da chân đen!

Lần xem mắt này cuối cùng lại kết thúc trong một vấn đề có phần xấu hổ. Đối phương hình như đúng lúc cũng có việc, nhận một cuộc điện thoại rồi vội vã tính tiền, sau đó bỏ đi luôn mà không có hỏi xin số điện thoại của cô. Xem ra đúng là anh ta rất không vừa mắt với tất da chân trên người cô.

Diệp Phàm một mình ở lại quán cà phê, ăn xong miếng bánh tiramisu cuối cùng. Lúc này cô mới đứng dậy đi ra khỏi quán, cúi đầu nhìn đôi tất da chân trên người.

Hừ, tất da chân đen thì đã làm sao! Bảo thủ? Em gái nhà anh bảo thủ thì có! Chị đây hôm nay mới đúng là mặc tất đen đi rêu rao khắp nơi khắp chốn đây! Lưu học sinh từ Mỹ trở về đi chết đi! Tên thừa kế đời thứ hai đi chết đi! Diệp Phàm yêu kiều kiêu ngạo ta đây không cần.

Bởi vì thời gian xem mắt kết thúc sớm hơn dự tính, Diệp Phàm không muốn phải về nhà như thế rồi nghe mẹ cảm râm. Cô liền dứt khoát đi dạo dọc theo bờ hồ của thành phố, nhân tiện để tiêu hóa miếng bánh tiramisu vừa mới nuốt xuống bụng kia.

Tháng ba của thành phố này luôn là thời gian tươi đẹp nhất. Xuân sắc rạng ngời, vạn vật đâm chồi nảy lộc. Cỏ xanh mơn mớn len lỏi mọc giữa những viên sỏi dọc theo bờ hồ. Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót líu lo. Trong không khí tràn ngập mùi hương kẹo đường thanh ngọt.

Diệp Phàm mua cho chính mình một xiên kẹo đường. Cô cầm xiên kẹo trên tay, đi dạo quanh bờ hồ, vừa đi vừa gặm. Bên cạnh ngẫu nhiên có vài du khách luống tuổi đi qua, dùng ánh mắt kỳ quái liếc mắt trông cô, rồi vội vã lướt qua. Chắc là đã bị bộ dạng gặm kẹo giữa đường của cô gái này hù dọa rồi.

Diệp Phàm không màng để ý đến, tiếp tục không kiêng nể gì cả mà đối phó với thanh kẹo đường lớn trong tay. Cô gần như vùi mặt vào trong đồng kẹo kia. Ngay lúc đó, từ phía sau truyền đến âm thanh lộc cộc. Không đợi cô kịp phản ứng, thì đã cảm thấy bắp đùi tê dại, nhịn không được khẽ kêu “Á” một tiếng.

Hóa ra là một nhóc con đang cười xe đạp, lúc đi ngang qua bên người cô, không cẩn thận va vào chân của cô. Cô vừa nhìn đứa bé kia thì có hơi quen quen, dường như là cậu bé hôm qua?

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân, tiếng nói trong sáng kịp thời vang lên: “Cô ơi, cô không sao chứ? Cô là... nhân viên quản lý thư viện ngày hôm qua đúng không?”

Diệp Phàm không ngờ bản thân đã ăn mặc trở thành bộ dạng như vậy mà “Đoàn Chính Thuần” vẫn có thể nhận ra cô. Cô có chút xấu hổ, vội vàng xua tay, “Không sao, không sao đâu. Va một chút thôi mà...” Nói đến đây, cô không mở miệng nói được nữa. Bởi vì cô phát hiện đôi tất chân của mình đã bị chiếc xe của cậu bé va chạm lúc nãy, đương nhiên là kéo ra một lỗ lớn. Đôi tất đen dán trên đùi trắng nõn, có phần giống... mạng nhện.

Diệp Phàm đã từng thấy trên mạng bảng khảo sát hạng nhất, khảo sát thời điểm xấu hổ nhất của phụ nữ.

Kết quả khảo sát, lựa chọn đứng đầu chính là đi cả[2] dính trên quần. Chuyện đứng thứ hai chính là lúc đi WC, không cẩn thận kéo váy kẹt trong quần lót. Mà chuyện xếp thứ ba chính là tình huống hiện tại của cô... rách tất đen!

[2] Đi cả: ý chỉ kinh nguyệt.

Người qua lại trên đường rất nhiều, đều quay qua đây nhìn một cái. Diệp Phàm nhất thời đỏ mặt, càng đừng nói trong tay cô bây giờ vẫn còn cầm thanh kẹo đường còn hơn phân nửa, muốn bao nhiêu mất mặt là có bấy nhiêu.

Người đàn ông kia đương nhiên cũng nhìn ra sự xấu hổ của cô, không nói hai lời liền cởi áo khoác đưa cho cô: “Chân cô không tiện lắm, cô dùng cái này che trước một chút đi. Xe của tôi ở gần đây thôi, tôi sẽ lập tức đưa cô về nhà.”

Diệp Phàm nhất thời vẫn còn lơ mơ, không kịp nghĩ nhiều đã đưa tay nhận áo khoác che trên chân. Chờ đến khi cô nhận ra đây là áo khoác của một người đàn ông xa lạ thì, mới nghĩ đến tình huống này còn xấu hổ hơn hồi nãy nữa.

Mặt cô nóng lên, liền nói: “Không, không tiện đâu...”

Người đàn ông bỗng nở nụ cười: “Cô à, là con trai tôi không cẩn thận đâm xe gây họa. Cô nói không tiện cái gì?”

Ách... Hình như là vậy. Diệp Phàm lúc này mới có cảm giác tỉnh dậy từ trong mơ. Cùng lúc đó, cô mới chú ý đến nụ cười tỏa nắng của người đàn ông. Nụ cười đó làm cho người ta cảm thấy thoải mái không gì sánh được. Bởi vì đã cởi áo khoác, trên người anh ta lúc này chỉ mặc chiếc áo ba lỗ thể thao. Chiếc áo mỏng dán vào người, vẽ lên vòm ngực trắng kiện cơ bắp.

Diệp Phàm thiếu chút nữa muốn phun máu mũi. Má ơi! Cặp mắt X quang của Mã Ly lại chuẩn xác như vậy à. Anh ta quả thực có cơ ngực!

Hết chương 2

3. Chương 3

Xe của “Đoàn Chính Thuần” là một chiếc Range Rover màu bạc. Cho dù Diệp Phàm không hiểu gì về xe cũng nhìn ra được đây là một chiếc xe giá không hề rẻ, không khỏi có vài suy đoán đối với thân phận của anh ta: hơn ba mươi tuổi, sự nghiệp thành công, còn có một đứa con đáng yêu như thế. Chắc hẳn vợ anh ta cũng là một phụ nữ rất xuất sắc nhỉ? Song, hai lần gặp mặt ngẫu nhiên, cô chưa từng thấy bên cạnh anh ta có phụ nữ, nói không chừng đã ly dị rồi cũng nên. Giống như Mã Ly hay nói: “Đàn ông phổ biến hiện nay là vợ không có, người yêu thì nhiều, trợ thủ không có, tình nhân thì nhiều, tóc không có, eo thì bự...”

Ai da, cô đang suy nghĩ cái gì thế này? Diệp Phàm lắc đầu, cố gắng đem những tư tưởng bất lương mà Mã Ly đã nhồi nhét vào đầu cô quảng ra ngoài. Nhưng bản thân cô vẫn không kiềm được khẽ liếc mắt trộm nhìn người đàn ông đã mở cửa xe cho cô.

Tóc đen dày óng ả, vòng eo tiêu chuẩn, vóc người cao lớn... Ngay lúc này, “Đoàn Chính Thuần” quay đầu nhìn về phía cô, vừa vận dụng vào ánh mắt trần trụi của Diệp Phàm. Cái cảm giác này giống như đúng lúc tên trộm đang hành nghề bị người ta tóm được. Mặt Diệp Phàm thoáng cái đã nóng lên.

“Lên xe đi! Nhà cô ở chỗ nào, bây giờ tôi sẽ đưa cô về.” Người đàn ông đó cũng không để ý đến biểu hiện của cô, từ đầu đến cuối đều cười nói.

Diệp Phàm nhỏ giọng nói cho biết địa chỉ, vội vã chui vào sau thùng xe. Một lúc sau, người đàn ông ôm cậu bé đặt vào ghế bên cạnh tay lái, ngay sau đó khởi động xe.

Với việc trên xe bỗng nhiên có thêm một người lạ, cậu bé dường như rất hiếu kỳ. Không phút nào nhàn rỗi, cậu bé liên tục quay đầu nhìn ghế sau: “Cô ơi, chân của cô có đau không?”

Diệp Phàm cười lắc đầu: “Không đau đâu.”

“Không phải con cố ý làm rách tất của cô, con kêu ba con mua cho cô một đôi tất mới, có được không ạ?”

“Không cần đâu, con đã nói con không cố ý mà, cô không trách con.”

“Thế nhưng ba con nói rằng làm hư đồ của người ta thì phải đền. Hôm trước con đã làm hỏng đồ chơi của bạn ở nhà trẻ, thì con đã đền lại cho bạn ấy một cái mới rồi...”

Đối với một đứa trẻ mà nói, chủ đề của bé mãi mãi không bao giờ cạn kiệt. Diệp Phàm cứ như vậy trò chuyện với cậu bé suốt đường đi, mãi đến khi xe chạy tới dưới khu nhà của cô.

“Cô này, là ở đây sao?” Người đàn ông quay đầu sang hỏi cô, một mặt kéo con trai đang gần như treo lên lưng ghế xuống, ôm vào lòng.

Cậu bé trái lại rất nghe lời, vừa rồi vẫn còn loí đờng chơi tây. Vừa bị ba tóm một cái, ấy vậy mà cậu cũng không kêu gào, ngoan ngoãn ngồi trên đùi người đàn ông. Bàn tay nhỏ bé vịn cánh tay ba, chớp mắt với Diệp Phàm.

“Vâng, đúng là ở đây. Cảm ơn Đoàn tiên sinh.”

“Đừng khách sáo. Ngược lại tôi còn phải nói tiếng xin lỗi với cô mới đúng. Tiểu Dự nó thực sự quá bướng bỉnh. Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên cô là gì?”

“Tôi họ Diệp, Diệp Phàm.” Diệp Phàm lễ phép trả lời.

“Vâng. Cô Diệp, lần tới lúc đến thư viện, tôi sẽ mua đôi tất mới cho cô.”

“Không cần! Không cần đâu!” Diệp Phàm vội vàng xua tay, “Đôi tất đó vốn cũng đã cũ rồi, không đáng là bao. Huống hồ ngài đã đưa tôi về, xem như huê rồi.”

Thấy thái độ kiên quyết của Diệp Phàm, người đàn ông cũng không tiếp tục chấp nhứt vấn đề này nữa. Mà anh thân thiết xuống xe mở cửa cho cô: “Cô Diệp, cảm ơn cô hôm nay đã nói chuyện với con trai tôi. Cháu nó rất lâu rồi không nói nhiều với người khác như vậy.”

Sao cơ? Sao tôi lại thấy con trai anh có thể nói chuyện với bất kỳ ai à? Diệp Phàm oán thầm, thẹn thùng cười cười với anh: “Đoàn tiên sinh, áo của của ngài tôi để trên xe. Hôm nay cảm ơn ngài đã đưa tôi về nhà. Tôi về đây, tạm biệt.”

“Vâng, tạm biệt.” Người đàn ông cười, vẫy tay chào với cô.

“Tạm biệt cô!” Cậu bé trèo xuống xe, nắm tay ba cùng chào cô.

Đến tận lúc đi vào tòa nhà, Diệp Phàm vẫn còn thấy chiếc xe đậu dưới tán cây nhãn thơm ngát bên cạnh cổng tiểu khu, hai cái bóng dáng một lớn một nhỏ đang đứng đó nhìn theo cô. Ánh mặt trời chiều xuyên qua đám lá cây rậm rạp, rọi lên trên người hai người họ, khiến Diệp Phàm vô tình nghĩ đến một từ - thân sĩ.

Không sai, từ lần đầu tiên gặp mặt đến trên đường đưa cô về nhà vừa rồi, mỗi một tác trên người, mỗi một hành động của người đàn ông này đều tỏa ra khí chất thân sĩ nồng đậm. Ngay cả con trai nghịch ngợm của anh ấy dường như cũng bị ảnh hưởng từ ba, đều là có tính có động, khôn ngoan đáng yêu.

Nhất thời cô rất hâm mộ đôi cha con như vậy. Nếu như sau này chồng và con trai cô cũng được như vậy, thật là tốt biết bao? Trong đầu Diệp Phàm bỗng nhiên nảy sinh một ý nghĩ kỳ quái như thế.

Bởi vì gặp mặt không thành công, lại còn không may làm hư đôi tất đen do mẫu thân đại nhân ban cho. Dẫn đến việc sau khi về đến nhà, Diệp Phàm bị mẹ cầm rằm cả buổi. Nội dung cầm rằm không nằm ngoài những câu sau: “Con đã hai mươi tư tuổi, còn chưa có một người bạn trai nào. Nháy mắt một cái đã tới ba mươi tuổi, không ai thêm. Vậy phải làm sao bây giờ, trời ơi...” Như vậy rồi như vậy, thế này rồi thế này, Diệp Phàm gần như đã có thể thuộc lòng.

Sống trong sự lải nhải của mẹ, từ ngày rồi đến đêm, ngày này qua ngày khác.

Chẳng mấy chốc lại đến thứ sáu, Cuộc gặp mặt thất bại lần trước trên cơ bản đã được căn chỉnh xong. Vì vậy mẹ cô lại nắm chắc thời cơ, thay cô sắp xếp cuộc hẹn kế tiếp.

Lần này là một anh chàng họ Vương hai mươi tám tuổi. Có người nói lúc còn đi học, gia đình anh ta rất nghèo, tất cả đều dựa vào nỗ lực học tập của bản thân. Hiện tại cuối cùng đã học hành thành tài. Sau khi lấy bằng thạc sĩ, bây giờ anh ta được giữ lại trường giữ chức trợ giảng. Một mặt anh ta làm việc, mặt khác học lên nữa, tương lai có triển vọng trở thành một giáo sư đại học tiền đồ rộng mở.

Thịt bò thượng hạng lần này từng trải quá. Diệp Phàm cầm bản tài liệu mà mẹ cô điều tra giúp cô lại mất hết hứng thú, hoàn toàn là trạng thái chết lặng sau khi gặp mặt quá nhiều.

“Đang xem cái gì đó?” Mã Ly đến gần cô, từ cách ăn vận, trang điểm hôm nay của cô, chắc chắn chút nữa cô sẽ trốn việc đi hẹn hò.

“Không có gì, mẹ tớ lại tìm đối tượng xem mặt.”

“Lại nữa hả? Để tớ xem sao.” Mã Ly không cần nói nhiều, cầm lấy phần tư liệu trên tay Diệp Phàm, mới xem một tí đã đưa ra kết luận, “Ồi chào, đây là phượng hoàng nam nè!”

“Phượng hoàng nam, là có ý gì?” Diệp Phàm nhất thời nghe không hiểu.

“Phượng hoàng nam có ý nghĩa giống như mặt chữ. Phượng hoàng cao quý bay ra từ vùng núi hẻo lánh, mang theo kỳ vọng của tất cả già trẻ gái trai trong nhà, hăng hái học tập hơn mười năm, liều mạng tiến vào thành phố lấy một khổng tước nữ, càng không ngừng nỗ lực tính toán cho bản thân và hồi báo gia đình, keo kiệt muốn chết, hơi một chút là sưng sía vì đụng chạm lòng tự trọng ngút trời, vợ lúc nào cũng thấp hơn cha mẹ, anh chị em, vì tư lợi bản thân cố chấp điên cuồng... Nếu cậu tìm một người đàn ông như vậy để kết hôn, có khổ cũng không than được!”

Mã Ly một hơi nói ra một tràng dài, dọa Diệp Phàm một chập.

“Cậu nghe ở đâu ra mấy ý kiến này vậy hả? Không phải đàn ông kiểu này hẳn là rất có ý thức trách nhiệm sao?”

“Có trách nhiệm cũng không đến lượt cậu. Ý thức trách nhiệm của phượng hoàng nam đều đặt trên người cha mẹ, anh em. Cậu nhiều lắm chỉ được xếp thứ ba, ngộ nhỡ sau này có con, thì cậu còn bị xếp sau cả con

cái. Làm một người vợ như thế, cậu sẽ bị ngột ngạt đến chết! Diệp Phàm à, tớ nói cậu nghe. Chọn đàn ông giống như chọn quần áo vậy. Cậu không nên chỉ xem bề ngoài nó có bao nhiêu gọn gàng; cần phải sờ chất liệu, kín đáo thì không thoáng khí, thoáng khí thì khó giữ ấm, giữ ấm thì không phô bày được vóc dáng, mà phô bày được vóc dáng thì màu sắc chưa chắc đã hợp với cậu. Cho nên phải cẩn thận, vô cùng cẩn thận!”

Rốt cuộc, Diệp Phàm đã bị chấn động trầm trọng, một lúc sau mới phun ra được một câu: “Vậy sao cậu... Sao còn tìm nhiều như vậy?”

“Đương nhiên phải tìm, không tìm thì sao có thể rút ra quy tắc chứ? Tớ đây là đang tích lũy kinh nghiệm, chuẩn bị để gặp vương tử thuộc về tớ chứ! A Di Đà Phật!”

“Sư thái, người quá trâu bò à! Tiểu nữ xin bái phục sát đất!” Diệp Phàm không kiềm được chấp tay tán tụng.

“Bình thường, bình thường thôi, đệ nhị thế giới mà.”

“Đệ nhất là ai?”

Mã Ly: “Phan Kim Liên[1] à!”

“...” Thực ra người cậu muốn tìm không phải là vương tử, mà là Tây Môn Khánh đúng không? Diệp Phàm vỗ trán.

[1] Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh là nhân vật trong tiểu thuyết Thủy Hử của nhà văn Thi Nại Am. Phan Kim Liên vốn tính lẳng lơ nên đã giết Võ Đại Lang để ngoại tình với Tây Môn Khánh bằng thạch tín. Khi Võ Tòng về nhà biết chuyện, đã giết đôi gian phu dâm phụ này.

Hết chương 3

4. Chương 4

Thứ bảy, thời tiết khác thường. Chỉ mới đầu tháng tư, mà nhiệt độ của thành phố S lại cao đến ba mươi độ.

Không chỉ có nhiệt độ cao, đối tượng gặp mặt lần này của Diệp Phàm cũng có chút khác thường. Giống như những gì Mã Ly đã phân tích, đối phương đích thị là một phượng hoàng nam.

Đề tài nói chuyện của hai người lần đầu tiên gặp mặt không phải là cha mẹ thì là vấn đề tính cách, học vấn. Một bữa cơm ba mươi chín đồng tám vẫn cần phải xử theo quy tắc AA[1]. Sau khi ăn xong, người đó nói muốn đi xem phim, nhưng không có xe ô tô. Vậy là anh ta mượn cố cần tiêu hóa sau khi ăn, dăm kéo Diệp Phàm đi dưới cái nóng bốc lên cao, đi qua ba khu phố để đến rạp chiếu phim.

[1] Quy tắc AA: viết tắt của Algebraic Average, ý chỉ mọi người cũng chia đều chi phí trong bữa ăn hay đi chơi chung chẳng hạn.

Trên đường đi, bạn nam đó xung phong đảm nhận việc đi mua nước, lúc trở về trên tay trái cầm một chai nước, tay phải cầm hai cái ống hút. Anh ta nói là hai chai thì uống không hết, một chai là vừa đủ.

Thật vất vả, vượt qua cái nóng oi bức hai người mới tới được rạp chiếu phim. Người đến xem phim cực kỳ nhiều. Đại sảnh bán vé lại không mở máy điều hòa, xếp hàng dài thườn thượt đến phát bực, cuối cùng cũng mua được vé. Lúc đang chuẩn bị vào rạp, lại không ngờ đối phương bỗng nhận được một cuộc điện thoại, nói là trong nhà có chuyện cần phải về nhà gấp. Vì vậy, anh ta rất sòng phẳng vút vé lại cho Diệp Phàm, bỏ chạy một mình.

Diệp Phàm toát mồ hôi hột, mặt khác lại cảm thấy cuộc điện thoại này đến thật đúng lúc. Cuối cùng, cô cũng không cần phải chịu đựng hai tiếng đồng hồ cùng xem phim với anh ta. Mặt khác, cô cầm trong tay hai chiếc vé xem phim chẳng biết phải làm sao, suy đi nghĩ lại cô quyết định đổi thành suất chiếu thứ bảy tuần sau. Có lẽ lúc gặp mặt hôm đó cặp vé này còn có thể dùng được.

Đây là thói quen suy nghĩ của người lạc quan, lúc xem mặt lần này, trong lòng vẫn luôn nghĩ đến lần sau.

Bởi vì cuộc gặp mặt tuần này đột nhiên xảy ra biến cố, lại không muốn về nhà bị mẹ ném bom oanh tạc. Diệp Phàm quyết định đến thư viện tăng ca, tiếp tục công việc lấy mã sách nhập vào máy tính mà tuần trước cô vẫn chưa hoàn thành.

Trời nóng bất thường, nên trong thư viện mở máy lạnh. Do cuối tuần, tầng ba của thư viện có lớp học hứng thú[2], cho nên phòng đọc của lầu một này cũng không nhiều người lắm. Lúc Diệp Phàm đến thư viện thì cả căn phòng làm việc rộng lớn này chỉ có một mình bạn đồng nghiệp tiểu Lâm chịu trách nhiệm. Thấy Diệp Phàm, cô có chút vui vẻ.

[2] Lớp học hứng thú (Interest classes): Là lớp học dành cho lứa tuổi nhi đồng, là một loại hình thức học ngoại khóa nhằm nâng cao việc tiếp thu tri thức, khả năng, sở trường, bồi dưỡng sở thích năng khiếu...

“Diệp tử, sao bạn lại tới đây? Mình còn đang định gọi điện thoại cho bạn đây!”

“Sao thế, có việc gì à?” Diệp Phàm để túi sang một bên, chuẩn bị mở máy tính.

Đã thấy tiểu Lâm cầm trong tay một cái túi giấy, thần bí chạy đến chỗ cô, cười trộm nói: “Vừa rồi có một soái ca đến tìm bạn, còn nhờ mình chuyển cái này cho bạn... Hai người có quan hệ gì thế? Không phải là bạn trai chứ? Mình thấy anh ta rất tốt, nhưng sao lại có con trai nhỉ?...”

Tiểu Lâm tại đây nói bô bô một tràng dài, Diệp Phàm có chút không hiểu, mơ hồ. Cái gì soái ca? Cái gì con trai? Cô mù mịt nhận chiếc túi giấy trong tay tiểu Lâm. Cô lấy đồ ra xem, đập vào mắt trước tiên chính là một chiếc thiệp nhỏ dính bên ngoài hộp quà.

Trên mặt giấy màu xanh lam nhạt, là những dòng chữ bằng mực đen của bút máy: “Cô Diệp: Chuyện lần trước thật xin lỗi cô. Đây là món quà đền bù nho nhỏ, mong cô nhận cho. Chúc cô luôn vui vẻ.” Ký tên là “Đoàn Diệc Phong”.

Vài dòng ngắn ngủi, lập tức khiến Diệp Phàm nghĩ ngay đến người kia. Người đàn ông có nét chữ giống với tính cách của anh, mạnh mẽ hữu lực nhưng cũng không quá cứng nhắc. Người lúc nào cũng để cho người đối diện cảm thấy một loại ôn hòa trầm ổn. Hóa ra tên anh ta là Đoàn Diệc Phong? Dễ nghe hơn Đoàn Chính Thuần nhiều.

“Vị Đoàn tiên sinh và con trai này lần trước không cẩn thận làm hư đồ của mình, cho nên mới đến biếu quà xin lỗi. Bạn đừng có suy nghĩ vớ vẩn! Mình xin bạn suy nghĩ thuần khiết chút đi!” Cầm tấm thiệp Đoàn Diệc Phong viết cho cô, Diệp Phàm vừa lo lắng thập phần gào to trước mặt tiểu Lâm, mặt khác trong lòng cô thầm thở phào nhẹ nhõm. May mà anh đã cẩn thận dán tấm thiệp bên ngoài hộp. Bằng không với tính tình lỗ mãng của bản thân, cô sẽ hùng hổ mở chiếc hộp ra trước mặt đồng nghiệp. Thấy bên trong là đôi tất da chân, không chừng thế nào cũng bị người ta xầm xỉ bàn tán sau lưng.

“Gì hả? Vậy mà mình còn tưởng có trò vui chứ!” Tiểu Lâm có vẻ hơi thất vọng, “Ta đây thấy anh ta còn đang ngồi ngoài kia lâu như vậy, còn tưởng đâu là đang đợi bạn chứ...”

“Anh ta vẫn còn ở đây?” Diệp Phàm có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên rồi, cùng với con của anh ta. Hai cha con bọn họ đã ngồi ở phòng đọc mấy tiếng rồi.” Tiểu Lâm bĩu môi, chỉ chỗ cho Diệp Phàm biết.

Khi Diệp Phàm đi đến trước cửa phòng đọc, thấy hai thân ảnh một lớn một nhỏ đang ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn bên cạnh cửa sổ. Cậu bé đang cúi đầu đọc sách, Đoàn Diệc Phong an vị trước mặt cậu, tay chống cằm, im lặng nhìn con trai đọc sách.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, rọi lên trên khóe môi cong cong mỉm cười của anh, thoáng cái đã chạm vào trái tim của Diệp Phàm.

Khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng trôi. Cây hợp hoan bên ngoài cửa sổ đang đâm chồi nảy lộc. Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, lốm đốm trắng chạy nhảy trên mặt đất. Tiếng cười đùa của trẻ con truyền vào trong phòng đọc. Con gió bên ngoài cửa sổ len lỏi vào trong, cuộn lên một góc trang sách...

Có đôi khi, con người chỉ vì một chi tiết nhỏ xíu mà tim đập rộn ràng.

Bạn sẽ chú ý đến những chi tiết mà bình thường không để mắt đến. Trong mắt của bạn sẽ tràn ngập nụ cười của anh, ánh mắt chuyên chú của anh, cái chớp mắt của anh, độ cong của hàng lông mày khi anh nhướng lên... Chỉ quên một thứ duy nhất, đó chính là hô hấp của chính mình.

Cậu bé là người đầu tiên phát hiện Diệp Phàm đang đứng ở cửa, vẫy tay với cô.

“Ba ơi, là cô ấy kìa!”

Đoàn Diệc Phong quay đầu, mỉm cười với Diệp Phàm. Anh lại quay đầu, bảo con trai tiếp tục đọc sách. Sau đó, anh đứng dậy khỏi ghế, đi về phía Diệp Phàm.

Nhìn người đàn ông cao lớn đang từng bước tiến gần đến mình, Diệp Phàm bỗng cảm thấy có chút mê muội. Cô chôn chân tại chỗ, không mấy may động đậy.

“Cô Diệp, tôi vừa mới đi tìm cô. Người trong văn phòng nói hôm nay cô nghỉ. Tôi còn tưởng hôm nay không gặp được cô.”

“Tôi... Tôi có chút chuyện... Trở lại đây một lát... rồi đi...” Diệp Phàm phát hiện bản thân bắt đầu nói năng lộn xộn, trái tim một mực đập thành thịch. Mặt cô rất nóng, ngay cả mang tai cũng phát nhiệt.

“Cô đã nhận được đồ chưa?” Lúc anh nói có một đặc điểm, đó là ánh mắt từ đầu đến cuối đều rất chăm chú dừng trên người đối phương.

Cử chỉ lịch sự nhưng lại khiến Diệp Phàm cảm thấy mình hít thở không thông, vội vàng quay đầu sang một bên, ánh mắt chạy tán loạn: “Nhận...nhận được rồi...”

“Cô Diệp, mặt cô rất đỏ, có phải khó chịu ở đâu không?”

Chết rồi! Đã bị nhìn ra! “Trời... trời rất nóng, tôi đi ngoài đường khá lâu, cho nên có hơi.. có hơi bị cảm nắng!” Lời vừa dứt, Diệp Phàm đã muốn tự tát vào mồm một phát. Mới đầu thảng thốt, sao mà bị cảm nắng được? Xin tìm một cái có tốt hơn một chút được không hả?

Quả nhiên, đối phương bỗng nhiên trầm mặc.

Nhất định là đã bị nhìn thấu rồi. Diệp Phàm thấy bên tai như có tiếng trống đang gõ từng từng từng vậy, tựa như sẽ nhắm mắt rồi ngất xỉu đến nơi vậy. Cô một mặt thầm tự chửi bản thân khẩn trương cái rắm, một mặt lại đè nén không được tim đập mạnh, mặt đỏ chót.

Rốt cục, Đoàn Diệc Phong mở miệng nói: “Cô Diệp, tôi thấy cô thật sự không ổn lắm. Tôi sẽ đưa cô đi bệnh viện.”

Hả? Diệp Phàm nhất thời suy nghĩ không kịp.

Vào lúc này, Đoàn Diệc Phong đã ngoắc gọi con trai sang đây, “Tiểu Dự, cô bị ốm. Chúng ta phải đưa cô đi bệnh viện. Con theo cô đến trước cửa đợi ba. Ba đi lấy xe, có được không?”

“Được ạ!” Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu, long trọng qua kéo một tay của Diệp Phàm, ngẩng đầu nói nghiêm túc: “Cô ơi, con dìu cô, không nên ngã nha.”

“...” Cái này, Diệp Phàm nghĩ bản thân thật sự muốn ngã xuống cho rồi.

Hết chương 4

5. Chương 5

Một khi bạn chọn nói dối, thì bạn không thể không dùng lời nói dối tiếp theo để che đậy lời nói dối trước đó. Kết quả cuối cùng sẽ chỉ là nói dối ngày càng nhiều, không cách nào dừng lại.

Chẳng hạn như Diệp Phàm bây giờ đang máu chảy đầm đìa chính là một ví dụ sinh động. Bởi vì cô thuận miệng nói một câu bị cảm nắng, vậy mà cô bắt đắc dĩ bị hai người đàn ông một lớn một nhỏ hộ tống đến bệnh viện.

Bệnh viện.

Nghe hai từ này, Diệp Phàm cảm thấy dù không có bệnh cũng có thể ngất xỉu tại chỗ. Cô như một đứa trẻ, sợ hãi với mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện, thấy kim tiêm thì hai chân nhũn cả ra, vừa thấy máu thì cả người đều tê liệt.

Còn nhớ lúc học đại học, mẹ cô cảm thụ sâu sắc rằng cô như vậy thật không ổn tí nào. Bà hạ lệnh cho cô rảnh rồi không có việc gì làm thì đến bệnh viện hiến máu đi, để rèn luyện bản thân đôi chút.

Vì vậy cô cẩn trọng đi đăng ký hiến máu hai lần. Nhưng mỗi lần đi đều chưa hiến một giọt máu nào, người đã hôn mê bất tỉnh, bệnh viện đáng thương còn phải truyền cho cô 200cc máu. Đến khi cô lại đến bệnh viện lần thứ ba, thì ngay cả bác sĩ cũng không nhận được nữa, dùng bộ mặt đưa đám cầu xin cô: “Bạn sinh viên này, tôi van bạn đừng đến hiến máu nữa. Kho máu của chúng tôi không đủ cho bạn dùng à!”

Thế cho nên một quãng thời gian dài sau đó, bạn bè cùng lớp đều phong cho cô một biệt danh rất kiêu, đó là “Sát thủ kho máu”. Kho máu bệnh viện lớn thấy cô đều phải run lấy bầy, đừng nói chi là người.

Đến bệnh viện, lấy số ghi tên. Diệp Phàm cảm thấy toàn thân đều đang toát mồ hôi lạnh, thực sự không chống chọi nổi nữa. Cô không thể làm khác hơn ngoài việc ngả bài.

“Đoàn tiên sinh, tôi vừa rồi đã lừa gạt ngài. Tôi không bị bệnh, tôi chỉ là... Chỉ là...” Tôi chỉ là thấy ngài có hơi chói sáng, cái lý do này thật quá vớ vẩn đi? Diệp Phàm nóng ruột muốn khóc đến nơi rồi.

“Cô Diệp, cô đừng khẩn trương. Bác sĩ chỉ xem một tí thôi.”

“Đúng vậy, con còn không sợ chích, cô không phải sợ đâu! Con và ba sẽ ở cùng với cô!” Cậu bé ở bên cạnh hoàn toàn là giọng điệu của ông cụ non.

Diệp Phàm quả thực dở khóc dở cười, trong lòng thầm gào thét: Tôi không sợ, tôi thật sự không có bệnh mà!

“Người tiếp theo!” Bác sĩ ở bên trong gọi cô.

Diệp Phàm không thể làm gì khác hơn là vác mặt đi vào, vừa ngồi xuống cô đã không ngừng giải thích với bác sĩ: “Bác sĩ, tôi không có bệnh. Tôi có lẽ nên về nhà.”

“Cái gì mà không có bệnh?” Vị bác sĩ lớn tuổi tóc bạc kia liếc mắt nhìn cô một cái, “Đã đến bệnh viện, ai không có bệnh chứ? Cô nhìn cô xem, cả người rét run, rõ ràng chảy mồ hôi, còn có hiện tượng mất nước. Cô à, cô bị cảm nắng rồi!”

Hả? Diệp Phàm mếu , cái này... Không phải miệng mồm cô đen đui vậy chứ, nói bừa cũng trúng sao?

Trải qua quá trình chẩn đoán của bác sĩ, chứng minh nhận định của Đoàn Diệc Phong quả nhiên không sai, Diệp Phàm thực sự bị cảm nắng. Về phần nguyên nhân bị cảm nắng, ngoại trừ thời tiết nắng nóng ra, còn vì bị bạn nam coi mắt nào đó kéo đi qua ba bốn khu phố dưới ánh nắng mặt trời , còn phải chịu khó đứng xếp hàng mua vé ở ngoài trời nóng bức, và quan trọng nhất đương nhiên là bình thường thiếu tập luyện sức khỏe, thể lực không theo kịp mà tạo thành.

Chẳng qua lúc đó Diệp Phàm cảm thấy mơ hồ, cho rằng bản thân bị choáng do thấy bao bọc quanh Đoàn Diệc Phong là vàng sáng chói lòa, hoàn toàn không nghĩ tới thật ra mình bị trúng nắng. Có thể lẫn lộn giữa bị cảm nắng và cảm giác đối với một người, từ cổ chí kim ước chừng cũng chỉ có một mình cô.

Lúc biết đây là bị cảm nắng, Diệp Phàm liền thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Hóa ra bản thân cô không phải đang ý loạn tình mê à? Thật tốt quá, người ta là người đã có vợ có con rồi. Nếu như cô nhất thời không khống chế được tình cảm, bị người mẹ xem truyện Quỳnh Dao đến tẩu hỏa nhập ma nhà cô biết được, thì không đánh gãy chân chó của cô là không được à.

Chân chó thân ái của ta ơi, người dù sao vẫn phải được bảo vệ!

Chút vui vẻ nhỏ nhoi của Diệp Phàm rất nhanh đã bị bác sĩ nói một câu liền đập nát tan tành: “Cô bé ơi là cô bé, còn nói mình không bị bệnh? Cô xem đi, ba mươi tám độ, chút nữa sẽ phát sốt! Không được, phải truyền nước biển đi, nếu không là không ổn.”

Vừa nghe nói phải truyền nước biển, Diệp Phàm cả người đều cứng cả lại.

“Bác sĩ, có thể không truyền được không ạ? Tôi uống thuốc là được...”

“Uống thuốc làm sao có thể ép xuống được? Cô ngày mai sẽ không dậy nổi, quay lại bệnh viện thôi!”

Diệp Phàm: “...”

Lúc này, Đoàn Diệc Phong vẫn luôn trầm mặc, đứng một bên bỗng lên tiếng: “Cô Diệp, nghe lời bác sĩ đi. Nếu như cô không quen ở một mình, tôi và tiểu Dự có thể ở lại đây với cô.”

“...” Diệp Phàm thực sự có nỗi khổ không nói nên lời. Cô thật muốn nói cô sợ tiêm. Nhưng đôi mắt long lanh của cậu bé bên cạnh đang nhìn cô, ánh mắt đó dường như đang nói: Cô ơi, con còn không sợ nha!

Tôi không sợ, tôi không sợ, tôi không sợ... Sau khi mặc niêm trong lòng một trăm lần, Diệp Phàm siết chặt hai tay, cắn răng, thấy chết không sờn mà gật đầu: “Bác sĩ, truyền đi!”

Đáng tiếc, thời gian chờ đợi để truyền nước, Diệp Phàm cứ luống cuống. Lúc y tá cầm kim tiêm lên, cô bắt đầu run cầm cập, quay đầu sang một bên không dám nhìn.

“Cô ơi, không phải sợ đâu.” Cậu bé đứng một bên dùng đôi tay nhỏ bé mập mập vỗ lên chân cô.

Diệp Phàm lúc này còn phải cố nặn một nụ cười khổ: “Ừ! Cô không sợ...” Nói đến đây, bỗng nhiên cảm thấy trên mu bàn tay mát lạnh, cô rút cuộc cũng không để ý đến hình tượng mà hét toáng lên: “Á a a, đau chết mất! Cứu mạng a!”

Về mặt của cô y tá đang cầm kim tiêm tối sầm đi: “Đừng hét, tôi còn chưa chích vào mà.”

“Hả?” Diệp Phàm sửng sốt, mặt lập tức đỏ ửng, thật muốn đào một cái lỗ chui xuống. Cô len lén liếc mắt nhìn hai cha con bên cạnh. Cậu bé đã bị khoắc khắc không khống chế được của cô hù dọa đến ngây người, miệng há to nhét vừa quả trứng gà, không nói được gì. Về phần Đoàn Diệc Phong... Diệp Phàm ra sức trừng mắt. Lúc nhìn lại anh thì ý cười hơi hóm thú bên khóe miệng của anh đã biến mất.

Hẳn là cô nhìn lầm rồi, phải không? Thâm tâm Diệp Phàm tự hỏi. Vừa phân tâm một chút, mũi kim trên tay y tá cuối cùng cũng thuận lợi chích vào mu bàn tay của cô.

Bởi vì không khống chế được tâm tình khi bị kim chích, dẫn đến Diệp Phàm có chút tự ti mặc cảm. Khi bình truyền dịch được treo lên, cô lặng lẽ chui vào trong góc, giống như một con chim cút.

Cậu bé có thể là vừa rồi bị bộ dạng của cô dọa, nên bây giờ ngoan ngoãn ngồi trong lòng ba, ngửa đầu nhìn suốt từng giọt nước biển nhỏ xuống, một lúc sau thì ngủ gục. Đoàn Diệc Phong nhẹ nhàng ôm con trai, đặt cậu nằm trên ghế sát bên, cởi áo khoác đắp cho cậu, đưa tay vén lại tóc cho con trai, tình thương không biểu đạt bằng lời.

Diệp Phàm bỗng cảm thấy xung quanh rất yên tĩnh, Ống truyền nhỏ từng giọt từng giọt vào trong mạch máu, cơ thể hơi lạnh đi.

Ngay lúc đó, trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một ly nước nóng, tiếp theo là giọng nói ấm áp của Đoàn Diệc Phong vang lên: “Cô Diệp, uống chút nước nóng đi.”

Diệp Phàm không dám ngẩng đầu, vẫn nghĩ bản thân vừa rồi thực sự rất mất mặt. Cô đưa một tay nhận ly nước, dùng giọng nói lí nhí lên tiếng: “Cảm ơn...”

Sau khi Đoàn Diệc Phong đưa ly nước cho Diệp Phàm, liền ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô một lần nữa. Khi thân thể cao lớn ngồi xuống, Diệp Phàm cảm thấy có một luồng sức mạnh vô hình khiến tâm trí cô không yên.

Là triệu chứng bị cảm nắng đó! Diệp Phàm thầm xoa dịu bản thân, cuối cùng cũng cố gắng lấy dũng khí ngẩng đầu, lúng túng nói: “Xin lỗi nha, Đoàn tiên sinh.”

Đoàn Diệc Phong nở nụ cười: “Cô Diệp, tôi phát hiện cô thực sự rất thích nói xin lỗi. Thật ra cô không làm sai gì cả.”

“Tôi chỉ là cảm thấy đã làm phiền hai người, không hay lắm. Hơn nữa... Ban này tôi la hét, quả thực rất mất mặt...” Cô càng nói càng cúi đầu thật thấp, không dám nhìn thẳng vào Đoàn Diệc Phong. Cô rất sợ anh bộc lộ vẻ mặt giễu cợt.

“Thật ra cô không cần phải để bụng. Ai cũng sợ cái gì đó, như tôi cũng rất ghét mèo.”

Ồ? Lời tâm sự của Đoàn Diệc Phong khiến Diệp Phàm thích thú hỏi dồn: “Ngài ghét mèo?”

“Không sai, tôi khi còn bé từng bị mèo cào, cho nên đến bây giờ vẫn còn bị ám ảnh. Cô sợ bệnh viện, hẳn là cũng có nguyên nhân?”

Nguyên nhân? Diệp Phàm cẩn thận lần mò trong ký ức một chút, hình như đúng là như vậy. Hồi nhỏ, có một lần cô đến bệnh viện truyền nước. Kỹ thuật của cô y tá kia không đến nơi đến chốn, liền tiếp đâm lên tay cô mấy mũi. Cô vẫn còn nhớ rõ lúc đó trên tay đau muốn chết, khóc nháo một trận. Từ đó về sau, cô nảy sinh cảm giác sợ hãi đối với bệnh viện.

Diệp Phàm gật đầu: “Vâng, khi tôi còn bé đã gặp phải y tá không giỏi.”

“Vậy được rồi, mỗi người đều có nhược điểm. Mỗi nhược điểm sinh ra đều có nguyên nhân của nó, đã biết nguyên do rồi thì sẽ không cảm thấy bản thân không giống với những người khác. Trước đây tôi đã từng gặp một người bạn. Cô ấy cũng rất sợ đến bệnh viện, hơn nữa còn sợ máu, ngay cả giết con gà cũng ngắt xiu.”

“A!” Diệp Phàm mắt bỗng sáng ngời, giống như đã tìm được đồng loại, “Vậy người bạn đó của ngài sau này thế nào? Vẫn còn sợ sao?”

Đoàn Diệc Phong gật đầu, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn: “Cô ấy à, vẫn còn sợ. Sau này, khi nào đến bệnh viện, bác sĩ lấy máu của cô ấy, đều là tôi giúp cô ấy bịt mắt. Lấy máu xong, môi cô ấy trắng bệch, vẫn cố gắng chịu đựng, lúc đầu nói bản thân không sao...”

Diệp Phàm bỗng dừng chú ý đến “Cô ấy” trong lời của Đoàn Diệc Phong là ai.

Là một phụ nữ sao? Bị bệnh phải phẫu thuật sao? Chẳng lẽ là mẹ của cậu nhóc? Cô chợt không dám hỏi thêm nữa, rất sợ chạm đến nỗi đau của người ta. Nhưng cô vẫn không kiềm được, không ngừng phát họa, tô vẽ ra hình ảnh một người phụ nữ vừa bướng bỉnh vừa kiên cường như vậy trong lòng.

Nếu như thật sự có một người phụ nữ như thế, cô ấy nhất định rất hạnh phúc, phải không? Diệp Phàm suy nghĩ.

Hết chương 5

6. Chương 6

Bệnh của Diệp Phàm rất nhanh khỏi, thứ Hai là có thể đi làm như thường. Chỉ là đến nơi làm rồi, tránh không khỏi bị Mã Ly cười nhạo một phen.

“Cái gì? Giữa tháng tư mà bị cảm nắng, vậy tháng tám thì cậu phải sống làm sao!” Lúc Mã Ly nói những lời này, thì đang mặc một chiếc váy liền thân trễ ngực ôm bó sát người, sống cả cuộn trào mãnh liệt.

Diệp Phàm trốn tránh ánh mắt tò mò vừa vọt đến, yên lặng xoay người.

“Ồ kìa, tớ hay đùa giỡn với cậu, không phải cậu giận thật rồi đấy chứ? Hay vẫn còn khó chịu trong người?” Mã Ly cho rằng mình đã sai, vội vàng xuống nước nhận lỗi.

“Không phải đâu.” Diệp Phàm lắc đầu, tinh thần nhìn qua rất sa sút, “Tâm tình tớ không tốt, không muốn nói chuyện...”

“Sao vậy? Có chuyện gì cứ nói với chị, chị sẽ giúp em tháo gỡ khó khăn, cam đoan em sẽ được uống thuốc hết bệnh!” Mã Ly vỗ ngực, lời nói hùng hồn như lời thề son sắt, nhưng không che giấu được vẻ hóng chuyện trên mặt.

“...” Diệp Phàm hơi do dự, trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới mở miệng hỏi: “LyLy, cậu rất hiểu đàn ông sao?”

Chỉ một câu nói mà Mã Ly đã ngửi được mùi vị gian tình, hai mắt phát ra tia sáng xanh sắc nhọn như mắt chồn trong đêm: “Cái đó dĩ nhiên rồi! Chỉ cần là nam, từ ông lão tám mươi tuổi cho đến trẻ con mới tám

tháng tuổi, chị đây đều hiểu tất! Nói mau đi! Em gặp phải đàn ông như thế nào? Chiều cao? Cân nặng? Số đo ba vòng? Tướng mạo?”

Diệp Phàm thoáng cái đã muốn chết nghẹn, cố gắng nhớ lại hình dáng của Đoàn Diệc Phong: “Chiều cao... Cao hơn tớ nửa cái đầu. Cân nặng không rõ lắm, có lẽ là đạt tiêu chuẩn. Ba vòng không đo được. Còn tướng mạo...” Mặt của cô đỏ lựng, “Rất đẹp trai.”

“Này, cậu nói chẳng khác nào chưa nói! Có thông tin nào cụ thể hay không? Ví dụ như tuổi tác nè, môi trường làm việc nè, gia thế bối cảnh nè, cha mẹ anh em các loại đó!”

Tuổi tác? Diệp Phàm nhớ lại sáng nay cô còn lên lút lợi dụng chức quyền. Cô đã kiểm tra thẻ mượn sách của cậu bé, trên đó có số chứng minh thư của Đoàn Diệc Phong. Nếu như không nhầm, anh ta năm nay tính ra là ba mươi bốn tuổi.

“Tuổi tác lớn hơn tớ một chút, công việc không rõ lắm, gia thế... có lẽ là rất tốt, cha mẹ anh em thì không biết.”

Đổi mặt với một Diệp Phàm hỏi cái gì cũng không biết, Mã Ly cũng phát cáu: “Này, cậu rốt cuộc là không hiểu chị đây đang hỏi gì à? Lớn hơn một chút là lớn hơn bao nhiêu? Cậu nói rõ ràng đi!”

Diệp Phàm rụt rè duỗi ra mười ngón tay.

“Cái gì? Hơn cậu mười tuổi á?” Giọng của Mã Ly thoáng cái đã cao vút.

“Xuyt! Nhỏ thôi, nhỏ thôi!” Diệp Phàm vội vàng che miệng của cô bạn: “Cậu la cái gì chứ? Không phải cậu từng nói rằng, chỉ có ông chú ôn nhu trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời mới có thể kích thích hormone của phái nữ. Hơn nữa người ta nhìn thế nào cũng không có già à...” Nói đến đây, âm thanh của người nào đó đã nhỏ hết mức.

“Tớ có nói như vậy sao?” Mã Ly sững sốt.

Diệp Phàm: “...”

“Mặc kệ tớ đã nói thế hay chưa, dù sao nó cũng rất đúng. Đàn ông không giống với đàn bà, càng già càng có mùi vị, thế nhưng nó chỉ là một phương diện mà thôi! Cậu phải biết rằng tuổi càng lớn thì càng chứng tỏ họ càng từng trải, càng giỏi che giấu bản chất. Không phải có một từ là ‘lão luyện tình trường’ hay sao? Một người ngay cả một chút từng trải cũng không có giống như cậu, ngộ nhỡ không cẩn thận gặp phải một kẻ xấu. Kẻ đó giấu bản chất vào bên trong, tiếp cận, theo đuổi cậu để cậu lọt vào bẫy. Thật ra kẻ đó chỉ chơi đùa với cậu thôi, khổ lắm à!”

Mã Ly nói xong, mặt Diệp Phàm đã tối đen: có người ví dụ như vậy sao?

“Hơn nữa, cậu phải biết rằng, cách ba năm là một cái mương à! Chênh lệch mười tuổi đó chính là ba cái mương. Cái mương này sâu quá hả?”

Diệp Phàm gật đầu: “So với khe ngực của cậu, khẳng định là sâu hơn.”

Mã Ly: “...Này, tớ vô cùng hoài nghi, cậu đang mượn cớ để chọc ghẹo tớ đúng không?”

“Đúng, Đúng vậy!” Diệp Phàm gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy tâm tình của mình hình như đã tốt hơn nhiều. Đây chính là như trong truyền thuyết, đem đau khổ cho người khác để đổi lấy niềm vui cho bản thân đó sao?

“Chỉ biết chiếm tiện nghi của tớ, gặp phải chuyện gì lại giống như con gà bệnh.” Mã Ly liếc xéo cô.

Ngay sau đó, Diệp Phàm lại mau chóng suy sụp.

“Nói vậy thôi, ông chú cũng không phải là không tốt, song cậu phải thật cẩn thận. A, đúng rồi, cậu còn phải chú ý đối phương có phải lừa cưới hay không nha. Bạn của tớ lần trước đã gặp qua, cũng đã bàn bạc đến chuyện kết hôn, mới phát hiện đối phương đã có vợ con. Đùng ngu dại đi làm vợ bé của người ta, khổ lắm biết không?”

Diệp Phàm giật mình, lập tức bắt đầu phát điên: “Cái gì mà lừa cưới! Cậu đang nói xàm gì đó? Tớ... tớ chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, cậu nghĩ vớ vẩn gì vậy? Tớ, tớ... Tớ và anh ấy không có khả năng đâu!”

“Không thể sao cậu còn hỏi tớ làm chi? Không lẽ cậu có hứng thú với người ta đó chứ? Á!” Mã Ly bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt trở nên thần bí khó lường, “Diệp tử à, cậu đã 24 tuổi rồi, sẽ không còn yêu đơn phương đó chứ?”

Yêu... Yêu đơn phương? Diệp Phàm cứng họng, cũng không biết trả lời thế nào.

Cô thật không biết bản thân bây giờ đang nghĩ cái gì nữa, có thể di chứng của bệnh cảm nắng nên nóng phát sốt rồi. Nói chung, sau khi trở về từ bệnh viện hôm đó, bệnh thì ổn hơn, thể nhưng tinh thần vẫn không bình thường được. Trong đầu cô liên tục lặp lại hình ảnh khuôn mặt của Đoàn Diệc Phong, có đôi khi vui đầu trong công việc xong lại nghĩ đến. Hình ảnh đó như được dán keo trong đầu vậy, làm thế nào cũng không xóa được.

Lẽ nào chân tướng đúng như Mã Ly nói, cô đang yêu đơn phương?

Cho xin đi! 24 tuổi rồi, đầu còn là cô bé 14 tuổi mà thích yêu đơn phương nữa. Đối tượng còn là một ông chú 34 tuổi có vợ có con nữa chứ! Diệp Phàm chợt cảm thấy rất đau đầu, phiền muộn muốn ôm chặt Mã Ly lăn trên đất vài vòng quá.

Đương nhiên, vì lo nghĩ đến an toàn tính mạng của mình, cô không có làm như vậy. Chỉ là cả buổi chiều hôm đó tâm trí cô không tránh khỏi có chút bất ổn. Cô mang đầu suy nghĩ miên man như vậy làm việc cuối cùng cũng gần đến giờ tan ca. Điện thoại của cô bỗng báo có tin nhắn mới.

Diệp Phàm cầm điện thoại, phát hiện tin nhắn từ một số lạ, chỉ vồn vện năm chữ: “Ăn tối cùng nhau đi.”

Gửi nhầm số sao? Cô vừa suy nghĩ vừa tiện tay vuốt điện thoại sang một bên, tiếp tục làm việc đang dang dở.

Một lát sau, lại có tin nhắn đến, vẫn có mấy chữ: “Lúc nào hết giờ làm?”

Người này xem ra vẫn rất cố chấp, Diệp Phàm dứt khoát gửi đi một tin với nội dung: “Xin hỏi là ai vậy?”

Đối phương trả lời lại rất nhanh, gồm hai chữ: “Mạt Thông.”

Mạt Thông? Diệp Phàm nhìn cái tên này, trong đầu cấp tốc lục lọi, cuối cùng cũng khai quật được thông tin từ hai tuần trước. Không sai, chính là cái tên con nhà giàu đã chê cô mặc tất da chân đen thiếu trang trọng, sau đó vứt bỏ để cô tự về nhà một mình!

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Từ lần gặp mặt trước, cũng nửa tháng không có liên lạc rồi. Đến cả người mẹ cố chấp kia của cô cũng đã gạt tên người này ra khỏi danh sách gặp mặt rồi mà, sao lại thành linh trời lên vậy? Chắc là gửi nhầm tin nhắn!

Vì vậy Diệp Phàm lễ phép gửi một tin: “Mạt tiên sinh. Tôi là Diệp Phàm, không phải anh gửi nhầm tin nhắn chứ?”

Lần này, thật lâu sau đối phương cũng không trả lời lại.

Ồi chao, là sinh viên tốt nghiệp đại học danh tiếng đó sao, hẹn hò mà cũng nhầm số, mua bằng à? Sau n lần Diệp Phàm im lặng chửi thầm cái người này trong lòng, thì giờ tan tầm cũng đã đến.

Cô thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà. Cô vừa mới bước chân ra khỏi thư viện, thì điện thoại lập tức vang lên. Trên màn hình hiện lên một dãy số quen quen, có bốn số tám cuối cùng, hình như là dãy số mà Mạt Thông đã gửi tin nhắn cho cô!

Diệp Phàm hoàn toàn mờ mịt, ngỡ ngàng bắt máy, khẽ khàng “A lô” một tiếng.

Đối phương lại trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Cô muốn đi ăn ở đâu?”

Diệp Phàm bị hỏi thế ngây người như một bức tượng, suy nghĩ một lúc lâu cô mới hỏi được một câu: “Mạt tiên sinh phải không? Tôi là Diệp Phàm.”

“Tôi biết. Cô Diệp, cô muốn đi đâu ăn tối?”

Cái này... Đây là anh ta đang mời cô ăn tối sao? Diệp Phàm cuối cùng cũng hiểu được, nhưng đồng thời trong lòng cô cũng thầm nghi ngờ, người đàn ông này có bệnh thật sao? Lúc gặp mặt thì luôn là biểu cảm

tôi xem thường cô, cô đừng ôm hi vọng hảo huyền. Chờ đến khi cô gần như quên sạch anh ta sau hai tuần lễ, thì bỗng nhiên chẳng biết tại sao lại đến mời cô đi ăn tối. Không, không, không phải. Nói chính xác là ra lệnh cô đi ăn tối!

“Mặt tiên sinh, thật ngại quá. Tôi hôm nay tăng ca, không có thời gian đi ăn.” Diệp Phàm tùy tiện tìm đại một cái cớ để từ chối.

Điện thoại im lặng giây lát, sau đó giọng Mạt Thông không mặn không nhạt truyền qua điện thoại, mang theo vài phần ý tứ vui đùa: “Cô Diệp, mời cô ngừng đầu nhìn sang trái.”

Diệp Phàm khó hiểu ngừng đầu lên, hướng tầm mắt về bên trái. Một thân hình cao lớn đang dựa lưng vào xe, tay cầm điện thoại, ánh mắt lạnh lạnh đối mặt với cô qua đôi kính.

Hết chương 6

7. Chương 7

Editor: minjay1608

Fix: NirvanaPhoenix

Diệp Phàm cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì gọi là “nhật như nước ốc”, cô bây giờ chính là ví dụ sinh động nhất.

Mặc dù người đang ở trong một nhà hàng Tây cao cấp, tương mạo và bối cảnh của đối phương cũng được xem là kiểu đàn ông mơ ước của tất cả phụ nữ. Thế nhưng, Diệp Phàm lại cảm thấy không thoải mái.

Thế này là thế nào? Mới gặp mặt một lần, sau nửa tháng không thấy đối tượng xem mặt liên lạc thì bỗng nhiên từ trên trời rớt xuống, mặt lạnh nói: “Ăn tối cùng nhau đi.” Ngay cả một dấu chấm hỏi cũng không thêm thêm vô, hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh trần trụi mà. Rốt cuộc trong cái bình hồ lô này bán thuốc gì thế?

“Cô Diệp.”

“Hả?” Diệp Phàm đang suy nghĩ liền lấy lại tinh thần, phát hiện Mạt Thông ngồi trước mặt đang nhìn cô, làm cho cô hơi run sợ: “Có... chuyện gì?”

“Món ăn này không ngon sao?” Câu này nghe qua thật ra rất bình thường, nhưng đi kèm với gương mặt như cá chết, khiến người ta lập tức nghĩ đến nửa câu sau của anh ta hẳn là: “Cô dám nói không ngon, tôi giết cô!”

Diệp Phàm âm thầm lau mồ hôi lạnh trong lòng, cười ngượng ngập: “Rất ngon... Rất ngon...”

“Vậy sao cô không ăn?”

Lúc này Diệp Phàm mới ý thức được bản thân đang cố phân tích, cắt xẻ suy nghĩ của người đàn ông này, nên đã quên cả việc ăn: “Ăn chứ, ăn liền đây.” Cô cười cứng ngắc, tay chân luống cuống cắt miếng thịt bò bít tết, dao nĩa va vào đĩa phát ra tiếng lách cách.

“Lúc cắt thịt, không nên phát ra tiếng.” Mạt Thông xụ mặt nhắc nhở.

Diệp Phàm không chịu được thằm chửi bậy trong lòng, không phải chỉ là miếng bò bít tết thôi sao? Bà đây dùng số tiền này đi mua ba mươi cái bát, dùng chiếc đĩa gỗ nhạc cho nhà anh nghe!

Nghĩ thì nghĩ thế thôi, gien nô bộc trong lòng Diệp Phàm vẫn bị khí thế hùng mạnh của đối phương làm cho khiếp sợ. Cô phải nhẹ tay hơn, rón ra rón rén cắt miếng thịt bò.

Thịt bò ơ là thịt bò, vì sao người chỉ là một miếng thịt bò? Nếu người là một miếng khoai tây, thì ta chỉ cần hạ hai nhát là người đã thăng thiên...

Cuối cùng, miếng thịt bò lớn trước mắt này lèo nhèo cả buổi mà chẳng bị cắt là bao đã chọc giận cô gái. Một bàn tay cầm chiếc đĩa của cô lên.

“Tôi còn chưa cắt xong mà!” Diệp Phàm ngăn người, vội vàng nói.

“Ăn của tôi.” Đối phương đem miếng thịt bò đã cắt xong của mình đưa cho cô.

Hình dáng ngay ngắn, đường cắt đều đặn, bên trên chiếc đĩa sứ vẫn còn dính máu bò. Lập tức làm cho cô liên tưởng đến lời thoại trong phim của Châu Tinh Trì: “Đây là giết người diệt khẩu, cả nhà chuẩn bị du lịch!”

Nhất thời, Diệp Phàm càng không có cảm giác ngon miệng, ăn một vài miếng cho có lệ. Cô ngẩng đầu lên lên ngắm con cá chết đối diện.

Hôm nay Mạt Thông mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ca- rô màu trắng xám, tay áo xắn đến khuỷu tay gọn gàng. Làn da rất trắng, những ngón tay thon dài mà tinh tế. Vừa nhìn đã nhận ra anh ta không phải đứa con mà gia đình thông thường có thể nuôi dưỡng nên. Tư thế cầm dao nĩa của anh rất đúng mực, cắt dọc theo chiều dài miếng thịt bò, kích cỡ đồng đều, thậm chí lưỡi dao cũng không dính một chút thịt vụn nào.

Diệp Phàm lúc còn ở đại học có đọc qua tâm lý học, biết rằng những người như vậy rất thận trọng, hiểu thẳng, theo đuổi sự hoàn mỹ. Trong mắt người ngoài có lẽ là cảnh tượng tuyệt mỹ. Thật ra sống cùng với một người như vậy, thì tuyệt đối chỉ có một chữ... Mệt!

“Cô Diệp.” Cảm nhận được ánh mắt Diệp Phàm đang đánh giá mình, Mạt Thông ngẩng đầu, cũng không e dè mà nhìn thẳng cô, “Cô đang nhìn gì thế?”

Ôi trời, trên đỉnh đầu người đàn ông này có gắn thêm con mắt sao? Lại lần nữa bị phát hiện đang phạm tội, Diệp Phàm hơi buồn bực, thẳng thắn lên tiếng: “Mạc tiên sinh, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh.”

“Ăn xong rồi hãy nói.” Thái độ của đối phương vẫn không thay đổi như trước.

Cuối cùng, Diệp Phàm phát câu: “Không được, tôi muốn hỏi ngay bây giờ.”

Hắn là Mạt Thông không ngờ một chú thỏ vừa rồi vẫn để mặc cho người ta xâu xé, lại bỗng nhiên bật lên kháng nghị. Anh ta hơi dừng lại, ánh mắt kinh ngạc chợt lóe lên trong đáy mắt, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói: “Được, cô hỏi đi.”

Diệp Phàm lúc này cũng hạ quyết tâm bất chấp tất cả, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn biết lý do vì sao sau nửa tháng kết thúc xem mắt, anh bỗng nhiên xuất hiện mời tôi ăn tối? Anh lại không chịu nói gì cả, tôi thật sự rất bối rối!”

Đối phương ngăn ra, từ miệng phun ra hai chữ: “Thích hợp.”

“Gì cơ?” Lần này đến phiên Diệp Phàm ngăn người.

“Cha mẹ tôi nhiều lần ép tôi kết hôn, cũng đã gặp rất nhiều phụ nữ. Hiện nay mà nói tôi thấy cô là thích hợp nhất với tôi để tiến xa hơn nữa. Cho nên tôi đến tìm cô...”

“Đợi đã!” Diệp Phàm ngắt lời anh, “Anh nói... Tôi thích hợp nhất với anh?”

“Không sai. Tôi không thích cái gì quá phiền phức. Cô mới tốt nghiệp đại học không bao lâu, sẽ không quá rành đời, không có kinh nghiệm yêu đương, sẽ không đề ra những yêu cầu vô lý, không có mối quan hệ phức tạp nào, kết hôn sẽ không quá phiền phức, cũng có thể xem là không quá xinh đẹp, sau khi kết hôn có thể tránh việc ngoại tình, công việc nhàn hạ, thuận tiện cho việc mang thai.”

Rốt cuộc, Diệp Phàm đã bị sốc!

Đây là... Đây là... Đây là... Đang quay phim sao?

Trong thực tế sao lại có người “ưu tú” như vậy chứ?

Em trai à, chị đây đem đoạn đối thoại ngày hôm nay phát trên truyền hình một lần, em trai có thể nhận tiền thưởng đó nha!

Giây phút này, Diệp Phàm bỗng nhiên rất muốn học theo Mã Cảnh Đào, ngửa đầu hơn một góc 45 độ, hướng lên bầu trời, dồn hết sức gào thét một câu: “Ông trời ơi! Ông địa ơi! Người để tôi gặp phải ai vậy hả? Ai vậy hả?!”

Sự sụp đổ chóng vánh trong đáy lòng qua đi, Diệp Phàm vội tỏ thái độ: “Xin lỗi, Mạt tiên sinh. Tôi nghĩ anh có thể đã làm lẫn một việc.”

“Chuyện gì?”

“Anh một mực nhấn mạnh tôi thích hợp với anh. Thế nhưng anh có từng nghĩ qua, anh không thích hợp với tôi hay chưa? Xin anh cân nhắc lại các tiêu chuẩn của bản thân có khả năng hay không chứ?”

“Tôi đương nhiên đã cân nhắc đến cô” Đối phương trả lời một cách bình tĩnh khiến Diệp Phàm kinh ngạc.

“Cha mẹ cô kết hôn muộn, mẹ cô ba mươi lăm tuổi mới sinh ra cô. Cho nên họ vẫn luôn hi vọng cô có thể kết hôn sớm một chút, để họ sớm có cháu bồng, đúng không?”

Diệp Phàm sững sờ, chuyện mẹ cô vì kết hôn muộn cho nên vẫn luôn muốn cô có thể kết hôn sớm một chút, làm sao anh ta biết được?

“Ngành học chính của cô ở đại học là chuyên gia quản lý, nhưng bởi vì cô rất thích trẻ con cho nên mới cố ý chọn công việc ở thư viện thiếu nhi với mức lương tương đối thấp.”

Diệp Phàm: “...”

“Cô đã từng có kế hoạch kết hôn năm 25 tuổi, sinh một trai một gái, thích người khác giới có động cơ sạch sẽ, yêu cầu đối với tình cảm không cao lắm. Thế nhưng hy vọng đối phương có thể chung thủy luôn theo bên cạnh cô, còn ao ước mẹ chồng tương lai không quá khó khăn.”

Diệp Phàm cuối cùng cũng hiểu tất cả là do ông tơ bà nguyệt đại gian đại ác kết giao bạn bè trên mạng kia à! Tôi ngàn lần không nên, vạn lần không nên, chính là không nên bị mẹ ép buộc đăng ký hội viên tơ hồng gì đó mà! Vào giây phút này, Diệp Phàm khóc không ra nước mắt.

“Ngoại trừ việc sinh một trai một gái cần chúng ta cùng đồng tâm hiệp lực ra, những yêu cầu khác tôi đều có thể thỏa mãn cô. Hơn nữa tôi đảm bảo mẹ tôi chung sống rất tốt. Như vậy cô còn lo lắng điều gì nữa?”

“Tôi...” Diệp Phàm bỗng nhiên rất muốn bóp chết chính mình.

“Nếu như cô không có ý kiến nào, ngày mai chúng ta có thể đi làm thủ tục.”

Cái gì cơ? Những lời này cuối cùng cũng thúc đẩy Diệp Phàm đang lún chìm trong hối hận, trở về với thế giới hiện thực: “Chờ một chút! Tôi nói với anh này. Cho dù anh biết nhiều chuyện về tôi, tôi sẽ vẫn không lấy anh. Tôi không có tình cảm với anh. Tôi không muốn ở cùng anh tí nào!” Diệp Phàm kích động nói lớn, thu hút không ít ánh mắt tò mò của khách hàng trong nhà hàng.

“Cô thấy không có tình cảm với tôi?” Đối phương nheo mắt.

“Đúng vậy!” Diệp Phàm kiên định gật đầu.

“Cô cảm thấy bây giờ kết hôn là quá nhanh?”

“Đâu chỉ là nhanh. Tôi với anh mới gặp mặt tổng cộng là hai lần. Nếu nói thêm thời gian còn chưa biết có tiếp sống được hay không nữa. Anh nói cho tôi kết hôn với anh, anh nghĩ đây là đi chợ mua rau sao?”

“Cho nên, cô muốn trước tiên nên bồi dưỡng tình cảm rồi mới kết hôn?”

“Đúng...”

Diệp Phàm giật mình, vừa định chữa lại câu đó, không phải với anh à! Mạt Thông đã đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Được rồi, từ giờ trở đi, anh và em sẽ cùng nhau bồi dưỡng tình cảm, tiểu Phàm à.”

Hết chương 7

8. Chương 8

Editor: minjay1608

Fix: NirvanaPhoenix

Diệp Phàm sống đến 24 tuổi, cũng không phải là chưa từng được ai đó theo đuổi.

Nhớ lúc học đại học, cũng có một nam sinh điều kiện không tệ thích cô, nói muốn nhận cô làm em gái. Cô nào đâu biết rằng, anh em kết nghĩa chính là bắt đầu gian tình, cô ngốc nghếch mà thật sự xem đối phương như anh trai. Kết quả, đối phương đau khổ phòng thủ hơn nửa năm, nhìn cô thực sự không phải đùa giỡn, thì chuyển sang quen một cô em kết nghĩa khác. Đợi đến khi Diệp Phàm phản ứng lại hóa ra người đó muốn theo đuổi mình, thì tên kia đã cùng cô em gái kết nghĩa mới kết thành một đôi rồi.

Cho nên, nghiêm túc mà nói, Diệp Phàm không biết được người khác theo đuổi thì có cảm giác như thế nào.

Thế nhưng bây giờ, cô rốt cuộc cũng hiểu rõ, thì ra bị người ta theo đuổi là một việc kinh khủng như thế!

“Cô Diệp, hoa của cô.” Khi cậu em trai đưa hoa ôm một bó hoa hồng thật to xuất hiện trước cửa phòng làm việc, Diệp Phàm quả thật rất muốn khóc.

Đây đã là lần thứ tư trong tuần nhận được hoa, tất cả đều là do Mạt Thông bảo người ở cửa hàng bán hoa đưa đến. Khi lần đầu đưa đến, đúng lúc bị đồng nghiệp “miệng rộng” trong thư viện bắt gặp, kết quả là chưa đầy nửa ngày tất cả mọi người trong thư viện đều đã biết. Ngay cả chủ nhiệm Hoàng ngày thường vẫn hay câu nệ khi gọi cô đến phòng làm việc đưa tài liệu kia, ánh mắt cũng thêm vài phần ý vị.

“Tiểu Diệp à, vừa mới làm việc thôi, đừng dính vào chuyện riêng tư. Người trẻ tuổi cần phải khiêm nhường một chút.”

Diệp Phàm thật là có nỗi khổ nói không nên lời, lại sợ cầm bó hoa này về nhà sẽ bị mẹ vặn hỏi. Cô càng nghĩ, chỉ có cách tốt nhất là đưa hoa cho Mã Ly.

Cô tưởng rằng trước sau gì anh ta cũng không kiên trì được. Rốt cuộc ngày hôm sau, người của cửa hàng bán hoa lại đến nữa, vẫn là một bó hoa lớn, còn cộng thêm một hộp chocolate cao cấp. Việc này, toàn bộ đồng nghiệp trong thư viện đều chấn động. Họ liên lan truyền tin Diệp Phàm tìm được một bạn trai giàu có, nhiều tiền lại còn lãng mạn, xem tình hình này không lâu sau là có thể lấy chồng rồi.

Vì vậy ngày thứ hai lên lầu giao tài liệu, chủ nhiệm Hoàng lại gọi cô lại căn dặn.

“Tiểu Diệp, nói chuyện yêu đương là một chuyện, công việc là một chuyện khác. Cần phải phân rõ rạch ròi nhé! Hử?”

Một tiếng “Hử” lên cao kia khiến Diệp Phàm toát mồ hôi lạnh. Phải biết rằng chủ nhiệm Hoàng là một gái ế có tiếng trong thư viện, hơn ba mươi mấy tuổi vẫn chưa kết hôn. Tính tình keo kiệt lại thích ghi thù nhớ hận. Ví như Mã Ly lén lút chuồn ra ngoài hẹn hò bị chị ta bắt gặp được một lần, đến nay đã hạn chế nhiều thứ nhằm vào Mã Ly.

Hôm nay lại bị bó hoa hồng không hiểu ra sao kia của Mạt Thông hại rồi. Diệp Phàm cảm thấy mũi nhọn của chủ nhiệm Hoàng sẽ nhắm đến mình, sao có thể không khẩn trương cho được?

“Vâng ạ, em sẽ chú ý...”

Diệp Phàm lau mồ hôi, đi xuống lầu, lòng đã phiền muộn lên đến cực điểm. Cô đành định tìm Mã Ly kể khổ, nửa câu còn chưa nói xong, người giao hoa lại tới nữa rồi!

Diệp Phàm nhìn bó hoa mà phát cáu, nhất thời kích động. Lúc này cô liền gọi một cuộc điện thoại cho Mạt Thông.

Điện thoại kết nối, giọng nói lạnh lùng của Mạt Thông vang lên: “Chuyện gì? Anh đang họp, chút nữa sẽ gọi lại.”

“Anh Mạt, cho tôi một phút, tôi sẽ nói nhanh thôi.”

Đầu dây bên kia im lặng giây lát, lập tức bình tĩnh nói: “Em nói đi.”

Diệp Phàm hít sâu một hơi, đem toàn bộ bức bối trong lòng mấy ngày qua nói ra hết: “Anh Mạt, xin anh đừng tặng hoa cho tôi nữa. Anh làm như vậy đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc của tôi! Tôi đã nói

rồi, tôi với anh không có khả năng nào đâu. Tôi không có một chút cảm giác nào với anh cả. Xin anh đừng lãng phí tiền bạc và thời gian với tôi nữa! Tôi xin anh đấy!”

Nói xong, Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng còn thầm lẩm bẩm: Nói vậy đủ tuyệt tình chưa? Buông tha cho tôi đi! Xin anh đấy!

Kết quả là, đầu giấy bên kia trầm mặc trong khoảng vài giây. Bên kia im lặng đến nỗi ngay cả một tiếng động cũng không có, giọng nói đều đều lại vang lên lần nữa: “Nói xong chưa? Hơn một phút rồi.”

Diệp Phàm ngẩn người: “À... Nói xong rồi.”

“Được, anh biết rồi. Tạm biệt.” Nói xong, đối phương liền cúp máy.

Hả? Diệp Phàm nhất thời ngây dại.

Cái này... Đây là phản ứng gì thế? Đáp ứng rồi? Buông tha rồi? Chán nản với tôi rồi?

Anh hai à, anh nên mừng tôi một tiếng để lòng tôi an tâm hơn à!

Cứ như vậy, cô cứ ôm lo lắng thấp thỏm trong lòng trải qua một ngày nữa. Cuối cùng cũng đến thứ Sáu, ngay lúc Diệp Phàm cho rằng ác mộng đã kết thúc... Hoa, lại được đưa tới!

Ngoại trừ việc muốn ôm Mã Ly khóc thét ra, Diệp Phàm không nghĩ được bản thân còn có thể nghĩ ra cách gì đối phó với tình huống này.

Nhìn bộ dạng khóc không ra nước mắt của Diệp Phàm, ngay cả cậu em trai của cửa hàng bán hoa cũng đồng cảm với cô: “Cô Diệp, cô đừng buồn nữa. Hai ngày cuối tuần cửa hàng chúng tôi không đưa hoa, chỉ ít cô có thể nghỉ ngơi hai ngày.”

Diệp Phàm: “...”

“Diệp tử...” Mã Ly ở một bên nhìn cô với vẻ mặt áy náy, “Chúng mình trao đổi một chút đi, hoa hôm nay cậu cũng định đưa cho tớ sao? Ngày hôm qua, Thẩm công tử đã tới nhà của tớ, thấy mấy bó hoa này, mặt liền biến sắc. Tớ... tớ không muốn khiến anh ấy hiểu lầm...”

“Yên tâm!” Diệp Phàm bẻ tay răng rắc, vẻ mặt sát khí, “Hôm nay tớ không đưa cho cậu. Tớ sẽ ôm bó hoa này đưa đến ngân hàng của anh ta, ném vào mặt anh ta, để anh ta không còn dám tặng hoa cho tớ nữa!”

Chó nóng nảy thì đều cào tường, còn Diệp Phàm bị chèn ép nóng nảy, có thể biến thân thành siêu nhân điện quang.

“Á! Cậu đừng quá kích động mà!” May mà Mã Ly nhanh tay lẹ mắt, vươn tay kéo Diệp Phàm lại, “Cậu gấp cái gì chứ? Cậu biết đối phó với loại đàn ông này thì nên thế nào không? Cậu càng để ý, anh ta càng nghĩ cậu thật ra là thích anh ta. Đối phó với loại đàn ông này ấy mà, cậu chỉ cần làm một chữ – lơ đẹp anh ta!”

Diệp Phàm: “Đó là bốn chữ mà...”

Mã Ly: “...”

Diệp Phàm cuối cùng cũng nhận được xúc động của chính mình, không đi tìm Mạt Thông liều mạng nữa. Giống như Mã Ly đã nói, đối mặt với quân địch có tố chất tâm lý mạnh mẽ như vậy, phương pháp tốt nhất là lơ anh ta. Cho nên trong ngày hôm đó, lúc Mạt Thông gọi điện thoại đến, Diệp Phàm rất quả quyết không tiếp máy.

Điện thoại reng lên ba lần, cô không nhìn ba lần. Sau đó đối phương cũng bỏ cuộc, cho đến buổi tối cũng không lại quấy rầy cô.

Tâm tình Diệp Phàm không khỏi đặc chí. Mã Ly không hổ danh là người dày dặn kinh nghiệm, biết làm sao bắt đúng bệnh hốt đúng thuốc. Phỏng chừng theo cái đà phát triển này, hết tuần này là cô có thể tự do rồi.

Ôm ý nghĩ như vậy, thứ Bảy hôm sau, Diệp Phàm thanh thần đến thư viện làm việc.

Lịch làm việc trong thư viện của Diệp Phàm theo cơ chế luân phiên. Cách một tháng sẽ đến ca làm việc cuối tuần bốn lần. Hay nói cách khác, trong tháng kế tiếp thời gian làm việc của Diệp Phàm đều điều chỉnh từ thứ tư đến cuối tuần. Điều này để thuận tiện cho học sinh và phụ huynh đến đọc và mượn sách.

Hoàn thành công việc sắp xếp sách một vòng trong thư viện, Diệp Phàm nhàn rỗi đi không ít. Trên cơ bản, cô cả ngày đều ngồi một chỗ đọc sách, thỉnh thoảng giải quyết thủ tục mượn trả sách cho vài người, nháy mắt đã nhanh chóng đến giờ tan tầm.

Thời gian hết giờ làm cuối tuần sớm hơn so với ngày thường, Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường. Cô nghĩ hết giờ làm sẽ gọi điện kêu Mã Ly cùng đi ăn bát mì trong hẻm nhỏ. Ngay khoảnh khắc ánh mắt của cô từ mặt đồng hồ điện tử chuyển xuống dưới, cô thấy Đoàn Diệc Phong.

Hôm nay Đoàn Diệc Phong mặc một bộ vest màu đen, bên trong là áo sơ mi mỏng màu trắng, rộng rãi, đi kèm là cà vạt cùng màu với áo vest và chiếc kẹp nhỏ. Vạt áo tùy ý vài cúc áo, lơ lơ ra làn da màu lúa mạch bên trong.

Giây phút đó, Diệp Phàm nghĩ ngay đến cụm từ - cảnh đẹp người còn đẹp hơn.

Đúng vậy, một người đàn ông ưu nhã không gì so sánh được như vậy, từng bước một đi từ cửa đến chỗ cô không có chuyện nào đẹp và kỳ diệu hơn thế. Thời gian dường như bị kéo dài ra, tất cả mọi thứ xung quanh đều đứng im, duy chỉ có bước chân hướng về cô và nụ cười trên mặt anh, nhồi nhét vào mọi không gian có thể suy nghĩ trong đại não Diệp Phàm.

“Xin chào, cô Diệp.” Đoàn Diệc Phong nhìn qua tiều tụy hơn bình thường, dường như anh vừa mới hoàn thành công việc hay hạng mục quan trọng nào đó.

“Xin chào, Đoàn tiên sinh.” Diệp Phàm lấy lại tinh thần bằng tốc độ nhanh nhất, nở nụ cười, chẳng qua gương mặt có chút nóng lên.

“Hôm nay tiểu Dự không tới sao?” Cô phát hiện phía sau Đoàn Diệc Phong thiếu thiếu cái gì đó.

“Tiểu Dự được dì đưa đi chơi rồi, ngày kia mới về.”

“Vậy, hôm nay ngài tới đây là...”

“Tôi đến trả sách giúp tiểu Dự.” Đoàn Diệc Phong cầm cuốn sách mà lần trước Đoàn Dự đã mượn – “Tam quốc diễn nghĩa” đặt lên trên quầy. “Thứ Tư tuần sau tôi có chuyến công tác quan trọng phải đi xa một khoảng thời gian, sợ đến lúc đó không rảnh đến để trả sách, cho nên bây giờ sang đây một chuyến.”

Diệp Phàm nhận cuốn sách, thông thạo nhập mã sách vào máy tính, một mặt làm như tùy ý hỏi thăm: “Ngài phải đi rất lâu sao?”

“Thời gian không xác định, chủ yếu để xem sắp xếp của đối phương.”

Hai người tiếp xúc gần gũi như vậy, mặc dù Diệp Phàm điềm tĩnh giả bộ dường như không có việc gì, thực ra trái tim đã sớm khua chiêng gõ trống rồi.

Anh phải đi công tác rất lâu sao? Nói vậy, sẽ rất lâu không được gặp anh ư? Không biết vì sao, trong lòng Diệp Phàm cảm thấy mất mát không diễn đạt được bằng lời.

“À, cô Diệp, cô khỏi bệnh rồi chứ?” Đoàn Diệc Phong đột nhiên hỏi.

“Vâng, đã khỏe rồi. Hôm đó thật sự cảm ơn ngài.”

“Không sao, đã là bạn bè mà, phải nên như thế.”

Đã là bạn bè sao? Diệp Phàm bỗng nhiên cảm thấy hơi vui vui, không khỏi làm việc chậm chạp hơn, chậm hơn một chút, lại chậm hơn chút nữa, để anh đợi lâu hơn một chút...

Sau lưng, tiếng chuông điện thoại vang lên không đúng lúc.

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại một lát.”

“Không sao, cô cứ từ từ.”

Diệp Phàm hồi lỗi, mỉm cười với anh, nhận điện thoại.

“Sao hôm qua không nhận điện thoại của anh?” Lúc âm thanh của Mạt Thông truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, Diệp Phàm mới phát hiện bản thân lại không cẩn thận nhận điện thoại của ôn thần.

Bởi vì có Đoàn Diệc Phong ở đây, cô không tiện nổi giận, chỉ nhỏ giọng nói nhỏ nhẹ: “Xin lỗi, hôm qua tôi không mang theo điện thoại.”

“Em là con nít sao? Điện thoại cũng quên mang theo!”

Mạt Thông, anh là một tên vô lại. Tôi trừ anh cả đời không tìm được bạn gái! Diệp Phàm thầm mắng chửi trong lòng.

Không thấy Diệp Phàm trả lời, đối phương dừng một chút rồi nói: “Quên đi. Em ra đi, cùng đi ăn tối.”

Khẩu khí miễn cưỡng thế này, rốt cục đã khiến Diệp Phàm không nhịn được nữa: “Tôi có việc, anh tự đi đi!” Sau đó vội vã ngắt cuộc gọi, tắt nguồn điện thoại di động. Cô ngẫm nghĩ thấy không đảm bảo, lại tháo pin điện thoại ra.

Làm xong tất cả những chuyện này, cô có cảm giác đã hơi ác mồm ác miệng. Vừa ngẩng đầu, lại ý thức được rằng Đoàn Diệc Phong đã chứng kiến tất cả những điều này, đang mỉm cười nhìn cô.

Sao cô cảm thấy nụ cười này không giống như trước đây?

Diệp Phàm có hơi chột dạ: “Cái đó... nhân viên bán hàng thật sự quá phiền toái!”

“Đúng vậy, quả thực rất phiền.” Đoàn Diệc Phong gật đầu biểu hiện tán thành.

Nhìn anh gật đầu, làm sao cô lại càng thấy chột dạ nhỉ? Diệp Phàm bỗng có phần khẩn trương, vội vàng làm xong các trình tự sau cùng, đem thẻ mượn sách trả lại Đoàn Diệc Phong.

“Đoàn tiên sinh, thẻ của ngài.”

“Cảm ơn, làm phiền cô rồi.” Đoàn Diệc Phong đưa tay nhận, bỏ vào trong túi áo bên trong, “Tôi đi đây. Chúc cô có buổi tối vui vẻ.”

“Vâng, tạm...” Diệp Phàm nói được phân nửa, bỗng dưng nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi của Mạt Thông – Anh ta nói: “Em ra đi, cùng đi ăn tối.”

Đây lẽ nào anh ta đang ở bên ngoài?

Diệp Phàm nhất thời sợ hãi, cả người đều nổi da gà, trái tim hoảng loạn. Cô hướng về Đoàn Diệc Phong đang định đi khỏi nói lớn: “Chờ một chút, Đoàn tiên sinh.”

Đoàn Diệc Phong dừng bước, xoay người nhìn cô: “Còn có việc gì sao?”

“Tôi...” Kệ đi, bằng bất cứ giá nào, nhất định phải vớt được cái tên kia! Diệp Phàm khẽ cắn môi, cấp tốc rút ra vé xem phim cuối tuần vẫn còn trong túi, “Ngài hiện tại có rảnh không? Tôi mời ngài đi xem phim!”

Đoàn Diệc Phong ngăn người, dường như có chút kinh ngạc.

Xong rồi! Có phải quá trực tiếp hay không? Diệp Phàm lập tức thấy hối hận, cúi đầu lí nhí giống như tiếng muỗi vo ve: “Cái này, thật ra tôi là muốn cảm ơn ngài lần trước đã đưa tôi đến bệnh viện, cho nên mới...”

“Được.” Đoàn Diệc Phong ngắt lời cô, “Cô thu dọn đồ đạc đi, tôi ở bên ngoài chờ cô, được chứ?”

Hết chương 8

9. Chương 9

Lúc Diệp Phàm và Đoàn Diệc Phong sánh vai ra khỏi thư viện, bước chân có chút nhẹ nhàng, bỗng bồng. Ngay cả chính bản thân cô cũng không biết, cô lấy dũng khí từ đâu để móc ra hai chiếc vé xem phim nữa.

Ngay lúc đó, cô bỗng nhiên rùng mình một cái, có cảm giác sợ hãi lạnh sống lưng. Cô vừa ngẩng đầu lên đã thấy dưới tán cây đại thụ bên kia đường là một chiếc BMW màu xanh, bên cạnh xe là ánh mắt lạnh lẽo của Mạt Thông. Luồng không khí mạnh mẽ đó khiến Diệp Phàm bất giác trốn sau lưng Đoàn Diệc Phong.

Nhận thấy động tác rất nhỏ của Diệp Phàm, Đoàn Diệc Phong đi chậm lại, ngược mắt nhìn phía trước, ngay lập tức hiểu rõ.

“Tiểu Phàm.”

Đoàn Diệc Phong đột nhiên mở miệng, lại làm Diệp Phàm đang lo sợ bất an trốn sau lưng anh thoáng cái đã ngây ngẩn cả người. Anh... anh vừa gọi gì cơ?

“Tiểu Phàm, xe ở bên kia. Để anh dẫn em qua đó.” Anh đưa tay đến trước mặt cô, ánh mắt ngậm cười vẫn luôn đặt lên người cô, giống như trong mắt anh chỉ có một mình cô mà thôi.

Ánh mắt như thế, không có ai có thể chống đỡ được sức quyến rũ đó.

Nhất thời, Diệp Phàm đứng ngây ngốc một chỗ. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đưa tay ra. Một giây sau, tay cô được anh nắm lấy, đây là lần đầu tiên Diệp Phàm được một người đàn ông nắm tay đi chính thức như vậy. Toàn bộ thế giới dường như đều yên tĩnh, ngoại trừ xe cô đang qua lại trên đường. Bây giờ cô chỉ có thể cảm nhận được – bàn tay gọn gàng, sạch sẽ, mềm mại, ấm áp, mười ngón tay thon dài kia mà thôi.

Rất lâu sau đó, khi Diệp Phàm nhớ lại cảnh này, bản thân cô không cách nào quên đôi bàn tay đó, cùng với ông chủ của đôi tay đó. Ánh mắt của anh có say lòng người xiết bao.

Tất cả mọi thứ, tựa như một giấc mộng.

Nếu giấc mộng này không bao giờ tỉnh dậy, thật tốt biết bao.

Thế nhưng mộng suy cho cùng vẫn chỉ là mộng. Vừa lên xe, bàn tay của Đoàn Diệc Phong đã lập tức buông ra: “Xin lỗi cô Diệp. Ban nãy ở ngoài kia tôi thấy cô giống như muốn trốn người đó, cho nên tôi mới tự tiện hành động.”

Diệp Phàm thấy gương mặt mình có chút nóng lên, buột lòng phải nói bừa, để phân tán sức chú ý của bản thân: “Là tôi phải cảm ơn ngài mới đúng. Người kia tôi biết khi đi xem mắt, đặc biệt đáng ghét. Tôi đang muốn trốn anh ta vào cuối tuần này, nhưng mà anh ta bám tôi như âm hồn không tiêu tan, tựa như tôi nợ tiền anh ta vậy.”

Đoàn Diệc Phong bị giọng điệu của cô chọc cười, vừa khởi động xe vừa nói: “Thật ra anh ta hẳn là muốn theo đuổi cô?”

“Theo đuổi gì mà theo đuổi chứ? Tôi chưa bao giờ thấy một người đàn ông theo đuổi lại giống như anh ta như vậy, vô cùng kinh khủng! Mấy ngày nay, tôi cứ thấy hoa là muốn nôn rồi, nghe thấy tiếng chuông điện thoại là trong lòng bắt đầu sợ hãi. Anh ta giống đang theo đuổi người ta ở chỗ nào chứ? Anh ta rõ ràng là muốn ép tôi thay đổi theo anh ta!...”

Diệp Phàm bô bô nói một thôi một hồi. Từ đầu tới cuối, Đoàn Diệc Phong vẫn luôn đóng vai một người mỉm cười ngồi nghe. Có một người biết lắng nghe như vậy, Diệp Phàm tự nhiên trút hết nỗi bức dọc, khổ tâm mấy ngày qua ra ngoài. Đến khi một giọt nước đắng khốn khổ sau cùng trào ra xong, cô mới chợt phát hiện, từ đầu tới cuối hình như Đoàn Diệc Phong không nói một câu.

Anh sẽ không chê cô phiền phức chứ? Diệp Phàm có hơi khấn trương, mắt bò mới lo làm chuông vội vội vàng vàng nói: “Đoàn tiên sinh, ngài không chê tôi phiền phức chứ? Tôi bình thường thật sự không nói nhiều như vậy đâu, chỉ là bị cái người kia làm cho tinh thần sụp đổ thôi...” Cô càng nói thì giọng càng khê, sau cùng biến thành người lẩm bẩm ngồi bên cạnh tay lái.

Thấy vừa rồi vẫn còn là cô gái bô bô, bỗng nhiên phút chốc lại im lặng như con mèo nhỏ, nơm nớp lo sợ giải thích nguyên nhân vì sao cô nói nhiều. Điều này làm Đoàn Diệc Phong ít nhiều cảm thấy thú vị.

Anh đã đến cái tuổi này rồi, trước khi nói chuyện gì đều phải suy nghĩ chu đáo cẩn thận, đã lâu rồi không gặp được một cô gái nghĩ gì nói vậy như vậy, nói xong lại ngay tức khắc hối hận bản thân không nên nói nhiều thế kia.

Không biết thế nào, anh lại thấy hình ảnh của Tần Tổ trên người cô. Đây đại khái cũng là lý do vì sao anh đồng ý đi xem phim với cô, lại giúp cô giải quyết phiền phức, còn có thể ngồi nghe cô giải thích nguyên nhân nói nhảm như vậy.

Thế nhưng, anh không thấy phiền đâu.

Sau đó Diệp Phàm im lặng cho đến khi tới rạp chiếu phim. Tới đó rồi mới biết rằng còn nhiều chuyện khó xử hơn sắp tới.

Cầm trên tay hai vé xem phim đã được đổi lại ở cuối tuần trước, Diệp Phàm mới phát hiện bản thân đã làm một chuyện vô cùng ngu ngốc. Vé của cô là buổi trưa, bây giờ căn bản không thể dùng được nữa.

Mời người ta đi xem phim, mà vé xem phim lại không sử dụng được. Cái này quá mất mặt đi?

Diệp Phàm không dám nhìn về mặt của Đoàn Diệc Phong, hỏi người bán vé: “Xin hỏi, vé xem phim này chưa được dùng, có thể đổi thành vé xem suất chiếu tiếp theo không?”

“Xin lỗi. Vé của chị đã được đổi một lần rồi, không thể đổi nữa. Hơn nữa, vé xem phim của mấy suất chiếu tiếp theo cũng đã bán hết, chỉ còn suất chiếu lúc chín giờ tối.”

Cái này... Diệp Phàm muốn khóc, chẳng biết phải làm sao nữa.

Đúng lúc này, Đoàn Diệc Phong vẫn luôn đứng sau lưng cô bỗng nhiên bước lên trước, thấp giọng nói gì đó với người bán vé.

Về mặt của nhân viên bán vé kia dường như có chút kinh ngạc: “Xin ngài đợi một chút, tôi sẽ hỏi ngay.” Người đó lập tức cầm điện thoại lên, cũng nhỏ giọng trao đổi qua điện thoại.

“Ngài nói gì với cô ấy thế?” Diệp Phàm hiếu kỳ hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ nói là tôi biết quản lý ở đây, hỏi xem cô ấy có thể dàn xếp một chút hay không thôi.”

“Thật sao?” Diệp Phàm hơi kinh ngạc: “Nhưng mà cô ấy vừa nói không còn chỗ mà, cái này cũng có thể dàn xếp sao?”

Diệp Phàm vừa hỏi xong, nhân viên bán vé bên kia đã gọi anh và nói: “Đoàn tiên sinh, quản lý nói vẫn còn một lô ghế VIP độc lập trống. Bảo tôi đưa hai vị qua đó.”

“Được, làm phiền rồi.” Đoàn Diệc Phong khẽ gật đầu, nhìn Diệp Phàm nói: “Đi thôi.”

Diệp Phàm lúc này mới hồi phục tinh thần lại từ trạng thái kinh ngạc, vội vàng đi theo.

Xem phim không cần dùng tiền mua vé, còn được ngồi lô ghế VIP. Chuyện tốt như vậy, quả nhiên cái gì đều phải dựa vào quan hệ đi cửa sau mới được! Diệp Phàm im lặng nghĩ ngợi, đến khi ngồi trên ghế, cô thoáng cái đã chấn động nặng.

Trong phòng chỉ có chừng mười mấy chỗ ngồi, lắp đặt thiết bị xa hoa, còn có cung cấp thức ăn, nước trái cây. Cái này mà gọi là lô ghế sao? Rõ ràng là mở một phòng chiếu phim mini cho hai người họ mà!

“Đoàn tiên sinh, hai người muốn xem phim gì? Tôi đi báo cho nhân viên hậu đài mở cho hai người xem.” Nhân viên dẫn hai người họ tới hỏi.

Đoàn Diệc Phong xoay người hỏi Diệp Phàm: “Cô muốn xem gì?”

What? Còn có thể chiếu theo yêu cầu!

Diệp Phàm trong lúc nhất thời khó tiếp thụ được: “Cái đó, xem... Xem bộ phim trên cái vé này là được.”

“Vâng, xin chờ một lát.” Nhân viên mang nụ cười chuyên nghiệp đi ra. Sau một lúc, màn hình sáng lên, bắt đầu chiếu phim.

Diệp Phàm ngồi trên chiếc ghế sofa xa hoa, từ đầu đến cuối đều bất an. Cuối cùng cái chân chó không nhịn được mà hỏi thăm: “Đoàn tiên sinh... Quản lý rạp chiếu phim này là người thân của ngài sao?”

Đoàn Diệc Phong lắc đầu: “Từng gặp mặt một lần.”

Cái gì? Gặp mặt một lần đã mở cho anh một phòng chiếu phim đơn độc? Diệp Phàm then thùng, khẽ nói: “Đoàn tiên sinh, ngài nên gặp mặt người ta thêm vài lần đi...”

“Vì sao?” Đoàn Diệc Phong nhú mày, có chút hiếu kỳ.

“Gặp thêm vài lần, nói không chừng người ta có thể đem rạp chiếu phim tặng cho ngài luôn.”

Đoàn Diệc Phong bị ghen đôi chút, nhưng cũng nghiêm túc gật đầu: “Ừm, nói cũng có lý. Vậy ngày mai tôi sẽ mời anh ta đi ăn, rồi thương thảo vấn đề chuyển giao rạp chiếu phim một chút.”

Gì cơ? Anh đang nói đùa với cô hay sao? Diệp Phàm có phần thất thần. Ấn tượng của cô đối với người đàn ông này luôn là nho nhã lễ độ, lịch sự như vậy, sao bây giờ lại phối hợp đi nói đùa với cô vậy chứ? Nhưng mà, cái chuyện cười này thực sự không buồn cười chút nào, ôi chao...

Hết chương 9

10. Chương 10

Xem phim được một nửa, Diệp Phàm hối hận vì sao bản thân lại chọn xem một bộ phim tình cảm cơ chứ.

Đặc biệt là loại phim này, nửa đoạn đầu thì hài hước, còn nửa đoạn sau thì là tình yêu lãng mạn. Trước đó một giờ, cô cơ bản vẫn còn cười toe toét, cho đến khi xem được một nửa, cô bắt đầu trầm mặc. Viên mắt hơi phồng hông, và đã buông rơi hết phân nửa ham mê xem phim rồi. Cô cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, bắt đầu nhỏ giọng thút thít, hơn nữa càng ngày càng có chiều hướng nghiêm trọng hơn.

Đoàn Diệc Phong ngồi bên cạnh, đưa khăn giấy cho cô.

Diệp Phàm đưa tay cầm chiếc khăn, lau mặt sồn sột, rồi hỉ mũi sục sùi, không ngừng nói: “Đoàn... Đoàn tiên sinh... Ngài không cần phải quan tâm đến tôi... Tôi khóc một chút thôi... Ngài... Ngài không cần nhìn tôi là được...”

Đoàn Diệc Phong thiếu chút nữa bật cười, lại nói: “Cô Diệp, cô khóc thành bộ dạng như vậy, muốn không nhìn cô quả thực cần trình độ rất cao à.”

Sắc mặt của Diệp Phàm thoáng cái đã đỏ gay, mặc dù rất vui vì Đoàn Diệc Phong không hề do dự hòa theo nói đùa cùng cô. Thế nhưng nói vào thời điểm này, thật sự là rất mất mặt!

Diệp Phàm cúi đầu, lòng ân hận hành động vừa rồi.

Không phải là đã nói vậy, khiến cô giận rồi đó chứ? Đoàn Diệc Phong khẽ nhú mày. Thực ra theo phép lịch sự mà nói, vừa rồi anh không nên nói những lời đó. Những cô gái còn trẻ, tình cảm luôn phong phú là chuyện bình thường. Hơn nữa, đa số các cô gái đều không muốn vào những lúc xấu hổ thế này lại bị người ta nhìn thấy rồi chê cười.

Thế nhưng, ban nãy anh vẫn luôn nhìn bộ dạng vừa khóc vừa cười của cô, quả thực không nhịn được mà muốn đùa với cô một chút, ai ngờ kết quả lại chọc giận cô.

Bắt đầu từ lúc nào, anh bỗng trở nên không kiềm chế được bản thân?

Đoàn Diệc Phong bất đắc dĩ cười trừ, đưa chiếc khăn giấy còn lại trong tay cho Diệp Phàm, nhỏ giọng nói: “Xem phim đi.”

“Vâng.” Diệp Phàm cũng gần như đã sấm hổi xong, như con mèo con ngẩng đầu lên, tiếp tục xem phim. Đôi mắt mới khóc ngược lên nhìn những thước phim đang phát trên màn hình lớn, càng làm cho ánh mắt thêm phần long lanh. Cái mũi xinh xắn đo đỏ, hai cánh môi he hé, một lát đã nhập hồn vào nội dung bộ phim.

Đoàn Diệc Phong tim hơi đập loạn thành thạch, cố đưa ánh mắt một lần nữa quay về phía màn hình.

Phảng phất như mới ngày hôm qua...

Cuối cùng cũng coi phim xong, lúc Diệp Phàm đi ra, viền mắt đã đỏ au. Thế cho nên nhân viên đã dẫn đường lúc trước, ánh mắt nhìn hai người họ có vẻ là lạ.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng từ trong tình tiết bộ phim trở về với thực tại. Cô ý thức được bản thân đã khóc thành bộ dạng thế này, quả thực không phải chuyện gì vẻ vang cho lắm.

Vì vậy, cô lại một lần nữa mắt mờ mới lo làm chuồng, cố gắng giải thích: “Thực ra tôi bình thường không có mau nước mắt như vậy đâu. Chỉ là âm nhạc của bộ phim này quá xúc động. Nó ngược tôi không thể nào chịu đựng được. Âm nhạc quá hợp với tình tiết, tôi hoàn toàn không có sức chống cự...” Vậy nên đừng trách tôi mà. Muốn trách thì hãy trách người đã phối nhạc kia đi! Diệp Phàm niệm thầm trong lòng.

Đoàn Diệc Phong cười cười, không nói gì.

Bầu không khí nhất thời rơi vào tẻ nhạt. Diệp Phàm không biết bản thân vừa rồi đã nói sai cái gì. Sao Đoàn Diệc Phong lại chỉ cười cười mà không nói lời nào, nhìn qua rất là kỳ lạ?

Ngay lúc cô không biết làm gì tiếp theo, Đoàn Diệc Phong bỗng nhiên quay đầu nhìn cô: “Cô Diệp, cô có đói không?”

Những lời này, thoáng cái đã khơi dậy cảm giác đói bụng trong đầu cô. Vừa nãy chăm chú xem phim quá, cô không ý thức được cái bụng đang sôi của mình. Bây giờ nhắc đến, nó đã bắt đầu run run, hình như kêu lớn: Đồng chí Diệp Phàm à, đồng chí phải phân rõ trước sau đi! Người là sắt, cơm là thép, đẹp trai gì đó chỉ là phù du thôi à!

“Có hơi...” Diệp Phàm xoa bụng, hơi miễn cưỡng, dè dặt gật đầu.

“Cô đã mời tôi xem phim, để đáp lại tôi mời cô đi ăn.”

Sao?! Diệp Phàm lập tức sáng mắt, nhất thời lại không cảm thấy đói bụng nữa. Nhưng mà, anh nói cô đã mời anh xem phim, hình như cuối cùng hai chiếc vé kia không được dùng đến mà. Ôi... thế này cũng được xem là trả lễ nghĩa sao? Vậy ăn cơm anh mời, có phải hơi chột dạ đúng không?

“Cô muốn đi đâu ăn?” Câu hỏi của Đoàn Diệc Phong thoáng cái đã kéo Diệp Phàm đang chìm trong rối rắm trở về hiện thực.

Nghĩ nhiều làm gì, ăn rồi tính tiếp! Diệp Phàm nắm chặt tay, đề nghị: “Chúng ta đến quán đầu hẻm gần đây ăn mì bò phá lẩu đi!”

Mì bò phá lẩu? Cô bé này thật đúng là đầy bất ngờ, dễ nuôi quá đi! Đoàn Diệc Phong bật cười, gật đầu: “Vậy đi thôi.”

Quán mì mà Diệp Phàm nhắc đến nằm trong một con hẻm nhỏ, gần rạp chiếu phim. Mặt tiền quán nhỏ nhỏ, vô cùng sơ sài, ngay cả bảng hiệu cũng không có một cái. Chỉ dùng một tấm ván gỗ đơn giản treo ở trước, có hai chữ “Quán mì”.

Quán mì quả đúng là quán mì, không thể giả được[1], Đoàn Diệc Phong im lặng suy nghĩ trong lòng.

[1] Không thể giả được (): nếu giả cho đối, câu khẩu hiệu các cửa hàng tuyên truyền, ý bảo hàng thật 100%.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Đoàn Diệc Phong, Diệp Phàm lập tức ở bên cạnh giới thiệu nói: “Đoàn tiên sinh, ngài đừng nhìn bề ngoài quán này không chớp mắt như vậy. Tôi dám đảm bảo với ngài, nó tuyệt đối có thể nằm trong top ba các quán mì ngon nhất thành phố!”

“Sao cơ?” Bị khẩu khí mạnh bạo, lời thề son sắt của Diệp Phàm gợi lên hứng thú, Đoàn Diệc Phong nhướn mày nói: “Tuyệt vậy sao?”

“Tuyệt! Tôi và bạn tôi là khách quen ở đây, không tin ngài có thể hỏi ông chủ!”

Ông chủ với khuôn mặt có vài phần giống với chú mèo Garfield bưng một bát mì đi ra, cười nói vui vẻ: “Tiểu Diệp lại tự quảng cáo miễn phí cho lão sao? Ồ, hôm nay còn dẫn theo bạn trai nữa à?”

Ông chủ hiểu lầm làm Diệp Phàm đỏ mặt, vội vàng giải thích: “Ông chủ, ông hiểu lầm rồi. Anh ấy không phải là bạn trai của con, anh ấy là...” Nói đến đây, cô chững lại, không biết phải hình dung quan hệ giữa cô và Đoàn Diệc Phong ra sao.

“Là bạn bè.” Đoàn Diệc Phong chột thay cô nói tiếp.

Thấy mình đã đoán sai, ông chủ có hơi xấu hổ: “Ai da, con xem thị lực lão tệ chưa! Lão đây nhìn cái gì cũng không rõ nữa rồi! Nhưng mà cũng phải nói, tiểu Diệp đúng là chưa từng dẫn bạn trai đến quán mì của lão đây ăn bao giờ cả. Như vậy đi, bát mì hôm nay xem như lão mời hai cháu. Đừng khách sáo, tha hồ ăn nhé!”

“Ông chủ à, lão ông cứ như vậy, không sớm thì muộn cũng lỗ vốn à!” Diệp Phàm dường như đã quen với tính tình của ông chủ.

“Không lỗ không lỗ, cháu ăn mười bát, lão mới mời cháu một bát, tính ra lão vẫn còn lời chán. Tiểu Vương, mau mang hai bát mì bò phá lẩu ra bàn này!”

“Có ngay!” Tiếng đáp trả hăng hái vang lên từ trong phòng bếp. Một lúc sau, hai bát mì bò phá lẩu phả hơi nghi ngút xuất hiện trước mặt Đoàn Diệc Phong.

“Ăn đi. Đừng tưởng rằng miễn phí là ăn không ngon. Tôi dám đảm bảo ngài ăn một lần sẽ nhớ mãi không quên!” Diệp Phàm bắt đầu tách đôi đũa ra.

“Chờ một chút.” Đoàn Diệc Phong chột vươn tay qua, cầm đôi đũa mới tách ra trong tay cô. Hai tay chấp lại chà xát, sau đó mới đem đôi đũa trả lại cho cô: “Đũa tre phải làm như vậy mới không đâm vào tay được.” Anh mỉm cười giải thích.

“À, vâng...” Diệp Phàm tim đập cái thịch. Bàn tay cầm đôi đũa dường như vẫn còn có thể cảm nhận được độ nóng trong lòng bàn tay anh lưu lại trên đó.

Quả nhiên là mì ngon!

Đoàn Diệc Phong mới ăn một miếng, liền biết Diệp Phàm không tiến cử sai. Sợi mì thơm ngon, dài, đủ dai, thịt bò tươi hấp dẫn, mùi hương thơm phức, nước dùng đậm đà, rất ngon miệng. Có thể ăn sạch một bát mì phá lẩu hết mức bình thường như vậy, quán mì này quả thực có thể ngồi chắc trong vị trí top ba các quán mì hàng đầu.

Thấy Đoàn Diệc Phong rất hài lòng khi ăn món này, Diệp Phàm cũng cảm thấy vui lây. Cô lại cảm thấy hôm nay ăn ngon hơn mọi khi gấp trăm lần, một hơi đã ăn hết phân nửa.

Tục ngữ có câu ăn no rừng mỡ, xoa bao tử đã được lấp đầy, Diệp Phàm cảm thấy im lặng thế này thì không được, suy nghĩ phải nói cái gì đó.

“Đoàn tiên sinh.”

“Ừ?” So với Diệp Phàm, Đoàn Diệc Phong thuộc dạng ăn chậm nhai kỹ, một bát mì mới ăn được một nửa.

“Cái kia...” Diệp Phàm bỗng nhiên chẳng biết nói thế nào, lại không dám nhìn Đoàn Diệc Phong. Cô không thể làm gì khác, đành cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt lúc này vừa hay rơi vào bát mì của Đoàn Diệc Phong.

Đoàn Diệc Phong hiểu lầm, gấp miếng thịt bò lớn nhất trong bát đặt vào bát của Diệp Phàm, cười nói: “Ăn đi.”

“Ý tôi không phải thế.” Diệp Phàm bỗng chốc nổi quạu, “Thật ra... Tôi là muốn cảm ơn ngài, hôm nay đã giúp tôi, còn theo tôi đến đây ăn mì.”

Hóa ra cô khẩn trương như thế là muốn nói cảm ơn à? Cô nàng ngốc này thực sự rất kỳ quái!

“Đừng nói vậy, chúng ta là bạn bè mà.”

Bạn bè? Nếu như cô nhớ không nhầm, thì đây là lần thứ hai trong ngày Đoàn Diệc Phong nói hai người họ là bạn bè. Hóa ra đã làm bạn bè với nhau rồi sao? Trong lòng Diệp Phàm bỗng sinh sôi niềm vui và hân diện.

Cô quyết định rèn sắt khi còn nóng.

“Nếu đã là bạn bè, tôi có một yêu cầu nho nhỏ với ngài được không?”

“Cái gì thế?”

“Ngài có thể đừng gọi tôi là cô Diệp được không? Thật ra tôi có rất nhiều tên thân mật, như tiểu Phàm nè, Phàm Phàm nè, Diệp tử nè... Hay là tiểu Diệp cũng được!” Xin anh đấy, chọn một cái tên thân thiết đi! Diệp Phàm thầm khấn vái trong lòng.

“Được rồi, tiểu Phàm. Nhưng đổi lại, cô cũng đừng gọi tôi là Đoàn tiên sinh nữa.”

Tốt tốt! Tôi đang có ý này! Nhưng mà không gọi Đoàn tiên sinh thì gọi bằng cái gì đây?

Gọi tên đầy đủ thì quá nghiêm túc, gọi Diệc Phong lại quá thân mật... Ánh mắt Diệp Phàm vụt sáng, nghĩ ra rồi.

“Tôi gọi anh là anh Đoàn[2], có được không?”

[2] Anh ở đây là đại ca, anh hai, anh trai.

“Được.” Đoàn Diệc Phong gật đầu.

Anh Đoàn, anh Đoàn... Diệp Phàm lặp đi lặp lại trong lòng, cảm thấy bản thân như sắp bay lên rồi.

Đúng lúc này, Đoàn Diệc Phong bỗng nhiên nói: “Tiểu Phàm, đã là bạn bè, tôi có chuyện muốn nhờ em giúp một chút.”

Hết chương 10

11. Chương 11

Đoàn Diệc Phong nhờ Diệp Phàm quan tâm, chăm sóc đến Đoàn Dự.

Mấy hôm trước, chồng của dì Tôn vú nuôi giúp đỡ trong nhà họ không may gặp tai nạn xe cộ phải nằm viện. Bởi vì thương tích của chú ấy tương đối nghiêm trọng, mà cả nhà dì Tôn không phải là người địa phương. Để tiện cho việc chăm sóc chú ấy, dì Tôn xin Đoàn Diệc Phong cho nghỉ, muốn buổi chiều có thể vào bệnh viện chăm sóc chồng.

Ban đầu, chuyện này cũng không có gì cả. Thế nhưng, thứ Tư tuần này đến tuần sau Đoàn Diệc Phong đều phải đi công tác ở ngoài, hơn nữa tạm thời không thể trở về. Mà bây giờ tìm ngay một vú nuôi có thể yên tâm và có trách nhiệm thật sự rất khó khăn. Vì vậy, Đoàn Dự ở đâu trở thành vấn đề lớn.

Ý của Đoàn Diệc Phong là, hi vọng Diệp Phàm có thể giúp một chút. Buổi chiều, vú nuôi sẽ dẫn Đoàn Dự đến thư viện đọc sách, đợi đến khi Diệp Phàm tan ca, dì Tôn sẽ đến đón cậu bé đi. Như vậy Đoàn Dự có chỗ chơi, còn anh ở bên ngoài làm việc cũng tương đối yên tâm hơn.

Thành thật mà nói, yêu cầu của Đoàn Diệc Phong cũng không phải là quá đáng. Vì trẻ em đến thư viện của họ đọc sách, làm nhân viên quản lý thư viện vốn có trách nhiệm phải chăm sóc tốt những đứa trẻ. Cho nên lúc này Diệp Phàm rất vô tư nhận lời đề nghị của anh.

Hai người trao đổi số điện thoại, nhờ vậy mà Diệp Phàm lần đầu tiên thấy danh thiếp của Đoàn Diệc Phong. Tấm danh thiếp làm bằng chất liệu cao cấp, khá đẹp, nhưng nội dung đơn giản đến nỗi khiến người ta lú lờ không nói nên lời. Ngoại trừ tên, số điện thoại và địa chỉ email, không còn có thứ gì khác lưu trên đó. Diệp Phàm có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy một danh thiếp kỳ lạ như thế, ngay cả một chức danh cũng không có.

Đoàn Diệc Phong dường như nhìn thấu thắc mắc của cô. Anh cười cười giải thích: “Thật ra thì danh thiếp căn bản không thể đại diện cái gì. Muốn biết một người, phương pháp tốt nhất là tiếp xúc với nhau. Còn hơn là chức vụ in trên giấy trắng mực đen, tôi rất tin tưởng vào mắt của mình.”

Anh nói một hồi, khiến Diệp Phàm cảm thấy rất có lý. Giống như khi cô mới quen biết Mã Ly, lúc đó có đồng nghiệp len lén nói với cô. Người đó kể với cô hành vi của Mã Ly không đứng đắn ra sao, tính cách thế nào, khó sống chung ra làm sao. Thế nhưng khi thật sự tiếp xúc, cô mới phát hiện cô ấy là một người khá thẳng thắn, đặc biệt chân thành với người khác. Ngược lại, người đồng nghiệp đã lời ong tiếng ve về Mã Ly trước mặt cô khi đó, vô cùng không tốt, mọi người thấy cô ta đều tránh xa.

Người sống trên đời này, nếu chỉ vì vài câu, vài từ của người khác, đã định đoạt cách nhìn của bản thân đối với sự vật sự việc, thì quả thực là một việc quá bi kịch.

Diệp Phàm gạt đầu biểu hiện đã hiểu, mặt khác bỏ danh thiếp của Đoàn Diệc Phong vào trong túi.

Sau đó mấy ngày, cuộc sống trôi qua như thường lệ, mãi cho đến thứ Tư.

Buổi trưa thứ Tư, dì Tôn đúng hẹn đưa cậu bé đến cho Diệp Phàm. Cậu nhóc này nhìn qua yên tĩnh hơn rất nhiều so với lúc ở bên cạnh ba. Cậu bé không nói gì chỉ đi theo sau dì Tôn, đôi mắt to long lanh nước chớp chớp.

“Cô Diệp, tôi đại khái phải qua năm giờ mới có thể đến đón cháu, buổi chiều phải làm phiền đến cô rồi.”

“Không sao ạ, cô cứ yên tâm đến bệnh viện ạ. Tiểu Dự có cháu chăm sóc, không có việc gì đâu ạ.”

“Cảm ơn cô à, Cô Diệp. Cô thực sự là một người tốt.” Dì Tôn cảm ơn Diệp Phàm, lại cúi đầu dặn dò đôi ba câu với cậu nhóc. Một lát sau dì ấy rời khỏi, bỏ lại một mình cậu bé tiếp tục không nói một tiếng đứng tại chỗ.

Trong phòng Diệp Phàm có chút kỳ lạ. Sao hôm nay cậu bé này lại trầm mặc như thế? So với trước đây, không giống tí nào à. Cô ngồi xồm xuống, lên tiếng hỏi: “Tiểu Dự, con làm sao vậy?”

Cậu bé lại rất thành thật, mở miệng nói: “Cô ơi, con nhớ ba.”

Diệp Phàm nở nụ cười, cậu bé mới xa ba chưa được bao lâu, đã nhớ ba rồi, không uổng công Đoàn Diệc Phong đã yêu thương con trai như vậy.

“Tiểu Dự ngoan, ba vài ngày nữa sẽ về. Cô dẫn con đi xem sách được không? Con muốn xem sách gì nào?”

Ngón tay cậu bé chỉ chỉ, Diệp Phàm đỏ mặt hỏi. Ông cụ non này quả thật không giống với những đứa trẻ khác mà! Lần trước mượn Tam quốc diễn nghĩa, bây giờ lại muốn đọc Thủy hử[1]. Chẳng nhẽ là muốn đọc hết một lần tứ đại kiệt tác khi còn đang học tiểu học sao?

[1] Thủy hử: tác giả thường ghi là Thi Nại Am, là một trong bốn tác phẩm lớn của văn học cổ đại Trung Hoa.

Chẳng biết phải làm thế nào, Diệp Phàm dường như mơ hồ nhìn thấy trước tương lai, cậu bé này mười năm sau sẽ có dáng dấp ông lão tinh thông mọi thứ.

Không có Đoàn Diệc Phong ở đây, Đoàn Dự cũng yên lặng hơn bao giờ hết. Một quyển sách đặt trước mặt, cậu căn bản không cần ai quan tâm, ngồi ngay ngắn ở đằng kia, cái miệng cũng không nhúc nhích một chút.

Diệp Phàm lúc đầu còn ở một bên quan sát, sau đó thấy ông cụ non này thật sự đã say đắm vào thế giới riêng. Cô mới bớt chút thời gian đi đến chỗ làm việc nhập số liệu. Nhưng chỉ một thời gian ngắn, lại xảy ra chuyện.

“Không hay rồi, không hay rồi. Hai đứa trẻ đánh lộn!”

Nghe thấy có người đang la hét ở bên ngoài, Diệp Phàm vội vàng chạy đến phòng đọc sách. Từ xa cô đã thấy một cậu bé tương đối cao lớn đang không ngừng đẩy Đoàn Dự. Tiểu Dự vẫn như lúc đầu, vẫn không lên tiếng, nhưng đôi mắt quật cường trợn trừng. Sau đó cậu bé cao to kia dùng sức mạnh hơn, thoáng cái đã đẩy tiểu Dự ngã dài trên mặt đất.

“Cẩn thận!” Diệp Phàm vô cùng lo lắng, đang định tiến lên. Cô mới đến gần hơn, sự việc bất ngờ xảy ra chuyển biến.

Chỉ thấy cậu bé vừa rồi vẫn còn giữ im lặng, mặc cho người ta ức hiếp, lại bỗng nhiên từ mặt đất đứng dậy. Cậu nhào vào bé trai kia mà đẩy mạnh, vậy mà cậu có thể khiến cậu bé cao to gấp đôi mình liên tục lui về sau.

Diệp Phàm vui vẻ, thì ra ông cụ non này là con cọp con không ra oai, thì người ta xem là con mèo bệnh sao?

Vì vậy, cô cố ý đi chậm hơn. Đợi đến khi cậu bé đi bắt nạt người khác bị đẩy ngã trên đất, lúc này cô mới đến gần tiểu Dự lại.

Được Diệp Phàm che chắn sau lưng, Đoàn Dự không khóc không nháo, càng không tố cáo. Mà là cậu thoáng cái đã lui vào trong lòng Diệp Phàm, đôi mắt vẫn tròn trĩnh với cậu bé kia, rất có khí thế ỷ hiếp.

Cậu bé béo tròn té trên mặt đất kia bị tiểu Dự nhìn long sông sọc, dĩ nhiên ngây ngẩn cả người, một lát sau là bắt đầu gào khóc.

Phải biết rằng, một cậu bé mập có vòng hai còn lớn hơn vòng một ngồi trên mặt đất phòng đọc sách khóc nháo lên là một chuyện chấn động lòng người xiết bao. Rất nhanh thôi, phụ huynh của cậu bé đó đã hùng hổ lao đến truy hỏi.

“Mấy người quản lý sao vậy hả? Con tôi bị người ta ăn hiếp, ai phụ trách hả? Sao tên nhóc này không được giáo dục như thế? Con ai? Cha mẹ đâu?” Đối phương vừa nhìn đã biết là một người hung dữ, nhìn chăm chăm cậu bé được Diệp Phàm ôm vào lòng, không ngừng chửi rủa.

Cậu bé mặc dù co lại trong vòng tay Diệp Phàm, thế nhưng cặp mắt kia cũng không hề chịu thua. Bị một người lớn chỉ thẳng vào mặt, ấy vậy mà cậu không có tỏ ra yếu kém. So với cậu bé đang ngồi bệt dưới đất thút thít kia, thật sự hoàn toàn khác biệt.

“Vị phụ huynh này, xin đừng kích động như vậy. Đứa trẻ còn nhỏ, không hiểu chuyện, chỉ là đùa giỡn mà thôi.”

“Cái gì đùa giỡn hả? Con tôi khóc kìa! Cô xem đi, bàn tay cũng đỏ au! Các cô quản lý thế nào vậy hả? Gọi người phụ trách ra đây? Còn thằng oắt con thô đề này, cha mẹ đâu? Có phải không được dạy dỗ không hả?” Đối phương hùng hổ, hung hăng gây sự.

“Xin lỗi chị, về phần sơ suất của chúng tôi, tôi rất xin lỗi. Thế nhưng, xin chị trước khi yêu cầu trẻ con có giáo dục, thì hãy chú ý hình tượng bản thân một chút trước đã. Bọn trẻ đều đang nhìn đây! Làm người lớn, hẳn là phải tạo thành một tấm gương tốt cho bọn chúng, mà không phải một mực chỉ trích như thế.”

Những lời của Diệp Phàm đã chọc giận vị phụ huynh kia: “Cô nói gì hả? Tôi không có văn hóa? Cô... Cô là nhân viên quản lý thế nào vậy hả? Tôi muốn tìm người phụ trách, tôi muốn tìm người phụ trách!” Người nọ kêu gào ầm ĩ, mau chóng kéo đến những đồng nghiệp khác.

“Trước hết hãy làm rõ mọi chuyện rồi mới đi tìm chủ nhiệm sau!” Mã Ly bỗng nhiên hấp tấp vọt ra. Cô ưỡn ngực chống nạnh đứng sừng sững, khí thế ngút trời, đã đè bẹp sự hùng hổ của vị kia.

Không đợi vị kia phản pháo lại, Mã Ly đã nã pháo liên thanh, không ngừng đưa ra những lời chất vấn: “Muốn phân rõ phải trái, chúng ta trước tiên hãy nói rõ chân tướng sự việc cái đã. Chỗ này có rất nhiều trẻ con, còn có đồng nghiệp của tôi, đều thấy con của bà ra tay cướp sách của con nhà người ta, cướp không được lại ra tay đánh người, còn đẩy ngã người ta. Bà xem đi, da của đứa bé này bị xây xát, con của bà có bị sứt mẻ không? Con của bà có bị thương không? Đừng xem con của mình là người, còn con của người ta là đồ ranh con. Đều là được mẹ sinh ra cha nuôi dưỡng, dựa vào cái gì con của bà quý báu hơn con của người ta? Tôi thấy là bà không có tư cách đó!”

Sự xuất hiện của Mã Ly, khiến tình thế căn bản đã xảy ra thay đổi lớn. Không khí mạnh mẽ thoáng cái đã bao phủ quanh người bọn họ.

Diệp Phàm ôm cậu bé rất chặt, lại nói: “Chị này, chúng tôi cũng không phải trách cứ gì chị. Không cần thận để hai đứa trẻ đánh nhau, chúng tôi thật sự phải chịu trách nhiệm. Thế nhưng, con của chị đứng là

đã ức hiếp người ta trước, nên xin chị không nên khi chưa biết rõ mọi chuyện đã làm loạn lên, đổ oan cho người khác. Nếu đổi lại, người bị oan uổng là con của chị, chị cảm thấy thế nào?”

Bị một phen chất vấn, lại còn bị hỏi ngược lại khiến vị phụ huynh kia nghẹn họng. Đối phương tự biết đuối lý, khó có thể đáp trả. Sau đó bà ta quyết định tiếp tục kêu gào muốn gặp lãnh đạo.

“Tôi chính là người phụ trách ở đây.” Bỗng nhiên chủ nhiệm Hoàng xụ mặt đi ra.

Xong rồi! Trái tim Diệp Phàm đánh thịch một cái. Chủ nhiệm Hoàng không phải là người chủ dễ trêu chọc như vậy. Đắc tội với chị ấy, cô và Mã Ly phỏng chừng không được ăn trái cây luôn. Cô vẫn đang hồi hộp lo lắng, chủ nhiệm Hoàng bỗng nhiên đến trước mặt họ. Ánh mắt hùng hổ nhìn vị phụ huynh kia, lại đánh mắt nhìn Mã Ly, sau cùng tầm mắt dừng lại trên người Diệp Phàm.

Đôi mắt dưới lớp kính bắn ra những tia sáng sắc bén, khiến Diệp Phàm vô ý thức ôm chặt cậu bé hơn.

Mặc kệ thế nào, nếu hôm nay bọn họ không phân định phải trái, thì cho dù không làm công việc này nữa, cô cũng quyết không để tiểu Dự vô cớ bị đổ oan được. Chưa kể đến cô được người nhà nhờ vả chăm nom cậu bé, ngay cả khi nó là một đứa bé xa lạ, cô cũng không để nó bị người như thế chửi bới lung tung, cố tình sinh sự!

Nghĩ như vậy, Diệp Phàm cố gắng vực thẳng sống lưng, nhìn thẳng vào mắt chủ nhiệm Hoàng.

Ánh mắt hai người còn chưa chạm vào nhau, chủ nhiệm Hoàng chợt quay đầu sang chỗ khác, biểu cảm vô tình nói với vị phụ huynh kia: “Tôi chính là người phụ trách ở đây, chị có chuyện gì cứ nói với tôi là được.”

Đối phương vừa thấy lãnh đạo tới, thoáng chốc lấy lại tinh thần. Bà ta lớn giọng kể lại, thêm mắm dặm muối vào câu chuyện, mắng Diệp Phàm và Mã Ly xối xả không ngừng nghỉ, còn chỉ trích Đoàn Dự vô giáo dục, làm bị thương con trai của mình.

“Bà không nên ngậm máu phun người!” Mã Ly ở một bên không nhịn được nữa.

“Mã Ly!” Chủ nhiệm Hoàng bỗng quát lớn, cản Mã Ly lại. Sau đó, ánh mắt sắc bén lại quay đến chỗ Diệp Phàm.

“Diệp Phàm.” Giọng nói thanh lạnh, nghiêm túc vang lên, làm sự kiên cường nhỏ bé của Diệp Phàm trở đi. ĐM[2] nếu chị không phân định đúng sai, hôm nay tôi quyết đấu với chị đến cùng, xem ai sợ ai?

[2] ĐM: từ chửi bậy.

Sau khi cô lên dây cót tinh thần, sẵn sàng nghe la mắng và chuẩn bị tranh cãi lại, thì chủ nhiệm Hoàng chợt nói lớn: “Còn không mau mang đứa bé này đến phòng y tế chữa thương? Ai đó đến lấy băng ghi hình của phòng giám sát đến đây đi, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Còn cô kia!” Chủ nhiệm Hoàng chỉ Mã Ly nói, “Có tư cách hay không là do cô định đoạt được sao? Cô cho là mọi người đều dui mù hết rồi à?”

Mã Ly sững sốt, đang nhìn vị phụ huynh ban nãy vẫn còn hùng hổ kia, bây giờ mặt đã tái xanh.

Mã Ly gật đầu liên tục biểu thị đồng ý, trên thực tế trong lòng cô đã sớm hô vang: Chủ nhiệm oai phong quá à!

Bên này, chủ nhiệm Hoàng còn đang giải quyết tranh chấp. Bên kia, Diệp Phàm đã đem cậu bé đến phòng y tế.

“Tiểu Dự ngoan, cô bôi thuốc cho con, con ráng chịu đau một chút nha.” Cô lấy thuốc nước ra, thoa lên vết rách trên bàn tay cậu bé. Mặt khác, cô cúi gằm, thổi nhẹ lên vết thương: “Còn đau không con? Có đau thì nói với cô nhé...”

Kỳ lạ là, cậu bé này tay bị trầy xước như thế cũng không kêu đau một tiếng sao? Bị xô ngã cũng không la đau? Diệp Phàm ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn cậu xem thế nào. Vừa ngược lên đã bị đôi mắt long lanh nước mắt của cậu bé làm cho giật mình.

Cô thấy vừa rồi bị người ta bắt nạt, vẻ mặt cậu bé vẫn rất quật cường, không chịu thua cậu bé kia chút nào. Bây giờ lại cần môi, nước mắt ngập bên viền mắt. Những giọt nước mắt trong veo dường như có thể chạy ào ra bất cứ lúc nào.

Bộ dạng này, cô nhìn mà đau lòng!

Diệp Phàm nôn nóng, vội hỏi: “Con sao vậy? Rất đau sao? Để cô xem nào!”

“Con không đau...” Cậu bé lắc đầu, lúc Diệp Phàm vẫn còn đang nghi hoặc, thì cậu đã nói ra một câu long trời lở đất, “Cô ơi, cô làm mẹ của con đi!”

Hết chương 11

12. Chương 12

Diệp Phàm bị chấn động. Theo đúng lương tâm mà nói, không phải cô chưa từng mơ tưởng đến Đoàn Diệc Phong, nhưng cái đó chỉ là do mầm mống tình yêu mộng mơ của thiếu nữ, im lặng ẩn náu trong góc tối rình cơ hội để nảy nở mà thôi. Hơn nữa cô cũng đã từng nghĩ tới việc phải thoát khỏi tình cảnh này. Dù sao đối phương cũng hơn cô mười tuổi, có vợ có con. Dù thế nào đi nữa, hai người cũng sẽ không có kết quả tốt.

Ngay lúc Diệp Phàm vẫn còn đang vô cùng kinh ngạc, không biết phải trả lời thế nào, thì cậu bé bỗng nhiên mở miệng nói: “Cô ơi! Ba con nói, mẹ con đã đi đến một nơi xa rất xa, nhưng mà con biết ba con đang gạt con. Mẹ đã không còn, phải không ạ?”

Trẻ con dù sao vẫn là trẻ con, nói không nên lời cái từ “chết” kia, mà đáp án cũng rất chính xác. Chỉ là đối mặt với vấn đề lớn như vậy, Diệp Phàm căn bản không biết nên trả lời thế nào?

Cô bây giờ rất yêu thương, đau lòng thay cho cậu bé trước mắt. Cậu bé còn nhỏ như vậy, lại phải chịu đựng đau khổ mà người lớn thông thường còn khó có thể đối mặt. Lúc những lời này từ trong miệng cậu thốt ra, giọng nói non nớt nhưng rõ ràng như vậy, giọng điệu lại trưởng thành hơn rất nhiều so với bạn bè đồng trang lứa. Nước mắt bên khóe mắt vẫn không rơi xuống.

Khoảnh khắc đó, bản năng người mẹ trong lòng Diệp Phàm trỗi dậy. Cô cảm thấy hốc mắt mình cũng cay cay, vươn tay ôm cậu bé vào lòng, an ủi: “Tiểu Dự đừng buồn. Con còn có ba, còn có cô, tất cả mọi người đều thương con...”

“Cô ơi, cô đồng ý làm mẹ con sao?” Cậu bé cho rằng Diệp Phàm đã đồng ý, đôi mắt ngập tràn chờ mong. Đôi tay nhỏ nắm chặt cánh tay của Diệp Phàm, tựa như sợ cô bỏ đi.

Giờ khắc này, cho dù là người có ý chí sắt đá đi chăng nữa cũng đều mềm lòng, huống hồ là Diệp Phàm? Cô thiếu chút nữa đã gật đầu nói đồng ý rồi, thế nhưng vẫn còn sót lại chút lý trí.

Dù cho cô đồng ý, thì Đoàn Diệc Phong cũng đồng ý sao? Ba mẹ cũng đồng ý sao? Những người khác sẽ nhìn cô thế nào? Mặc dù cô trải đời chưa nhiều, nhưng vẫn biết chỉ cần cô gật đầu một cái, điều đó có nghĩa cô sẽ gánh vác hy vọng của một đứa trẻ. Nếu như sau này không làm được, thì sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đối với đứa bé này.

Nếu như không có cách nào đảm bảo, thì không nên dễ dàng hứa hẹn, đặc biệt hơn khi đối phương là một đứa trẻ trong lòng ngập tràn chờ mong.

Cô cắn răng, yên lặng lắc đầu.

“Cô ơi...” Mắt cậu bé thoáng cái đã đỏ lên lại, hốc mắt ngậm nước không chịu được nữa. Giọt nước mắt như hạt đậu to từ đôi mắt đỏ hoe của bé từ từ lăn dài xuống. Cậu bé cầm tay Diệp Phàm, nói thế nào cũng không chịu buông ra.

“Cô ơi, cô làm mẹ con đi! Con muốn có mẹ! con muốn có mẹ mà...” Cậu bé cố chấp như vậy, giống như cậu đang bám vào cọng rơm cuối cùng trên đời này vậy. Sức mạnh rất đáng kinh ngạc, cánh tay Diệp Phàm bị cậu nắm đến đỏ một mảng.

Tình cảnh này, Diệp Phàm cũng không kiềm được, mắt cũng đỏ ửng luôn. Cô có thể cảm nhận được cậu bé đã rất kiềm nén. Bình thường cậu vẫn luôn ở bên cạnh ba, không có cách nào biểu hiện ra ngoài. Cậu chỉ có thể dùng sự tinh nghịch và đùa giỡn ồn ào để che giấu nội tâm của chính mình. Nhưng thực ra, trong lòng cậu vô cùng khát khao tình yêu của mẹ, mà hết thấy những thứ đó ngay cả ba và những người khác khó có thể dành cho cậu.

Cậu bé cần một người mẹ. Một người mẹ thật sự có thể yêu cậu, thương cậu, trước khi đi ngủ đều có thể kể chuyện cổ tích cho cậu nghe, khi bị người khác ăn hiếp có thể cho cậu một cái ôm ấm áp.

Nghĩ như vậy, Diệp Phàm cũng không trụ được nữa. Con người được xem là con người, bởi vì con người có tình cảm, mà cái tình cảm này đôi khi không cách nào chịu sự điều khiển của lý trí.

“Tiểu Dự đừng khóc, cô đồng ý với con, được không? Đừng khóc, đừng khóc nữa mà...” Diệp Phàm nghĩ mình đúng là điên thật rồi, lại đi đáp ứng một yêu cầu điên rồ như vậy của cậu bé. Thế nhưng cô không cách nào ngăn bản thân mình đồng ý. Cô thật tâm yêu thương đứa bé này.

“Thật à?” Cậu bé ngừng khóc, dường như có chút khó tin nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm mím môi, gật đầu: “Thật!”

“Cô... À không! Mẹ ơi, mẹ muốn làm mẹ con thật sao? Con có mẹ rồi!” Khuôn mặt vẫn còn nước mắt chưa khô, nay lại cười tươi, “Mẹ, con muốn nói cho ba biết, nói con có mẹ rồi!”

Đứa nhỏ này... Diệp Phàm bỗng nhiên cảm thấy có chút tội lỗi.

Mọi người đều nói kích động sinh ra ma quỷ, như phụ nữ mà kích động rất dễ mua rất nhiều thứ vô dụng, hoặc sẽ làm một số việc khiến người ta không tưởng tượng nổi, còn cô thì sao? Cô nhất thời kích động, lại có thêm một đứa con! Chắc chắn mà nói, xưa nay chưa từng có ai như cô đúng không?

Nhưng thấy cậu bé vui vẻ cười đùa, trong lòng cô sự hối hận bị nhấn chìm. Tựa như cô đã thành thiên sứ, mang đến một tia hy vọng cho cậu bé đang tuyệt vọng vậy, để cuộc sống của cậu có thể hoàn chỉnh hơn.

Lấy lại bình tĩnh, Diệp Phàm nói: “Cô đồng ý làm mẹ của con, nhưng con phải đáp ứng cô một điều kiện.”

“Điều kiện gì ạ?” Cậu bé nghi ngờ hỏi lại.

“Điều kiện chính là không được cho người khác biết chuyện này, không thì cô sẽ không đồng ý với con, chịu không?”

Cậu bé dường như ngần người, lại hỏi: “Cũng không được nói với ba sao?”

“Ừ!” Diệp Phàm kiên quyết gật đầu, “Đây là bí mật giữa chúng ta, cô sẽ thương con giống như mẹ vậy. Con cũng có thể gọi cô là mẹ, thế nhưng chỉ những lúc có hai chúng ta thôi, biết không?”

Cậu bé dường như còn nhiều thắc mắc nhưng thấy ánh mắt Diệp Phàm kiên quyết như vậy, lại không biết nên hỏi thế nào, không thể làm gì khác hơn là vẫn gật đầu dù nửa hiểu nửa không.

“Được, vậy chúng ta ngoéo tay!” Diệp Phàm đưa ngón út ra.

“Dạ!” Cậu bé cũng đưa ngón tay út ra. Ngón tay nhỏ nhỏ móc vào ngón tay của Diệp Phàm.

“Ngoéo tay ký kết, một trăm năm không được thay đổi!”

Mới đùa xong, cậu bé thoáng cái đã nhào vào lòng Diệp Phàm: “Mẹ! Mẹ ơi!”

Con trai à... Diệp Phàm thầm lặp đi lặp lại trong lòng, bỗng nhiên cảm thấy đỡ khóc đỡ cười. Cô thật không biết mẹ cô sẽ phản ứng ra sao nếu như bà biết bỗng nhiên bà lại có một đứa cháu ngoại nhỉ?

Cô không dám tưởng tượng, chỉ ôm cậu bé trong lòng thêm chặt hơn.

...

Sau đó mấy ngày, Diệp Phàm quả thực giống như có thêm một đứa con trai.

Lúc có người thì cậu bé vẫn gọi cô là cô như trước đây. Chỉ khi xung quanh không có ai, cậu liền gọi “mẹ ơi, mẹ à...”. Gọi nhiều như vậy, tựa như cậu muốn đem danh xưng mà nhiều năm qua không được gọi, hết thấy gọi cho Diệp Phàm nghe.

Thực sự là một cậu bé thích đu bám người mà!

Diệp Phàm đôi khi ngồi trầm lặng suy nghĩ, cũng cảm thấy rất kỳ diệu. Rõ ràng chỉ là bèo nước gặp nhau, rành rành vốn là những người xa lạ gặp thoáng qua, thế nhưng số phận kỳ diệu như thế đó. Không cần thận lại để cho cô có đứa con trai, thật đúng là kỳ diệu quá mà.

Đoàn Diệc Phong có gọi đến mấy lần, đơn giản là hỏi thăm con trai có nghịch ngợm, không nghe lời hay không. Khi đó cô đang ở cùng với cậu bé. Cậu nhóc kia một tiếng gọi mẹ, hai tiếng lại gọi mẹ, làm cô rất chột dạ.

“Tiểu Dự rất ngoan, xem rất nhiều sách.”

“Vây là tốt rồi. Thật ra đứa bé này, lúc có mặt tôi và lúc không có mặt tôi không giống nhau, tôi sợ mang thêm phiền phức cho em.” Giọng nói của Đoàn Diệc Phong rất êm dịu, nhưng nghe vẫn có hơi mệt mỏi.

“Được rồi mà. Anh Đoàn, chừng nào anh trở về? Tiểu Dự rất nhớ anh.” Diệp Phàm hỏi.

“Công việc trong tay vẫn chưa xong hết, thời gian cụ thể không thể nào xác định được, nhưng có lẽ là mấy ngày nữa thôi. Tiểu Dự vẫn phải phiền em chăm sóc thêm vài ngày rồi.”

“Đừng nói như vậy, tiểu Dự rất ngoan mà.”

Diệp Phàm vội lắc đầu, sau đó còn hàn huyên một số chuyện của tiểu Dự cùng Đoàn Diệc Phong. Lúc gần phải cúp điện thoại, Đoàn Diệc Phong bỗng nhiên gọi cô một tiếng: “Tiểu Phàm.”

“Dạ?” Diệp Phàm ngẩn người, cảm thấy giọng của anh có hơi không giống với ngày thường.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc trong giây lát, chợt lên tiếng: “Cảm ơn em.”

Chỉ ba chữ ngắn ngủi, từ đầu kia điện thoại xa xôi truyền đến bên tai Diệp Phàm, cô bỗng cảm thấy xúc động vô ngần.

Thật ra đó không những là lời khen nho nhỏ mà còn có cả áp lực. Đoàn Diệc Phong gà trống nuôi con, vừa làm ba lại vừa làm mẹ, áp lực hẳn không phải là ít. Hai cha con nhà này thật ra là cùng một tính cách. Nhiều năm qua đều quen với việc che giấu, thích đem tâm tình giấu dưới tận đáy lòng, dùng cách lấy bề ngoài tốt nhất để che đi nội tâm thật.

Không biết làm sao, Diệp Phàm lại có chút khó chịu.

Đoàn Diệc Phong gọi điện thoại đến gần như mỗi ngày, vẫn liên tục từ thứ hai đến những ngày cuối tuần.

Vào cuối tuần, lúc dì Tôn bảo mẫu đưa Đoàn Dự đến giữa trưa, sắc mặt dì ấy có vẻ hoảng hốt.

“Dì Tôn, hôm nay dì sao vậy? Nhìn qua tâm trạng không tốt lắm?” Diệp Phàm hiếu kỳ hỏi.

“Ôi, chồng dì phẫu thuật không được tốt lắm, bị nhiễm trùng, chiều hôm nay lại phải giải phẫu, dì lo lắng không yên đây!” Dì Tôn thần sắc âu sầu, lo lắng nói.

“Sao lại như vậy? Bác sĩ nói thế nào ạ?”

“Họ nói rất nhiều, dì cũng không hiểu gì. Chỉ bảo là chiều nay dì sang đó một chuyến, cũng không biết sau đó có trở về đón tiểu Dự kịp hay không nữa.”

“Vây ạ...” Diệp Phàm suy nghĩ một chút, “Dì đừng lo lắng, cuộc phẫu thuật này không có gì nguy hiểm đâu, bác sĩ nhất định sẽ nói trước, nếu họ không nói gì chứng tỏ không có trở ngại đâu ạ. Dì cứ an tâm thoải mái đến bệnh viện đi. Về phần tiểu Dự... Nếu như dì không ngại, hay là con đưa cháu về nhà?”

“Được vậy thì tốt quá!” Dì Tôn thoáng cái đã yên tâm hơn không ít, “Cô là bạn của cậu chủ, cô đưa tiểu Dự về nhà, cậu chủ nhất định sẽ không nói gì đâu. Đây là chìa khóa nhà, địa chỉ nhà thì tiểu Dự biết. Thật sự rất cảm ơn cô! Dì phải đến bệnh viện đây. Còn tiểu Dự, dì trông cậy cả vào cô!”

“Không thành vấn đề, dì cứ yên tâm.” Diệp Phàm chào tạm biệt với dì Tôn, cầm chìa khóa để vào trong túi xách.

Hết chương 12

13. Chương 13

Lúc chàng vạng tan tầm, Diệp Phàm gọi điện thoại về nhà. Cô mượn có ra ngoài chơi cùng Mã Ly, nên sẽ về nhà trễ để ba mẹ không cần lo lắng.

Mẹ của Diệp Phàm cũng không nghĩ nhiều, dặn cô về nhà sớm một chút rồi ngắt điện thoại.

Thật ra cô cũng không phải là muốn gạt mẹ cô. Nhưng bình thường không có việc gì mẹ cô cũng đã rất khắt trương rồi, vẫn luôn xem cô là một đứa trẻ không lớn. Để tránh ẹ cô hỏi đông hỏi tây, cô cứ đem Mã Ly ra làm bia đỡ đạn.

Sau khi gọi điện thoại ẹ xong, Diệp Phàm thu dọn đồ một chút, rồi đi gọi Đoàn Dự về nhà.

Cậu bé Đoàn Dự như ông cụ non kia biết Diệp Phàm muốn đưa mình về nhà, đặc biệt vui vẻ. Trên đường chạy nhảy loi chơi như con thoi, dọa Diệp Phàm mau mau kéo tay cậu bé lại, rất sợ không để ý một chút thì té ngã hay bị gì đó.

Lúc này, Diệp Phàm mới cảm nhận sâu sắc tâm tình khắt trương của mẹ cô, gần như tâm tình căng thẳng lo lắng cho cậu bé của cô vậy. Nhìn cậu bé chạy thì sợ cậu ngã, nhìn cậu nháo nhào sợ cậu gặp chuyện không may, nói chung chỉ một câu thôi: Làm mẹ khó lắm ai ơi!

Cũng may, mặc dù cậu bé rất hiếu động nhưng vẫn rất hiểu chuyện. Diệp Phàm dắt tay cậu, cậu liền yên tĩnh hơn rất nhiều, ngoan ngoãn đi bên cạnh “mẹ”.

Hai người đi đến giao lộ, Diệp Phàm giơ tay bắt taxi.

“Đến khu nhà XX!” Cậu nhóc nói địa chỉ nhà rất trôi chảy, giọng điệu trẻ con nũng nịu làm bác tài xế cảm thấy vui vẻ.

“Cậu bạn nhỏ, cùng đi chơi với chị sao?”

“Không phải, là đi với mẹ của cháu!” Cậu bé nghiêm khắc sửa chữa.

Bác tài xế ngẩn người, giọng điệu ngay lập tức có chút thay đổi: “Mẹ cháu nhìn qua còn rất trẻ à?”

Diệp Phàm thẹn thùng, cậu nhóc này thật là. Cô đã bảo không được nói với người khác rồi mà, sao mới đây đã buột miệng nói ra rồi? Cũng không trách được, cô từ nhỏ đã có khuôn mặt trẻ con, thân hình cũng nhỏ nhắn xinh xắn, còn đặc biệt thích mặc trang phục in phim hoạt hình. Mỗi lần cô nói với người khác là mình đã 24 tuổi rồi, đa số mọi người đều nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc khó tin.

“Không thể nào? Tôi còn nghĩ cô nhiều lắm là mới học đại học thôi!”

Trước đây gặp phải loại chuyện này, cô còn có thể khoe khoang với Mã Ly là bản thân vẫn còn trẻ lắm, có thể mặc đồ LOLI. Thế nhưng bây giờ không giống vậy nữa, cô đã là một người có “con trai”, nào có người nào sinh con trai rồi vẫn còn trẻ con như cô vậy không? Cũng khó khách bác tài xế có suy nghĩ khác.

Song nói đi nói lại, lấy thân phận hiện tại của cô, cũng thực sự là một bà “mẹ kế”, mặc dù chưa được công nhận chính thức...

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm thoáng cái lại cảm thấy hơi đau đầu. cô không đáp lại bác lái xe, chỉ ôm cậu bé yên lặng ngồi ghế sau.

Bác tài xế cũng thấy khó xử, liền không nhiều lời nữa, chỉ chăm chú lái xe. Không đến một lúc, chiếc xe đến đúng địa chỉ mà cậu bé đã nói. Diệp Phàm xuống xe vừa nhìn quanh, bỗng cảm thấy tên khu nhà này có chút quen quen.

Á! Hình như lần trước lúc mẹ giới thiệu bối cảnh của Mạt Thông với cô, có nhắc đến khu nhà này! Đồ mờ hồi... Không phải sẽ gặp cực phẩm kia ở chỗ này chứ? Diệp Phàm nhất thời cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Thật vất vả mới thoát khỏi anh ta, nghìn vạn lần đừng giết rồi còn quay lại bồi thêm mấy nhát nha! Cô thầm cầu khẩn trong lòng, kéo tay cậu bé phóng nhanh vào thang máy.

Thang máy nhanh chóng đã đến tầng Đoàn Dự ở. Diệp Phàm dùng chìa khóa dì Tôn đưa cho cô để mở cửa vào nhà. Vừa mở cửa ra, phả vào mặt cô là hương chanh nhàn nhạt thơm ngát.

Nói thật là, cô cũng không kinh ngạc mấy khi thấy căn nhà ngăn nắp sạch sẽ như vậy. Mặc dù có rất nhiều gia đình đơn thân, đặc biệt là những căn nhà có cha và con quả thực rất lười thôi bệ bệ. Nhưng những gì cô nhìn thấy trên người Đoàn Diệc Phong từ ngày đầu tiên, cô biết người đàn ông đó tuyệt đối sẽ không phải loại người bệ bệ. Chỉ cần tỉ mỉ quan sát, sẽ phát hiện bất luận là quần áo mặc thường ngày hay là tây trang, trên quần áo của anh một nếp nhăn cũng không có, nhỏ nhả, hàm súc, phong độ thông minh, khí chất tuyệt nhiên không giống với người bình thường.

Cô nghĩ một người đàn ông như vậy hẳn là biết chơi đàn dương cầm, chẳng hiểu vì sao trong đầu Diệp Phàm xuất hiện một ý nghĩ như thế. Ngay lúc cô vừa thâm cười nhạo ý nghĩ quái lạ của chính mình, thì một cây đàn dương cầm màu trắng đập vào tầm mắt của cô.

Không thể nào, sao lại khéo như thế...

Diệp Phàm có hơi chững lại, hình ảnh Đoàn Diệc Phong ngồi trước đàn dương cầm, đôi tay thành thạo lướt trên phím đàn lập tức hiện lên trong đầu cô. Trái tim nhỏ bé không chịu đựng được nữa mà đập nhanh hơn rất nhiều.

Biết đàn piano, lại có con trai, phong độ ngút trời, dịu dàng còn giàu có, lại còn có cơ ngực quyến rũ... Đây mà là người sao? Nhất định là người trong tiểu thuyết bước ra rồi!

Nhất thời, Diệp Phàm cảm thấy mình muốn ngất rồi.

“Mẹ ơi, con đói bụng.”

Tiếng của cậu bé kéo Diệp Phàm về thực tại, lúc này cô mới ý thức được mình đã lạc vào trong cái thế giới rất háo sắc hám tiền rồi. May là không ai thấy, bằng không thực sự là mất mặt muốn chết.

Diệp Phàm vỗ má vài cái, đem những suy nghĩ không trong sáng trong đầu vứt hết. Lúc này cô mới ngồi xuống nói với tiểu Dự: “Mẹ đi xem trong tủ lạnh có gì có thể ăn được. Còn con thì ra phòng khách chơi, được không?”

“Vâng ạ!” Cậu bé gật đầu, không tốn một giây nào đã cầm điều khiển chơi đua xe.

Diệp Phàm đứng dậy đi vào bếp, mở tủ lạnh nhìn một chút. Rất tốt, đồ chứa đầy trong tủ lạnh, tuyệt đối đủ nấu một bữa ăn phong phú cho hai người họ.

Tài nấu nướng của Diệp Phàm coi như cũng khá, mặc dù còn kém xa ông bố là đầu bếp của cô. Nhưng dù sao nhìn bố làm lâu như vậy cũng dần quen, mưa dầm thấm đất mà, cho dù học không được trọn vẹn, nhưng cũng xem là lướt được bề mặt.

Một món cốt lết khoai tây, một đĩa đậu hũ sốt cà chua, một đĩa cánh gà chiên nước mắm, thêm tô canh cà chua trứng. Một bàn ba món một canh vô cùng đơn giản lại làm cậu bé ăn rất ngon miệng, xem chút nữa là liếm luôn đĩa.

“Mẹ ơi, mẹ nấu ăn ngon quá!” Trong tay cậu bé vẫn còn cầm cánh gà mới ăn phân nửa, miệng đầy dầu mỡ, cười híp mắt thành hai đường thẳng.

Diệp Phàm thẹn thùng, cậu bé này nhìn qua không giống người ăn nhiều như vậy à? Nếu mỗi ngày đều ăn như vậy, sớm muộn gì cũng quá cân à...

Ăn cơm xong rồi, một khối đầu khá tốt. Nhưng đến giờ đi Tôn vẫn chưa về. Diệp Phàm đáng lẽ phải đi rồi, nhưng thấy để cậu bé ở một mình lại không yên tâm. Cô liền nghĩ đã làm người tốt thì làm cho trót, thế là đi rửa chén, dọn dẹp nhà bếp, còn đưa cậu bé đi tắm rửa. Sau khi làm xong hết mọi chuyện, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, giật mình trầm trọng.

Ôi trời... gần mười giờ rồi!

Chết rồi, mẹ cô ở nhà đang sắp sột ruột đến chết mất? Diệp Phàm nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

“Mẹ, mẹ đừng đi, con sợ ở nhà một mình...” Cậu bé không chịu, sống chết kéo tay cô, nói gì cũng không chịu để cô đi.

Diệp Phàm muốn khóc ,gần mười giờ rồi, di Tôn còn chưa về, chẳng nhẽ tối nay cô phải ngủ lại đây sao? Mặc dù trong nhà này bây giờ chỉ có cô và một cậu bé. Nhưng dù sao đây là trong nhà của một người đàn ông độc thân, cô gái còn chưa kết hôn như cô đây qua đêm ở chỗ này, nói thế nào cũng không được à?

Ngay lúc này, điện thoại Diệp Phàm bỗng reo lên.

“A lô, tiểu Diệp? Cậu ở đâu vậy hả? Mẹ cậu vừa gọi điện hỏi tớ nè! Nói cái gì mà cậu ở chỗ tớ, tớ ở cùng cậu lúc nào chứ?” Tiếng nói với âm lượng cực đại của Mã Ly từ đầu kia điện thoại truyền đến.

Trong đầu Diệp Phàm giống lên hồi chuông, dường như thấy khuôn mặt nổi giận của mẹ cô, lập tức thấy đau khổ không gì sánh được.

“May mà tớ nhanh trí, đã nói đêm nay cậu muốn ngủ ở nhà tớ, đang ở trong phòng tắm, nên mẹ cậu mới không nghi ngờ. Cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả? Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Mã Ly, cậu quả nhiên là thông minh... Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại rất nhanh bắt đầu thấy khó xử. Cô không thể nói với Mã Ly rằng, bây giờ cô đang ở trong nhà một người đàn ông độc thân, chăm sóc con trai của anh ta được? Với tính tình của Mã Ly, cô ấy có thể cầm dao chạy đến đây giết cô cũng không biết chừng.

Diệp Phàm nhìn chiếc ghế sofa trong phòng khách, lại nhìn đôi mắt chờ mong của cậu bé đang hướng về cô, quyết định lại nói dối một lần nữa.

“Cậu đừng lo lắng, tớ đang ở nhà một người bạn, nhưng mẹ tớ có định kiến với người bạn này, nên tớ không dám nói thật với bà.”

“Thật không?” Trong điện thoại, giọng nói của Mã Ly nghe có chút không tin.

“Thật mà, tớ rất ổn. Tớ sẽ gọi điện thoại ẹ, đảm bảo ngày mai sẽ về nhà sớm, cậu đừng nghĩ lung tung.”

Diệp Phàm trả lời thề non hẹn biển một phen, khiến Mã Ly không thể hỏi nữa. Mặc dù trong lòng cô vẫn hoài nghi, nhưng sau khi đắn đo vài câu, thì cũng cúp máy.

Sau khi nói chuyện với Mã Ly xong, Diệp Phàm lại gọi điện thoại về ẹ cô. Dựa theo cái cố mà Mã Ly đã nói lúc trước, nói một mạch trôi chảy. May mà hình tượng con gái ngoan của cô trong lòng mẹ cô vẫn ăn sâu bám rễ như trước, nên mẹ cô không nghi ngờ gì. Bà chỉ dặn cô đừng làm cha mẹ người ta phiền lòng, rồi cúp máy.

Sau khi trả lời hai cuộc điện thoại, Diệp Phàm lúc này mới phát giác bản thân mình căng thẳng đến độ toát mồ hôi toàn thân. Cô nghĩ bản thân mình đã nói hết những lời nói dối có thể nói cả đời này của cô rồi, lòng cô cảm thấy đặc biệt giả dối.

Cậu bé ngồi trên sofa vẫn đang nhìn cô, dường như có phần mệt mỏi, cố chớp mắt cho tỉnh táo.

Diệp Phàm bỏ điện thoại xuống, quay qua ôm lấy cậu: “Tiểu Dự ngoan, mẹ đưa con đi ngủ, có được không nè?”

“Mẹ không đi nữa sao?” Cậu bé chớp mắt hỏi.

“Ừ, không đi nữa.” Diệp Phàm gạt đầu, vừa rồi đã nói dối như cuội, bây giờ dù cô có muốn chạy, cũng không về nhà được nữa rồi.

Đưa Đoàn Dự vào phòng, kể cho cậu bé nghe truyện cổ tích, khe khẽ hát một khúc hát ru. Cô vất vả lắm mới dỗ được cậu bé ngủ, lại xem đồng hồ, lại hơn mười một giờ rồi.

Diệp Phàm thấy hôm nay mình mệt muốn chết, chăm sóc con trai là một, sau đó chủ yếu do thần kinh căng thẳng cao độ, cảm giác áy náy ăn sâu. Thể xác và tinh thần cô đều mệt mỏi, dẫn đến việc cô thậm chí bây giờ tìm một chỗ nằm, là có thể ngủ một giấc thật ngon.

Quên đi, giờ nằm đại trên sofa, sống qua một đêm này thôi.

Diệp Phàm nghĩ như vậy, nằm thẳng lên sofa, chốc lát đã chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng lung, cô dường như nghe thấy tiếng mở cửa.

Là mơ sao? Diệp Phàm mơ mơ màng màng nghĩ, trở mình một cái, lại tiếp tục ngủ.

Một lát sau, lại mơ hồ nghe thấy tiếng nước.

Là mơ sao? Diệp Phàm lại tiếp tục nghĩ như vậy, cảm thấy có chút lạnh, cô co người thành cụm trên ghế.

Lại một lát sau, trên người cô hình như có vật gì mềm mềm.

Là mơ sao? Sao có thể lại... Hả? Sao giống như có bóng người... Á! Diệp Phàm bỗng dưng giật mình, hoàn toàn tỉnh giấc.

Cô chợt ý thức được đúng là không phải mơ, trong phòng _____ có người!

Hết chương 13

14. Chương 14

Thực ra Đoàn Diệc Phong sau khi vào nhà mới phát hiện Diệp Phàm ngủ trên ghế sofa. Bởi vì dì Tôn đã gọi điện báo cho anh biết, cho nên anh cũng đại khái đoán là hôm nay Diệp Phàm sẽ đưa Đoàn Dự về nhà. Nhưng điều làm anh không ngờ đến chính là, cô gái nhỏ này lại có trách nhiệm như vậy, lại còn ngủ trên ghế sofa nhà họ.

Bộ dạng nằm ngủ của cô rất đáng yêu, trong lòng ôm gối dựa sofa, co tròn lại như một cô mèo nhỏ. Mí mắt luôn không ngừng động đậy, môi cũng hơi mở, lâu lâu lại chép miệng một cái.

Đúng là ngủ rất ngon à!

Đoàn Diệc Phong bật cười, không đành lòng cắt đứt mộng đẹp của cô. Tự cảm thấy bản thân mới xuống máy bay trở về, một thân đầy mồ hôi, liền vào phòng tắm, tắm rửa một chút.

Lúc tắm xong đi ra, Diệp Phàm vẫn còn đang ngủ, dường như càng ngủ càng sâu. Cơ thể nhỏ bé cuộn mình trên ghế, tay chân đều co lại như sâu róm.

Bị lạnh sao?

Đoàn Diệc Phong không suy nghĩ nhiều, vào phòng mình cầm chiếc chăn mỏng ra, đắp lên mình cô. Ngay sau đó, Diệp Phàm đang trên sofa bỗng mở mắt.

Ánh mắt hai người giao nhau, ánh nhìn ngưng lại mấy giây.

Trong lòng Đoàn Diệc Phong nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, nhưng lại không biết diễn đạt ra sao. Chỉ là cảm thấy ánh mắt này, khiến anh không tự chủ được mà nhớ tới chuyện rất lâu về trước, trong veo, mơ màng, cực kỳ giống ai kia.

Ngay lúc Đoàn Diệc Phong rơi vào trầm tư, Diệp Phàm cũng sững sốt một hồi. Nhưng mà cô không giống Đoàn Diệc Phong suy nghĩ nhiều như vậy. Mà là trong vài giây đó, suy nghĩ của cô hoàn toàn là một khoảng trống. Sau đó cô lấy lại tinh thần, trong đầu vang lên tiếng sấm ầm ầm.

Đoàn... Đoàn... Đoàn Diệc Phong? Anh... Anh... Sao anh lại ở đây?

Tâm tình hiện tại của Diệp Phàm hoàn toàn có thể dùng hai từ kinh hãi để hình dung. Cô vô ý thức muốn từ sofa ngồi dậy, nhưng do vừa mới tỉnh ngủ, tay chân không có sức. Người không ngồi dậy được, trái lại còn không cẩn thận mà lăn xuống khỏi ghế dài.

“Cẩn thận!” Đoàn Diệc Phong lấy lại tinh thần từ suy nghĩ cá nhân, bỗng phát hiện Diệp Phàm đang rớt khỏi ghế, không kịp suy nghĩ, anh đã vươn tay muốn đỡ cô.

Kết quả bởi vì sự việc phát sinh quá đột ngột, anh cũng đứng không vững. Hai người cứ như vậy cùng ngã xuống dưới đất.

Một cú ngã trời đất quay cuồng, Diệp Phàm cho rằng cái mộng của mình bây giờ tuyệt đối là muốn nở hoa rồi. Mắt nhắm tịt, đợi đau đến ập đến. cô đợi hoài, nhưng vẫn không thấy chỗ nào trên người bị đau cả.

Sao? Sao sàn nhà mềm mềm?

Cô vô thức hé mắt, nhất thời hóa đá.

Cô... Cô... Cô lại nằm trên người Đoàn Diệc Phong!

Cùng lúc với Diệp Phàm, Đoàn Diệc Phong cũng đang đau khổ đấu tranh.

Nếu như nói lúc này anh không có suy nghĩ nào khác thì tuyệt đối là có vấn đề. Anh là một người đàn ông bình thường, bây giờ lại đêm thanh gió mát, cô nam quả nữ ở trong cùng một phòng. Hai người lại trong tư thế mờ ám nhất. Thông thường trong tình huống này, bước tiếp theo đều là đàn ông chủ động vồ đến, ăn người phụ nữ sạch sẽ không còn một mảnh.

Nhưng, Đoàn Diệc Phong đấu sao cũng sẽ không làm như vậy.

Anh tự biết rõ bản thân không còn là chàng trai mới đôi mươi trước đây nữa, có thể mặc sức theo đuổi tình yêu, tán tỉnh và chơi đùa với những người phụ nữ bên cạnh mà không hề cảm thấy tội lỗi. Thời gian tựa như lưỡi dao, tàn nhẫn khoét đi người quan trọng nhất với anh. Nó cũng lột bỏ tất cả sự ngang ngạnh cùng phong lưu trong xương cốt anh, bây giờ chỉ lưu lại lý trí và trưởng thành.

Anh không động dậy, nhìn Diệp Phàm ba chân bốn cẳng từ trên người mình đứng dậy, mặt đỏ như trái táo chín cây.

“Xin... Xin lỗi... Đoàn... Anh Đoàn...” Diệp Phàm nói năng có phần lộn xộn, trái tim nhảy thình thịch như một chú thỏ, “Tôi không nghĩ là anh sẽ về... không thì... sẽ không chú ý mà ngủ...”

Cô hoàn toàn giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì, trong lòng thấp thỏm, mặt thể hiện hết mọi cảm xúc. Đoàn Diệc Phong ngồi dậy, thoải mái nói: “Không sao, do tôi không đúng. Đáng lý tôi phải gọi điện thoại về thông báo một tiếng.”

Lúc anh nói những lời này, nét mặt không có chút khác thường nào. Tâm trạng như vậy cũng lấy nhiễm đến Diệp Phàm ít nhiều, cuối cùng cô cũng không khẩn trương như vừa rồi nữa.

Song rất nhanh, cô lại có chút không bình tĩnh, bởi vì cô thấy Đoàn Diệc Phong vừa mới tắm xong, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng. Mấy chiếc cúc trên ngực cũng chưa kịp cài vào, nên lộ ra một mảng lớn vòm ngực màu đồng cường tráng.

Diệp Phàm cảm nhận sâu sắc, trong tình huống này, nếu Đoàn Diệc Phong không giả vờ lưu manh với cô, thì cô cũng muốn cầm thú đối phương. Cô vội vội vàng vàng nhắm mắt, cũng cuống quýt đứng dậy, giả vờ trấn tĩnh nói: “Anh đã về rồi, tôi nên về nhà đây...” Dứt lời, cô vội vã cầm túi xách đang đặt ở một bên, muốn rời khỏi đó liền.

“Đợi đã!” Đoàn Diệc Phong gọi cô lại.

Diệp Phàm hồi hộp, quay đầu lại: “Còn... Còn có chuyện gì sao?”

Thấy bộ dạng khiếp sợ này của cô, Đoàn Diệc Phong không khỏi bật cười, đưa ngón tay chỉ đồng hồ trên tường, “Cô khẳng định bây giờ còn muốn về nhà?”

Diệp Phàm khó hiểu ngẩng đầu nhìn, nhất thời lại muốn khóc .

Cô vậy mà ngủ thẳng giấc đến hai giờ sáng!

Lúc này cô đã cả gan nhắm mắt nói dối với mẹ rồi, bây giờ mà ra ngoài, chắc chắn cô chỉ có thể đi dạo lung tung chờ đến giờ mới có thể về nhà. Nhưng mà vào lúc này, cô chính là một cô gái tay không tắc sắt lang thang khắp chốn thì quả thực nguy hiểm rình rập. Diệp Phàm thoáng cái đã không biết phải làm sao.

Đoàn Diệc Phong cũng nhìn ra điểm khó xử của cô, lại nói: “Trong nhà có một phòng ngủ cho khách, nếu như em không ngại, có thể ngủ lại một đêm.”

Không ngại, đương nhiên là không ngại rồi! Chỉ có điều... Diệp Phàm lén lút ngấm nhìn Đoàn Diệc Phong, nhớ tới một màn vừa rồi, hai gò má vẫn không tránh được mà nóng lên.

Diệp Phàm à Diệp Phàm, chẳng qua là đã ôm người ta lần một vòng thôi mà! Nhà người cứ coi như đã ôm túi cát đi, không có gì đáng ngại! Sau khi cô thầm tự thôi miên trong lòng lần thứ n, Diệp Phàm ngẩng đầu, gật đầu với Đoàn Diệc Phong: “Vâng, được ạ.”

...

Diệp Phàm ngủ không được ngon, vừa nhắm mắt lại thì cái cảnh khiến người ta đổ mồ hôi tía tai kia lại hiện lên, tâm trạng lại không yên.

Cứ như vậy mà đổ mồ hôi nhìn trời bên ngoài cửa sổ dần dần sáng lên. Cho đến khi tia sáng mặt trời đầu tiên xuyên qua chiếc rèm cửa sổ in hình lá trúc xanh, Diệp Phàm không nằm ngủ được nữa.

Cô nằm trên giường lo lắng cả buổi. Để một lát nữa không phải chịu xấu hổ như ngày hôm qua, cô quyết định thừa dịp trời vẫn còn sớm liền lưu lại tờ giấy rồi len lén chuẩn bị đi, tránh chạm mặt Đoàn Diệc Phong.

Chủ ý đã quyết, cô rời giường, vội vã mặc quần áo. Cô dè dặt mở cửa phòng, rón ra rón rén chuẩn bị đi ra ngoài.

Khi cô ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua phòng khách, mới bất ngờ phát hiện Đoàn Diệc Phong đã dậy rồi!

Diệp Phàm cảm thấy không thể nào! Hôm qua, anh xuống máy bay về đến nhà đã hai giờ sáng. Vậy mà mới sáu giờ, anh đã dậy làm bữa sáng? Nhìn qua thần sắc rất có sức sống.

Nghe thấy trong phòng khách có động tĩnh, Đoàn Diệc Phong quay đầu lại. Anh nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của cô, mỉm cười nói: “Chào buổi sáng, dậy rồi à? Bữa sáng xong liền đây, em ngồi xuống trước đi.”

A... Những lời vừa muốn nói ra khỏi miệng, Diệp Phàm phải nuốt trở vào trong. Anh đã nói như vậy, sao cô không biết ngại mà nói muốn đi được chứ?

Cô không còn cách nào, đành phải ngồi xuống ghế sofa.

Chiếc chăn lông mà tối hôm qua Đoàn Diệc Phong đắp cho cô vẫn còn ở trên ghế, đã được xếp lại rất ngay ngắn chỉnh tề. Diệp Phàm vừa thấy chiếc chăn lông kia, trong đầu lại ngay lập tức xuất hiện cảnh tối qua, mặt lại đỏ ửng.

Cô không nhận được tự trách bản thân, khi đó sao không ngủ ở đâu lại chọn ngủ trên sofa? Ngủ trên sàn nhà cũng được mà, như vậy sẽ không lo ngã xuống đất, cũng sẽ không kéo theo Đoàn Diệc Phong, lại càng sẽ không giống như bây giờ, lúng túng không biết làm thế nào.

Diệp Phàm lòng rối bời, không kiềm được len lén ngẩng đầu, liếc mắt về phía phòng bếp.

Cái liếc mắt này, lại làm cô có hơi lóa mắt.

Phòng bếp trong nhà Đoàn Diệc Phong là kiểu không gian mở. Ở vị trí của cô vừa đứng có thể thu hết toàn cảnh Đoàn Diệc Phong bận rộn trong bếp vào tầm mắt. Cô thấy anh mặc một chiếc áo T- shirt màu trắng, bên hông buộc một chiếc tạp dề hình gấu màu vàng nhạt, đưa lưng về phía phòng khách đang bận bịu nấu nướng trong bếp.

Ánh nắng từ cánh cửa sổ rất lớn ở phòng khách chiếu thẳng vào, có vài tia vừa khéo chiếu lên người anh, mê hoặc ánh mắt của Diệp Phàm.

Trong lòng cô bỗng nảy sinh một suy nghĩ kỳ lạ: Nếu mỗi sáng thức giấc, đều có một người đàn ông làm thức ăn sáng cho bạn, thật là tốt biết bao?

Lúc cô chìm sâu vào suy nghĩ của chính mình, thì giọng của Đoàn Diệc Phong chợt truyền đến.

“Ăn thôi.” Anh mỉm cười với cô, giống như chú gấu nhỏ trên tạp dề cũng mỉm cười theo.

Diệp Phàm nghĩ mình dù không ăn nhưng nhìn thấy cảnh vừa rồi cũng cảm thấy thỏa lòng thỏa dạ rồi. Cô ép buộc bản thân phải trấn tĩnh, đứng dậy nói: “Để tôi đi gọi tiểu Dư dậy...”

“Để cháu ngủ nhiều hơn đi. Trẻ con thích ngủ, không giống với người lớn chúng ta.”

“À...” Diệp Phàm thẳng bước chân lại, xoay người đến bên cạnh bàn ăn. Thật ra cô muốn đi gọi Đoàn Dư, hoàn toàn vì ăn sáng chỉ có hai người cô và Đoàn Diệc Phong, cô thật sự thấy rất không được tự nhiên.

Cô máy móc ngồi xuống, mỗi động tác đều quá cứng nhắc. Trong đầu luôn tự hỏi nên nói chuyện gì bây giờ.

Vào lúc này, Đoàn Diệc Phong lên tiếng trước: “Nếm thử xem, làm không ngon lắm, thực xin lỗi.”

Diệp Phàm lúc này mới nhớ tới là cô ngồi đây là để ăn sáng. Vì vậy cô đem sức chú ý dồn hết lên bàn ăn. Thấy trước mặt mình bày bánh mì nướng cùng trứng ốp la. Lòng đỏ trứng không hề bị vỡ ra, trứng vừa chín tới, trắng đỏ rạch ròi, nhìn qua rất ngon. Đừng xem thường những chi tiết nhỏ nhặt ấy, những điểm đó không trải qua luyện tập lâu dài thì không thể làm được.

“Anh Đoàn, anh thường ngày đều tự làm đồ ăn sáng sao?” Diệp Phàm không nhịn được tò mò hỏi.

“Đúng vậy, tiểu Dự không thích ăn sáng ở bên ngoài, cũng không ăn những thứ tôi làm. Sau một thời gian dài, tôi cuối cùng cũng rút ra được một ít kinh nghiệm.” Anh cười cười, nói rất nhẹ nhàng thoải mái, nhưng lại khiến Diệp Phàm cảm thấy anh vừa làm cha vừa làm mẹ rất cực khổ.

Một người đàn ông chăm sóc một đứa con không đến trường, phải làm việc phải kiếm tiền phải nuôi sống một gia đình, áp lực khổng lồ là không nhỏ. Thế nhưng anh ngay cả một câu than vãn cũng không có, mỗi khi nhắc đến tiểu Dự, trong mắt đều lộ lên tình yêu của người cha.

Diệp Phàm không cảm được nhớ đến Đoàn Dự muốn cô làm mẹ của mình, nhớ cậu bé nhỏ luôn bám theo cô gọi “mẹ, mẹ ơi...”. Không biết thế nào, cô chợt thấy chợt dạ.

Nếu như Đoàn Diệc Phong biết được, sẽ nghĩ như thế nào đây? Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

“Ăn sáng xong, để tôi đưa em về. Buổi tối không về nhà, chắc người nhà rất lo lắng.” Đoàn Diệc Phong nói.

“Không cần đâu!” Diệp Phàm vội xua tay, “Về nhà tôi cũng không xa, tôi tự bắt xe về cũng được mà. Tối qua tôi ngủ ở đây đã rất phiền phức cho anh rồi.”

“Đừng nói như vậy, hôm qua may mà có em, bằng không tiểu Dự ở nhà một mình, tôi còn lo lắng hơn.”

Nhìn anh dường như không chút nào để ý chuyện tối hôm qua sao? Diệp Phàm nhìn Đoàn Diệc Phong, nụ cười của anh vẫn như thường, ngoại trừ có chút mệt mỏi do thiếu ngủ ra thì hoàn toàn không nhìn ra bất cứ tâm tình ẩn giấu nào khác.

Là cô đã suy nghĩ nhiều rồi sao? Diệp Phàm an ủi chính mình, nhưng trong lòng không kiềm được sinh sôi vài phần ngờ vực, anh thực sự đối với cô một chút để ý cũng không có sao? Tâm tư của phụ nữ một khi đã đặt lên người đàn ông, thì sẽ không tránh khỏi sẽ suy nghĩ nhiều hơn.

Khi Diệp Phàm một lần nữa rơi vào trầm tư, điện thoại của cô bỗng nhiên vang lên.

Là điện thoại của mẹ gọi đến.

“Tiểu Phàm, sao còn chưa về? Mẹ tiên sinh người ta đang chờ con ở nhà kìa!”

15. Chương 15

Khi Diệp Phàm về đến nhà, từ xa đã thấy chiếc xe thể thao BMW màu xanh ngọc của Mạt Thông đậu một cách hiên ngang dưới lầu nhà cô. Cô dự cảm được tiếp sau đây khẳng định không có chuyện tốt.

Quả nhiên, bất chấp khó khăn lên lầu, cửa vừa mở ra, ánh mắt của mẹ cô rất quái dị, nhỏ giọng nói: “Còn không mau vào đây! Mẹ tiên sinh đã đợi con rất lâu, lúc nữa sẽ tính sổ với con sau!”

Nghe câu nói cuối cùng kia, Diệp Phàm phát cáu trong lòng. Sự chán ghét đối với Mạt Thông quả thực đã tới cực hạn rồi. Mang khuôn mặt tối đen đi vào phòng khách, cô lại nghe thấy một tràng cười.

Diệp Phàm sửng sốt, lần đầu thấy Mạt Thông cười như vậy. Anh ta và ba cô hai người không biết đang nói chuyện gì, nói cười rộn rã, trong bộ dạng rất hợp nhau. Lại nhớ đến vài lần cô tiếp xúc với anh ta, mỗi lần đều bày ra bộ mặt con cá chết, hoàn toàn đối lập với khuôn mặt tươi cười hiện tại. Cô phải cảm thán trong lòng một câu: anh trai à, anh thật sự là một diễn viên giỏi quá đi!

Thấy Diệp Phàm tiến đến, hai người cùng lúc ngừng cười nói, ba của Diệp Phàm vẫy tay gọi cô đến: “Phàm Phàm, sang đây, đến xem cái này.”

“Cái gì ạ?” Diệp Phàm đi qua vừa nhìn đến, mới nhận ra hóa ra trước mặt ba cô là một cuốn album, chính là những bức ảnh của cô khi còn bé, phần lớn trong số đó đều khá buồn cười. Cô mặc một chiếc áo ấm mùa đông dày đứng trong tuyết. Chiếc áo bông có hai cánh tay cũng dính vào thân, nhìn cô rất giống nòng pháo.

“Nhìn tấm hình này xem, chụp chúng ta khi còn ở quê này, con còn nhớ chứ?” Ba cô hiếm khi vui vẻ như vậy, tay chỉ vào bức hình trong cuốn album, hé ra hồi ức khi xưa. Chốc chốc ba cô lại nói đùa hai ba câu với mọi người, nghiêm nhiên đã xem Mạt Thông là người một nhà.

Trong hoàn cảnh này, khiến Diệp Phàm nuốt tất cả những lời muốn nói đã chuẩn bị tốt trước cửa vào trong bụng. Cô biết lúc này ba mẹ cô rất hài lòng, chính cô không thể cứ liều lĩnh như vậy mà tạt gáo nước lạnh vào mặt họ được. Cha mẹ đối với con cái, đơn giản chính là một từ yêu. Điều cha mẹ mong muốn nhất chính là con cái của mình có một chốn đi về hạnh phúc. Điều đó không sai, mặc dù “chốn đi về” này một chút xíu cũng không đáng tin tưởng phó thác.

Diệp Phàm biết mình cần phải nói rõ ràng mọi chuyện, nhưng không phải bây giờ, càng không thể là trước mặt ba mẹ. Cô đã là một người trưởng thành rồi. Xem ra anh ta không phải là loại người một mực không gặp là được như lời Mã Ly nói, sau cùng vẫn nên đối mặt. Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Phàm không biết lấy đâu ra dũng khí, lần đầu tiên cô dùng ánh mắt thần nhiên kiên định nhìn Mạt Thông như vậy.

Vả lại Mạt Thông vốn đang trò chuyện cùng cha của Diệp Phàm, bỗng dưng cảm nhận được một ánh mắt chiếu thẳng đến mình. Khi anh ngẩng đầu nhìn đối diện, liền ngăn người trong giây lát.

Nói thật là, mục đích đi xem mắt ban đầu của anh chỉ là muốn tìm một cô gái vừa mắt, không quá phiền phức để cưới, có thể ứng phó với cha mẹ là được. Song sau vài lần tiếp xúc với Diệp Phàm, anh đã nảy sinh vài phần hứng thú đối với cô gái này. Có rất ít cô gái giống như cô, nhìn bên ngoài rất có phép tắc, nghiêm nhiên là cục cưng ngoan của cha mẹ. Nhưng thật ra nội tâm cực kỳ quật cường, yêu ghét rõ ràng, nói một là một, khó đối phó hơn nhiều so với những cô gái nhìn như tinh ranh, kén cá chọn canh.

Lại phải nói lại, Mạt Thông này cũng là một quái nhân. Nếu như đối phương là một mỹ nhân tuyệt trần có gia cảnh giàu có, anh có thể cứ vậy mà quên đi. Nhưng vấn đề ở chỗ điều kiện gia đình của Diệp Phàm thật sự rất bình thường, rất không có tiền đồ. Bị cô gái như vậy cự tuyệt, quả thực khiến anh ta thấy cuộc sống huy hoàng của mình từ lúc đến nhà trẻ học mẫu giáo đến nay đã bị trét lên đó một vết bẩn làm người ta không thể xem thường. Cho nên, anh ta mới lần đầu tiên chủ động theo đuổi một cô gái như vậy. Thậm chí sau nhiều lần bị cự tuyệt, anh còn chạy đến nhà cô. Anh không tin với điều kiện của bản thân sẽ không xử lý được một cô gái như thế.

Tuy nhiên, Mạt Thông rõ ràng đã đánh giá Diệp Phàm quá thấp. Cô ngồi một chỗ, không mở miệng nói một chữ. Nhưng ánh mắt lại không hề sợ hãi nhìn thẳng anh ta, Mạt Thông chợt cảm thấy, chuyện này dường như sẽ thú vị hơn nhiều lắm so với sự tưởng tượng của anh ta.

Bữa trưa đương nhiên ăn cơm ở nhà Diệp Phàm. Ba mẹ cô đối với chàng con rể đúng chuẩn bất ngờ xuất hiện này nhiệt tình chỉ có tăng cao, đủ để ột người lãnh đạm đến mấy cũng không cách nào từ chối. Huống hồ, Mạt Thông cũng không có ý cự tuyệt.

Diệp Phàm từ đầu đến cuối cũng không ngả bài. vì không muốn cha mẹ thất vọng trong lúc hài lòng nhất. Cô lặng lẽ an ủi chính mình: Cứ coi như là con chó lang thang trên đường theo mình về nhà. Với tính cách hiền lành của ba mẹ cô, thì ít nhiều cũng tìm cho nó vài khúc xương, huống chi đây là con người chứ? Mặc dù người này làm người ta ghét nhiều hơn so với con chó lang thang.

Nếu Mạt Thông biết Diệp Phàm lúc này nghĩ về bản thân mình thành như vậy, anh ta phỏng chừng sẽ thấy thất vọng, đến góc tường ngồi chồm hổm vẽ vòng tròn quá. Càng đừng nói được ngồi đây thưởng thức những món ăn do ba Diệp Phàm nấu.

Những món ăn gia đình rất bình thường, rẻ tiền hơn nhiều so với các món ăn cao cấp. Nhưng cũng là mùi vị mà hai mươi mấy năm qua anh ta chưa bao giờ cảm nhận được từ cha mẹ của mình, đó là mùi vị của gia đình.

Mỗi một gia đình được sinh ra, đều là món quà do ông trời ban tặng. Giàu có không nhất định sẽ hạnh phúc, sơn hào hải vị chưa hẳn so được với một đĩa đậu phụ Tứ Xuyên, mấu chốt chính là tình yêu. Bởi vì có tình yêu, mới khiến hai người vốn không quen biết cùng ở chung, nên vợ nên chồng. Sau đó sinh ra một

sinh mệnh mới, cùng với sinh mệnh mới cùng xây dựng nên một gia đình hoàn chỉnh. Song rất không may, trên thế giới này có rất nhiều gia đình được xây dựng nên đã chệch khỏi mục đích ban đầu. Tình yêu và cuộc sống ao ước đã bị vứt bỏ sang một bên, thay vào đó là lợi ích cùng tiền tài, là tâm tính chịu đựng cho qua chuyện, là kích động không chịu trách nhiệm.

Vào giây phút này, Trong ngực Mạt Thông có chút hoảng hốt, giá trị quan hình thành trong nhiều năm qua dường như đang lung lay.

Cơm nước xong, Diệp Phàm đứng dậy định rửa chén, mẹ cô lại đứng lên ngăn cô: “Con rửa chén làm gì? Để đây mẹ rửa!”

“Mẹ, con ăn no rồi, vận động một chút cũng tốt.”

“Con ăn no không có việc gì làm thì nói chuyện với tiểu Mạt đi. Đừng ở đây làm vướng tay vướng chân mẹ nữa. Lãng phí nước, lại lãng phí nước rửa chén, sau đó mẹ còn phải rửa lại lần nữa. Bây giờ giá cả leo cao lắm à! Con không ngại mệt, nhưng mà mẹ vẫn còn thương cho đồng chén bát của mẹ!”

Nói một tràng, làm Diệp Phàm có phần buồn bực: con nói mẹ cái này, sao mẹ không giữ lại cho con gái chút mặt mũi nào vậy? Tháng sau nhận lương, con mua ẹ một thùng nước rửa chén còn không được sao? Diệp Phàm oán thầm, xoay người vừa hay nhìn thấy Mạt Thông. Giỏi lắm, anh ta đang đứng đằng kia tay bụm miệng, chính là cười nhạo cô đó.

Cười cái gì mà cười? Diệp Phàm tức giận trừng mắt với anh ta. Cô lại thấy điệu bộ của ba cô, dường như lại muốn lấy cuốn album để dưới đáy rương trong nhà ra nữa đấy chứ? Cuốn album đó hình như có mấy tấm hình cô mặc quần yếm lúc nhỏ phải không? Ôi trời ơi! Còn có một tấm chụp lúc cô hơn ba tuổi, hoàn toàn trần truồng khi mẹ cô mang cô đi tắm mà!

Sắc mặt Diệp Phàm trắng nhợt, vội vàng nói: “Con muốn đi siêu thị mua ít đồ.” Đang nói, mà cô cố ý lờn Mạt Thông, ám thị rằng: Anh còn có nhân tính thì đứng dậy đi theo tôi, theo bà đây đi ra ngoài nhanh, bằng không tảng đá sẽ tìm đến chiếc BMW của anh đấy.

Mạt Thông thiếu chút nữa vì ánh mắt tàn bạo kia của cô mà bật cười thành tiếng, cố lấy lại bình tĩnh, đứng lên nói: “Để anh đưa em đi.”

16. Chương 16

Ra khỏi nhà, sắc mặt Diệp Phàm cũng không tốt hơn là bao. Mạt Thông thì ngược lại, hoàn toàn là bộ dạng chẳng đáng bận tâm, còn không quên hỏi thêm một câu: “Muốn đi siêu thị nào?”

Lúc này Diệp Phàm đột nhiên thông minh hơn, biết có nói xa nói gần với người này cũng tốn công vô ích, thế là cô nói thẳng: “Tôi muốn nói rõ mọi chuyện với anh.”

“Có chuyện gì chờ mua đồ xong hãy nói đi.”

Lại cái điệu bộ này! Diệp Phàm bỗng nhiên có một loại suy nghĩ muốn xông lên cho ai đó vài cái bạt tai. Mạt Thông dường như nhìn thấu tâm tư của cô. Ánh mắt anh ta như vô ý lại như cố tình liếc mắt lệch về phía trên, vừa vịn chiếu đứng vào cửa sổ phòng khách nhà Diệp Phàm. Ở đó, ba mẹ cô đang vẫy tay chào tạm biệt với họ.

Lửa giận ngút trời trong lòng Diệp Phàm vừa sinh sôi đã lập tức bị xẹp xuống hơn phân nửa. Sau khi cô vẫy tay với ba mẹ, cúi đầu, xụ mặt ngồi vào xe của Mạt Thông.

Xe rất nhanh được khởi động, chậm rãi chạy qua cửa tiểu khu. Diệp Phàm ngồi trên ghế phụ không nói một câu nào, lòng đang nghĩ cách nên mở miệng nói thật mạnh mẽ, dứt khoát như thế nào. Tên kia mặt dày còn chưa tính đến, dù cô có thể nào anh ta vẫn vượt qua được hết lần này đến lần khác. Diệp Phàm hiểu sâu sắc rằng bản thân mình cần trang bị thêm vũ khí đạn dược tốt trước đã. Xem ra đây sẽ là cuộc kháng chiến trường kỳ gian khổ.

Dự đoán của Diệp Phàm rất nhanh đã được chứng thực. Lúc cô vẫn còn đang khua chiêng múa trống cổ vũ tinh thần chuẩn bị kết thúc mọi chuyện với anh ta, lời đã lên đến miệng, bị Mạt Thông chỉ bằng một câu đã cắt đứt ý định của cô: “Đang lái xe, không được nói chuyện.”

Một câu đơn giản, một giây thôi đã giết chết Diệp Phàm chuẩn bị phát động đánh trận đầu, khiến cô cảm thấy có chút thất bại. Cô không khỏi nghĩ đến Mã Ly đã từng nói qua với cô: “Thời đời bây giờ khác rồi, người cho vay luôn mồm vâng dạ với kẻ vay tiền, người được theo đuổi phải nhìn sắc mặt kẻ theo đuổi. Chung quy tóm lại một câu thế này: Da mặt phải dày hơn bất cứ ai.”

Bây giờ, Diệp Phàm cuối cùng cũng hiểu hết ý nghĩa sâu xa trong lời của Mã Ly. Giữa cô và Mạt Thông, hiển nhiên da mặt cô mỏng hơn ai kia mặt dày hai tấc. Thoạt đầu cô không tiện trực tiếp cự tuyệt trước mặt. Sau lại bị Mã Ly giật dây làm cái chính sách không đếm xỉa đến gì đó. Rất hiển nhiên, những thứ này đối với người đàn ông có da mặt dày đến nỗi có thể chặn xe lửa như Mạt Thông kia nói thật là không thiết thực. Muốn chiến thắng anh ta, chỉ có thể so xem da mặt ai dày hơn mà thôi!

Nghĩ đến đây, trong đầu Diệp Phàm bỗng dưng có ý tưởng.

Lúc này, Mạt Thông vẫn chưa ý thức được bản thân tiếp theo sẽ gặp phải tình cảnh “khó quên” cỡ nào trong suốt cuộc đời của anh ta. Chờ đến khi anh ta tỉnh ngộ chuyện khi con mèo nhỏ nổi nóng cũng sẽ cắn người. Thì trên xe đẩy mua hàng trong siêu thị trong tay anh ta đã chất đầy các sản phẩm đủ các nhãn hiệu, các loại kích cỡ, dùng hàng ngày rồi dùng đêm, thoáng mát, siêu mỏng hay dày... vô số băng vệ sinh.

Không phải anh ý mình có da mặt dày sao? Tôi đây cũng có thể à! Bạn trẻ Diệp Phàm của chúng ta giờ khắc này đã nghiêm nhiên có tâm tính bất chấp tất cả, cùng lắm thì gạch nát ngôi vợ. Tôi đây không vút được anh thì tôi đây hù chết anh, sao được không hả? Ôm tâm lý có phần méo mó này, Diệp Phàm tiếp tục vui vẻ góp phần làm tăng kỷ lục doanh thu mới cho các hãng sản xuất băng vệ sinh.

Về phần Mạt Thông, anh ta ngay từ đầu vẫn còn rất thản nhiên. Thế nhưng khi cái “núi nhỏ” trên xe đẩy càng ngày càng cao, thì mặt mũi của Mạt đại thiếu gia có chút không nín nhịn được nữa.

Một cô bé mặc đồ Lori theo mẹ mua đồ thấy cảnh như vậy, có chút thiếu kỳ, kéo tay mẹ bé lắc lắc, giọng điệu nũng nịu trẻ con nói lớn: “Mẹ, mẹ ơi, mẹ xem chú kia mua nhiều băng vệ sinh chưa kia! Dùng đến hết sao?”

Diệp Phàm thiếu chút nữa nghẹn ngào: Cô bạn nhỏ, em rất là có tiền đồ đó nha! Tên em là gì? Có bạn trai nhỏ chưa? Chị giới thiệu cho em một người nha!

Mạt Thông đứng bên rớt cuộc cũng tái mặt, hỏi: “Đã đủ chưa?”

“Chưa!” Diệp Phàm kiên định lắc đầu, ngoảnh mặt làm ngơ đối với ánh mắt hiếu kỳ của những người chung quanh, lại nói: “Tôi mới mua được phân nửa, anh rất vội sao? Nếu vội thì anh cứ đi trước được mà.” Đã đi rồi đừng có mà quay lại à! Cô cười trộm, bổ sung thêm một câu trong lòng.

Mạt Thông không nói gì, thực ra trong lòng anh ta hiểu rất rõ, cô gái nhỏ này đang trả thù mình, nhưng cho dù hiểu rõ thì thế nào? Gây khó dễ với thể diện của anh, cô gái này thật đúng là đã nắm được nhược điểm của anh. Anh cười khổ, lần đầu cảm thấy bản thân có hơi không đỡ được cô nàng này.

Lại nói về Diệp Phàm, cô lúc này đúng kiểu thấy chết không sờn, đi loay quanh qua lại các quầy hàng dành cho phái nữ cả buổi, gần như chất đầy chiếc xe đẩy hàng. Cô lại len lén liếc mắt trông sắc mặt Mạt Thông, lòng hiểu rõ: “Ừ, không tệ lắm!”

“Được rồi, chúng ta đi tính tiền đi.” Cô nói.

Lúc này Mạt Thông đã sớm đỡ khóc đỡ cười, trong tâm lý có chút cảm giác như sụp đổ, im lặng tính tiền. Lúc quét thẻ, anh còn bị nhân viên thu ngân luống tuổi của siêu thị dùng ánh mắt kỳ quái trừng trừng quan sát anh một phen. Đến khi hai người xách hai túi thật lớn chứa đầy băng vệ sinh rời khỏi đó, chợt nghe tiếng bác gái kia cùng một nhân viên thu ngân khác thì thâm to nhỏ ở đó.

“Chà chà, cô xem anh chàng kia mua nhiều băng vệ sinh chưa kia!”

“Theo bạn gái đi mua sao?”

“Ôi, cô bạn gái đó thật hạnh phúc, nếu là chồng tôi thì khẳng định đã làm ầm lên rồi.”

“Làm ầm cái gì à? Nếu tôi là ông ấy, trực tiếp đâm đầu vào tường luôn rồi!”

Vâng, trong tích tắc đó, Mạt Thông quả thực kích động đến độ muốn đâm đầu vào tường luôn rồi.

So với anh ta, tâm tình của Diệp Phàm tốt hơn rất nhiều, ngâm nga một khúc hát, đi lại thoải mái. Một tay cô vẫn vung vẩy chiếc túi lớn. Kết quả, bởi vì biên độ dao động quá lớn, nên rớt một bọc ra ngoài.

Không đợi Diệp Phàm kịp phản ứng, cô bé Lori theo mẹ đi siêu thị ở phía sau đã la lớn: “Chú ơi, bằng vệ sinh của chú rồi kìa!” Thanh âm cực lớn, tần số cực cao, trong đại sảnh siêu thị xuất hiện tiếng vọng lặp đi lặp lại:

Chú ơi, bằng vệ sinh của chú rồi kìa!

Chú ơi, bằng vệ sinh của chú rồi kìa!

Chú ơi, bằng vệ sinh của chú rồi kìa!

...

Khoảnh khắc đó, Mạt đại thiếu gia cuối cùng cũng sụp đổ.

“Em đang đùa anh sao?” Đen mặt đi ra khỏi siêu thị, Mạt Thông lạnh mặt hỏi.

“Đúng vậy!” Diệp Phàm cũng không lảng tránh, thản nhiên gật đầu.

Sự thản nhiên như vậy, ngược lại khiến Mạt Thông không làm sao được: “Em có cái gì bất mãn có thể trực tiếp nói với anh, không cần phải làm như vậy.”

“Tôi muốn nói rất nhiều lần rồi, thế nhưng anh không cho tôi cơ hội.”

“Được. Bây giờ anh cho em cơ hội, em nói đi.”

“Anh chắc chắn chứ? Tôi nói à nha!” Diệp Phàm hăng giọng, nói hết thấy mọi thứ: “Tôi thấy anh là cái người rất ích kỷ, tự kỷ lại tự đại, cuồng vọng, ngang ngạnh tự cho là đúng, hoàn toàn coi mình là trung tâm vũ trụ, không hề suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, không được người ta đồng ý đã tùy tiện can dự vào cuộc sống của người ta. Chú em, tự tin là tốt, thế nhưng tự tin quá thì đó chính là một căn bệnh, cần phải điều trị!”

Sắc mặt đối phương đã xám xịt, nói: “Cho nên?”

“Cho nên tôi một chút xíu cũng không thích anh. Trước đây không thích, hiện tại không thích, sau này càng không thích. Cũng xin anh đừng trở lại quấy rầy cuộc sống của tôi nữa. Cảm ơn!” Vậy là cuối cùng cũng nói ra khỏi miệng! Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó cô cũng vểnh tai nghe ngóng, chờ đợi Mạt Thông sẽ đáp trả thế nào.

Sự trầm mặc kéo dài, cũng không biết trải qua bao lâu, chợt truyền đến tiếng cười khẩy: “Em nói nhiều như vậy, đến tột cùng là muốn nói cho anh biết em không thích anh. Hay là muốn nói, thật là người em thích chính là người đàn ông lớn tuổi lái chiếc Land Rover kia, đến đón em trước cửa thư viện lần trước đó sao?”

Diệp Phàm ngẩn người, không ngờ anh ta lại bỗng dưng nhắc đến Đoàn Diệp Phong, nhất thời trở tay không kịp.

Mạt Thông còn tiếp tục: “Được rồi, anh ta hình như sống cùng khu nhà với anh. Nếu nhớ không lầm thì anh ta hẳn là có con trai rồi? Cậu bé trông cũng rất đáng yêu. Anh nghe nói phụ nữ đều sợ sinh con xong thì dáng người sẽ biến dạng. Em dùng biện pháp này cũng không tệ, mua một tặng một...”

“Bốp!”

Sau khi âm thanh rợn người vang lên, lời Mạt Thông đang nói đột nhiên dừng lại. Mắt kính không thể thiếu mà anh ta luôn đeo trên mặt kia, rớt trên mặt đất, chạm đất cái cộp.

Diệp Phàm đứng yên tại chỗ, tay vẫn còn duy trì ở tư thế dừng lại giữa không trung. Cơ thể hơi run rẩy, toàn bộ bàn tay đều tê dại.

Mạt Thông cũng không bởi vì vậy mà tức giận. Trái lại, anh ta chậm rãi cúi người nhặt đôi kính nằm trên mặt đất, lau lau, lại đeo lên lần nữa. Nụ cười rạng rỡ trên mặt kia khiến Diệp Phàm cảm thấy vô cùng gai mắt, “Thế nào? Mới nhiều đó đã nổi giận, tôi còn tưởng cô có thể chịu đựng hơn nữa.

Diệp Phàm cắn răng, không nói gì.

“Đừng bảo tôi không nói cho cô biết. Các người không có tương lai, đến lúc đó cô có hối hận cũng đừng tới tìm tôi.” Anh ta cứ như là con người khác so với bộ dạng thẹn quá hóa giận ban nãy, giờ này lại có dáng vẻ như đang xem hài kịch.

“Anh biến đi cho tôi.” Diệp Phàm lấy lại bình tĩnh, một lúc lâu mới nói ra câu này.

“Hai người ở bên nhau sẽ không có hạnh phúc đâu...”

“Cút! Cút xéo!” Diệp Phàm có phần thất lễ, “Tôi có hạnh phúc hay không, không cần anh đánh giá, anh quản cái rắm á! Anh cút đi cho tôi! Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa!”

“Cô đã kiên trì thế, tôi cũng không thể nói gì hơn. Chúc hai người hạnh phúc.” Anh ta tận lực nhấn mạnh hai chữ “hạnh phúc”, hàm ý sâu xa. Anh ta cười khê, xoay người bỏ đi, bộ dạng nghênh ngang tựa như tôi đây tuyệt đối sẽ không đoán sai.

Diệp Phàm vẫn đứng chôn chân tại chỗ, mãi đến khi chiếc xe BMW màu xanh ngọc bích của Mạt Thông biến mất trong tầm mắt của mình, cô vẫn không nhúc nhích.

“Hai người ở bên nhau sẽ không có hạnh phúc đâu...” Câu nói trước khi đi của anh ta vẫn vờn quanh bên tai cô. Làm cho câu chuyện tình yêu âm thầm chờ mong ở trong lòng cô bao ngày qua, đột nhiên biến thành hiện thực tàn khốc nhất. Bầu trời âm u, dường như muốn mưa. Người qua lại trên đường cũng trở nên vội vã, không ai dừng lại để chú ý đến cô gái đứng lặng bên đường.

Bàn tay vừa vừa rồi tát mặt anh ta giờ vẫn còn tê dại. Mũi dường như cũng nghèn nghẹt, thế nhưng cô không khóc được. Tựa như có vật gì đó vấp kín trái tim, cần một người để tâm sự tất thảy.

Vào đúng lúc này, điện thoại bỗng vang lên. Diệp Phàm khịt mũi, cố gắng kéo tâm trạng của mình về với thực tại. Cô lấy điện thoại ra định nhận cuộc gọi, lại bị cái tên người gọi đến hiển thị trên màn hình làm giật mình.

Ấy vậy mà Đoàn Diệc Phong gọi đến.

Hết chương 16

Trước khi ấn nút “Hiện/ Ẩn nội dung” màu xanh xanh ấy, yêu cầu mọi người dẹp hết đồ ăn thức uống trước mặt. Bạn Giày không chịu trách nhiệm khi máy tính, laptop, ipad, điện thoại... nhà các bạn xảy ra bất kỳ tổn thương nào đâu nhé. Nói trước rồi đấy!

17. Chương 17

Diệp Phàm không ngờ Đoàn Diệc Phong lại gọi điện thoại cho cô, ngẩn người. Cô cố lấy lại bình tĩnh, nhấn nút nhận cuộc gọi, nơm nớp lo sợ “a lô” một tiếng.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói dễ nghe của Đoàn Diệc Phong: “Tiểu Phàm, em về đến nhà chưa?”

Giọng của anh tựa như có một loại ma lực, hoàn toàn không giống với thái độ hung hăng gây sự của Mạt Thông vừa rồi. Trong nháy mắt đó, Diệp Phàm bỗng cảm thấy túi thân đầy mình, cũng tìm được một người để cô xả nước trút bầu tâm sự. Nước mắt thoáng cái đã tuôn trào.

“Tiểu Phàm, em làm sao vậy?” Nghe thấy tiếng Diệp Phàm khóc, Đoàn Diệc Phong cũng ngẩn cả ra. Anh vốn định gọi điện thoại xác định xem cô đã về nhà chưa. Anh chưa từng nghĩ đến việc lúc cô ra khỏi nhà mình vẫn còn vui vẻ, bây giờ lại đang khóc. Trong lòng anh bỗng dưng có mùi vị không diễn đạt nên lời, có chút yêu thương, nhưng cũng có chút không nở.

Diệp Phàm khịt khịt mũi, cố gắng để bản thân ngừng khóc nức nở. Những người đi đường đều quay đầu nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên, khiến cô chợt rất muốn tìm một bờ vai để dựa vào. Cho dù có một ngày cô có thể sẽ vì nó mà hối hận.

Diệp Phàm lau nước mắt bên khóe mắt, lại nói: “Anh Đoàn, tôi đang ở trên đường, anh có thể tới đón tôi một chút không?”

Ngay cả Diệp Phàm cũng không biết vì sao mình lại nói như vậy với Đoàn Diệc Phong, tựa như một giấc mộng, đến khi tỉnh lại thì bắt đầu có hơi hối hận. Xe của Đoàn Diệc Phong đã chạy đến trước cửa siêu thị. Cửa xe mở ra, Đoàn Diệc Phong một thân mặc quần áo bình thường thoải mái từ trong xe bước xuống, đi đến đây. Cậu bé nhỏ ở sau cánh cửa sổ xe, hưng phấn khua bàn tay nhỏ bé chào Diệp Phàm.

Diệp Phàm căng thẳng, song cũng thở phào một hơi. Chút ít còn có Đoàn Dự ở đây, không đến mức hai người đơn độc ở cùng nhau, vậy thì rất xấu hổ.

“Để tôi cầm giúp em.” Đoàn Diệc Phong vươn tay lấy túi đựng đồ trong tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm lúc này mới ý thức được trong tay mình vẫn còn cầm hai túi băng vệ sinh, chợt cảm thấy rất mất mặt. Hai má cô ửng hồng, bẽn lẽn dịch tay ra đằng sau, giọng nói như tiếng muỗi kêu: “Không cần, tôi tự xách được mà...”

Trong khi vẫn đang nói, túi đồ trong tay cô đã bị Đoàn Diệc Phong cầm đi, hoàn toàn không giống tên Mạt Thông xấu xa vừa rồi. Anh cầm nó rất tự nhiên, giống như làm như vậy là điều hiển nhiên. Diệp Phàm nhìn có chút thất thần, không rõ đến tận cùng là điều gì đã làm người đàn ông này bất luận là vào lúc nào cũng có thể duy trì phong độ ưu nhã như vậy.

Nhận thấy người phía sau vẫn chưa đi theo, Đoàn Diệc Phong dừng bước, quay đầu nhìn cô nói: “Tiểu Phàm, đi thôi.”

“Vâng!” Diệp Phàm phản chấn trở lại, vội vã đuổi theo.

Còn chưa kịp lên xe, cậu bé quý nhỏ kia đã ba chân bốn cẳng từ ghế trước bò ra ghế sau, còn nhìn thẳng Diệp Phàm, dùng khẩu hình miệng nói rằng: mẹ ơi, cố lên!

Diệp Phàm vỗ trán, chợt cảm thấy có chút đau đầu. Cô không khỏi hối hận sự kích động của chính mình. Cô nhớ lại cuộc gặp gỡ kỳ diệu của mình và cha con nhà này, cảm thán duyên phận thật khó tin, trong lòng tràn ngập thấp thỏm cùng bất an.

Nếu như là mấy ngày trước mà nói, cô vẫn chỉ là một tâm trí ngưỡng mộ đối với Đoàn Diệc Phong. Nhưng những lời Mạt Thông vừa nói kia, đã làm cô xác định được tâm ý của mình. Cô thật sự rất thích người đàn ông hơn mình mười tuổi này, thích sự tao nhã của anh, thích tính cách bình tĩnh của anh, thích tác phong trí thức của anh, thích thái độ sống khi đối mặt với tất cả mọi chuyện đều duy trì nụ cười của anh. Giống như những tia sáng dịu dàng, trên người của anh, bất cứ lúc nào đều có không khí ấm áp, ấm áp như gió xuân.

Một người đàn ông tài năng ưu tú như vậy, là một người phụ nữ sao có thể không động lòng chứ? Trong phút chốc, Diệp Phàm chợt cảm thấy bản thân đã nghĩ thông suốt. Thích anh là chuyện bình thường, không thích mới là bất thường đó!

Cô là một cô gái bình thường!

Diệp Phàm im lặng suy nghĩ trong lòng, an ủi chính mình. Cô vừa ngẩng đầu đã thấy Đoàn Diệc Phong mở cửa xe chờ cô, quay đầu nói: “Trước khi về nhà, có muốn ăn chút đồ ngọt không?”

Các nghiên cứu khoa học đã chỉ ra rằng, trong đồ ngọt có chứa một lượng lớn năng lượng, sẽ làm cho cơ thể con người ở trong trạng thái thư giãn và say mê cực độ. Do đó giảm bớt một mỗi trong cả tinh thần và thể xác, thả lỏng tâm tình.

Lúc này, ăn một chén đầy chè Dương chi cam lộ[1], Diệp Phàm mới giác ngộ sâu sắc sự vĩ đại của khoa học. Vứt tương lai quái quỷ gì đó, vứt cả hạnh phúc vợ vắn nào đó đi, những thứ đó chẳng qua là cái cớ mọi người dùng để trốn tránh hiện thực. Lẽ nào phải kết hôn với một người môn đăng hộ đối sống đến chết mới gọi là hạnh phúc sao? Tôi bây giờ thấy cưới chè Dương chi cam lộ cũng rất hạnh phúc à!

[1] Chè Dương chi cam lộ (chè bưởi xoài bột báng): là loại đồ ngọt nổi tiếng của Hồng Kông, nguyên liệu chính chủ yếu là xoài và bưởi.

Về điểm tự mình an ủi và chữa lành vết thương cho chính mình, thì Diệp Phàm có tinh thần A Q[2] mà người thường không thể sánh bằng.

[2] Tinh thần A Q: thắng lợi tinh thần. Nhân vật A Q trong A Q chính truyện của tác giả Lỗ Tấn, luôn tìm kiếm sự chiến thắng về tinh thần, luôn cho rằng mình hơn, mình thắng mặc dù thực tế ngược lại.

Đoàn Diệc Phong cũng cảm thấy rất thú vị. Rành rành cô gái này, nửa phút trước vẫn còn đỏ mặt suy nghĩ, hình như có ủy khuất gì đó rất lớn, nhưng nửa phút sau đã vì một chén chè Dương chi cam lộ mà cười híp mắt. Trên khóe môi còn dính một chút nước đường màu trắng sữa, khiến người ta chỉ cần nhìn là thấy, liền cảm nhận được một hương vị trong veo kéo đến phủ vào mặt.

“Ba, ba ơi. Lần sau ba và cô lại đưa con đến đây có được không?” Cậu bé đang thưởng thức chén cháo vừng gạo nếp đen còn hơn phần nữa. Lúc này cậu mới nhớ đến mình còn phải phụ trách hạnh phúc của cha già mà. Vì vậy, miệng dính đầy hạt đen đen, ngọng nghịu lên tiếng, giọng phát âm không rõ.

Bộ dạng đáng yêu này, Diệp Phàm không khỏi cười phá lên, vội vàng cầm khăn giấy trên bàn lau mặt giúp cậu: “Chỉ nghĩ đến ăn, xem con ăn dính đầy miệng kia. Coi chừng béo thành heo con...” Diệp Phàm không kiềm được đưa tay bẹo gò má toan thịt là thịt của cậu bé.

“Con không phải là con gái, không cần giảm béo!” Cậu bé trịnh trọng nói, lại đi múc cháo vừng, cái miệng vừa được lau sạch giờ lại đen một mảng.

“Quý nhỏ láu lỉnh.” Diệp Phàm cười, mắng yêu. Cô bỗng thấy trước mặt xuất hiện tờ khăn giấy, ánh mắt nhìn cô của Đoàn Diệc Phong ngập ý cười, ngón tay chỉ khóe miệng của mình.

Diệp Phàm nhất thời phản ứng trở lại, vội vàng nhận khăn giấy trong tay anh, lúng ta lúng túng lau sạch sẽ quanh miệng. Quá mất mặt mà! Vừa rồi cô còn cười con trai nhà người ta, xoay người một cái lại đến phiên mình. Cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ngập cười của Đoàn Diệc Phong. Cô đành phải liếc mắt sang bên, làm bộ hung dữ trừng mắt với Đoàn Dự đang che miệng cười trộm. Tiếc là vai hề trong vở kịch của cậu nhóc này vẫn bị chính cô phá vỡ. Cô buộc lòng phải lau miệng mình xong, lại cầm khăn giấy lau mặt giúp cậu bé.

Một lớn một nhỏ nhón nháo ầm ỉ đều thu vào trong mắt Đoàn Diệc Phong, không khỏi sinh sôi vài phần vui mừng trong lòng. Đã lâu rồi anh không thấy con trai cười đùa vui vẻ như vậy. Anh hiểu Đoàn Dự, tính cách đưa con trai này thực ra bình thường đều không tỏ ra hưởng ngoại được như vậy. Anh nhiều lần giữa đêm vào phòng đắp chăn cho con trai, thấy khóe mắt nó vẫn còn vết nước mắt mờ mờ. Trẻ con dù sao cũng là trẻ con, bất luận dành cho nó nhiều thứ hơn nữa, nhưng nó vẫn cần một người mẹ.

Mẹ? Đoàn Diệc Phong bị chính cái từ chợt lóe lên trong đầu mình làm kinh ngạc. Đường nhìn vô tình rơi trên người Diệp Phàm đang chơi đùa vui vẻ với Đoàn Dự, anh sa vào trầm tư.

Cảm giác có ánh mắt vẫn chiếu lên người mình, do ngắc đầu. Cô bất ngờ phát hiện Đoàn Diệc Phong vẫn đang nhìn cô chăm chú. Biểu tình tựa hồ rất nghiêm túc, ánh mắt có chút không giống khi xưa. Cô sinh nghi ngờ, vội vội vàng vàng lại đưa tay xác nhận khóe miệng mình có còn dính gì nữa hay không. Bộ dạng hoảng loạn cực kỳ giống đứa trẻ luống cuống không biết làm sao.

Đoàn Diệc Phong không nhịn được nở nụ cười: “Tiểu Phàm, ngày một tháng Năm có rảnh không? Tôi định đưa tiểu Dự đến công viên trò chơi.”

18. Chương 18

Hoa khoe sắc thắm, lá xanh mơn mơn rì rào.

Diệp Phàm đang trên đường đi làm, hôm nay cô mang một đôi giày mới màu đỏ. Tâm tình cực kỳ tốt, thế cho nên cô thấy vỉa hè lát đá dưới chân mình cũng nhuộm đầy sắc xuân dạt dào, như được trải thảm hoa.

Có lẽ, đây chính là cảm giác yêu đương. Nếu như thắm mến cũng được xem là tình yêu.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng lại bên cạnh cô. Mã Ly hạ cửa xe xuống, về mặt phôi phôi mà gọi cô lên đi quá giang. Lái xe chính là cái cậu chủ Thẩm mà cô quyến rũ hai tháng trước mà vẫn chưa chia tay ấy. Duy trì thời gian dài như vậy, có thể dùng từ trước nay chưa từng có và không thể tưởng tượng nổi để hình dung.

Hai cô gái bị tình yêu nhuộm hồng ngồi phía sau lú ra lú rít, náo động cả lên.

“Cậu quá độc ác. Thế lúc tên họ Mạt kia bỏ đi có biểu cảm gì?” Mã Ly nghe Diệp Phàm tự thuật xong, về mặt nhiều chuyện.

“Còn có thể thế nào? Mạt cũng tái xanh thôi.”

“Xanh lắm không?”

“Ừ...” Diệp Phàm suy nghĩ một chút, “Không khác cái bánh chưng là bao.”

“Ha ha ha...” Mã Ly ở trong xe cười đến đau bụng, nước mắt cũng muốn trào ra ngoài. “Cậu có thể dùng đồ ăn để làm ví dụ không? Tớ sợ sau này lúc ăn bánh chưng sẽ bị ám ảnh. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, với tính cách của vị Mạt công tử kia, cậu nói anh ta như vậy, anh ta thật không cãi lại sao?”

Một câu hỏi khiến Diệp Phàm có phần chột dạ. Cô không khỏi nghĩ lại những lời Mạt Thông nói trước khi đi, thất thần trong chốc lát.

“Này, tiểu Phàm!” Mã Ly thấy cô bỗng nhiên thất thần, quơ tay trước mặt cô, “Làm sao vậy, anh ta nói cậu cái gì sao?”

Diệp Phàm lấy lại tinh thần, cười trừ che giấu, “Không có gì. Anh ta còn có thể nói gì sao? Nếu anh ta dám nói, tớ ngay lập tức đập túi băng vệ sinh vào mặt anh ta liền.”

Mã Ly gần như bật cười, thô bỉ cười khà khà nói: “Cái gì dùng quá cũng không tốt à...”

Diệp Phàm muốn khóc rồi, cô dùng ánh mắt ra hiệu với bạn: Này, này! Bạn trai cậu vẫn còn ở đây, cậu ăn nói văn minh hơn có được không hả?

Mã Ly lè lưỡi, quay qua làm ngáo ộp với lái xe Thẩm Nhiên Thành.

Dưới tình huống này, Thẩm Nhiên Thành xem như có nghe thấy cũng chỉ có thể giả vờ như không nghe. Chỉ có điều, hai cô gái trong xe dường như càng ngày càng có xu hướng nghiêm trọng hơn, lời nói ra khỏi miệng càng ngày càng không còn lời nào để diễn đạt nổi.

Cuối cùng, Thẩm Nhiên Thành không nhịn được nữa, đành mở nhạc trong xe.

Diệp Phàm giây trước còn đang tranh luận om sòm với Mã Ly, giây sau đã bị bài hát vang lên trong xe thu hút.

“Em từng nghĩ rằng anh sẽ luôn ở bên cạnh em, rằng ngẩng đầu là có thể thấy nụ cười của anh. Anh trong dòng người ngoái đầu lại mỉm cười với em. Em tưởng rằng gặp anh là mãi mãi...”

Giọng hát của nữ ca sĩ rất kỳ ảo, kèm theo tiết tấu mềm mại thong thả nhịp nhàng chậm chậm phát ra, làm cho người ta cảm thấy như đang lạc vào một thế giới khác.

“Đây là bài gì? Thật sự rất hay.” Diệp Phàm không khỏi tán thưởng một câu.

“Cô ca sĩ này mà cậu cũng không biết sao? Tư Thiên Thiên đó! Bây giờ khá hot, bài hát của cô ấy đều xếp trong top ba các bài hát được yêu thích trong phòng Karaoke đó. Cậu thật sự không biết sao?”

Sặc... Diệp Phàm lắc đầu, thật ra cô rất muốn hỏi ngược lại một câu, lẽ nào cô cần phải biết sao? Nói thật là, cô ngoại trừ việc thỉnh thoảng sẽ cùng đối tượng xem mắt đi xem một vài bộ phim điện ảnh ra, cô thực sự thiếu tinh thần vui chơi giải trí. Cô nghe nhạc chưa bao giờ nhớ tên ca sĩ, vì thế mà không ít lần cô bị chê cười.

Thế nhưng ca khúc này thật sự rất hay. Vì vậy cô không kìm được hỏi thêm một câu: “Bài này tên là gì?”
“Mãi mãi”

Mãi mãi? Rõ ràng là một cái tên rất phổ thông, nhưng giai điệu này lại làm cho người ta không khỏi nhớ đến rất nhiều chuyện, mãi mãi là bao xa? Rốt cuộc nên theo đuổi mãi mãi của thời điểm này, hay là quyến luyến thời điểm mãi mãi này... Trong giây lát này, Diệp Phàm bỗng nhiên cảm thấy bản thân cũng là thanh niên có khí chất nghệ sĩ tiềm ẩn đó chứ.

Thanh niên nghệ sĩ Diệp Phàm cứ vậy ngâm nga bài hát mới này đến chỗ làm.

Vừa đến thư viện, tin dữ truyền đến, lãnh đạo cấp trên kiểm tra đột xuất tình hình sắp xếp và quản lý sách. Trước ngày một tháng Năm nhất thiết phải sắp xếp và đưa ra bản liệt kê toàn bộ sách hiện đang sở hữu. Ngay cả đồng sách và truyện tranh chồng chất trong kho mà từ lâu không có ai đọc, cũng không bỏ qua.

Nhất thời, tất cả mọi người cảm thấy như lâm đại địch. Chủ nhiệm Hoàng bắt đầu bận rộn chuẩn bị công việc tiếp đãi. Bọn Diệp Phàm ngay cả tiểu La La cũng trở thành tầng lớp lao động bị áp bức thấp nhất. Họ phải ngồi chồm hổm trong kho kiểm tra phân loại tất cả các đầu sách. Trong lúc này, ở cái thư viện có tỉ lệ nam nữ bị mất cân bằng nghiêm trọng, đồng thời phái nữ thiếu vận động chiếm 80% này, tiếng oán than dậy sóng.

Diệp Phàm cũng mệt mỏi muốn xỉu. Nhưng mà cô có một thói quen, lúc làm việc cũng không than mệt. Tất cả oán khí đều hóa thành động lực thúc đẩy cô. Kết quả là, mấy ngày nay liền trở thành ác mộng của mẹ Diệp Phàm.

“Dậy mau! Tám giờ rồi!” Mẹ cô đứng ở ngoài, đập lên cánh cửa rầm rầm.

Người nào đó kéo chăn phủ qua đầu, trả lời ậm ờ: “Ngủ thêm năm phút nữa thôi...”

“Không dám năm phút đâu, năm phút rồi lại năm phút, năm phút rồi lại năm phút... Con tưởng mình là Lương Triều Vĩ đóng ‘Vô gian đạo’ hay sao! Mau dậy ẹ!” Rất dễ nhận thấy mẹ của Diệp Phàm là fan trung thành Vĩ Tử.

Diệp Phàm càn cự tuyệt, dứt khoát lấy gối che lên đầu, nói không dậy nổi, là không dậy.

Mẹ cô ở ngoài gấp gáp đến độ thật sự là không còn cách nào khác, la lớn: “Ngày mai là ngày lễ một tháng Năm rồi, lúc đó con muốn thế nào cũng được!”

Nghĩ lễ cũng phải ngủ... Khoan đã! Ngày một tháng Năm? Diệp Phàm một chốc đã tỉnh dậy, ngẩng đầu nhìn tờ lịch. Không thể như vậy, hôm nay ba mươi tháng Tư rồi, ngày mai đã là mùng một tháng Năm!

Đánh răng, rửa mặt, nhồi nhét hai cái bánh bao.

Mẹ Diệp Phàm gần như bị tình trạng siêu nhân của con gái dọa sợ. Đứa trẻ này sẽ không giống lần chia tay với Mạt Thông đó chứ, chịu kích động gì sao? Cũng khó trách, điều kiện gia đình người ta tốt như vậy, một miếng thịt ngon dâng tới miệng, là ai cũng không bỏ qua được. Vì vậy bèn an ủi nói: “Con gái à, mẹ nói với con này. Chuyện tình yêu này chia tay thì chia tay, con đừng để trong lòng. Điều kiện người ta tốt như vậy, thấy con chướng mắt là bình thường, để ý mới là có vấn đề à.”

Diệp Phàm thẹn thùng: Mẹ, mẹ khẳng định đây là đang an ủi con à? Sao con lại cảm thấy mẹ đang mắng con vậy?

“Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ lung tung. Con không có chuyện gì cả! Không nói nữa, con bị muộn rồi.... Á, bánh bao của con!” Trước khi đi, cô vẫn không quên nhét thêm một cái bánh bao vào trong miệng mình, chạy vội ra khỏi nhà.

Lúc quẹt thẻ vừa đúng chín giờ, chậm một giây là đã đến muộn. Diệp Phàm không khỏi sùng bái hiệu suất của mình. Trong nửa tiếng, cô đã thức dậy, rửa mặt, thay đồ, cả ăn sáng nữa, quả thực quá thần tốc! Đang dương dương tự đắc, một bóng dáng khác ở ngoài cửa đang vội vàng chạy vào đây, thấy đồng hồ chỉ hơn chín giờ, khóc không ra nước mắt.

“Có cần phải như vậy không, mới trễ một phút thôi!” Mã Ly hối hận đến ruột cũng đắng ngắt, đầm ngực giậm chân, “Ồi, toàn bộ tiền thưởng chuyên cần của tớ! Tớ vẫn trông cậy vào nó để mua chiếc áo đầm hôm qua lọt vào mắt xanh của tớ mà!”

Diệp Phàm toát mồ hôi: “Cậu chắc chắn một trăm tệ tiền thưởng chuyên cần có thể mua một ống tay áo chứ?”

Mã Ly cười xòa, nũng nịu nói: “Cậu đừng nói vậy mà. Người ta chỉ muốn thôi miên chính mình thôi mà...”

Diệp Phàm bỗng cảm thấy rét run: “Cậu cũng đừng như vậy, tớ mới ăn sáng xong mà.”

“Tớ giúp cậu giảm cân, không tốt sao?” Mã Ly kiêu ngạo chớp chớp mắt. Lúc sau lại suy nghĩ ra cái gì, hùng hực hăng hái nói: “Được rồi, chiều nay hết giờ làm, cậu theo tớ đi thu phục cái váy kia liền đi!”

“Không có tiền thưởng cậu cũng mua à?”

“Yên tâm, cái váy kia không có tay.”

Diệp Phàm: “... Tớ khinh bỉ cậu.”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong thâm tâm Diệp Phàm cũng chộn rộn, bằng không cô chịu khó làm việc như vậy để làm chi chứ? Cũng bởi vì hôm nay là ba mươi tháng Tư, ngày mai đã là mùng một tháng Năm, ngày một tháng Năm đó!

Diệp Phàm chấp tay khấn: Đoàn Diệp Phong, anh chờ tôi. Ngày mai tôi nhất định phải khiến anh sững sờ mới được!

19. Chương 19

Mã Ly rất kinh hoàng.

Diệp Phàm hôm nay bị làm sao vậy? Bình thường cậu ấy là một người tiết kiệm, thấy quần áo của cậu ấy còn “lớn tuổi” hơn cậu ấy, nhận lương đều ngoan ngoãn nộp hết ẹ. Ấy thế mà... hôm nay cậu ấy lại mua một đôi giày da chín trăm tệ mà mắt không chớp lấy một lần! Cậu ấy còn đang cầm chiếc áo sơ mi với giá niêm yết gần bốn chữ số, còn nói muốn vô mặc thử một chút!

Cô nàng này điên rồi, cô nàng này điên thật rồi!

Mã Ly tận mắt thấy những hành động khác thường của Diệp Phàm, chỉ có thể cảm thán mà thôi.

Ngay sau đó một lát, Diệp Phàm đi ra từ phòng thử đồ. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng có cổ áo thấp kia, phía dưới mặc chiếc váy ngắn lưng àu đen, càng làm tôn lên đôi chân thon dài thẳng tắp của cô. Bộ đồ phối hợp với đôi giày cao gót màu trắng mới mua ban nãy, khiến cô vừa thuần khiết lại không kém phần gợi cảm. Hình ảnh trước mặt mang đến cảm giác trong veo, xinh đẹp. Quả thực làm người ta phải tấm tắc khen ngợi.

Chơi chung với Diệp Phàm năm năm, đây là lần đầu tiên Mã Ly phát hiện người bạn tốt bình thường luôn thích xỏ quần jean cùng với áo có họa tiết hoạt hình, ra khỏi nhà đi du lịch cũng chỉ cầm theo một hai cái túi là cùng này, hóa ra là gái đẹp à.

Đứng trước gương, Diệp Phàm rất hài lòng với sự phối đồ của mình, “Đẹp không?” Cô quay đầu hỏi Mã Ly.

Bạn học Mã Ly đã nhìn muốn rớt con mắt ra ngoài, liên tục gật đầu: “Đẹp! Đẹp muốn chết luôn!”

“Vậy mua chứ?”

“Mua! Sao lại không mua? Nếu cậu không mua, thì tớ mua!”

“Mua thôi!” Diệp Phàm giờ nắm tay, một mớ bạc trắng cứ như vậy mà chạy khỏi túi.

Đã mua quần áo, mua giày, đương nhiên còn phải mua các phụ kiện đi kèm. Vì vậy hai người lại xách “máu gà” của mình đi mua một cái túi, còn mua đồ trang sức tông tuyết tông... Cứ vậy đi dạo một vòng, Mã Ly nhắm tính thay Diệp Phàm. Cô nàng này hôm nay đã tiêu pha hơn hai tháng tiền lương.

Điên rồi, điên rồi, thật sự là điên rồi mà! Mặc dù bản thân cô đối mặt với các thứ quấy rối này thì cũng không không chế được bản thân. Nhưng với một người luôn luôn tiết kiệm, bây giờ lại bỗng nhiên tiêu tiền như nước mà nói, Mã Ly cứ có phần không cách nào tiếp nhận được.

Cuối cùng, cô không nhịn được nữa liền hỏi: “Tiểu Phàm, cậu hôm nay không bị làm sao chứ?”

“Cái gì không bị làm sao?” Diệp Phàm hỏi.

“Chính là... Không bị nóng đầu gối đó chứ?”

“Cậu mới bị nóng đầu gối!” Diệp Phàm trừng mắt liếc cô, ngẩng đầu nhìn tiêm uốn tóc trên con đường đối diện, lại hùng hực khí thế nói, “Đi, đi theo tớ làm tóc nào!”

Không thể nào! Mã Ly sững sờ trầm trọng. Bây giờ đã hơn tám giờ rồi, cô nàng này vậy mà còn sức đi làm tóc. Cô lần đầu cảm nhận sâu sắc cái câu phụ nữ là con cọp. Hóa ra Diệp Phàm đây là chú mèo nhỏ kêu meo meo ra oai, cũng có thể biến thành cọp à. Hơn nữa là con cọp cái tiết đầy hormone hùng hổ!

Sau khi làm tóc xong thì đồng hồ đã điểm mười giờ. Thành phố này vào đêm vĩnh viễn không có sự tĩnh lặng, từ mười giờ tối chính là cuộc sống về đêm rất nhộn nhịp. Cũng chính là thời gian cho những cô nàng xinh đẹp trong miêu tộc ra ngoài hoạt động nhộn nhịp. Cho dù như vậy, hai cô gái ăn mặc chỉnh chu đi trên đường vào giờ này, vẫn thu hút không ít ánh mắt tò mò.

“Tiểu Phàm, khó có được cơ hội như vậy, chi bằng chúng ta đi club đi nào!” Mã Ly đề nghị.

“Không được, tớ phải về nhà rồi.”

Ôi trời, cô nàng này tối nay mà còn có thể nghĩ đến việc phải về nhà! Mã Ly kinh ngạc không ít, lòng không khỏi sinh sôi vài phần nhiều chuyện. “Cậu thành thật khai báo đi. Đừng nghĩ là tớ không hỏi thì cậu cho rằng tớ không biết cậu đang nghĩ gì nhé. Mai cậu có hẹn đúng không? Hẹn với ai? Tuổi tác, thân hình, cân nặng, số đo ba vòng, gia thế, nghề nghiệp, sở thích, ngày sinh... Bắt đầu báo cáo mọi thứ cho tớ ngay và luôn.”

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như mắt chồn của bạn, Diệp Phàm biết mình khó mà giấu diếm, huống hồ cô cũng không định giấu Mã Ly. Có một số việc nếu bản thân đã quyết định, không sớm thì muộn cũng phải nói ra. Vì vậy, Diệp Phàm liền kể hết những việc đã gặp phải mấy ngày qua, cùng với những suy nghĩ của cô cho Mã Ly biết, bao gồm cả việc cô thích Đoàn Diệc Phong.

“Cái gì cơ?” Mã Ly kinh ngạc cắt đứt câu chuyện của Diệp Phàm, giọng cô cao khiến không ít người đi đường ghé mắt nhìn.

“Suyt!” Diệp Phàm đưa tay ra hiệu chó lên tiếng, “Cậu đừng la lớn như vậy, chúng ta là những cô gái đáng hoàng.”

“Cậu còn là cô gái đáng hoàng đâu!” Mã Ly trợn mắt nhìn cô, lập tức nói, “Tiểu Phàm à, tớ đây không phải đang đùa với cậu đâu. Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa? Lớn hơn cậu mười tuổi cũng không sao cả, nhưng vấn đề chính là anh ta đã kết hôn, còn có con trai nữa, cậu thật sự không để ý sao?”

Diệp Phàm lắc đầu: “Tớ đã nghĩ tới rồi. Tớ thật tình thích anh ấy, không quan tâm anh ấy có kết hôn hay chưa. Hơn nữa tớ rất thích tiểu Dư, tiểu Dư cũng thích tớ. Như vậy rất tốt mà.”

“Bây giờ vấn đề không phải là cậu cảm thấy có tốt hay không, cho dù đây đều là sự thật đi nữa. Nhưng anh ta đã ba mươi bốn tuổi, nếu như hai người quen nhau, thế tức là muốn kết hôn rồi. Cậu kết hôn với một người đàn ông từng lấy vợ lại có con, ba mẹ cậu sẽ thế nào? Họ sẽ đồng ý sao?”

“Thật ra chuyện này tớ cũng đã nghĩ tới. Thế nhưng tớ thấy tớ từ nhỏ đến lớn chưa từng làm trái ý bố mẹ tớ, học trường trung học nào do họ chọn, học trường đại học nào cũng là do họ quyết định. Đến học chuyên ngành nào, bố mẹ tớ cũng đã nghĩ xong đâu vào đấy. Ngay cả sau khi tốt nghiệp, bố mẹ sắp xếp gặp mặt nhiều như vậy, tớ cũng chưa từng phản đối. Nhưng lúc này, tớ thật sự rất muốn tự mình lựa chọn, tớ thật sự thích anh ấy. Hơn nữa, bây giờ nghĩ tới những chuyện này thì vẫn còn sớm quá, tớ chưa xác định được anh ấy rốt cuộc có để ý đến tớ hay không nữa.”

Diệp Phàm nói một mạch, nghe xong Mã Ly vẫn một mực lắc đầu: “Tớ nói nghe này cô nàng ngớ ngẩn à! Cậu ngay cả anh ta có thích cậu hay không cũng không biết. Vậy mà cậu đã ngốc nghếch gắng sức làm tất cả mọi thứ vì người ta, có đáng hay không?”

Những lời này làm Diệp Phàm ngẩn người, bỗng dưng nhớ lại những lần cô gặp gỡ, quen biết Đoàn Diệc Phong, nhớ đến cậu bé nhỏ vừa khóc vừa gọi mình là mẹ, nhớ đến những khi Đoàn Diệc Phong thỉnh thoảng thất thần, ánh mắt khê để lộ đáy lòng mềm yếu... Cô khăng khái gật đầu: “Đáng!”

“Cậu đó!” Mã Ly không nói nữa, nhưng song song đó cô cũng rất hiểu Diệp Phàm. Cô nàng này, mặc dù trong cuộc sống thường ngày thoát nhìn khá hòa nhã, dễ chịu với bất cứ ai, ai cũng nói chuyện vui vẻ được. Nhưng cô cũng là một người thẳng thắn, biết phân biệt đúng sai. Phàm là những chuyện cô đã suy nghĩ thấu đáo, thì ngay cả mẹ cô có nói thế nào cũng không làm cô lung lay. Nếu đã như vậy, đương nhiên người bạn tốt là cô đây chỉ có thể giúp bạn không tiếc cả mạng sống, giúp hết sức mình.

“Tiểu Phàm, nếu như cậu thật sự cảm thấy đáng giá, vậy thì tiến lên thôi. Nhưng mà chúng ta cũng phải giao hẹn trước. Nếu cậu gặp chuyện gì tử thân, nhất định phải nói với tớ. Cho dù phải mất mạng, tớ cũng phải thiên anh ta!”

Diệp Phàm bật cười ha hả: “Ly Ly, lời cậu nói làm tớ đau bi quá.”

“Cậu đau cái gì cơ? Cậu làm gì có bi!”

“Lời cậu nói, dù tớ không có bi cũng đau...”

Vì vậy, hai cô gái vừa rồi vẫn còn đang tranh luận, giờ lại ôm bụng cười sặc sụa trên phố. Là bạn bè của nhau, bạn ấy sẽ khuyên nhủ bạn, phân tích lý lẽ cho bạn hay, nhưng khi bạn đã quyết định một việc, thì bạn ấy sẽ ủng hộ bạn vô điều kiện. Lúc bạn thổ lộ tâm tình thì sẽ cùng cười với bạn, cùng bạn trải qua tuổi thanh xuân đẹp nhất.

Có người bạn như vậy, còn có gì phải lo lắng nữa? Diệp Phàm, vì tình yêu, hãy tiến về phía trước nào!

20. Chương 20

Trước khi đi ngủ, Diệp Phàm lấy hết dũng khí, thử gửi cho Đoàn Diệc Phong một tin nhắn. Lẽ ra, tin nhắn lúc đầu dài hơn một trăm ký tự, nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không ổn. Suy nghĩ một lát, cô xóa bớt đi còn hơn mười chữ. Lại nhìn không vừa mắt, cô lại xóa hết mấy chữ đó... Cứ lần lần như vậy gần một tiếng, cuối cùng chỉ còn năm chữ.

“Mai mấy giờ đi ạ?”

Diệp Phàm đối với năm chữ mà mình đã cố gắng nhấn ra rất thỏa mãn, đang định ấn nút gửi đi thì chợt nhìn thoáng qua đồng hồ bên góc trái trên màn hình điện thoại, đã mười hai giờ rồi.

Đã trễ thế này rồi, hẳn là anh đã ngủ rồi?

Diệp Phàm có hơi do dự, nhưng nhìn năm chữ mà mình mất gần một tiếng đồng hồ mới đánh xong thì có chút không cam lòng. Cô suy nghĩ một lát, cuối cùng cô cắn răng: “Cùng lắm thì ngày mai anh có nhắc đến, cô sẽ đổ lỗi ạng điện thoại dỏm, gửi có cái tin nhắn mà hơn ba tiếng mới tới nơi. Nghĩ như thế, Diệp Phàm nhấn nút gửi tin.

Tin nhắn đã gửi đi khoảng chừng hai mươi phút, lúc Diệp Phàm cũng cho rằng có lẽ Đoàn Diệc Phong đã đi ngủ rồi, thì điện thoại bỗng nhiên rung một cái. Lúc này đồng hồ trên màn hình điện thoại hiển thị mười hai giờ rưỡi. Chẳng nhẽ vào giờ này mà anh chưa ngủ hay sao?

Diệp Phàm hít sâu một cái, ôm tâm tình vừa khấn trương vừa hăng hái, cẩn thận nhất nhấn nút mở tin nhắn. Cảm giác này giống như đang trải qua buổi rửa tội quan trọng. Nhưng thực tế, cô chẳng qua là đang nhận một tin nhắn mà thôi.

Tin nhắn này quả thực là của Đoàn Diệc Phong trả lời lại: “Chín giờ tôi đến đón dưới lầu nhà em được không? Cậu nhóc kia yêu cái giường lắm.”

Diệp Phàm vô ý thức liền tưởng tượng ra bộ dạng cậu nhóc tiểu Dư kia yêu cái giường thế nào, nhin không được bật cười. Rồi cô lại không dần được nội tâm kích động, nhắn trả lời: “Đúng vậy, cậu bé rất yêu cái giường, đến lúc đi học cũng khó kìm được cậu bé.” Viết xong, định gửi đi thì cô lại thấy như vậy dường như không thể kéo dài câu chuyện được. Cô liền thêm một câu tựa như vu vơ: “Đã trễ thế này, anh còn chưa ngủ sao?”

Lúc này, tin nhắn được trả lời lại rất nhanh, chỉ đơn giản vài chữ: “Ừ, công việc vẫn chưa xong.”

Giờ này rồi mà chưa làm xong việc? Diệp Phàm hơi lo lắng thay anh, rồi lo sợ biểu hiện quan tâm quá mức. Cô suy nghĩ một lúc lâu, mới nhắn lại: “Ngày mai phải đi ra ngoài, công việc để lúc khác, anh nên ngủ sớm đi nha.”

Nhắn gửi tin xong, Diệp Phàm mới cảm thấy bản thân có phần đường đột. Người ta đến giờ này vẫn còn làm việc, đương nhiên là công việc quan trọng rồi. Sao mình lại ngốc thế?

Lòng hơi thấp thỏm, đôi mắt nhìn màn hình điện thoại đắm đắm. Trời gian dường như trôi rất chậm. Cuối cùng, tin nhắn của anh cũng đến: “Cảm ơn, em cũng nên đi ngủ sớm đi. Con gái thức khuya không tốt đâu.”

Thế này là anh đang quan tâm cô sao? Phụ nữ một khi đã chìm đắm trong tình yêu, dù là yêu công khai hay là đơn phương, thì lúc nào cũng sẽ nhạy cảm muốn chết với nhất cử nhất động của đối phương. Diệp Phàm cũng không ngoại lệ.

“Vâng, đúng ạ. Chúc ngủ ngon!”

“Ngủ ngon.”

Buổi tối hôm nay, lúc tin nhắn này xuất hiện trên màn hình điện thoại, lòng Diệp Phàm có sự ngọt ngào lẫn mất mát khó nói thành lời. Cái cảm giác chua chua ngọt ngọt xen lẫn này náo loạn trong lòng, thì sao mà ngủ được? Mắt cô dán vào điện thoại, chờ đợi một lúc lâu. Lại nghĩ làm như vậy thì không cách nào hồi phục tinh thần cô lúc này, cô cứ ôm gối ôm chốc lát lại lẫn qua lẫn lại trên giường. Mãi đến khi mẹ cô ở phòng sát vách phải gõ lên tường la lớn: “Làm gì đó? Không đi ngủ đi!” Cô mới thôi không lẫn nữa, ôm gối, cười ngốc nghếch.

Một đêm này, Diệp Phàm thậm chí không biết bản thân mình đã ngủ như thế nào, chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng. Chuông báo thức của điện thoại vừa vang lên, cô thò tay cầm lấy nhìn đồng hồ, thoáng cái muốn nhảy dựng lên khỏi giường.

Chuyện tiếp theo đương nhiên rất bận rộn vội vội vàng vàng. Mẹ cô gấp dài một cái rồi kéo cửa phòng ra thành một khe hở, ánh mắt lơ mơ nhìn ra ngoài phòng. Bà thấy con gái đang ra ra vào vào phòng khách vẫn còn mờ tối. Đồng hồ treo tường trong phòng khách chỉ mới bốn giờ rưỡi sáng.

“Chắc là đang nằm mơ à...” Mẹ cô nói thầm một câu, đóng cửa phòng lại, tiếp tục đi ngủ.

Nếu mẹ cô biết tất cả những thứ bà thấy không phải nằm mơ, phỏng chừng bà sẽ đi mua con gà về cúng bái ngay lập tức. Một giờ sáng mới ngủ, bốn giờ sáng dậy, đây không phải là trúng tà thì là gì nữa? Không chỉ trúng tà, mà là trúng tà rất nặng nữa cơ!

Diệp Phàm vẫn bận bịu từ lúc sáng sớm, nhưng tổng kết cũng chỉ có 3 chuyện, đó là trang điểm, trang điểm, và trang điểm.

Cái này thật sự khiến người ta đau đầu, trang điểm quá đậm e rằng Đoàn Diệc Phong không thích, còn trang điểm quá nhạt thì lại sợ trông quá xấu. Váy áo mới mua ngày hôm qua hình như làm sao cũng không hợp với dây chuyền. Đối cái này rồi lại đối cái kia, thật không biết làm thế nào. Còn tóc nữa, rốt cuộc là cột lên hay thả xuống sẽ đẹp hơn đây?...

Đã là phụ nữ, một khi đã rơi vào tình yêu, cho dù có tính cách quyết đoán cũng trở nên dầy dộp. Một chuyện trước đây chỉ cần mười phút đã giải quyết xong, hôm nay cô lại mất đến mấy tiếng đồng hồ. Ngay cả màu sơn môi cũng làm cô chọn một lúc lâu.

Thế nhưng, cảm giác của tình yêu có thể biến tất cả những điều đó thành niềm vui, cho dù nó có là hành vi khô khan vô vị cỡ nào đi nữa.

Cuối cùng, sau khi chọn màu và sơn xong móng tay, đồng hồ đã chỉ tám giờ rưỡi. Mẹ cô từ phòng đi ra, thấy con gái lại càng giật mình sững sờ.

“Mới sáng sớm, con trang điểm thế này, muốn đi đâu à?”

“Giờ mà còn sớm ă?” Diệp Phàm chỉ đồng hồ trên tường, “Mẹ ơi, tám giờ rưỡi rồi đấy, mẹ mới chịu dậy. Không phải con nói mẹ đâu nha. Chậc, quá sa đọa rồi!”

Mẹ cô bị những lời của con gái làm cho choáng váng, thoáng cái không biết đáp thế nào. Đợi đến khi bà lấy lại tinh thần, Diệp Phàm đã cầm túi vội vã chạy ra khỏi nhà rồi.

Khi nghe tiếng cửa mở, mẹ cô mới tỉnh ngộ, đập bàn la lớn: “Con bé xấu xa kia, không nể mặt mà lại dám nói mẹ người thức dậy trễ. Con không tự nghĩ lại xem trước đây con mấy giờ mới chịu rời giường!” Ồ, không đúng. Suy cho cùng trọng điểm vấn đề không phải là thức dậy mấy giờ à? Mẹ cô suy nghĩ cả buổi, vẫn không nghĩ ra được, vò đầu một chập, thấp giọng than vãn: “Ấy da, không được rồi. Chắc là chưa tỉnh ngủ, ngủ thêm một lát nữa vậy...”

Diệp Phàm hối hận mình đã xuống lầu sớm hơn nửa tiếng, đứng chờ ở cổng khu nhà. Nhất thời cô đã trở thành tiêu điểm của các cô các dì các bác đi chợ sớm trong tiểu khu.

“Ồ kìa, đây không phải là Phàm Phàm nhà ông Diệp sao? Ăn mặt đẹp thế này, định đi đâu sao?” Dì Vương nổi tiếng nhiều chuyện nhất tiểu khu đang mang theo một con gà lên tiếng hỏi thăm. Thấy Diệp Phàm đứng ở trước cửa tiểu khu, lại buông con gà trong tay ra, bắt đầu trò chuyện cuộc sống hằng ngày với Diệp Phàm.

Diệp Phàm cũng hơi muốn khóc, mặt đông cứng, cố cười nói: “Ha ha, con có hẹn đi chơi với bạn.”

“Đi chơi với bạn mà ăn mặc đẹp như vậy sao ta? Là bạn trai đúng không?” Dì Vương tò mò hỏi.

Diệp Phàm cười gượng: “Bạn bình thường, bạn bình thường thôi ă...” Chuyện này mà để dì Vương biết, thì chẳng khác nào toàn bộ khu nhà này đều biết, không nguy hiểm sao?

“Thôi đi, bạn trai bạn gái đều bắt đầu từ bạn bè bình thường đó nha! Cô gái nhỏ có gì phải xấu hổ chứ? Ở cái tuổi này nên nói chuyện yêu đương rồi, bằng tuổi dì lúc đó...” Dì Vương bắt đầu thao thao bất tuyệt kể về tình sử của dì.

Lúc này Diệp Phàm quả thực muốn khóc, mà, cũng muốn đập đầu vô miếng đậu hũ chết quách cho rồi. Cô lo một mặt rằng chút nữa dì Vương mà thấy Đoàn Diệp Phong, thì sẽ phát sinh lời đồn thổi như thế nào đâu, rồi còn truyền đến tai mẹ cô nữa chứ. Mặt khác cô lo lắng nhìn trên đường, hi vọng chiếc Land Rover màu bạc mau chóng xuất hiện.

Tám giờ năm mươi lăm phút, trước thời gian hẹn trước vừa vặn kém đúng năm phút, xe của Đoàn Diệp Phong đúng giờ xuất hiện trên đường cái. Diệp Phàm vui vẻ trong lòng, đôi mắt to tròn lấp lánh. Cô bỗng chỉ trên mặt đất nói lớn: “Ồi trời, dì Vương, gà của dì!”

“Hả? Gà của dì làm sao? Gà của dì làm sao?” Dì Vương đang chìm đắm trong hồi ức mối tình đầu mới giật mình tỉnh dậy, liền ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát gà của mình. Ồ? Rất hiền lành ă, còn có thể gáy nữa! “Tiểu Phàm ă, gà của dì...” Dì Vương ngẩng đầu lên, cái bóng của Diệp Phàm cũng không còn?

“Cô bé này cầm tinh con thỏ sao?” Dì Vương lăm lăm một câu, ôm gà của dì đi mất.

Trong xe của Đoàn Diệp Phong, Diệp Phàm mới thở phào nhẹ nhõm. Cô vừa thở hổn hển, vừa suy nghĩ: Hờ, cuối cùng cũng cất đuôi được. Má ơi, quá nguy hiểm...

Lúc cô đang trong tâm trạng trút được gánh nặng giữa ranh giới sống chết cận kề, bỗng dưng cảm nhận được một ánh mắt không bình thường. Hình như có người đang nhìn mình thì phải?

Ngước mắt, Đoàn Diệp Phong đang nhìn cô cười. Ánh mắt đó khiến trái tim người ta như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

21. Chương 21

Theo tình hình trong nước chúng tôi mà nói, ngày mồng một tháng năm mà đến công viên trò chơi kỳ thực là một lựa chọn rất không sáng suốt chút nào. Phần lớn không phải là đi chơi, mà là đi nhìn người.

Nhóm ba người Diệp Phàm đương nhiên cũng không ngoại lệ. Vốn chỉ cần một tiếng đi xe là đến nơi, nhưng vì kẹt xe nên phải nhích từng chút, phải mất hai tiếng mới đến được trước cửa công viên trò chơi.

Đậu xe xong, bước xuống xe, biển người tấp nập, rất hùng vĩ.

Cậu nhóc Đoàn Dự đã sớm không chờ đợi được nữa, lôi kéo tay Diệp Phàm chạy đến xếp hàng mua vé vào cửa. Diệp Phàm đang thương đang mang đôi giày cao gót, bước đi lảo đảo, hoàn toàn biến mất hình tượng thực nữ mà cô đã dày công trang điểm. Đoàn Diệc Phong nhìn cảnh này, mỉm cười đi theo.

“Cô ơi, vì sao hôm nay có nhiều người như vậy?” Cậu bé mặc dù đang xếp hàng vẫn không đứng yên được, trong miệng luôn có những thắc mắc hỏi hoài không hết.

“Bởi vì hôm nay không cần đến trường, cho nên ba mẹ đều mang con đến đây chơi.”

“Thế tại sao không đến trường ạ?”

“Con còn nhỏ, đợi sang năm là có thể đến trường rồi.”

“Đến trường để làm gì ạ?”

“Đến trường có thầy cô dạy các con đọc sách viết chữ, còn có rất nhiều bạn nhỏ cùng chơi với tiểu Dự...”

“Đọc sách ạ? Sách đó tiểu Dự đã đọc chưa?”

...

Cậu bé luôn có nhiều vấn đề đếm không xuể. Diệp Phàm chẳng ngại phiền hà mà giải thích cặn kẽ, nét mặt từ đầu đến cuối vẫn duy trì sự tươi cười. Với tình cảnh này, người mẹ trẻ tuổi mang con đến đây chơi đang đứng bên cạnh, không kìm được lên tiếng: “Chị này, tính chị thật tốt. Con tôi vừa hỏi những câu này là tôi liền thấy bực bội rồi!”

“Thật ra trẻ con đều như vậy. Trẻ nhỏ có lòng hiếu kỳ cao, lâu dài thì thành thói quen à.”

“Chị nói thì dễ. Tôi nuôi đứa này được sáu năm. Càng lớn càng nói nhiều, tôi phiền muốn chết.”

...

Hai người đang nói chuyện, tình hình bị cậu bé đang nắm tay người phụ nữ kia cắt ngang: “Mẹ ơi, con muốn uống trà sữa!”

“Uống nước đá cho lắm à! Đi qua kia, đừng làm phiền mẹ xếp hàng, đi tìm ba đi!” Người phụ nữ đó nhin không được phát tay xua đi. Cậu bé tròn tròn kia liền bấu môi, cúi đầu chán chường đi tìmba đang ngồi chờ ở đâu đó.

Thấy cảnh này, Diệp Phàm bật cười một cái.

Bà mẹ trẻ kia không vui cười trừ: “Chị đừng chê cười à! Ngày hôm nay, con tôi đã đòi tôi mua trà sữa cũng phải hơn tám lần rồi, đưa cho nó thì nó lại không chịu uống. Thật sự là quậy phá mà! À, con chị nhìn qua rất ngoan, chắc sẽ không cố tình kiếm chuyện đâu ha?”

Diệp Phàm có hơi xấu hổ: “Thật ra, cậu bé không phải...”

“Vâng ạ, con không thích uống trà sữa, con thích ăn kem! Không tin dì hỏi ba con đi!” Đoàn Dự ở bên cạnh cất cao giọng nói trẻ con, bộ dạng nghiêm chỉnh giống như ông cụ non y đúc.

Đoàn Diệc Phong mỉm cười gật đầu.

Câu trả lời của cậu bé làm mọi người xung quanh cười một trận. Mẹ của cậu nhóc kia cúi người véo khuôn mặt của cậu: “Cậu bé này đáng yêu quá, sau này nhất định sẽ có một đám cô bé chết mê chết mệt à xem.”

“Cháu không cần ai cả, cháu chỉ cần ba mẹ là được rồi!” Cậu bé lại lớn tiếng nói, một tay nắm Đoàn Diệc Phong, tay kia kéo Diệp Phàm.

Gương mặt của Diệp Phàm thoáng cái đã đỏ ửng cả lên, tim đập rộn. Cô không dám nhìn biểu tình của Đoàn Diệc Phong lúc này. Để hóa giải sự xấu hổ, cô trừng mắt với Đoàn Dự, nhỏ giọng nói: “Quý nhỏ, nói gì vậy hả?”

Đoàn Dự biết mình lỡ lời, lại sợ Diệp Phàm giận, vội vàng ngậm miệng. Thế nhưng trong lòng cậu không phục, buồn bực trề môi.

Hành động của hai người lớn nhỏ thu hết vào tầm mắt của người mẹ trẻ kia, cô ta thoáng cái đã hiểu rõ mọi chuyện. Nụ cười trên mặt trở nên cứng đờ: “Ha ha, trẻ con mà, đều là như vậy... ha ha...” Tiếng cười có hơi giả tạo, cô ta quay đầu, cũng không nói gì nữa.

Đối phương bỗng nhiên như vậy, Diệp Phàm đều nhìn rõ. Mãi cho đến khi xếp hàng mua vé xong, trong lòng cô vẫn vương vấn cảm thụ không tốt cho lắm. Còn Đoàn Diệc Phong cũng không hề nói gì, chỉ đứng dẫn xếp hàng mua vé, sau đó ôm con trai nói: “Đi chơi nào.”

“A, đi chơi nào! Đi chơi nào!” Đoàn Dự vui vẻ reo vang. Ở trong lòng ba, cậu đang tay thành hình dạng máy bay, cực kỳ vui vẻ.

Thấy hai cha con vui vẻ như vậy, Diệp Phàm chợt thấy phản ứng của mình vừa rồi dường như có phần quá nhạy cảm. Có thể anh chỉ coi như là chuyện đùa mà thôi, cần bản không để ý đến. Đúng vậy, nhất định là do cô suy nghĩ quá nhiều rồi! Nghĩ như thế, Diệp Phàm khôi phục lại tinh thần quật cường không thể đánh bại, cất bước đuổi theo hai người.

Trước khi đến đây, Diệp Phàm đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với biển người đông nghìn nghịt. Thế nhưng đến khi vào trong công viên, cô mới phát hiện hiện trường còn hỗn loạn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô. Nhân dịp ngày lễ, gia đình mang con cái đến đây chơi quả thực bùng nổ. Không chỉ có con nít, mà còn có trai gái thanh niên đến đây góp vui. Chỗ các trò chơi bị quây kín đến con kiến còn không chui lọt.

Giờ khắc này, Diệp Phàm rốt cục cũng bắt đầu hối hận vì sao hôm qua mình lại dự định dùng “sắc dụ” chứ.

Cô không kìm được thăm mắng chữ chính mình: Diệp Phàm ơi là Diệp Phàm! Xem cô ăn mặc cái gì vậy? Mặc váy mắt nhắm mắt mở thì cũng chấp nhận được, mẹ nó cô còn mang giày cao gót! Thôi mang giày cao gót thì cũng bỏ qua đi, cô mua một đôi thấp thấp một tí thì chết sao?! Nếu bây giờ có bức tường, Diệp Phàm khẳng định đôi giày cao gót cô đang mang vừa đập vô một cái, có cứng thế nào thì cũng sẽ rất thê thảm!

Bên này, Diệp Phàm đang cố gắng điều chỉnh tư thế, bước đi cho phù hợp với đôi giày dưới chân. Bên kia, cậu bé Đoàn Dự lại chơi đùa vui vẻ, mới chơi xong thuyền hải tặc, lại muốn chơi tiếp tàu lượn siêu tốc.

Tàu lượn siêu tốc? Nghe thấy bốn chữ này, Diệp Phàm bất giác nuốt nước bọt cái ực. Không phải là cô sợ cái trò này, mà là hàng ngũ đợi lên tàu đã xếp hàng quá dài, nếu như chờ đến phiên họ, không biết là bao lâu à.

Đoàn Diệc Phong dường như đã nhận ra sự khó xử của Diệp Phàm, khom người nói với cậu nhóc đang hứng khởi phùng phùng kia: “Tiểu Dự, chúng ta chơi trò khác được không?”

“Vì sao ạ? Con muốn đi tàu lượn mà!” Cậu bé kia mặc dù có trưởng thành sớm nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ, vừa nghe ba nói thế, lập tức không vui dùng dằng, “Con muốn chơi, con muốn chơi mà!”

“Nhưng mà ba không chơi được tàu lượn siêu tốc, làm sao bây giờ?”

Câu nói của Đoàn Diệc Phong khiến Diệp Phàm cảm động không thôi. Người đàn ông này lại vì cô mà không để ý đến hình tượng to lớn của người cha trước mặt con trai. Đây cũng xem là quan tâm cô đi! Trong lòng Diệp Phàm quá cảm động à! Nhất thời cô cảm thấy chân không đau nữa, chân cũng không mỏi, cắn răng nói: “Tiểu Dự muốn chơi thì để cháu chơi đi, không sao đâu.”

Thấy Diệp Phàm nói như vậy, Đoàn Diệc Phong cũng không nói gì nữa. Hai người dắt cậu bé đến xếp hàng.

Đội quân xếp hàng quả thật không thể đùa, mua phiếu xếp hàng, phải đợi hơn một tiếng. Trái lại cậu bé vô cùng hưng phấn, không có nửa điểm chán nản. Nhưng Diệp Phàm thiếu chút nữa nằm sóng soài rồi.

Giày cao gót ơi là giày cao gót, sao mày lại là giày cao gót cơ hả? Diệp Phàm thấy mình đứng mỗi đến độ sắp nảy sinh ảo giác rồi. Lúc Đoàn Diệc Phong ra gợi ý cho cô không cần miễn cưỡng, cho họ con đường lui rồi. Thế mà cô lại không biết tốt xấu thế nào, khiến bản thân mình chịu khổ đây? Cô xốc lại tinh thần, xếp cuối dần dần cũng đến đầu. Lúc thấy tàu lượn siêu tốc, Diệp Phàm cuối cùng cũng thở phào.

Dù sao cũng kiên trì đến cùng à!

Cô nắm bàn tay nhỏ bé của Đoàn Dự ngồi xuống ghế, Đoàn Diệc Phong cũng ngồi phía sau hai cô cháu. Tàu lượn rất nhanh đã khởi động. Nó chậm rãi bò lên cao, rồi lao xuống nhanh như chớp. Mặc dù bình thường cô không chơi những trò kích thích như thế này, nhưng cũng còn hơn là xếp hàng. Diệp Phàm thấy trò này cũng thú vị hơn tưởng tượng. Cậu bé ở bên cạnh cô vui vẻ hét a a, không thấy sợ hãi chút nào.

Quay vòng tròn mấy vòng, tàu lượn siêu tốc cũng chạy chậm lại. Diệp Phàm xuống xe trước, sau đó bé Đoàn Dự ra. Đợi đến khi hai người đã xuống xe, cô mới cảm thấy có gì đó không ổn. Cô quay đầu nhìn, Đoàn Diệc Phong vẫn còn ngồi im tại chỗ, sắc mặt tái mét.

Gần như trong nháy mắt, Diệp Phàm thiếu chút nữa muốn vả vào miệng mình. Hóa ra, anh vừa rồi không phải mượn cớ, mà thật sự không đi tàu lượn siêu tốc được!

22. Chương 22

Diệp Phàm không ngờ Đoàn Diệc Phong đúng là không đi tàu lượn siêu tốc được. Cô bỗng chốc lúng ta lúng túng không biết nên làm thế nào. Sang đầu anh đi, sợ là sẽ đá kích đến lòng tự trọng đàn ông của anh. Không đầu anh đi, lại sợ anh nhắc chân không nổi.

Ngay sau đó, Đoàn Diệc Phong tự mình ra khỏi ghế ngồi, gạt đầu với Diệp Phàm, sắc mặt vẫn còn khó coi.

“Ba, ba ơi, con muốn đi vòng đu quay!” Đoàn Dự lại bắt đầu vui đùa ầm ĩ.

Diệp Phàm lúc này nhanh trí, vội nói: “Tiểu Dự, chúng ta đi ăn trước có được không, cô đói bụng.”

Hứng thú của cậu bé bị cắt đứt, hiển nhiên có chút thất vọng. Cậu nhìn Diệp Phàm, lại quay nhìn vòng đu quay phía xa xa. Cậu thu lại ánh mắt lưu luyến không rời, sau đó lại tươi cười: “Được ạ, con muốn ăn kem tươi.”

Vừa nghe cậu bé hùng dũng mở miệng, Diệp Phàm như trút được gánh nặng. Cô cười híp mắt nắm tay cậu bé. Lúc này đừng nói là kem tươi, cho dù cậu nhóc Đoàn Dự này muốn ăn bào ngư vì cá, hai người họ cũng đồng ý.

Vừa đứng giữa trưa, chỗ ăn uống trong khu vui chơi kè ra người vào, vô cùng tấp nập, ngay cả một chỗ ngồi cũng không có. Đoàn Diệc Phong vừa mới đi tàu lượn siêu tốc xong, tất nhiên là không ổn rồi. Mặc dù anh không nói, nhưng rõ ràng anh trở nên trầm mặc hơn nhiều. Càng đừng nhắc đến cậu bé, cậu chỉ để ý đến việc ăn kem. Hoàn toàn không có dấu hiệu mệt mỏi.

Trong tình cảnh này, Diệp Phàm bỗng nhiên cảm thấy đến phiên mình nên ra tay rồi. Không phải chỉ là cướp chỗ ngồi thôi sao? Cái này có gì khó chứ? Cô quay đầu nói với hai cha con: “Hai cha con đợi ở đây, cô đi tìm chỗ nhé!” Dứt lời, cô không quay đầu lại mà chạy ào vào trong đám người.

Nói đến đây cũng khéo thật, Diệp Phàm nhắm trúng ngay một chỗ trống. Cô vội vàng tiến lên, mắt thấy sẽ chiếm được chỗ, ai ngờ bên cạnh lại có một phụ nữ trung niên bỗng nhiên lao ra, hung hăng hất phải Diệp Phàm đang định chiếm chỗ. Cơ thể nhỏ bé của Diệp Phàm bị bên kia va chạm, cả người thiếu chút nữa văng ra. Đợi đến lúc hồi phục lại tinh thần, tìm chỗ trống kia, thì đã bị người phụ nữ kia giành mất.

Hoàn cảnh này, Diệp Phàm loáng cái đã nổi giận.

“Này, sao chị lại không nói đạo lý thế?” Diệp Phàm tiến lên nói phải trái.

Cô lại không ngờ, đối phương mở miệng còn gay gắt hơn cả cô: “Cái gì mà không nói đạo lý? Chỗ này là của cô sao? Trên đó có đánh dấu tên của cô sao? Ai có bản lĩnh thì người đó cướp được, không cướp được thì đừng có oán trách người khác. Làm cho người ta tưởng tôi bắt nạt cô!”

Diệp Phàm chưa từng gặp người nào có bộ dạng thế này, bỗng chốc ngây người. Một lúc sau cô mới phát ra được một câu: “Vậy chị đừng tôi để làm chi?”

“Tôi đừng cô hồi nào? Cô thấy sao? Có ai nhìn thấy không? Cô gái trẻ à, ăn có thể ăn bậy, nói không thể nói bậy. Bất trộm phải thấy tang vật, bắt gian phải bắt tại giường...”

Giọng của người phụ nữ này tương đối lớn, chốc lát đã khiến những người chung quanh cười ồ lên. Sắc mặt của Diệp Phàm đã đỏ bừng, nhưng không thể phản bác. Ngay lúc đó, cô cảm thấy có gì đó đang kéo váy của cô, vừa cúi đầu nhìn, đã thấy Đoàn Dự chớp mắt nhìn cô: “Cô ơi, ba ở chỗ kia.” Ngón tay mập mạp của cậu bé chỉ về một hướng, Diệp Phàm ngược mắt nhìn đã tròn tròn mắt. Đoàn Diệc Phong chẳng biết từ khi nào đã chiếm được chỗ, đang chờ cô sang đó.

Vốn định mỹ nhân cứu anh hùng, dè dặt ngược lại. Mỹ nhân là cô đây không cướp được chỗ lại còn bị người ta cười nhạo một phen, thật là mất mặt quá đi!

Diệp Phàm cảm thấy mất mát, kéo Đoàn Dự sang kia. Trùng hợp sao người phụ nữ phía sau lại không có ý buông tha cho cô, tiếp tục làm ồn ở đằng đó: “Bây giờ có một số cô gái à, còn trẻ mà đã thích làm mẹ kế của người ta, nghĩ rằng làm vợ bé thì không phải lo ăn lo mặc nữa...”

Khi những lời kia lọt vào tai của Diệp Phàm, cô thoáng cái đã dâng trào khí huyết, thiếu chút nữa nổi giận đùng đùng. Ngay thời khắc then chốt đó, Đoàn Dự không rõ chân tướng vừa vặn quay đầu lại: “Cô ơi, chúng ta đi nhanh lên đi. Không phải cô đói bụng sao? Ba con mua rất nhiều đồ ăn ngon.”

Giọng nói thỏ thẻ nhẹ nhàng của cậu bé như một liều thuốc an thần, làm Diệp Phàm bỗng chốc bình tĩnh hơn rất nhiều. Mặc dù cô nuốt không trôi cơn giận này, thế nhưng làm ầm lên thì có ích gì chứ? Sẽ có nhiều người có suy nghĩ “cực phẩm” thế này, chẳng lẽ cô chạy đi tranh cãi với từng người một hay sao? Nghĩ như thế, cô không màng để ý đến người phụ nữ cứ lải nhải không ngớt, quay bước rời khỏi.

Quả nhiên Đoàn Diệc Phong mua rất nhiều đồ ăn. Nhìn khí sắc của anh cũng tốt hơn lúc nãy, gọi hai người ngồi xuống.

Qua giữa trưa một chút, cuối cùng họ cũng có chỗ ngồi. Diệp Phàm phần chần đến nỗi xém tí nữa muốn nằm úp lên mặt bàn. Đoàn Dự vẫn không có dấu hiệu mệt, ngồi trên ghế vẫn quay qua quay lại.

“Vừa rồi bên kia không sao chứ?” Đoàn Diệc Phong hỏi Diệp Phàm.

Diệp Phàm vội vàng lắc đầu: “Không sao ạ. Chị kia không biết phải trái, tôi mặc kệ chị ta.” Nói xong, cô lại nhìn Đoàn Diệc Phong, thử hỏi một câu: “À, việc đó... Anh vẫn ổn chứ?”

Đoàn Diệc Phong đương nhiên biết cô nói đến chuyện gì, khẽ gật đầu. Anh đưa mắt nhìn Đoàn Dự đang tự chơi một mình, đưa ngón tay lên môi, làm động tác giữ im lặng với Diệp Phàm.

Xem ra ông bố này có lẽ cũng sợ mất hình tượng vĩ đại trước mặt con trai, sợ con trai biết mình không đi được tàu lượn siêu tốc. Diệp Phàm chợt cảm thấy người đàn ông lúc nào cũng bình thản trước mặt cũng có một bộ mặt đáng yêu như vậy. Bộ mặt không vui ban nãy đã bị quét sạch, cô lén nhovn miệng cười.

Ăn xong bữa trưa, những mệt nhọc buổi sáng đã tiêu tan đi phân nửa. Diệp Phàm vốn đang phân vân không biết lát nữa phải khuyên Đoàn Dự không đi vòng quay như thế nào, lại không ngờ cậu bé đã thay đổi. Cậu bé không thích mấy trò chơi kích thích nữa, mà bắt đầu cảm thấy hứng thú với mấy trò nhẹ nhàng hơn. Mà những trò này, đương nhiên không làm khó Đoàn Diệc Phong.

“Ba, ba ơi, con muốn con gấu bông kia!”

“Ba, ba ơi, con muốn chuột Mickey!”

“Ba, ba ơi, con muốn hươu cao cổ!”

...

Lúc Diệp Phàm nghe hai chữ “ba ơi” này sắp thành ảo giác, cậu bé kia bỗng nhiên kéo tay Diệp Phàm nói: “Cô ơi, con muốn đi WC.”

Diệp Phàm thiếu chút nữa giật bắn người. Cậu nhóc này còn biết dùng ai vào việc gì nữa cơ, biết đi WC thì nên gọi cô.

“Đi thôi, cô dẫn con đi.”

“Ba ơi, ba ở đây trông coi tiểu Bạch, tiểu Hoa, còn có tiểu Hắc nha!” Kungfu ghê thật, mới một lát mà những chú gấu bông này cũng được cậu bé đặt tên hết rồi. Diệp Phàm thực sự dở khóc dở cười.

Còn nữa, cái công viên trò chơi này thiết kế cực kỳ không có tình người gì cả. Diệp Phàm dẫn Đoàn Dự đi tìm toilet một lúc lâu, đến khi tìm thấy WC thì phát hiện bên ngoài cửa đang có một hàng dài đang đợi.

“Mẹ, mẹ ơi, con muốn uống trà sữa!”

“Uống trà sữa cái con khỉ!”

Đoạn đối thoại quen thuộc lại vang lên, Diệp Phàm quay đầu lại liền thấy cặp mẹ con gặp hồi sáng ở cổng ra vào. Cậu bé kia lại bĩu môi, vẻ mặt không vui.

“A, là cái cô hồi sáng kia!” Đoàn Dự nhanh chóng nhận ra hai người bọn họ.

Đối phương nghe thấy thế cũng ngẩng đầu lên nhìn. Sắc mặt của bà mẹ trẻ thoáng cái đã trở nên kỳ quái: “Ha ha, thật trùng hợp à.”

“Đúng vậy, chỗ này thật là đông.” Diệp Phàm cười nói.

“Mồng một tháng năm mà, đều là như vậy.”

Hai người họ rất nhanh đã không còn gì để nói tiếp, chỉ im lặng xếp hàng. Ngược lại, hai cậu nhóc đã bắt đầu thân thiết, chơi đùa với nhau.

Diệp Phàm thương thay cho cậu bé Đoàn Dự này, cậu chỉ cần có người thân bên cạnh thì tính cách trở nên cởi mở hơn rất nhiều, trong lòng cô không tìm được thấy ngọt ngào hơn. Cô nghĩ bản thân mình cuối cùng cũng có ích, có thể bù đắp một phần tâm hồn bị tổn thương của cậu bé này. Cô nhớ tới bộ dạng cậu khóc thút thít trong lòng cô ngày đó, thật sự khiến người ta không đành lòng.

“Em gái này, có câu này chị không biết có nên nói hay không?”

“Sao vậy ạ?” Diệp Phàm ngẩn người.

“Cậu bé này, không phải con em đúng không?”

Diệp Phàm không ngờ chị ta lại hỏi như vậy, gật đầu: “Vâng.”

“Vậy ba của cậu bé này là bạn trai của em?”

Diệp Phàm không biết chị ta muốn nói gì, định xua tay phủ định. Cô lại nghĩ đến người phụ nữ hùng hổ chửi mắng vừa nãy, trong lòng có đôi chút ngọt ngào. Trên đời này có nhiều người nhàn rỗi thích quản chuyện của người khác như vậy sao? Cô thích ở với ai, đối phương là người như thế nào, bọn họ muốn chỉ chỉ trở trở để làm gì? Lẽ nào nếu đối lại, cô gặp gỡ với một người đàn ông cùng tuổi, thì có thể đảm bảo sẽ hạnh phúc hay sao?

Cô vừa nghĩ như thế, nên cứ đứng im mặc nhận.

Lại không ngờ rằng, sắc mặt của bà mẹ trẻ ấy càng thêm bối rối hơn: “Em gái à, không phải là chị cố ý nhắm vào em. Nhưng em hãy còn trẻ, không nên vì một người đàn ông đã từng kết hôn mà chôn vùi hạnh phúc của mình. Huống hồ anh ta còn có con trai. Cậu bé này bây giờ vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện nên xem em như mẹ. Đợi đến khi nó có chủ kiến của mình, chưa biết nó sẽ đối đãi với em thế nào đâu...”

Chị ta nói rất nhỏ nhẹ, nhưng Diệp Phàm thoáng cái đã bốc hỏa. Nhịn lâu như vậy, cô thật sự không nhịn được nữa.

“Cô này, tôi yêu đương với ai thì có liên quan gì đến cô hả?” Biểu tình của cô vô cùng lạnh lùng.

Người phụ nữ ngần người, không nghĩ tới Diệp Phàm lại đáp trả lòng tốt nhắc nhở của chị ta như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người. Một lúc sau chị ta mới lấy lại tinh thần, mắng một câu: “Tốt bụng mà không được báo đáp.” Nói xong chị ta kéo con trai bỏ đi, ngay cả đi WC cũng không thèm.

“Mẹ ơi.” Đoàn Dự ở bên cạnh, nhận thấy bầu không khí không hay, liền kéo váy Diệp Phàm hỏi: “Cái cô kia bị sao vậy ạ?”

“Không có gì đâu.” Diệp Phàm ngoài mặt nói như vậy, nhưng trong lòng lửa giận cuộn trào, không kìm nén được.

23. Chương 23

Diệp Phàm vẫn luôn nghĩ lại những lời người phụ nữ kia đã nói, sẽ thấy trái tim không thể nào tĩnh tâm để đi chơi cùng Đoàn Dự. May thay lúc này cũng không còn sớm nữa, sắc trời dần tối đi. Cậu bé cả ngày vui chơi cuối cùng cũng cảm thấy mệt. Cậu ngồi nghỉ trên băng ghế dài trong khu vui chơi một lát, ầy vầy mà dựa vào Diệp Phàm ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt cậu bé đã trắng lại mềm, giống như véo một cái là có thể vắt ra nước. Mí mắt sụp xuống, hàng mi nghiêng nghiêng tạo ra hai cái bóng thật dài, lâu lâu lại chớp một cái, đáng yêu tựa như búp bê vậy. Diệp Phàm ngắm nhìn thích thú. Cô muốn giơ tay sờ mặt của cậu bé. Nhưng cô bỗng nhiên nhớ tới những lời của người phụ nữ kia, sắc mặt tối sầm cả lại, bàn tay vừa mới giơ lên lại len lén buông xuống.

Có lẽ chị kia nói không sai, bây giờ tiểu Dự còn nhỏ, chỉ một lòng một dạ muốn có một người mẹ, thế nhưng khi nó trưởng thành thì sao? Còn có thể thân thiết với cô như bây giờ không? Nghĩ như vậy, Diệp Phàm bỗng nhiên không dám nghĩ tiếp nữa. Mặc dù cô nói sẽ kiên trì đến cùng, nhưng thật ra trong lòng không có một điểm tựa. Cô cảm thấy giữa mình và Đoàn Diệc Phong vẫn luôn có một sợi dây vô hình ngăn cách. Cô cố tình đi qua, thế nhưng anh lùi lại giống như không có chút ý định nào muốn tiến tới. Nếu không dựa vào chuyện Đoàn Dự nương tựa vào cô, thì cô ngay cả chuyện đi cùng hai cha con họ cũng không có dũng khí.

Thế nhưng nếu như sự thật đúng như lời người phụ nữ kia đã nói. Có một ngày nào đó Đoàn Dự sẽ tự mình hiểu được, cô không phải mẹ ruột của cậu bé, vậy cậu bé có còn dựa vào cô nữa hay không? Diệp Phàm nghĩ đến đây, len lén đưa mắt nhìn Đoàn Diệc Phong đang mua nước cách đó không xa, trái tim lại bắt đầu đập rộn ràng.

Anh vẫn luôn giữ thái độ nho nhã lịch sự. Mặc dù cả ngày mệt mỏi, trên mặt anh từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười. Có đôi khi Diệp Phàm cảm thấy người đàn ông này quá thật sự giống như là một bộ máy tinh vi hoàn mỹ nhất trên đời. Ngoại trừ lúc mới lên xe sáng nay, mặt anh có chút đổi khác ra, thì anh dường như cho đến bây giờ chưa từng cho bản thân mình có một cơ hội phạm sai lầm nào, tuyệt đối không! Như vậy thật sự không mệt sao?

Trái tim của Diệp Phàm bắt đầu dao động, càng nghĩ thì càng thấy cô và Đoàn Diệc Phong không cùng một loại người. Cô càng nghĩ lại càng lung lay, càng lung lay lại càng nghĩ, cứ quanh co lặp lại như vậy. Cô vậy mà không chú ý đến Đoàn Diệc Phong đã mua nước quay trở lại, đi tới trước mặt hai người. Đồng thời anh đã cầm chai nước đưa tới trước mặt cô một lúc lâu rồi.

“A!” Diệp Phàm hoàn hồn, vội vàng đưa tay nhận, lại không cẩn thận làm kinh động đến cậu nhóc đang dựa vào người cô để ngủ.

“Ba ơi, chúng ta phải về nhà sao?” Cậu bé chớp mắt, há miệng ngáp dài một cái.

“Đúng vậy, con mệt thì ba ẵm con về nhà có được không?” Đoàn Diệc Phong vươn tay.

Cậu bé nghiêm túc lắc đầu: “Ba ẵm tiểu Hùng, con đi cùng cô cũng được...” Trẻ con dù sao cũng là trẻ con, dù mệt như vậy cũng vẫn không quên gấu bông của cậu.

Đoàn Diệc Phong bật cười, giống như ông già Noel ôm một đồng đồ chơi đi theo sau hai cô cháu. Diệp Phàm đi phía trước, len lút nghĩa mắt ra sau nhìn dáng người cao ngất của anh. Mặc dù anh đang cầm nhiều đồ chơi buồn cười như vậy, nhưng vẫn không thấy nửa điểm thất thố như trước, ngược lại vẫn được

bao phủ bằng lớp hào quang quanh người. Diệp Phàm càng cảm hận hơn chính là, sao người đàn ông này không đánh mất hình tượng một chút, để lòng cô cân bằng hơn một chút?

Kết quả, vì cô suy nghĩ quá nhập tâm, mới không chú ý đến bậc thang dưới chân, thiếu chút nữa ngã sấp mặt xuống đất. May mà Đoàn Diệc Phong nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, cô mới còn mặt để ăn cơm.

“Cảm ơn...” Diệp Phàm xấu hổ ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Đoàn Diệc Phong. Bốn mắt giao nhau, nhất thời như ngừng lại. Trái tim Diệp Phàm hẫng một nhịp rồi nhảy vọt lên theo chiều thẳng đứng, cánh tay được anh nắm giống như bị lửa thiêu đốt.

Trong chớp mắt thất thần của Diệp Phàm, trong mắt Đoàn Diệc Phong cũng xẹt qua một tia thâm ý. Đàn ông đến cái tuổi của anh rồi, rất dễ nắm bắt được tâm tư của phụ nữ. Đặc biệt là một người mà hỉ nộ ái ố đều viết trên mặt như Diệp Phàm, anh chỉ cần liếc mắt nhìn cô cũng đã nhận ra sự khác thường.

“Cô ơi, bước đi phải chú ý trên mặt đất chứ.” Giọng điệu nũng nịu trẻ con của Đoàn Dự cắt đứt ánh mắt trao nhau của hai người.

Diệp Phàm vội vàng quay mặt sang hướng khác. Ánh nắng chiều chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Trên đường trở về, Đoàn Dự cùng đội quân đồ chơi của cậu bé chiếm đóng ghế sau. Cơ thể bé nhỏ tựa lên gấu bông to lớn, một lát sau đã ngủ thiếp đi. Trong xe thoáng cái liền yên tĩnh đi nhiều, Diệp Phàm vắt óc suy nghĩ một vài chủ đề để nói chuyện. Lúc cô cũng cố lấy dũng khí để mở miệng, thì Đoàn Diệc Phong lại tranh nói trước cô.

“Lát nữa, tôi tiện đường muốn đưa tiểu Dự đến nhà dì của cháu trước, sau đó tôi mới đưa em về nhà.”

“Được ạ.” Diệp Phàm gật đầu, phải nuốt đề tài vừa mới đến họng vào trong.

Sắc trời đã hoàn toàn tối mịt. Những ngọn đèn hai bên đường nối tiếp nhau thấp sáng. Những căn nhà xa xa cũng lấm tấm ánh đèn, tạo thành một biển sao. Đoàn Dự thay đổi tư thế một chút, dựa sát vào một con gấu bông khác, ngủ rất ngon.

“Về trẻ thế này, người nhà em có phiền không?” Đoàn Diệc Phong hỏi.

“Không sao ạ, mẹ em nói muốn nhân dịp lễ làm một chuyến về quê ngoại, ba em đi theo mẹ luôn rồi.”

“Cha mẹ em không phải người bản xứ?”

“Mẹ em quê quán ở Thiên Tân, nhưng bà đã được điều đến đây công tác từ lâu, trên cơ bản không thể nào trở lại đó. Gia đình anh đều là người miền Nam sao?”

“Đại khái là thế.” Đoàn Diệc Phong cười trừ.

“Đại khái?” Diệp Phàm hơi khó hiểu, “Người ở đâu mà cũng có đại khái sao?”

“Tôi là con nuôi.” Lời nói như vậy đi ra từ miệng anh mà giống như đang nói chuyện của người khác, không hề che giấu. Diệp Phàm thoáng cái ngớ người ra.

Cái gì? Anh là con nuôi! Diệp Phàm không biết vì sao Đoàn Diệc Phong lại đem một chuyện như thế nói với cô, càng không biết nên tiếp nhận nó như thế nào.

Lại trầm mặc, Đoàn Diệc Phong hỏi: “Sao thế? Cảm thấy rất khó tin sao?”

Diệp Phàm lắc đầu, “Không, em nghĩ nếu như họ đối xử tốt với anh, thì có quan hệ huyết thống hay không cũng chẳng sao cả.”

Cô nói đúng là rất nghiêm túc, thế nhưng lại khiến Đoàn Diệc Phong đánh mất nụ cười trên môi: “Đáng tiếc, họ không đối tốt với tôi.”

Diệp Phàm lại một lần nữa sững người. Lần đầu tiên cô phát hiện, quá khứ của người đàn ông này phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của cô. Cô thật sự có một ý nghĩ muốn hiểu hết về anh.

“Sau khi họ nhận nuôi tôi thì bắt đầu hối hận. Họ cảm thấy tôi là một gánh nặng, muốn đuổi tôi đi. Tôi khi đó còn trẻ tuổi, sau một cơn giận bùng bùng liền bỏ đi thật, ra ngoài xã hội quen biết không ít người. Quảng thời gian đó, cả ngày tôi chỉ biết uống rượu gây sự, cùng mấy người anh em lập ban nhạc chơi cho

quán bar, còn làm phục vụ trong quán bar, còn đánh nhau với người ta, bị cảnh sát bắt tạm giam. Cảnh sát gọi điện thoại cho cha mẹ nuôi của tôi đến nộp tiền bảo lãnh. Họ sợ mất mặt nên treo điện thoại...” Đoàn Diệp Phong chậm rãi nhớ lại hoàn cảnh khi đó. Ngay từ đầu anh chỉ là muốn Diệp Phàm biết anh là một người như thế nào, rồi biết khó mà lùi bước. Anh không ngờ bản thân lại chìm vào hồi ức, càng nói nhiều hơn.

Ngay lúc đó, cánh tay anh bị người ta nắm lấy.

“Anh đừng suy nghĩ nhiều. Hiện tại tất cả những điều đó đều là quá khứ không phải sao? Anh còn tiểu Dự, còn có...” Cô dừng lại một chút, gần như dùng hết dũng khí trong cuộc đời cô, cắn răng nói, “Còn có em!”

Xe thoáng cái chạy chậm lại.

Đoàn Diệp Phong quay đầu, khuôn mặt ửng đỏ của Diệp Phàm cùng với hàng vạn ánh đèn lấp lánh hai bên đường đập vào mắt anh. Đôi mắt luôn trong veo không vướng bận nay lại nổi ánh sáng đầy màu sắc, khiến trái tim Đoàn Diệp Phong rung động trong nháy mắt.

Anh nghĩ đến cái ngày lâu rất lâu rồi, nhớ đến cô gái ôm tiền riêng của mình đến nộp tiền bảo lãnh anh ra, kéo tay anh nói, “Không sao, ra được là tốt rồi, cậu còn có mình.”

Anh từng cho rằng, sau khi cô ấy đi, trên thế giới này sẽ không có người thứ hai nào nói như vậy. Vào giây phút này, Đoàn Diệp Phong gần như muốn dừng xe, ôm lấy Diệp Phàm, hôn cô. Thế nhưng lý trí sau nhiều năm bồi dưỡng đã đem ánh mắt bất chấp tất cả dán trên mặt cô quay sang chỗ khác.

Anh không xứng, không xứng lại giữ một cô gái tốt đẹp như vậy cho riêng mình.

“Đúng vậy.” Đoàn Diệp Phong cay đắng bật cười, “Tôi bây giờ chỉ cần có tiểu Dự là đủ rồi.”

24. Chương 24: Chương 24

Lúc Mã Ly nhận được điện thoại của Diệp Phàm, cô đang nằm trên giường vừa đắp mặt nạ dưa leo, một mặt thêm thiếp ngủ. Điện thoại reo làm cô giật mình, dưa leo trên mặt cô rớt hết phân nửa.

“Nếu như không có chuyện gì quan trọng, thì ngày mai cậu phải chịu trách nhiệm bồi thường cho tớ hai ký dưa leo đó!” Mã Ly nghiêng răng nghiêng lợi nói với Diệp Phàm qua điện thoại.

“Được.” Đầu dây bên kia, Diệp Phàm lại bất ngờ không thèm cò kè mặc cả với cô.

Mã Ly mơ hồ cảm thấy Diệp Phàm có chỗ nào đó không ổn: “Cậu sao vậy?”

“Tớ nói này, cậu đừng có kích động nha.”

“Ừ.”

“Tớ bày tỏ với ông chú đó rồi...”

“Cái gì?!” Mã Ly hét ầm lên, một nửa dưa leo còn lại trên mặt cũng rớt sạch sẽ. Cô cũng không màng đến chúng, vội vã hỏi: “Kết quả thế nào? Chú đó phản ứng ra sao? Nói mau, nói mau lên, phải thật chi tiết! Càng cụ thể càng tốt!”

“Bị từ chối rồi...”

Một câu nói thôi mà đã làm bầu nhiệt huyết sôi sùng sục của Mã Ly bị dội gáo nước lạnh. Cô ngậy người một lát: “Có nói gì nữa không?”

“Không có.” Diệp Phàm rầu rĩ nói.

“Có luôn miệng nói xin lỗi không?”

“Không.”

“Đ** m*.” Mã Ly phun ra một câu chữ thề, bắt đầu hùng hục hỏ hỏ nói, “Biết ngay tên kia chẳng phải là người đàn ông tốt đẹp gì cho cam. Hắn ta đang chơi đùa với cậu thôi. Cái loại tình trường lão luyện này,

dạng phụ nữ nào mà chưa gặp qua. Thấy cậu đơn thuần nên muốn chơi đùa vui vẻ chút thôi, kết quả phát hiện không hợp khẩu vị nên đá một cước đi luôn...”

“Ly Ly... Ly Ly à!” Diệp Phàm kêu vài lần, mới làm ngừng lại cơn giận dữ của Mã Ly, “Thật ra anh ấy không phải như cậu nói. Có thể... Có thể chúng tớ thật sự không hợp nhau.”

“Xí xí! Cậu bây giờ còn rảnh rồi nói tốt cho hần ta à! Diệp Phàm ơi là Diệp Phàm, Trên đời này làm gì có người kêu gào rằng tôi không lừa gạt người khác không? Cậu đó, là loại người ngu ngốc điển hình bị người ta đem đi bán còn đưa cho người ta tiền! Biết không hả? Đúng rồi!” Mã Ly bỗng nhiên ý thức được điều gì, liền hỏi: “Không phải cậu đã cho người ta chiếm tiện nghi rồi chứ?”

Diệp Phàm nhất thời không phản ứng kịp: “Tiện nghi gì chứ?”

“Chính là cho người ta sờ soạng, hay là hôn, hay...”

Mã Ly càng nói càng lớn, Diệp Phàm vội vàng cắt ngang: “Dừng lại! Cậu nghĩ đi đâu vậy. Chúng tớ chưa làm cái gì cả...”

“Tuyệt! Diệp Phàm à, cậu giỏi ha!” Mã Ly nổi giận trong chớp mắt: “Sao tớ nghe giọng điệu của cậu giống như người ta không làm gì với cậu, nên cậu rất thất vọng à? Tớ nói cậu nghe, trước tớ không ngăn cản cậu là vì thấy cậu thật sự rất thích người ta. Bây giờ thì hay rồi, người ta không thích cậu, tất cả đều vui vẻ. Van xin cậu đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa! Anh ta hơn cậu mười tuổi, lúc người ta đến trường, cậu còn chưa tự đi tiểu được. Lúc người ta xem phim con heo, cậu vẫn còn đang xem Doremon à. Lúc người ta có con trai, cậu ngay cả đứa nhỏ từ chỗ nào chui ra còn không biết nữa là! Ngoài trừ việc anh ta là đàn ông, cậu là đàn bà ra thì các cậu có điểm nào sánh đôi với nhau?”

“Em đang nói chuyện điện thoại với ai thế?” Thẩm Kiều chỉ quần độc một chiếc khăn tắm đi ra từ phòng tắm. Anh ta không chút khách khí ngồi xuống phía kia chiếc giường, đưa tay vòng qua ôm chặt eo của Mã Ly. Nhân tiện anh ta trắng trợn hôn lên cổ của cô, dùng hàm răng khê cắn vành tai cô.

Nghe được đầu bên kia điện thoại bỗng có âm thanh kỳ quái, Diệp Phàm nhất thời không kịp phản ứng: “Ly Ly, cậu sao vậy?”

“À... Tớ... Á!” Âm thanh của Mã My bên kia càng ngày càng kỳ quái.

“Mã Ly, cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì, tớ cúp máy trước nha. Có chuyện gì mai nói tiếp.” Mã Ly vội vàng ngắt điện thoại. Tay của Thẩm Kiều đã chui vào trong áo ngực của cô.

“Lại là cô bạn kia của em à?” Thẩm công tử hiển nhiên cảm thấy không vui với việc vào lúc này còn có người gọi điện thoại quấy rầy, đôi mắt hoa đào hơi cong lên.

“Ừ...” Mã Ly mở miệng, giọng nói quỵên rũ khác thường, hai má đã ửng đỏ.

Thẩm Kiều khinh thường hừ một cái: “Lại là vấn đề tình cảm của cô bạn kia sao? Giải quyết như vậy, không phải càng trực tiếp hơn sao...”

Khóe môi anh ta nhếch lên, lời nói không vào tai Mã Ly đang bận rên rỉ đứt quãng.

Đầu này, Mã Ly đang cùng người nào đó triền miên không dứt. Bên này Diệp Phàm bị ngắt điện thoại một cách khó hiểu. Cô thật lâu sau mới hiểu ra mà phản ứng được, vẻ mặt chột đỏ bừng.

Dâm phụ kia, không cần phải vừa nói chuyện điện thoại với cô vừa làm cái chuyện đó chứ? Quả thực rõ như ban ngày mà, kích thích cô máu chảy đầm đìa đây mà! Cô cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì gọi là “Khô hạn cũng chết, mà lũ lụt cũng chết” mà. Với tình trạng của cô hiện nay, thì thuộc về diện khô hạn thiếu nước chỉ còn lại da bọc xương thôi, sao mà thắm thế này!

Diệp Phàm cảm hận ném điện thoại sang một bên, tắt đèn, chuẩn bị đi ngủ, ném tất cả những gì không nên nhớ ra khỏi đầu.

Tiết thay cô vừa mới nhắm mắt, trong đầu liền hiện ra cảnh tượng xảy ra trong xe vào buổi tối hôm nay, Đoàn Diệp Phong nói: “Đúng vậy. Tội bây giờ chỉ cần có tiểu Dự là đủ rồi.”

Chỉ cần có một mình tiểu Dự là đủ rồi? Vì vậy cái câu cô lấy hết dũng khí để nói ra kia bị anh lơ đẹp. Chỉ cần tiểu Dự, chỉ cần con trai, về phần cô... Cô quả nhiên là tự mình đa tình rồi!

Nghĩ thế, lòng Diệp Phàm khó chịu không thôi.

Không ngờ cô sống đến hai mươi bốn tuổi đời, lần đầu lấy hết dũng khí để tỏ tình với người khác, kết quả lại là như vậy. Ít nhất cũng phải dao động một chút chứ? Cứ vậy mà dứt khoát không đếm xỉa gì đến cô thì phải nghĩ thế nào đây? Lẽ nào, trong mắt Đoàn Diệc Phong, thật sự chỉ xem cô là một cô em gái thôi sao?

Vậy anh kể với tôi nhiều chuyện như vậy để làm gì...!

Diệp Phàm phiền muộn ôm gối lăn qua lăn lại trên giường cả đêm.

Đêm nay, cũng có một người không dễ chịu như thế.

Đoàn Diệc Phong ngồi trong phòng thư tự nhân của anh, một đêm không chớp mắt. Những nhạc phổ vốn cũng được rồi, đâu cần phải chỉnh lại giờ nằm tán loạn trên bàn làm việc, giấy trắng mực đen, không có lấy nửa điểm vừa mắt.

Anh cảm thấy không có tâm trạng.

Là một người làm âm nhạc, tình cảnh này vốn là chuyện thường gặp phải. Thế nhưng giống như anh bây giờ, cái kinh đến độ ngay cả một đoạn nhạc cũng không xem nổi, thật sự rất hiếm thấy.

Anh cảm thấy lòng của mình rối loạn, bị cô gái ngồi trong xe anh, nơm nớp lo sợ dò xét thái độ của anh kia quấy rối. Nếu như nói, trước đó vài ngày anh có thể dùng lý do “bởi vì hai cô ấy có chút giống nhau, cho nên mới không tìm được lòng mà nảy sinh cảm tình với cô” để lừa dối chính mình. Nhưng bây giờ, điều đó đã hoàn toàn vô ích rồi.

Trước đó không lâu, cũng trong chiếc xe đó, anh phát hiện trên người cô gái này nào có giống người nào đó. Có thể cô và mẹ của Đoàn Dự đều xinh đẹp, lương thiện, luôn tràn đầy lạc quan đối với cuộc sống. Nhưng các cô ấy dù sao cũng là hai cá thể khác nhau. Diệp Phàm đối với tình cảm càng nhạy cảm, càng yếu đuối, lúc gặp chuyện cũng càng kích động hơn nhiều.

Chính xác mà nói, Đoàn Diệc Phong càng hiểu nhiều về cô gái này, lại càng phát hiện điểm đặc biệt của cô. Đến tốt cùng vì sao anh lại có cảm tình với cô? Chỉ bởi vì cô giống Thanh Ngôn, hay bởi vì cô là chính cô.

Suy nghĩ như vậy cả đêm, thời gian trôi nhanh đến sáng sớm ngày hôm sau, người đại diện gọi điện thoại đến.

Có một công tác quan trọng ở nước ngoài không có kế hoạch trước bỗng đột nhiên xuất hiện trong lịch trình. Anh cần lập tức đến sân bay, để đi Nhật Bản.

Có lẽ nên xuất ngoại để tĩnh tâm một chút cũng hay.

Sau khi dặn dò việc chăm sóc con trai xong, Đoàn Diệc Phong xách hành lý, vội vã đến sân bay.

Mặc kệ mọi người có cam tâm hay không, ngày nghỉ vẫn vô tình trôi qua,

Khi Diệp Phàm mang hai bọng mắt thật lớn xuất hiện ở nơi làm việc, khuôn mặt chán chường của cô và vẻ mặt hồng hào phờ phợt của Mã Ly hình thành hai mảnh đối lập rõ ràng. Thế nên các đồng nghiệp đều sang an ủi.

“Diệp tử, ngày nghỉ sao lại chơi điên cuồng như thế? Phải chú ý sức khỏe nha!”

“Cho nên chị nói này, cô gái trẻ như em không nên thức khuya. Đừng ý em bây giờ còn trẻ nên không sao, chờ đến khi em qua hai mươi lăm tuổi xem, nhan sắc tàn phai như bà già cho xem!”

...

“Xí xí xí! Gì mà hai mươi lăm tuổi? Em và Diệp tử chỉ mới có hai mươi bốn tuổi thôi, còn trẻ chán!” Mã Ly vọt sang, ánh mắt long lanh chớp chớp nhìn Diệp Phàm.

“Diệp tử, cậu không sao chứ?” Mã Ly cười tươi làm như không có chuyện gì đáng lo.

Không thể nào! Tối ngày hôm đó cô nói hôm sau sẽ cùng tâm sự với người ta, kết quả là bị Thắm công tử dốc sức lấy sắc dụ dỗ, sau một lúc cô lập tức đầu hàng. Sang hôm sau thì vứt Diệp Phàm sang một bên không màng để ý đến, theo chân người yêu đi ngắm biển. Mãi đến ngày hôm nay hấp thu đủ tinh khí trở về, mới phát hiện bản thân mình đã làm một việc cảm thú trọng sắc khinh bạn. Sao có thể không chột dạ cơ chứ?

“Không sao...” Diệp Phàm mệt mỏi nói.

“Vậy mà còn nói không sao à?” Mã Ly nóng nảy, cầm lấy tay Diệp Phàm, “Diệp tử à, chị đây xin lỗi em, là chị em tốt, bạn bè tốt, chị không nên thấy sắc quên bạn, không nên đi chơi một mình mà không mang em theo! Cho nên chị quyết định rồi!”

“Chị muốn chơi 2P [1]?” Tiểu Lâm nhiều chuyện vênh tai lắng nghe này giờ, bỗng hiểu hết, liền cười xấu xa.

[1] 2P: chỉ mối quan hệ giữa 2 nam 1 nữ, hoặc 2 nữ 1 nam, 2 công 1 thụ, 1 thụ 2 công... hay dùng trong thể loại truyện NP.

“Xí! Dung tục!” Mã Ly trợn mắt liếc cô, “2P có là gì? Muốn chơi thì phải chơi NP! Diệp tử, chị hôm nay dẫn em đi xem mắt tập thể!”

“Xem mắt tập thể?!” Không đợi Diệp Phàm kịp phản ứng, tiểu Lâm đã la lớn, “Minh cũng muốn đi!”

“Cái gì? Xem mắt tập thể! Chị cũng muốn tham gia!”

“Còn có tôi, tôi nữa!”

Cứ như vậy, vốn định hai người tham gia xem mắt tập thể. Sau khi tin tức lan tỏa, toàn bộ các cô gái trẻ chưa chồng cũng như các phụ nữ có chồng cá biệt có tâm tư bị lung lay trong thư viện tạo thành một đội quân đông đúc đi xem mắt tập thể. Họ quyết định sau khi tan tầm hôm nay sẽ đi chơi một phen.

25. Chương 25

Diệp Phàm cũng không phải chưa từng gặp mặt tập thể, nhưng buổi gặp mặt với số lượng người lớn thế này là lần đầu. Cô cũng không biết rốt cuộc Mã Ly có mối quan hệ ở đâu, ấy vậy mà tính cả nam lẫn nữ trong cuộc gặp này gần hai mươi người. Ai không biết còn tưởng đây là buổi họp lớp.

Nhưng nhiều người quá cũng chưa chắc đã tốt. Chỉ ít đối với Diệp Phàm mà nói, thêm một người là thêm náo nhiệt, sẽ không để ý đến việc thiếu đi một người như cô. Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào mấy người biết ăn nói, căn bản sẽ không hướng đến cô đang ôm cả bụng sầu thương như vậy. Cô tìm một chỗ để chờ thời gian trôi qua suôn sẻ, cô đã cảm tạ trời đất lắm rồi.

Ngay khi Diệp Phàm đang nhìn trời cầu khẩn, xin buổi gặp mặt ảm ỉ náo loạn này qua mau mau, thì bỗng có một người ngồi sang đây.

“Cho phép hỏi một câu, em tốt nghiệp đại học A đúng không?” Giọng của đối phương trầm thấp, nghe qua cảm thấy rất chừng mực.

Diệp Phàm ngẩng đầu, thấy đó là một khuôn mặt xa lạ. Cô sửng sốt một lúc, mới gật đầu: “Anh là...”

Đối phương vừa thấy cô gật đầu, lập tức nở nụ cười: “Thảo nào anh thấy em quen thế. Em học khóa 05, khoa tiếng Trung đúng không? Tên em là cái gì... Diệp...”

“Diệp Phàm?”

“Đúng, đúng rồi. Em còn nhớ anh không? Đại hội liên đoàn năm đó, cạnh tranh chức liên đoàn trưởng. Anh xếp sau thứ tự lên sân khấu của em, khi đó em mặc một cái váy màu hồng.”

“À!” Diệp Phàm loáng cái đã nhớ ra, nhớ năm đó cô còn là tân sinh viên, ma mới của trường đại học. Cô không biết trời cao đất dày đi đăng ký ứng cử chức liên đoàn trưởng. Đó cũng là lần duy nhất diễn thuyết trên sân khấu trong bốn năm đại học của cô. Cô mặc váy mượn của Mã Ly, sau đó còn vì khăn trương quá độ mà lúc đi xuống còn xém ngã.

Không thể nào, chuyện đã lâu như vậy mà còn có người nhớ sao? Diệp Phàm có chút xấu hổ: “Em nhớ, nhưng mà anh là...”

“Anh là Đỗ Hồng Thăng, khoa hóa học, lớn hơn em một khóa.”

Anh vừa mới nói tên, Diệp Phàm liền nhớ ra: “Em nhớ ra rồi, anh nhiều hơn em một phiếu, cả hai chúng ta đều không lọt top!” Diệp Phàm có hơi giật mình. Cô không ngờ tên con trai quê mùa, đeo mắt kính, cũng không dễ nhìn, lại còn mặc một chiếc áo dài trắng lên sân khấu, nay lại thành một thanh niên trí thức mặc âu phục mang giày da, thực khiến người ta kinh ngạc không ngớt.

Đỗ Hồng Thăng cười sang sảng: “Chuyện xấu hổ như thế em đừng nói ra nha! Năm đó anh vừa mới làm xong thí nghiệm, mặc đồ thí nghiệm chạy đi diễn thuyết, còn bị bạn học chọc quê rất lâu...”

Mặc dù chỉ từng xuất hiện cùng nhau trong thời gian ngắn ngủi, nhưng vì là bạn cùng trường, nên đề tài nói chuyện giữa Diệp Phàm và Đỗ Hồng Thăng nối tiếp nhau. Mãi đến lúc cuộc gặp mặt tập thể kết thúc, nữ vương Mã Ly trong cuộc gặp mặt tập thể này được bao người vây quanh đến kêu Diệp Phàm về nhà, lúc này mới cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai người.

“Nếu như không ngại, em để lại số điện thoại cho anh đi. Lần tới đàn anh mời em đi ăn.” Đỗ Hồng Thăng có vẻ rất tự nhiên, đứng đắn.

“Em...”

“Không ngại! Cái này có gì mà ngại với ngừng chứ? Số điện thoại của Diệp Phàm em thuộc, là...” Không đợi Diệp Phàm trả lời, Mã Ly đã giành nói trước, đem số điện thoại của cô cho đối phương. Cuối cùng cô ấy còn bổ sung thêm một câu, “Đàn anh, chờ điện thoại của anh đó nha!”

Làm Diệp Phàm ở bên cạnh phải liên tục nháy mắt với Mã Ly.

“Cậu tích cực cho số điện thoại của tớ như vậy để làm gì?” Trên đường về nhà, Diệp Phàm không nhịn được liền oán giận.

Mã Ly trợn mắt liếc cô: “Sao tớ tích cực à? Chẳng lẽ phải trông cậy vào cậu! Đàn anh Đỗ kia nhìn bề ngoài cũng không tệ, lại làm ở bộ phận quan trọng, gia cảnh cũng tốt, quan trọng là tương đương với tuổi của cậu, lại không có con trai.”

Lời của cô vừa dứt, Diệp Phàm lại rơi vào trầm mặc. Cô thật vất vả mới điều chỉnh được tâm trạng, bây giờ lại bắt đầu loạn cả lên.

Mã Ly nhận ra mình vừa lỡ lời, vội vàng nhận lỗi: “Ai da, cậu biết tớ mau mồm mau miệng mà, cậu đừng để bụng. Tớ không phải ám chỉ chuyện trước kia của cậu... Chuyện ấy không tốt, ý của tớ là cậu vẫn còn trẻ, cơ hội trước mắt còn rất nhiều, việc chi phải treo cổ tự tử trên một cái gốc cây chứ hả? Để bản thân có nhiều lựa chọn hơn, nói không chừng cậu sẽ phát hiện gốc cây khác thích hợp treo cổ hơn thì sao?”

Diệp Phàm nghe cái ví von sinh động của Mã Ly mà phì cười.

Mã Ly vội vàng bổ sung: “Cậu xem, tớ nói đúng không? Diệp tử à!” Cô ấy bỗng nhiên cầm tay cô, “Cậu nghe tớ nói một câu. Tớ là người từng trải, nhìn thấy anh Đỗ có cảm tình với cậu. Nếu anh ấy thật sự gọi điện thoại cho cậu, cậu thử một lần đừng từ chối có được không?”

Diệp Phàm im lặng một lát, gật đầu.

Sự thật chứng minh, Mã Ly quả nhiên là một người từng trải. Cuộc gặp mặt tập thể mới qua chưa được bao lâu, Diệp Phàm nhận được điện thoại mời ra ngoài ăn cơm của Đỗ Hồng Thăng. Bởi vì cô đã đồng ý với Mã Ly trước, nên Diệp Phàm không từ chối. Một bữa cơm, hai người xem như cũng trò chuyện vui vẻ. Đỗ Hồng Thăng xem như cũng có phần nhiệt tình, không chỉ lái xe đưa cô về nhà, hôm sau còn gửi cho cô không ít tin nhắn.

Sau vài ngày, Đỗ Hồng Thăng càng thêm vốn vã, không chỉ vài lần mời Diệp Phàm đi ăn, lúc nào cũng gửi tin nhắn đến hỏi han ân cần.

“Em đang làm gì đó?”

“Đi làm.” Diệp Phàm cấp tốc nhấn phím vài chữ, sau khi gửi tin nhắn xong liền ném điện thoại sang một bên. Cô tiếp tục quay lại với ghi chép danh sách mượn sách trên máy tính, mặt đờ đẫn cả ra.

Thực ra cô không muốn đi kiểm tra, nhưng làm thế nào cũng không khống chế được ham muốn của bản thân. Ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại kiểm tra ghi chép thẻ mượn sách của Đoàn Dự. Kết quả là trên màn hình hiện ra một chuỗi thời gian mượn sách liên tiếp, tất cả đều là trước ngày một tháng năm. Nói cách khác, Đoàn Diệc Phong tròn một tuần đã không dẫn con trai đến đây.

Nhìn phần ghi chép này, Diệp Phàm không kiềm được suy nghĩ lung tung. Trước đây, cho dù bận đến mấy chỉ ít trong vòng một tuần anh cũng tranh thủ đưa con đến đây một buổi. Bây giờ thì hay rồi, lâu rồi không đến, ngay cả một chút bóng dáng cũng không thấy. Lẽ nào anh thật sự không muốn gặp mặt cô sao? Sớm biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này, cô đừng nói câu kia...

Diệp Phàm buồn bực đến độ muốn kéo tóc mình, điện thoại lại báo có tin nhắn đến.

“Mỗi ngày đi làm thế này thật quá buồn chán à! Anh muốn có mấy ngày lễ để đi du lịch Tây Tạng.”

Lời nói nhảm nhí, một nhân viên văn phòng có thể không buồn chán sao? Diệp Phàm bỗng cảm thấy những con chữ chi chít trên màn hình thật quá phiền phức, tiện tay gửi một chữ “Vâng”, rồi tiếp tục ném điện thoại sang một bên.

Kết quả, vừa mới vứt đi thì bị Mã Ly cầm lên.

“Ồ kìa, ai gửi tin nhắn cho cậu thế? Tớ xem thử!” Về mặt Mã Ly vô cùng mờ ám.

“Này, cậu xâm phạm đời tư cá nhân!”

Diệp Phàm muốn đoạt điện thoại trong tay của cô, lại bị cô một tay ngăn cản, hai người giành giật một lúc. Mã Ly đã xem lần lượt mấy cái tin nhắn Đỗ Hồng Thăng gửi tới, sắc mặt thoáng thay đổi: “Tớ nói này Diệp tử, cậu cũng quá lãnh đạm đi!”

“Nào có chứ?” Diệp Phàm lại muốn chìa tay sang.

“Còn không phải lãnh đạm? Cậu xem người ta gửi cho cậu một cái tin có bao nhiêu chữ? Cậu trả lời lại có bao nhiêu chữ? Nếu mỗi người đều gửi tin nhắn giống như cậu, chẳng phải mạng di động Trung Quốc sẽ hài lòng chết đi được! Không được, không cho phép bọn họ được lợi, để tớ giúp cậu.” Ngón tay Mã Ly như nhảy múa, tạch tạch tạch thì đã gửi xong một cái tin nhắn rồi.

“Này!” Diệp Phàm sốt ruột, “Cậu bị bệnh thần kinh à! Mau trả điện thoại cho tớ!”

“Đúng đó, tớ chính là bệnh thần kinh, sáng nay tớ quên uống thuốc, sao nào?” Mã Ly làm mặt ma trêu cô, nắm điện thoại trả lại cho cô.

Lúc này, chủ nhiệm Hoàng vừa đúng lúc đi tới phòng làm việc, thấy hai người không làm việc đàng hoàng. Sắc mặt chị ấy thoáng cái tựa như bao công: “Làm gì đấy? Đang trong giờ làm việc mà nói chuyện phiếm hả? Mã Ly, đến phòng làm việc của tôi một chút!”

Diệp Phàm vội vàng im miệng, cầm điện thoại cất, hung hăng trừng mắt với Mã Ly.

Mã Ly thè lưỡi trêu cô, theo chủ nhiệm Hoàng ra ngoài.

Diệp Phàm không nói gì, ngoan ngoãn trở lại vị trí ngồi. Cô vừa định xem Mã Ly đã nhấn cái gì rồi, thì tin nhắn thần tốc của Đỗ Hồng Thăng đã tới trước: “Được, anh tan ca sẽ đến đón em!”

Diệp Phàm thật muốn khóc ngay tại chỗ mà, vội lật lên xem hòm thư đã gửi. Lúc cô thấy cái tin nhắn Mã Ly đã gửi mà xém chút nữa ói máu: “Gần chỗ làm của em có một quán mì gia truyền rất ngon, hết giờ làm cùng đi ăn nhé!”

“Mã Ly, tớ nguyện rửa cậu bị hói đầu!” Diệp Phàm ôm hận, ngửa mặt lên trời khóc than.

Lúc hết giờ làm, Đỗ Hồng Thăng quả nhiên lái xe đến, mặc bộ đồ thoải mái màu trắng, đeo cặp kính râm màu trà, từ xa đã phát tay chào hỏi với Diệp Phàm.

Diệp Phàm cả người không được tự nhiên giống như một tên trộm, rất sợ đồng nghiệp bắt gặp, liền nhanh chóng vào trong xe.

“Anh phát hiện công ty của hai chúng ta cũng khá gần nhau, từ đó đến đây khoảng hai mươi phút thôi...” Đỗ Hồng Thăng vừa lái xe vừa trò chuyện thường ngày với Diệp Phàm. Nhưng quả thực, Diệp Phàm không có tâm trạng, chỉ miễn cưỡng gật đầu ứng phó. Cứ như vậy sau một lát, đã đến quán mì.

Diệp Phàm là khách hàng quen ở đây, vừa mới đến thì ông chủ quán đã niềm nở tiếp đón. Ông thấy Đỗ Hồng Thăng thì trêu ghẹo: “Tiểu Diệp, cuối cùng bây giờ cũng mang bạn trai đến đây rồi sao?”

“Không phải đâu ạ, đây là đàn anh khóa trên của con.”

“Ai da, con xem thị lực lão đây kém quá, lại đoán sai nữa rồi. Nhưng mà lão nói này tiểu Diệp, chừng nào con mang bạn trai đến đây cho lão nhìn một cái, lão sẽ miễn phí cho con!”

“Dạ.” Diệp Phàm cười, nhưng trong lòng không hề được nổi đắng cay lại trôi lên. Ngay cả ông chủ cũng còn nhớ đến Đoàn Diệc Phong. Thế nhưng hai người họ cuối cùng cũng không có cơ hội ăn mì ở đây nữa. Cảnh còn người mất, cô bỗng cảm thấy ngực mình như có thứ gì đó đè nặng, trước sau vẫn không bỏ xuống được.

Bởi vì trong lòng nghĩ đến cảnh cô dẫn Đoàn Diệc Phong đến chỗ này ăn mì lần trước, Diệp Phàm liền có chút không yên lòng với Đỗ Hồng Thăng. Nhưng thật ra Đỗ Hồng Thăng không kén ăn, ăn mì còn phải ăn một bát to, vừa ăn vừa nói chuyện trên trời dưới đất với Diệp Phàm. Diệp Phàm ứng phó qua loa, lòng càng lúc càng mất kiên nhẫn, thầm ước được mau chóng về nhà.

Đáng tiếc hết lần này đến lần khác, ông trời không chiều lòng người. Đợi đến khi hai người ăn xong, ra khỏi quán mì thì phát hiện trời lại nổi cơn mưa bụi, nhưng có xu thế ngày càng lớn.

Diệp Phàm buồn bực. Dự báo thời tiết không nói hôm nay trời sẽ mưa mà. Lúc này vẫn còn đẹp trời, sao đến lúc về nhà thì thời tiết thay đổi thế này? Cô không khỏi nhíu mày, nhưng Đỗ Hồng Thăng không mấy may để ý, ngược lại còn rất vui vẻ: “Tiểu Phàm, trời mưa rồi, để anh đưa em về nhà.”

Diệp Phàm thề với trời, cô thật lòng rất muốn mau chóng bỏ rơi vị đàn anh này. Nhưng cô chính là không có đem theo cái ô nào, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Hai người lái xe về nhà, vừa vặn gặp kẹt xe trong giờ cao điểm của thành phố. Mà đường về nhà của Diệp Phàm lại là con đường chính trong mạng lưới giao thông. Xe đỗ kín con đường, thêm thời tiết không tốt, càng thấy xe chạy như kiến bò.

Tâm tình hôm nay của Diệp Phàm cũng không mấy tốt đẹp, bây giờ lại thấy xe chạy thế này, càng thêm khó chịu. Vào lúc này, trong xe lại phát ra tiếng DJ của chương trình ca nhạc trên radio bắt đầu bật nhạc lên.

“Em từng nghĩ rằng anh sẽ luôn ở bên cạnh em, rằng ngẩng đầu là có thể thấy nụ cười của anh. Anh trong dòng người ngoài đầu lại mỉm cười với em. Em tưởng rằng gặp anh là mãi mãi...”

Bài “mãi mãi” này lại đứng đầu. Diệp Phàm lại nhớ đến cảnh lần đầu tiên được nghe ca khúc này trên xe của Thẩm Kiều. Ca từ đó dường như có một loại ma lực đặc biệt. Nó mang theo một làn điệu ưu thương nhàn nhạt, tựa như có thể vỗ về mọi đau thương và phiền não.

Mưa càng lúc càng lớn, bầu trời đã tối đen như mực. Đèn xelaplor kéo dài trên đường cái, tựa như một dải ngân hà lấp lánh ánh sao, uốn lượn đến bờ bên kia của thế giới. Trong tiếng ca ngân vang, Diệp Phàm dường như nhớ đến hình ảnh ánh nắng sau giờ Ngọ chói chan, Đoàn Diệc Phong lẳng lặng ngồi cạnh bàn bên khung cửa sổ trong phòng đọc sách. Ánh mặt trời nhảy nhót trên một bên mặt của anh. Anh ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của cô. Khi những hạt bụi trong ánh nắng cũng đứng im, vào khoảnh khắc đó cô cho rằng mình đã gặp mãi mãi...

“Tiểu Phàm, tiểu Phàm!” Thanh âm của Đỗ Hồng Thăng cắt đứt dòng hồi ức của cô.

Diệp Phàm lấy lại tinh thần, lúc này cô mới phát hiện xe đã chạy đến trước cửa khu nhà của cô tự bao giờ. Bên ngoài, trời vẫn còn đang mưa. Dưới ánh sáng của ngọn đèn đường, những hạt mưa nổi đuôi nhau, tí tách rơi.

“Cảm ơn anh đã đưa em về nhà.” Diệp Phàm gật đầu với Đỗ Hồng Thăng, chuẩn bị xuống xe.

“Chờ một chút!” Đỗ Hồng Thăng đột nhiên gọi cô lại, “À, là thế... Em chờ một chút, anh đi lấy cho em... lấy ô.”

“Không cần đâu, đường ngắn em chạy ào một cái là xong mà.”

“Không được!” Thái độ của Đỗ Hồng Thăng vô cùng kiên quyết, “Em ngồi đợi một lát, anh ra sau xe lấy ô cho em.” Anh không đợi Diệp Phàm nói, liền mở cửa xe xông ra ngoài.

Bên ngoài là tiếng mưa rơi rào rào, Diệp Phàm ngồi đợi trong xe một lát. Trong đầu cô không ngừng lặp đi lặp lại bài “Mãi mãi”. Nổi nhớ trong lòng đối với người đàn ông kia bỗng nhiên giống như cơn mưa kéo dài ngoài kia vậy, điên cuồng nảy nở.

Đúng lúc này, Đỗ Hồng Thăng cầm ô trở lại.

“Cảm ơn.”

Diệp Phàm đưa tay ra nhận, nhưng anh lại bỗng nhiên rút tay trở lại. Ngay sau đó là một cánh tay khác giấu sau lưng cấp tốc duỗi ra. Một bó hoa hồng đỏ thắm xuất hiện trước mặt Diệp Phàm.

“Anh...” Đỗ Hồng Thăng tỏ vẻ có phần thận trọng, “Thật ra anh muốn đưa cho em lúc này cơ. Tiểu Phàm, em làm bạn gái anh nha?”

Diệp Phàm bị dáng điệu bất thành hình này làm cho kinh ngạc đến ngây người. Một lúc sau, cô mới lắc đầu: “Xin lỗi, em...”

“Anh biết làm như vậy rất đường đột, thế nhưng anh thật sự rất thích em. Anh không muốn để bản thân phải hối hận, cho nên anh xin em hãy suy nghĩ kỹ trước khi từ chối được không?” Đỗ Hồng Thăng ngắt lời cô, ánh mắt phản chiếu ánh sáng đèn điện phía đối diện, hết sức chân thành.

Diệp Phàm chợt gật mình trầm trọng.

Cô lần đầu tiên phát hiện, trên thế giới này lại có nhiều người dũng cảm tiến tới tình yêu đến vậy. Chỉ vì họ không muốn để bản thân hối hận, còn cô thì sao? Cô chỉ là bị một câu nói úp úp mở mở liền trở thành một con rùa co đầu. Rồi cô tự suy diễn lung tung, tự thương hại bản thân, tự lừa dối tình cảm của chính mình.

Giây phút này, cô chợt nghĩ đến một câu nói: Thà làm rồi hối hận, còn hơn không làm cũng hối hận.

Bàn tay giống như đang phân vân lại đang suy nghĩ muốn nhận bó hoa dừng lại lưng chừng.

“Xin lỗi, anh là người tốt, có thể tìm được một người tốt hơn em rất nhiều.” Nói xong những lời này, thừa dịp Đỗ Hồng Thăng vẫn còn sững người. Diệp Phàm đẩy anh ra, chạy ra khỏi xe.

Cơn mưa rơi xối xả, trong phút chốc đã xối ướt cả người cô, nhưng cô lại xoay người bắt đầu chạy đi.

“Đợi đã!” Đỗ Hồng Thăng la lớn ở sau lưng cô, “Em đi đâu vậy?”

“Em cũng không muốn để bản thân phải hối hận!”

Trong màn đêm, truyền đến giọng nói của Diệp Phàm, có tiếng mưa ào ào phụ họa, có vẻ vô cùng kiên định.

26. Chương 26

Đoàn Diệp Phong đang trên đường từ sân bay về nhà, vừa vặn gặp trận mưa lớn bất ngờ trút xuống này. Đồng hồ trên xe taxi chạy gần đúng ba tiếng đồng hồ. Lúc anh về tới nhà trời đã tối hẳn. Trên trời dưới đất đều là nước mưa xối xả, toàn bộ thành phố được trận mưa gột rửa, tất cả chìm trong vắng lặng.

Anh vội vã lên nhà. Lúc móc ra chiếc chìa khóa mở cửa, trong đầu bỗng nhiên nghĩ tới cảnh không lâu trước đây, bản thân cũng từng vội vã chạy từ sân bay về nhà như vậy, lúc anh mở cửa ra liền thấy cô gái ngủ say

sửa trên ghế sofa kia. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Đoàn Diệc Phong cho rằng bản thân đang trở lại ngày hôm đó, Diệp Phàm đang ngủ trên sofa đợi anh về.

Cửa mở, bên trong căn phòng trống không, hoàn toàn đen kịt.

Đoàn Diệc Phong rất nhanh tỉnh táo trở lại, khóe miệng không khỏi nhếch lên cười khổ: Là do trận mưa này mới khiến tâm trí anh mơ hồ sao? Ấy vậy mà bản thân vốn nguội lạnh đã lâu, gần đây luôn nảy sinh những ảo tưởng hoang đường.

Sau khi tự giấu chính mình, Đoàn Diệc Phong đi vào nhà, tiện tay đóng cửa lại. Anh vút hết thấy hành lý và chìa khóa trong tay sang một bên, sau đó ngồi lẳng cạ – vạt, vùi cả người vào trong ghế sofa. Nhà là nơi nghỉ ngơi tốt nhất mỗi khi anh đi công tác trở về, anh ngồi trong phòng khách không bật đèn, lẳng lặng cảm thụ cái mùi vị gia đình này. Mặc dù trong nhà không có ai, thế nhưng lại chứa đầy mùi hương quen thuộc với anh, làm những mệt nhọc đi đường trong suy nghĩ dần tiêu tan...

Thế mà hôm nay, Đoàn Diệc Phong ngồi ở chỗ này, lại không tĩnh tâm được.

Không chỉ có lúc này, mà khi vừa mới xuống máy bay, tâm trí của anh đã bắt đầu không yên rồi. Trong đầu anh luôn luôn hiện lên hình ảnh của Diệp Phàm. Anh từng cho rằng bản thân chỉ đang nhất thời ý loạn tình mê. Anh định mượn dịp đi công tác nước ngoài, dùng sự bận rộn một thời gian để có thể quên đi việc đó. Thế nhưng anh phát hiện mình sai lầm rồi. Trong một tuần bận bịu ở nước ngoài công tác, không những không làm anh quên đi Diệp Phàm, mà ngược lại còn làm anh thêm nhớ đến cô.

Anh nhớ nụ cười của cô, nhớ giọng nói nhỏ nhẹ của cô, càng nhớ mùi vị ấm áp tràn ngập trong không khí xung quanh người cô. Căn phòng vắng vẻ lúc này không thể nào so sánh được.

Bản thân anh đến tận cùng làm sao vậy?

Đoàn Diệc Phong bỗng cảm thấy có chút đau đầu. Tay trái anh giật giật ấn đường, tay phải cầm điện thoại di động. Anh nhìn trên màn hình có mấy cái tin nhắn chưa xem, đều là của Đoàn Dự nhờ đi gửi đi dùm.

“Ba ơi, trời mưa rồi. Ba đi đường cẩn thận nha!”

“Ba ơi, con hôm nay rất giỏi, tự ăn nguyên một con cá nha!”

“Ba ơi, con nhớ ba!”

...

Ngôn ngữ ngây thơ trẻ con thoáng cái đã trấn an tâm tình của anh, xoay đầu nhìn thoáng qua cơn mưa ngoài cửa sổ. Khi ngón tay anh chạm vào tin nhắn tiếp theo, anh lại chợt thất thần.

Tin nhắn kia là của Diệp Phàm, chỉ hai chữ “Ngủ ngon”, thời gian gửi là lúc hai giờ tám phút sáng sớm ngày một tháng năm. Anh hoàn toàn không chú ý đến lúc hai người họ gửi tin nhắn thì đã muộn như vậy. Anh vẫn còn nhớ khi đó mình đang viết một ca khúc, lúc nhận được tin nhắn của Diệp Phàm cũng là lúc anh đang bí bách viết câu được câu không, xóa rồi viết nhiều lần. Nhưng từ khi xem mấy tin nhắn đó, cảm xúc của anh lại tuôn trào trở lại, liền cặm cụi viết. Rất dễ nhận thấy là anh để cô chờ đợi, nhưng khi đó anh vốn không chú ý đến.

Thấy tin nhắn này, Đoàn Diệc Phong không khỏi có chút cảm động trong lòng. Ngón tay dừng trên phím gọi điện thoại, ngừng mắt nhìn hồi lâu, nhưng thật lâu cũng không nhấn xuống.

Anh cứ ngồi ngây ngốc như vậy không biết qua bao lâu, bỗng nhiên chuông cửa vang lên, lúc này mới cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

Đã trễ thế này rồi, ai lại đến? Anh thả điện thoại sang một bên, đứng dậy đi đến chỗ cửa.

“Xin hỏi, ai đấy?” Anh hỏi qua máy bộ đàm.

Dưới lầu vắng vẻ một mảnh, chỉ có tiếng mưa ào ào.

“Ai nhắn chuông vậy?” Đoàn Diệc Phong lại hỏi, không khỏi nghĩ rằng con cái nhà ai lại đang chơi đùa. Anh đang định ấn nút ngắt microphone, chợt từ trong microphone truyền đến âm thanh sợ sệt của một người.

“Anh Đoàn...”

Tim Đoàn Diệc Phong kêu thịch một tiếng, gần như không nghe bên kia nói tiếp cái gì, liền cấp tốc mở cửa vọt xuống lầu.

Lúc Diệp Phàm đến dưới lầu nhà của Đoàn Diệc Phong, cả người đã ướt nhẹp như mới được vớt lên từ trong nước. Tóc và quần áo cô đều ướt sũng, dính bết trên mặt, trên người, hai cánh tay ôm trước ngực, lạnh đến mức run cầm cập.

Trong lòng cô rất sợ sệt, nhát gan, nhưng vẫn cắn răng nhấn cái số nhà quen thuộc kia.

“Xin hỏi, ai đấy?” Giọng nói kia mang thêm vài phần mệt mỏi, chán chường càng làm cả người cô chấn động.

Một lúc lâu cô cũng không dám trả lời, đấu tranh lòng dữ dội. Cô thậm chí còn hoài nghi không biết mình làm thế này có đúng hay không nữa. Sau đó, Đoàn Diệc Phong lại hỏi một câu: “Ai nhấn chuông vậy?”

Cô cuối cùng đành cắn răng, thổ thổ nói một câu. Nhưng lúc cô nói xong câu đó, trong máy chuông cửa lại im lặng. Trong lòng Diệp Phàm trầm hẫ xuống, cô rất sợ anh nghe thấy giọng cô, ngay cả cửa cũng không muốn mở cho cô. Lúc cô đang lạnh run, lòng trôi lên tư vị tội lỗi, thang máy bỗng nhiên kêu ding một tiếng.

Tim Diệp Phàm nhảy dựng lên, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thời gian trong tích tắc này lại trở nên đặc biệt dài dằng dặc. Cô mở to mắt nhìn cửa thang máy từ từ mở ra, lúc nhìn thấy rõ bóng dáng đang lao tới kia, cuối cùng cũng không kìm được khịt mũi đau xót, nước mắt tuôn rơi.

Đoàn Diệc Phong lao ra khỏi thang máy, vội vàng mở cửa. Hình ảnh Diệp Phàm run rẩy đập vào mắt anh trong phút chốc. Rõ ràng cô đã ở dưới mưa thật lâu, cả người đều ướt đầm. Tóc bết vào trên gương mặt, những giọt nước mưa chưa khô theo lọn tóc rơi xuống tí tách. Trên mặt đất dưới chân cô đều là nước, đôi mắt đỏ đỏ, không phân biệt được đâu là nước mưa đâu là nước mắt. Vào khoảnh khắc ấy, Đoàn Diệc Phong cảm thấy trái tim mình như siết chặt lại. Không đợi Diệp Phàm kịp làm gì, anh liền tiến lên ôm chặt cô vào lòng.

Cái ôm cực kỳ ấm áp của anh từng chút một truyền nhiệt sang làn da bị nước mưa làm cho tê lạnh của Diệp Phàm. Vào khoảnh khắc đó, cô cảm thấy mình như đang nằm mơ, tất cả dường như không phải là sự thật. Cơ thể như đang đi trên lớp bông mềm, đầu óc cũng quay cuồng choáng váng.

Nhưng cái này nhất định không phải là thực, nhất định là đang nằm mơ!

Diệp Phàm vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên to gan hơn. Nếu đã nằm mơ, thì cô cứ thành thật bất chấp tất cả đi. Vì vậy cô há miệng, dùng âm thanh run run nói: “Đoàn Diệc Phong, em thích anh!”

Toàn thân người đang ôm cô chấn động, dường như cứng cả lại.

Diệp Phàm lại tiếp tục nói: “Thật ra em thích anh lâu rồi. Em biết mình thiếu sự trưởng thành, cũng không mấy nữ tính. Thế nhưng em sẽ cố gắng thay đổi. Chưa đủ trưởng thành thì em có thể ăn mặc già dặn hơn. Chưa nữ tính thì em có thể trang điểm. Nếu như thật sự vẫn không được, em có thể đi uốn tóc. Em xin thề, chỉ cần anh chấp nhận em, em sẽ đối xử với tiểu Dự thật tốt, cũng sẽ đối xử với anh... A!” Lời của cô vẫn chưa nói xong, môi đã bị Đoàn Diệc Phong hung hăng cướp lấy.

Đầu lưỡi của anh cạy mở hàm răng của cô, gần như trong nháy mắt cướp đoạt toàn bộ hơi thở của cô. Đó là nụ hôn đầu tiên trong đời Diệp Phàm, cũng là một nụ hôn kịch liệt nhất. Giây phút này, sự lạnh lẽo và ẩm ướt tất cả đều bị vứt ở sau lưng, cơ thể như đang trôi nổi, chân tay đều như nhũn ra. Để bản thân mình không trượt xuống dưới, Diệp Phàm kìm lòng không được mà vòng tay qua cổ Đoàn Diệc Phong. Gần như cùng lúc đó, thắt lưng cô được nhắc lên. Cô cả kinh, mở miệng kêu thành tiếng, nhưng âm thanh lập tức bị biến mất trong nụ hôn mãnh liệt kia.

Đoàn Diệc Phong một mặt hôn cô, mặt khác ấn thang máy. Tiếng con số nhảy theo từng tầng khi thang máy đi lên trên kêu bíp bíp. Nụ hôn của hai người họ ngày càng kịch liệt. Cảnh này đều đã diễn ra trong đầu vô số lần, nhưng vào giờ khắc này khi thật sự xảy ra cùng với anh, đã vượt xa ngoài trí tưởng tượng của cô.

Nụ hôn vẫn kéo dài, mãi cho đến cửa nhà mới tuyên bố kết thúc. Diệp Phàm vẫn còn đang choáng váng, chân vừa mới chạm đất, liền đứng không vững. Cô thẳng thắn dựa vào người Đoàn Diệc Phong, lại được anh ôm vào trong cửa. Tiện đà anh đặt cô lên trên cánh cửa tiếp tục hôn, vừa hôn vừa cởi y phục ướt sũng trên người cô.

Cúc áo sơ mi được cởi ra từng cái từng cái. Diệp Phàm có thể cảm giác được tay anh đang chạy loạn trên người mình. Cô thoáng lấy lại tinh thần muốn đưa tay đẩy anh ra. Nhưng đến cuối cùng, cô lại mềm nhũn nằm trong lòng anh, thậm chí còn tự mình dang tay ôm cổ anh.

Khi nụ hôn dừng lại, quần áo hai người đều đã không còn chỉnh tề. Đoàn Diệc Phong lưu luyến rời khỏi môi cô, lại hôn lên trán cô, nhỏ giọng khe khẽ bên tai cô: “Vào phòng nhé?”

Diệp Phàm tựa vào ngực anh, sớm đã không còn sức lực, đỏ mặt hơi gật nhẹ đầu. Thoáng cái, cô liền bị anh bế ngang lên, thẳng tiến vào phòng ngủ.

Đây là lần đầu tiên cô vào phòng của Đoàn Diệc Phong. Trong phòng có mùi hương chanh nhàn nhạt. Khăn trải giường màu xanh nhạt được trải thẳng trên chiếc giường nhiều ngày chưa động đến. Nước từ trên tóc cô nhiều xuống, rơi trên giường, lưu lại vết nước mờ nhạt.

“Sẽ dơ...” Diệp Phàm vừa muốn nói, lại bị anh hôn tiếp. Đoàn Diệc Phong đặt cô lên trên giường. Chiếc nệm Simmons^[1] theo sức nặng hai người ngã xuống hơi lồm xồm. Ánh đèn yếu ớt ngoài cửa sổ le lói xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, hiện ra cảnh kiêu diễm bên trong phòng.

[1] Simmons: là một công ty sản xuất nệm, sản phẩm được nhiều khách sạn cao cấp chọn dùng, bất kể là thiết kế hay chức năng đều rất tốt.

Đây là sự hoan ái chột bùng nổ sau một quãng thời gian trầm mặc. Ngay cả hai người họ cũng không ngờ tới. Lúc đầu đôi nam nữ vẫn còn đang đứng bên đường ranh, do dự không dám tiến lên. Tại đây, trong một đêm mưa rền gió dữ lại hấp dẫn nhau như vậy, họ liều lĩnh vượt qua khoảng cách giữa hai người, đến với nhau.

Trút bỏ hết quần áo.

Diệp Phàm có thể cảm nhận được cơn đau xé gan xé phổi trong nháy mắt anh tiến vào cơ thể cô. Nhưng cô nghĩ rằng tất cả đều là do cô cam tâm tình nguyện. Có lẽ sẽ có một ngày nào đó, cô sẽ vì điều này mà hối hận. Thế nhưng, chỉ ít là bây giờ, cô bằng lòng trả giá mọi thứ của mình vì người đàn ông này.

Mưa vẫn rơi, đêm hơi lạnh.

Nhưng trong phòng không ánh đèn này, mờ hơi đan xen nước mưa. Tình yêu của họ đã trải qua thăm dò dè dặt, giày vò đau khổ lẫn nhau, sau khi chia lìa vẫn không cách nào dứt bỏ, rốt cuộc cũng thông suốt, mở lối đi mới, hòa hợp làm một.

27. Chương 27

Mưa lớn qua đi, ánh mặt trời vô cùng chói mắt. Khi những tia nắng ban mai chiếu qua rèm cửa sổ dày đập lên mặt Diệp Phàm, những tia sáng lóa mắt này làm mắt cô có phần khó chịu. Cô lật mình sang một bên, ôm lấy búp bê của mình.

Hả? Sao tiểu Hắc hôm nay lại cứng như thế? Còn trơn bóng nữa... Trong mơ mơ màng màng, Diệp Phàm cảm thấy có chút kỳ quái. Cô đưa tay sờ sờ, nhân tiện còn rất không tốt bụng nhéo một cái.

Bên tai truyền đến tiếng rên khẽ.

Sao lại có giọng của đàn ông? Diệp Phàm ngẩn ra, bỗng nhiên trợn trừng mắt. Đập vào mắt trước tiên chính là một vòm ngực trần màu đồng. Tầm mắt cô chậm rãi hướng lên trên, ánh mắt đối diện với ánh mắt của Đoàn Diệc Phong. Trong nháy mắt, những chuyện đã xảy ra vào tối qua nhanh chóng hiện lên trong đầu Diệp Phàm giống như một cuốn phim điện ảnh. Khuôn mặt cô thoáng cái đã đỏ bừng.

Tối hôm qua không phải nằm mơ sao? Vì sao tỉnh dậy rồi vẫn còn trong mơ? Anh... Anh vậy mà còn đang cười với cô!

Sắc mặt Diệp Phàm thoáng cái đã đỏ bừng, đưa tay gắng sức nhéo má của mình. Ông trời à, ông địa ơi, để con tỉnh dậy đi mà! Cô im lặng cầu khẩn trong lòng. Thế nhưng cho đến tận mặt mình bị nhéo đến phát đau, tất cả vẫn không có thay đổi nào cả.

Lúc này, Đoàn Diệc Phong vươn tay qua kéo tay cô khỏi mặt cô. Sau đó anh nghiêng người lại gần, cắn một cái lên trên gò má của cô.

Xúc giác cảm nhận đôi môi mềm mại từ mặt truyền đến, cả người Diệp Phàm nhất thời hóa đá. Nhân tiện đó khuôn mặt vốn đã đỏ rồi nay càng đỏ hơn. Những suy nghĩ ngu ngốc do vừa mới tỉnh ngủ rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Cái này không phải mơ, cái này không phải mơ, cái này không phải mơ đâu!

Cô thấy mình muốn ngất xỉu ngay tại đây. Vừa nghĩ đến những chuyện đã làm tối qua đều là sự thật, cô hận bản thân không tìm ngay cái lỗ để chui xuống. Đáng tiếc trên giường không có cái lỗ nào cả, cô không thể làm gì khác hơn là đem mặt bao bọc trong tấm chăn lông.

Đoàn Diệc Phong thiếu chút nữa bật cười, phản ứng của cô nhóc này cũng không khỏi quá đáng yêu rồi. Cả người cô chui rút trong tấm chăn lông, tự đem bản thân cuộn tròn như một cái kén tằm. Thật sự khiến người ta không kìm được muốn gần gũi.

Anh đưa tay muốn ôm cô cách tấm chăn.

“Đừng mà! Em xấu hổ lắm...” Trong chăn truyền ra tiếng nói không rõ của cô.

Cô vừa nói vừa nhích người dịch chuyển ra xa, làm cho Đoàn Diệc Phong dở khóc dở cười. Mất thấy “cái kén” kia cứ nhích dần nhích dần gần đến bên mép giường, anh liền vội vàng vươn tay ra kéo lại. Đáng tiếc thay vẫn không kịp rồi. “Cái kén” kia lăn vù vù từ trên giường xuống dưới đất.

“Á!” Diệp Phàm hét lên một tiếng, chỉ cảm thấy cả người mát lạnh. Lúc cô mở mắt ra thì đã trần như nhộng nằm trên s đã rút ra. Còn Đoàn Diệc Phong đang ở trên giường dạt dào hứng thú mà nhìn xuống cô, khoe miệng ngậm cười đầy đen tối.

Trong tích tắc đó, Diệp Phàm muốn gào lên. Thần linh ơi, biến cho con một miếng đậu hũ đi, để con đâm đầu vô chết đi cho rồi!

Ngay khi cô đang xấu hổ không biết trốn vào đâu, ngay cả tay cũng không biết nên che chỗ nào thì Đoàn Diệc Phong chìa tay quan tâm. Anh ôm cô cùng chiếc chăn lông từ dưới đất trở về giường, tiện đà dùng chăn quấn cô thật kín. Đợi đến khi làm xong những việc này, khuôn mặt đỏ ửng của Diệp Phàm cuối cùng cũng giảm đi đôi chút, nhưng vẫn giống một trái táo hấp dẫn. Anh không nhịn được cúi xuống hôn má cô một cái, dịu dàng nói: “Em có đói bụng không? Anh đi làm bữa sáng cho em.”

Đầu óc Diệp Phàm đã trống rỗng từ lâu, máy móc gập đầu trong vô thức.

Vì vậy Đoàn Diệc Phong từ giường đứng dậy, đứng trước mặt cô bắt đầu thay quần áo.

Nếu như vừa rồi Diệp Phàm vẫn còn đang khiếp sợ chuyện tối hôm qua, thì hiện tại, sức chú ý của cô rốt cuộc cũng chuyển dời đến cơ thể đẹp đẽ trước mắt. Người đàn ông này có vóc người đủ để những người đàn ông khác đố kị, còn phụ nữ thì phun máu mũi. Làn da màu nâu đồng còn tôn lên cơ bụng sáu múi. Mặt mũi Diệp Phàm nóng cả lên, thiếu chút nữa đã chảy máu mũi thật rồi.

Thần linh à, ngài chơi đùa con vui lắm sao!

Đoàn Diệc Phong mặc quần áo, lại lấy từ tủ ra một chiếc áo sơ mi, đặt trước mặt Diệp Phàm: “Quần áo hôm qua của em đều ướt hết rồi, em mặc tạm quần áo của anh một chút nhé.”

Diệp Phàm lấy lại tinh thần, cố nén xung động muốn phun máu mũi mà gập đầu, nhìn anh ra khỏi phòng.

Đợi Đoàn Diệc Phong ra khỏi phòng, khép cửa lại, Diệp Phàm lúc này mới cảm thấy hô hấp của mình thuận lợi hơn. Trái tim đập thành thịch trong lòng ngực kia cuối cùng cũng chậm chậm lại. Cô hít thở sâu một hơi, bắt đầu tỉ mỉ hồi tưởng mọi chuyện đêm qua: từ bó hoa hồng của Đỗ Hồng Thăng, đến trời mưa tầm tã, lại đến cô gặp anh dưới mưa, hôn kịch liệt, triển miên...

Tất cả những cái này đã xảy ra như thế! Tất cả những cái này lại đã xảy ra trên người cô!

Diệp Phàm biết chuyện này không phải là đang nằm mơ, thế nhưng so với mơ còn ly kỳ hơn hàng ngàn hàng vạn lần. Có ma quỷ biết hôm qua đầu óc cô rối cuộc đã bị cái gì làm ê muội, lại một mình mạo hiểm mưa to gió lớn chạy đến nhà đàn ông, còn bày tỏ với người ta. Đừng nói là cuộc đời hai mươi bốn năm của Diệp Phàm, e rằng cả kiếp trước của cô cũng chưa từng làm chuyện này.

Thảo nào có người nói: kích động là ma quỷ à!

Diệp Phàm bây giờ cảm thấy kích động thật con mẹ nó là ma quỷ, hơn nữa là một con quỷ háo sắc. Trong đầu cô cứ quanh quẩn cái suy nghĩ đó. Cô giữ gìn trinh tiết hơn hai mươi năm à, lại mất thế này!

Diệp Phàm còn chưa kịp tưởng nhớ, khóc thương trình nữ là cô đây, bên ngoài phòng không ngừng truyền : đến âm thanh Đoàn Diệc Phong làm bữa sáng. Nắng sớm từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, chợt vào lúc này,

Diệp Phàm thấy trong lòng dâng lên một tia ấm áp.

Thật ra, kích động chưa hẳn là đều không tốt, đúng không? Chỉ ít cô bây giờ một chút cũng không hối hận, trái lại cô cảm thấy rất hạnh phúc. Không không không, đâu chỉ là hạnh phúc, mà là hạnh phúc sắp nổ tung rồi! Vừa nghĩ đến việc người đàn ông cô yêu kia đang ở cùng một mái nhà, làm bữa sáng cho cô, trong lòng cô đều là mật ngọt, nhịn không được muốn ra ngoài nhìn anh.

Diệp Phàm à Diệp Phàm, không có gì phải xấu hổ cả! Dù sao, chuyện gì cũng đã làm cả rồi, nghĩ thoáng đi!

Cô ở trong phòng tự thôi miên chính mình, lẩn một vòng chui ra khỏi tấm chăn lông. Cô cầm áo sơ mi của Đoàn Diệc Phong trùm lên người. Sơ mi của anh rất lớn, trên chất vải mềm mại có mùi hương nhàn nhạt, là mùi vị thuộc về anh, làm cho tâm trạng thư thái cực kỳ.

Diệp Phàm dè dặt mặc áo, đi đến cửa phòng ngủ.

Bởi vì vận động kịch liệt tối qua, nên chân của cô vẫn còn mỏi nhừ, hạ thân có chút đau, tư thế đi đứng cũng rất quái dị. Rất vất vả mới ra khỏi phòng, lúc cô muốn đến phòng khách, đột nhiên có một giọng nói vang lên.

“Ba ơi!” Tiếng gọi của Đoàn Dự rất lớn, lòng Diệp Phàm thoáng rối bời. Không xong rồi, sao cậu bé lại ở đây?

Tối hôm qua cậu bé không có ở nhà mới đúng á, bằng không với tình thế vài tiếng động mà hai người họ tạo ra tối qua đã đánh thức cậu bé rồi. Trời ạ! Cô cúi đầu nhìn trang phục trên người mình. Trên người cô chỉ mặc chiếc áo sơ mi của Đoàn Diệc Phong và một cái nội y. Chiếc áo sơ mi kia chỉ che được nửa đùi, chỉ cần liếc mắt một cái cô đã có thể tưởng tượng hình dáng của chính mình bây giờ có bao nhiêu quyến rũ.

Tuyệt đối không thể đầu độc mầm non của đất nước! Diệp Phàm vừa nghĩ như vậy, định xoay người trở về phòng. Không may thay, cậu nhóc Đoàn Dự kia mắt rất tinh, vừa liếc mắt đã trông thấy Diệp Phàm.

“Cô ơi!”

Theo tiếng reo vang của tên nhóc kia, Diệp Phàm mới xoay người kia đầu muốn nổ tung ra. Cô gắng gượng quay người lại, nụ cười trên mặt còn khó coi hơn là khóc, cứng ngắc chào hỏi với Đoàn Dự.

Cậu nhóc không biết rõ tình hình kia đã chạy vội tới, ôm lấy chân Diệp Phàm, cười tươi như một búp hoa:

“Cô ơi, sao cô lại đến đây? Con nhớ cô muốn chết! Có? Sao cô lại mặc áo của ba?”

Đây đã là lần thứ n trong buổi sáng ngày hôm nay, Diệp Phàm muốn đâm đầu vào tường chết tại chỗ. Đối mặt với vấn đề như vậy, cô xấu hổ chẳng biết phải trả lời ra sao. Thì lúc này, bỗng có một giọng nữ không vui vang lên.

“Anh rể, cô ta là ai hả?”

Trong phòng này còn có một người khác! Diệp Phàm thoáng cái liền giật mình trầm trọng, đứng sững tại chỗ. Lúc cô ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện trong phòng khách có một người phụ nữ ăn mặc hợp thời trang. Mắt hạnh mặt trái xoan, nhìn qua có vài phần quen thuộc. Chỉ là ánh mắt cô ta cực kỳ không tốt, gần như nhìn cô chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Thấy ánh mắt như vậy, trong lòng Diệp Phàm không khỏi có phần sợ hãi. Nhớ tới trang phục trên người, cô nhất thời có cảm giác như bị bắt gian trên giường vậy. Thế cho nên, miệng cô mở ra mà không thốt ra được nửa câu. Cũng may, Đoàn Diệc Phong đã đến giải vây, anh ôm bả vai cô, nói với người kia: “Thanh Nhã, đây là tiểu Phàm, là...”

“Là bạn gái của ba đó nha!” Anh vẫn chưa kịp nói xong, cậu bé Đoàn Dự đang đứng bên cạnh kia đã nháy mắt nói chen vào.

Mặt Diệp Phàm nhất thời đỏ như quả gấc. Trời ạ! Rốt cuộc là ai đã dạy cậu nhóc này trưởng thành sớm vậy chứ?

“Con trai ngoan, không mau đi ăn sáng đi!” Đoàn Diệc Phong cười cười, bàn tay xoa đầu con trai. Cậu bé được hời, liền le lưỡi trêu hai người, ngoan ngoãn chạy đi ăn.

“Tiểu Phàm, đây là Thanh Nhã, là dì nhỏ của Đoàn Dự.”

Dì nhỏ? Vậy chẳng phải là em gái của mẹ tiểu Dự à! Diệp Phàm càng nghĩ càng thêm xấu hổ, không tự nhiên gật đầu với cô ta: “Xin chào.”

“Hừ!” Cô ta cực kỳ không thèm đáp trả, làm cô đứng hình á khẩu.

“Em vào phòng trước, lát nữa anh bảo trợ lý đem quần áo sang.” Đoàn Diệc Phong nhìn ra vẻ xấu hổ của Diệp Phàm, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô.

Lời này vừa nói ra, Diệp Phàm như được trút gánh nặng, mau chóng chạy thoát thân.

Vào phòng, bên ngoài bắt đầu truyền đến âm thanh đối thoại loáng thoáng, Diệp Phàm hơi rối bời. Cô ghé tai vào cửa muốn nghe rõ hơn một ít, tiếc rằng hiệu quả cách âm của phòng này quả thực tốt. Cả người cô như dán lên cánh cửa, nhưng chỉ nghe được lể tể mấy từ thôi. Cái gì mà “chị em”, rồi “phụ lòng” các loại, cô nghe mà vừa kinh ngạc vừa lo sợ.

Ngồi lại lên giường, lòng Diệp Phàm cực kỳ loạn. Cô nhớ đến ánh mắt ngập tràn thù địch vừa rồi của Tư Thanh Nhã, không cần phải nói, khẳng định là không hoan nghênh cô. Anh rể của mình có bạn gái mới, làm cô em vợ hận đến nghiến răng nghiến lợi, chẳng phải trong phim truyền hình đều diễn biến như vậy mà? Chỉ là Diệp Phàm không ngờ, tình tiết cầu huyết như vậy lại xảy ra với cô.

Không biết hai người họ nói chuyện thế nào rồi, nếu Đoàn Diệc Phong dao động cô phải làm sao bây giờ? Trong đầu cô có nhiều suy nghĩ khó khăn, nhất thời đứng ngồi không yên.

Cứ như vậy không biết trải qua bao lâu, bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng “Rầm” thật lớn, hình như là tiếng đập cửa. Cô cả kinh, vội vã muốn ra nhìn xem sao. Thế nhưng vừa đến cửa cô lại do dự, rất sợ Tư Thanh Nhã kia vẫn còn ở đó. Giờ cô đi ra ngoài chạm mặt lại thêm xấu hổ. Cô đứng do dự như vậy một hồi, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Cô cuống quýt lùi lại, không ngờ cô vừa vận dụng phải Đoàn Diệc Phong mới vào. Anh mặc một chiếc áo có cổ màu đen, tay ngắn, cầm trong tay một chiếc túi giấy. Thấy khuôn mặt ửng đỏ của cô, trong mắt anh ngập ỷ cười. Anh đưa túi giấy trong tay cho cô: “Anh đã nhờ người mua quần áo cho em, em xem có vừa không.”

Diệp Phàm vội vàng đưa tay nhận, khi tay cô chạm vào ngón tay của anh, lại bị anh tiện thể kéo qua. Anh khép cửa phòng lại, ép cô lên cánh cửa, hôn dịu dàng.

Diệp Phàm không ngờ anh lại làm như vậy, nhất thời không biết phải làm sao. Nếu như nói hôm qua hai người họ đều có phần kích động. Nhưng bây giờ, với tình cảnh hai người đều rất tỉnh táo mà lại thân mật như thế, khiến cô nhất thời chưa thể tiếp nhận được. Không chỉ bên tai cô, mà cả người cô đều nóng lên.

Vừa hôn xong, Đoàn Diệc Phong nói nhỏ bên tai cô: “Thanh Nhã chỉ là tính khí hơi trẻ con, anh sẽ thuyết phục em ấy. Em đừng suy nghĩ nhiều nhé?”

Hóa ra, anh sợ cô suy nghĩ nhiều à. Diệp Phàm liền cảm thấy ấm áp cả lòng, nằm trong ngực anh, im lặng gật đầu.

“Em xem quần áo có vừa người không nhé! À, trong túi còn có thuốc. Em hôm qua mắc mưa, không chừng bị cảm cúm.”

Vậy mà đến cả cái này anh cũng chuẩn bị tới. Diệp Phàm thấy mình được cưng chiều đến mức muốn tan chảy luôn rồi. Lúc cô đang đem bản thân phơi cho tan chảy ra, thì đồng hồ báo thức được cài đặt mỗi ngày trên điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, kéo cô đang lơ lửng trên mây về với hiện thực tàn khốc.

“Á!” Diệp Phàm hét lên, “Em hôm nay còn phải đi làm!”

28. Chương 28

Mặc dù Đoàn Diệc Phong khuyên cô xin nghỉ ngày hôm nay, thế nhưng là một nữ thanh niên tiên tiến sống ở thời đại mới dưới cờ Đảng, Diệp Phàm vẫn dứt khoát muốn đi làm.

Đương nhiên, trước khi đi, cô phải đi tắm rửa một cái, thay quần áo mà Đoàn Diệc Phong đã đưa cho cô. Rất hiển nhiên, anh cực kỳ tri kỷ, trong túi quần áo đó còn có sẵn nội y. Nhưng mà vì sao kích thước lại chuẩn xác như vậy? Diệp Phàm sầu não, đây đúng là anh có tính lưu manh chơi đùa ngầm mà! T__T

Lúc ra khỏi cửa, Đoàn Dự hò hét muốn đi cùng, đôi mắt to tròn híp lại trông chừng Diệp Phàm như sợ bị cướp mất. Thấy thế, Diệp Phàm tim đập rộn ràng. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nếu không cho cậu bé đi cùng thì chẳng phải chỉ còn cô và Đoàn Diệc Phong trên xe thôi sao? E rằng như thế càng xấu hổ thêm! Nghĩ như thế, cô vội vàng đứng ra làm thuyết khách, nói mang Đoàn Dự theo cũng không sao.

Thấy Diệp Phàm không ngại, Đoàn Diệc Phong liền ẵm con trai, ba người đi xuống lầu lấy xe.

Thành phố này thiếu nước thiếu điện thiếu năng lượng, thứ duy nhất không thiếu chính là xe. Từ nhà Đoàn Diệc Phong đến thư viện phải đi qua cao tốc, xe đổ dồn về đây như thác lũ. Lộ trình hay mười phút mà Đoàn Diệc Phong phải lượn lách gần một tiếng. Đợi đến khi đến trước cửa thư viện, thì chỉ còn cách giờ làm việc chính thức vài phút.

Diệp Phàm gấp đến độ muốn bay xuống xe liền, nhưng Đoàn Dự ở phía sau cứ riu rít không thôi: “Mẹ, lúc mẹ hết giờ làm, con và ba đến đón mẹ nha!” “Mẹ ơi, mẹ tối hôm nay ngủ cùng với con được không?”... Những câu nói thể này, khiến Diệp Phàm muốn khóc, càng thêm nóng lòng muốn nhảy xuống xe đào tẩu. Cậu nhóc này thay đổi cũng mau quá đi à! Sớm biết sẽ như vậy, chi bằng để cậu bé đợi ở nhà rồi!

Cô đang quần bách, thì Đoàn Diệc Phong bỗng nhiên quay đầu ra ghế sau nói với con trai: “Tiểu Dự, con xem đó là cái gì kia?”

“Cái gì? Cái gì đâu?”

Cậu bé nhanh chóng quay đầu ngó nghiêng ngoài cửa sổ. Diệp Phàm cũng muốn xem cùng, lại bị anh chột nâng cằm, nhanh như gió hôn chụt một cái.

“Ba, bên ngoài có gì ạ?” Cậu bé không thấy bất kỳ thứ gì liền quay đầu, kỳ quái hỏi ba.

“Không có gì, ba bị hoa mắt.” Đoàn Diệc Phong nói một câu giống như không có việc đó, xuống xe, mở cửa xe giúp Diệp Phàm vẫn còn đang trong trạng thái hóa đá. Anh cúi xuống nói nhỏ bên tai cô: “Hết giờ, anh đến đón em. Thuốc để trong túi, đừng quên uống thuốc.”

Diệp Phàm cảm thấy bản thân đã hoàn toàn không còn năng lực suy tư, ngơ ngác gật đầu. Cô xuống xe, nhìn anh khởi động xe. Xe từ trong tầm mắt dần dần mất hút, Đoàn Dự vẫn đang ở cửa sổ xe phía sau vẫy tay chào cô.

Mãi đến lúc này, cô mới hoàn toàn bình tĩnh. Trời ơi, mình vừa bị đánh lén! Không, không, không đúng! Cái này không phải đánh lén, mà nhất định là cư dân hiền lành bị lưu manh bắt nạt, hành vi xấu xa khiến người ta chỉ biết thở dài, mặt dày mày dạn! Vô sỉ! Quá vô sỉ! Giây phút này, cô đột nhiên có một loại cảm giác “kỳ thực mình vừa mới biết về người đàn ông này chứ”.

Đang nghĩ ngợi, trước mặt bỗng xuất hiện chiếc Lamborghini. Sau khi nó đột ngột dừng lại, Mã Ly quần áo không chỉnh tề nhảy vọt từ trên xe xuống, la lớn với Diệp Phàm: “Diệp tử, cậu đứng sững đó làm gì? Bị muộn giờ rồi!”

“Á!” Diệp Phàm lúc này mới lấy lại tinh thần, chưa kịp chào hỏi với Thẩm công tử trên xe, hai cô gái đã hấp tấp chạy thẳng vào trong thư viện.

Đáng tiếc, ông trời không chiều lòng người, Diệp Phàm chịu đựng thất lưng đau nhức mà chạy thực mạng đến nơi, nhưng vẫn không tránh khỏi vận rủi đến trễ. Nhìn tiền thưởng chuyên cần tháng này trôi theo dòng nước, trong lòng Diệp Phàm đau xót khôn nguôi. Cô ngẩng đầu nhìn Mã Ly, cũng là vẻ mặt héo úa, đau khổ.

“Mẹ nó, sớm muộn gì cũng có một ngày, bà đây lấy một kẻ có tiền, không thèm làm ở cái chỗ quỷ quái này nữa!” Mã Ly bẻ khớp tay, vẻ mặt oán giận.

Diệp Phàm gật đầu tán thành: “Đúng, trễ có một phút cũng muốn trừ tiền, thật không có nhân đạo!”

Mã Ly gật mạnh đầu hùa theo, bỗng nhiên ý thức được điều gì, kinh ngạc quay đầu nhìn Diệp Phàm: “Nói đi cũng phải nói lại, sao cậu lại đi làm muộn? Không phải từ nhà cậu đến đây rất thuận tiện sao?”

Diệp Phàm ngẩn người, vội vàng đánh lừa bạn: “Cái đó... Tớ ngủ quên! Cậu biết bố tớ nghỉ phép năm theo mẹ tớ về quê mà, trong nhà không có ai gọi tớ dậy...”

“Đúng ha, cậu bây giờ đang ở nhà một mình.” Mã Ly một mặt vừa nói, mặt khác xoa bóp eo, “Ai da, cậu đừng nhắc nữa. Mỗi sáng phải thức dậy đi làm sớm, xương sống eo lưng đều đau nhức.”

Thấy bạn mình không hỏi tiếp, Diệp Phàm như trút được gánh nặng, tùy hứng đối đáp: “Đúng vậy, tớ cũng đau...”

Nói chưa xong, cô đã hối hận bản thân lỡ lời, quả nhiên Mã Ly cảnh giác quay đầu nhìn cô: “Sao cậu lại đau eo hả? Nói, hôm qua cậu đã làm gì ngay!”

“Tớ...” Diệp Phàm á khẩu, nghẹn họng một lúc lâu, cuối cùng cô mới giả bộ đỡ cái cổ, nói: “Ai da, cậu không biết đâu, tớ bị sai cổ! Đau lắm!”

Mã Ly nghi hoặc quan sát cô rất lâu, nhưng mà chung quy cô cũng không nghĩ đến chuyện kia: “Đi thôi, đừng để Hoàng lão bà bà tóm được.”

“Ừ, ừ, nhanh lên thôi.” Diệp Phàm gật đầu, tận lực che giấu điệu bộ đi đứng quái dị của cô.

Diệp Phàm sống hơn hai mươi năm, xem không ít tiểu thuyết ngôn tình và phim thần tượng, hôm nay cô mới phát hiện một chuyện. Hóa ra lần đầu tiên của phụ nữ không phải là điểm chết người nhất. Điểm chết người nhất chính là làm thế nào để sau đó chế tạo được biểu hiện bản thân vẫn còn ngây thơ xử nữ giả dối. Cái này quả thật là một loại giày vò cả tinh thần lẫn thể xác.

Trước tiên là nói về thể xác, cô tối hôm qua bị mắc mưa, sau đó lại vận động kịch liệt. Mặc dù Đoàn Diệp Phong đã ôn nhu lại vô cùng dịu dàng, cô vẫn không tránh khỏi tay chân đều rệu rã, đầu đau não căng, ngồi trên ghế cũng không ngồi thẳng lưng được. Còn về tinh thần, mặc dù sáng nay cô đã nói mấy câu để lừa bịp Mã Ly. Thế nhưng, dù sao đây cũng là chuyện chăn gối, cô không được nói với bạn nên trong lòng cô dường như có gì đó rất khó chịu.

Cứ suy nghĩ lẩn tránh như vậy cả buổi sáng, cô không chút do dự quyết định thừa dịp lúc ăn cơm trưa sẽ khai thật hết với Mã Ly.

“Diệp tử, cậu không đi ăn cơm à?” Mã Ly quay sang hỏi.

“Tớ hơi khó chịu, không muốn đi ăn...” Thật ra là cô đứng dậy cũng thấy mệt.

“Ồ, tớ đi lấy cơm cho cậu.”

“Được...” Diệp Phàm cắn răng, “Ly Ly, tớ có chuyện muốn...”

Cô vừa muốn thành thật, lại bị tiếng nói hùng hổ của chủ nhiệm Hoàng ngoài phòng làm việc cắt ngang: “Mã Ly, cô lập tức đến phòng làm việc của tôi một lát.”

“Lại gọi, thật là phiền quá đi!” Mã Ly thấp giọng lầm bầm một câu, nói với Diệp Phàm: “Diệp tử, tớ đi trước đây. Cậu đối bụng thì ăn chút gì đi nhé. Tớ đoán sẽ phải về rất trễ.”

Diệp Phàm vất vả lắm mới lấy được dũng khí để nói ra, nhưng lời đã lên đến miệng phải nuốt trở vào trong. Cô không khỏi buồn bực: Lạ thật, sao chủ nhiệm Hoàng gần đây cứ tìm Mã Ly gây phiền hà? Diệp Phàm đang nghĩ ngợi, điện thoại trong tay cô bỗng nhiên vang lên. Diệp Phàm vừa nhìn đến tên người gọi đến, tim cô liền đập thình thịch.

Là anh gọi đến!

“Em uống thuốc chưa?” Giọng nói của anh qua tai nghe có vẻ mềm mại hơn nhiều.

“Dạ rồi.” Diệp Phàm phát hiện giọng của mình cũng vì khẩn trương mà hơi run rẩy.

“Thế đã ăn chưa?”

Cô vốn định nói xạo là ăn rồi, song ở trước mặt anh cô lại không giữ được điềm tĩnh như trước mặt Mã Ly: “Chưa...”

“Được, vậy em chờ một chút.” Anh nói xong, liền ngắt điện thoại.

Hả? Diệp Phàm ngây ngẩn cả người, đặt điện thoại xuống rồi mà mặt vẫn còn đơ ra. Cô chỉ thấy bên ngoài có một thân ảnh nho nhỏ, thò đầu vào nhìn xung quanh phòng làm việc, trên tay đang cầm thứ gì đó.

Diệp Phàm càng cảm thấy kỳ lạ, sao cậu bé kia lại đến đây?

Đang phân tâm, Đoàn Dự đã thấy Diệp Phàm. Cậu bé lập tức cầm thứ gì đó trên tay nhảy sang đây: “Mẹ ơi, ba bảo con mang cái này ẹ.”

Diệp Phàm lúc này mới phát hiện trên tay cậu bé đang cầm chính là một cái hộp cách nhiệt. Cô đưa tay nhận, vừa mở ra xem, nước mắt xém tí nữa đã trào ra. Trong đó lại là một hộp canh gà đầy ắp, hiển nhiên là vừa mới nấu xong, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

“Ba nói cơm trong căn tin không ngon, nên nhờ dì Tôn nấu.”

Diệp Phàm nén nện để mình không khóc, hỏi: “Tiểu Dự, ba đâu?”

“Ba ở trên xe. Ba nói ba không tiện vào đây, nên sai con mang vào ẹ. Ba còn nói, mẹ không cần ra đó, hết giờ làm con với ba sẽ đến đón mẹ.” Cậu bé dùng giọng điệu trẻ con của mình chuyển lời nhắn nhủ của ba. Trong lòng Diệp Phàm rất ấm áp. Quan hệ giữa hai người vẫn chưa công khai, nếu như để cho người ta thấy sẽ không khỏi bàn tán nói xấu, anh ngại cả những điều này cũng nghĩ đến...

“Mẹ ơi, con đi đây. Mẹ nhất định phải ăn hết, không được để thừa đâu đấy!” Cậu bé nháy mắt mấy cái với cô, lại hoạt bát chạy đi, lưu lại Diệp Phàm đang cầm hộp canh gà sừng sờ một mình.

Không chân thực, quá không chân thực rồi!

Trước đây, cô dù sao vẫn cho rằng tính tình Đoàn Diệc Phong khá ôn hòa, đối xử với ai hay với bạn gái đều như nhau. Cô đã vì thế mà đặc biệt buồn bực, nghĩ anh như vậy thì chắc chắn những cô gái khác khi thấy anh đều sẽ yêu thích không ngớt ả. Cho đến hôm nay khi thật sự trở thành bạn gái của anh, cô mới phát hiện anh đối với bạn gái của mình rất tốt và vượt xa so với trí tưởng tượng. Tốt đến nỗi cô có chút lo sợ, cũng nghĩ mình đang nằm mơ.

Hộp canh gà khiến Diệp Phàm lơ lửng suốt cả buổi chiều. Mãi đến gần hết giờ làm, Mã Ly mới xụ mặt trở lại phòng làm việc. Lúc này, cô mới hơi hồi phục lại thái độ bình thường. Nhớ đến việc trưa nay Mã Ly bị chủ nhiệm Hoàng hung hăng gọi ra ngoài, cô không khỏi nảy sinh lòng hiếu kỳ.

“Ly Ly, cậu vẫn ổn chứ? Chủ nhiệm Hoàng tìm cậu làm gì?”

“Không có chuyện gì.” Mã Ly đen mặt, chính là bộ dạng nổi giận dùm dùm.

Cô rất ít khi nói với mình như vậy, nên Diệp Phàm lập tức cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Cô vội vã đến bên cạnh Mã Ly: “Mã Ly, cậu nói thật với tớ đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao chủ nhiệm Hoàng lại nhiều lần tìm cậu vậy?”

Mã Ly ngay từ đầu đã không muốn nói, sau lại bị Diệp Phàm tra hỏi càng thêm nóng nảy, cô lúc này mới mở miệng: “Diệp tử, tớ nói với cậu này. Sau này cậu có tìm bạn trai, nhất thiết phải được bố mẹ đồng ý, bằng không người phiền nhất chính là cậu.”

“Hả?” Diệp Phàm ngẩn người, sao lại nhắc đến cô chứ?

Lại nghe Mã Ly tiếp tục nói: “Tớ gặp gỡ với Thẩm Kiều cũng một thời gian dài rồi, cậu cũng mới biết gần đây thôi. Thế nhưng chẳng biết thế nào, lại bị người trong nhà anh ấy biết được, mẹ anh ấy phong kiến muốn chết. Bà ấy gọi điện thoại đến mắng chửi tớ nhiều lần, nói tớ đê tiện, không xứng với con trai bà ấy.”

“Cái gì?” Diệp Phàm vừa nghe, máu liền dồn lên não.

“Sao mẹ anh ta lại thế? Vậy cậu có nói với Thẩm công tử chưa?”

“Nói rồi. Nhưng anh ấy không nói gì cả, chỉ bảo tớ đổi số điện thoại.”

“Khốn nạn!” Diệp Phàm thiếu chút nữa chửi đứng lên: “Sao anh ta có thể làm như vậy? Cậu chính là bạn gái của anh ta, anh ta không đứng ra giải quyết cho cậu, thì còn ai nữa?”

“Anh ấy nói tính tình mẹ anh ấy là như thế, không phải chỉ đối với một mình tớ mới như vậy, mà những cô gái anh ấy quen trước đây đều bị như vậy. Anh ấy bảo tớ đừng để ý đến bà ấy. Thế nhưng không để ý đến bà ấy là xong sao? Mẹ anh ấy không biết từ đâu tìm được thông tin của tớ, từ ngày hôm qua đã bắt đầu gọi điện đến chỗ chủ nhiệm Hoàng. Bà ấy nói tác phong của tớ có vấn đề, dụ dỗ con trai của bà. Hoàng lão bà bà rất nhanh đã phát điên, luôn luôn khuyên tớ chia tay đi, còn nói nếu cứ tiếp diễn thế này sẽ truyền đến tai lãnh đạo, sẽ bôi nhọ danh dự thư viện.”

“Chị ta bị bệnh à! Người ta tùy tiện nói vài câu đã tin ngay. Không được, tớ phải tìm chủ nhiệm Hoàng nói chuyện phải trái mới được!” Diệp Phàm nghe xong tất cả, xắn tay áo lên định đi tìm chủ nhiệm Hoàng.

“Ồ này!” May mà Mã Ly kéo cô lại, “Cậu đừng kích động, chuyện này cũng không thể trách Hoàng lão bà bà. Mẹ của Thẩm Kiều là người giật dây phía sau, bà ấy hết sức kiên quyết.”

Nhà Thẩm công tử giàu có thì Diệp Phàm cũng biết, chỉ là không ngờ đối phương còn có gia thế phức tạp như vậy. Cô nhất thời cũng cảm thấy lo lắng thay Mã Ly.

“Ly Ly, cậu và Thẩm công tử không nghiêm túc, phải không?” Diệp Phàm biết Mã Ly không phải ngày một ngày hai. Cô hiểu tính tình của bạn, từ nhỏ đã không thiếu người theo đuổi, thay bạn trai như thay áo, cũng không thiếu người có tiền có thế. Nhưng cô ấy cho tới bây giờ không khi nào chân thành. Thế nhưng Thẩm Kiều lần này dường như không giống lắm...

Trong mắt Mã Ly hiện lên vẻ phức tạp: “Diệp tử, chuyện này cậu cũng đừng quản. Cho dù Hoàng lão bà bà bảo tớ ở nhà suy nghĩ một thời gian rồi trở lại đi làm, tớ sẽ nhân cơ hội này tìm cách đối phó. Cậu cứ yên tâm.”

“Nhưng mà...” Diệp Phàm còn muốn nói, nhưng thời điểm tan tầm đã đến.

“Không nói nữa. Thẩm công tử hôm nay đến đón tớ, tớ đi trước đây.” Mã Ly vẫy tay tạm biệt với cô, xách túi lên, vội vàng rời phòng làm việc.

Nhìn bóng dáng vội vã bỏ đi của Mã Ly, Diệp Phàm càng lo lắng cho cô ấy hơn.

29. Chương 29

Mã Ly vừa đi, ít nhiều gì cũng khiến Diệp Phàm có chút lo lắng. Cả hai đã quen nhau nhiều năm, Mã Ly là người như thế nào, trong lòng Diệp Phàm hiểu rõ hơn ai hết. Cô ấy như người đang dạo chơi ngắm nhìn vui đùa trên nhân gian này, chưa bao giờ quá quan tâm đến đàn ông. Nhưng trong thâm tâm cũng có một suy nghĩ, chưa bao giờ rung động đơn giản là do chưa gặp một người khiến cô ấy rung động mà thôi. Nhưng mà Thẩm công tử kia nhìn qua thật không giống với loại người mà phụ nữ có thể giao phó cả cuộc đời. Nếu như cứ tiếp tục như thế này, chỉ e Mã Ly sẽ phải chịu thiệt.

Diệp Phàm lo âu trong lòng, nên mãi đến lúc hết giờ làm Đoàn Diệc Phong đến đón, tinh thần cô vẫn có vẻ ngẩn ngơ.

“Em khó chịu ở đâu sao?” Phát hiện sự khác thường của cô, Đoàn Diệc Phong hỏi.

“Không ạ.” Diệp Phàm lấy lại tinh thần, vừa cười vừa lắc đầu, “Buổi sáng em có hơi nhức đầu, nhưng đã uống thuốc, nên buổi chiều khỏe hơn nhiều.”

“Nếu thấy khó chịu thì đừng nên miễn cưỡng, anh đưa em đến bệnh viện khám thử.”

“Không có vấn đề gì, anh đừng suy nghĩ nghiêm trọng. Em về nhà tắm nước nóng sẽ khỏe ngay thôi.”

“Vậy là tốt rồi.” Thấy cô không sao, Đoàn Diệc Phong an tâm hơn đôi chút, “Đúng rồi, em tối hôm qua không về nhà, bố mẹ em không mừng em chứ?”

“Không, bố mẹ em bây giờ vẫn còn ở Thiên Tân. Em vừa mới nói chuyện điện thoại với họ, nói là sẽ đáp chuyến bay sáng sớm ngày mốt trở về.”

“Vậy giờ em về nhà không phải chỉ ở một mình thôi sao?” Đoàn Diệc Phong đột nhiên hỏi.

Diệp Phàm gật đầu: “Vâng, đúng ạ.”

“Chi bằng tối nay đến ở nhà anh đi.”

Hả? Diệp Phàm thoáng cái ngây ngẩn cả người. Ở... ở nhà anh? Vậy chẳng phải đêm nay lại muốn... Mặt cô đỏ lựng lên khi nghĩ đến chuyện đêm qua.

Diệp Phàm vẫn đang lúng túng, thì Đoàn Dự ngồi phía sau nghe thấy màn đối thoại giữa hai người, liền nhào tới dựa lên lưng ghế trước, vỗ tay nói: “Tốt, tốt quá. Mẹ ơi, hôm nay mẹ phải ở lại với con nha!”

“Cái này...” Diệp Phàm có phần khó xử, mặc dù quan hệ giữa cô và Đoàn Diệc Phong cũng xem như là đã xác định, nhưng chỉ mới có một ngày à. Mà mỗi ngày chạy đến nhà người ta, có phải đã quá tự nhiên rồi không?

Rất rõ ràng, cô có sầu lo cũng vô ích, bởi vì cậu bé kia đã nhận định tối nay cô phải ở nhà cậu. Cậu bé đã bắt đầu lập kế hoạch hoạt động vào buổi tối: “Mẹ, vậy tối hôm nay mẹ xem phim hoạt hình với con nha, xem xong hoạt hình mẹ phải đi tắm với con, trước khi đi ngủ mẹ phải kể chuyện cho con nha! Còn nữa còn nữa, hôm nay mẹ phải ngủ cùng con nha, giường của con lớn lắm!” Nhìn xem, thời gian tối hôm nay đều được cậu bé sắp xếp hết rồi, nào có cơ hội nào để Diệp Phàm từ chối? Đáng ghét nhất chính là, Đoàn Diệc Phong lại ở bên cạnh mỉm cười không nói, dùng sự im lặng để giúp tăng cao đáng vẻ cao ngạo của con trai.

Trong ánh mắt chờ đợi của cậu bé kia, cuối cùng Diệp Phàm vẫn không đành lòng cự tuyệt, gật đầu đồng ý.

“Hoan hô!” Cậu bé vui vẻ đến mức thiếu chút nữa từ ghế sau trèo lên ghế trước, hù Diệp Phàm phải dùng hết sức túm chặt cậu bé. Vẫn là Đoàn Diệc Phong có năng lực, trừng mắt với con trai, “Ngồi xuống, lúc ngồi xe không được lộn xộn.”

“Dạ...” Cậu bé trề môi, nghe lời quay lại ngồi ngay ngắn lên ghế. Cậu chớp mắt, uất ức nhìn ba mình. Biểu tình hoàn toàn là “Ba già xấu xa, ba lợi dụng con xong liền không cần con nữa”, khiến cho Diệp Phàm dở khóc dở cười.

Hai cha con nhà này, thật sự là bại trong tay họ rồi!

Bởi vì Diệp Phàm đã đồng ý, nên Đoàn Diệc Phong liền lái xe chạy thẳng về nhà. Về đến nơi, Diệp Phàm xung phong nhận làm bữa tối. Kết quả lại bị Đoàn Dự kéo đi, muốn cô xem phim hoạt hình với cậu bé.

“Em nên xem phim với tiểu Dự đi, hiếm khi có cơ hội. Bữa tối để anh làm được rồi.”

Đoàn Diệc Phong đã nói như vậy, Diệp Phàm đành phải thôi. Cô cùng cậu bé đến phòng khách xem phim hoạt hình. Cô vừa xem vừa không nhận được mà liếc mắt nhìn về phía phòng bếp. Dù sao vẫn thấy bản thân mình đã đến nhà người ta, ăn cơm của người ta, ở nhà người ta, còn ngủ... Thấy thế nào cũng như là đang làm chuyện xấu, lợi dụng người ta, lòng cô siết chặt, hơi chột dạ.

“Mẹ, có phải mẹ muốn đến giúp ba ạ?” Cậu bé ở một bên nháy mắt hỏi.

Diệp Phàm giả vờ bình tĩnh: “Mẹ sợ ba con nấu cháy không ăn được.”

“Mẹ già à, mẹ mượn có này cũng quá vụng về rồi.”

Này, này, từ bao giờ cô đã biến thành mẹ già rồi? Diệp Phàm bỗng cảm thấy đau lòng khôn nguôi. Quả nhiên trên đầu chữ sắc có một thanh đao à! Một đao rút xuống, cô từ cô biến thành mẹ, rồi từ mẹ thăng cấp thành mẹ già. Cô quay sang nhìn Đoàn Dự, cậu bé có vẻ mặt đại nghĩa hiên ngang, hùng hồn nói: “Mẹ già, vì hạnh phúc của mẹ già và ba già, con quyết định nhịn đau bỏ những thứ con thích. Mẹ hãy đi đi!”

Diệp Phàm thiếu chút nữa cảm động đến rơi lệ: Thành ngữ của cậu bé này là ai dạy vậy? Cũng học được nhiều cái tốt quá đi à!

Lúc Diệp Phàm đi vào phòng bếp, Đoàn Diệc Phong đang đứng đưa lưng về phía cô, cầm củi xào rau. Động tác của anh rất thành thạo, bên hông buộc một cái tạp dề, làm cho tấm lưng kia càng thêm kiên cố và đáng tin cậy.

Trong lòng cô khá căng thẳng, đến gần hỏi: “Có gì cần giúp đỡ không?”

“Không cần đâu, em chơi với tiểu Dự đi.”

Diệp Phàm phì cười, lại nói: “Cha con hai người thật là giống nhau. Cậu bé bảo em sang giúp anh, anh lại bảo em sang chơi với nó. Nếu không thì em ngồi chồm hổm giữa phòng bếp và phòng khách nhìn hai người vậy.”

Những lời này cuối cùng cũng chọc cười Đoàn Diệc Phong. Anh ngừng tay lại, quay đầu nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Diệp Phàm lại bắt đầu thấy tim mình đập như sấm. Toi rồi, vất vả lắm cô mới để mình thoát nhìn cũng tự nhiên một chút. Sao vừa bị anh liếc mắt nhìn, cô lại khẩn trương rồi? Diệp Phàm à Diệp Phàm, cô cũng không chân thật quá đi. Cô và người đàn ông này đã đến giai đoạn nào rồi, còn ở đây xấu hổ gì cơ chứ? Cô âm thầm động viên tinh thần chính mình, đưa tay muốn cầm chiếc xẻng xào trong tay Đoàn Diệc Phong.

“Cái này để anh làm đi. Em lấy giúp nước tương sang đây, còn nữa trong tủ lạnh có thịt bò, phải lấy ra ướp gia vị một chút.”

“Được!” Diệp Phàm gật đầu, bắt đầu ở một bên giúp đỡ lật vớt cho anh.

Một bữa cơm, anh nấu ăn, cô làm việc lật vớt, mặc dù không bằng những món ăn ngon ở bên ngoài trước đây. Thế nhưng, hai người bận rộn lục tục trong bếp, và có một thứ không thể mua ở bất cứ nơi nào, đó chính là mùi vị gia đình.

Mãi đến rất lâu sau này, khi Diệp Phàm hồi tưởng lại bữa tối đầu tiên mà hai người họ cùng chung tay làm, vẫn không kìm được cảm thán số phận thật thần kỳ. Rõ ràng là hai người không thể cùng xuất hiện cùng nhau nhưng lại ở cùng nhau, từ xa lạ đến quen thuộc, từ hiểu nhau đến yêu nhau, cứ tự nhiên như vậy mà đến với nhau.

Rốt cuộc tình yêu là gì? Có lẽ tình yêu chính là đưa hai người yêu nhau cùng chuẩn bị bữa cơm gia đình, chỉ vậy mà thôi.

Mặc dù nấu cơm thì hai người giành nhau, nhưng mà nhiệm vụ rửa chén sau khi ăn xong hiển nhiên không người nào chịu nhận cả. Sau cùng hai người chơi oẳn tù tì để quyết định. Đoàn Diệc Phong bắt hạnh bị thua, đành vào bếp đảm đương trọng trách rửa chén. Còn Diệp Phàm dẫn cậu bé đến phòng tắm.

Tuy nhiên, cậu bé Đoàn Dự này xuống nước tựa như vịt con gặp nước vậy. Cậu bé vùng vẫy liên tục, vừa nghịch nước vừa hát. Cậu bé tắm rửa hơn một tiếng. Cậu bé tắm không sạch, Diệp Phàm lại ướm hết cả người, ở trong phòng tắm kêu trời không thấu. Trẻ con dù sao cũng là trẻ con, dù có ông cụ non thế nào cũng không có nghĩa là nó sẽ không hành hạ người ta. Cái này chính xác là giày vò, thật đúng là có thể giày vò người ta muốn chết.

May mà Đoàn Diệc Phong đến rất đúng lúc, cánh tay vươn qua đã vớt con trai từ trong bồn tắm ra ngoài.

Cậu bé kia ve vẩy cái mông, chân đạp loạn xạ trong không khí, lại nhõng nhẽo cầu xin: “Ba, ba thả con xuống. Con không dám nữa! Con không dám nữa đâu!”

“Thật không dám nữa?”

“Thật mà!” Cậu bé thè non hện biển.

“Vẫn còn lì lợm lắm.” Đoàn Diệc Phong thả con trai ra, cầm khăn tắm định lau khô giúp cậu bé.

“Để con tự làm đi!” Cậu bé vươn tay cướp chiếc khăn, quấy mông giậm chân phình phịch chạy ra ngoài. Cậu một mặt vừa chạy, mặt khác còn la ầm lên. “Ba già lại ngược đãi con trai, ba già ngược đãi con trai nữa rồi!”

Tiểu quỷ này cũng thành tinh rồi! Diệp Phàm đứng một bên cười đến mức muốn gập bụng luôn. Kết quả vì quá kích động, nên đứng không vững, không cẩn thận ngã nhào sang một bên. May thay Đoàn Diệc Phong nhanh tay lẹ mắt, ôm chầm lấy cô.

“Cẩn thận!” Anh nói, cánh tay quấn chặt eo của Diệp Phàm, kéo cô vào lòng mình.

“Ồi, làm em sợ muốn chết!” Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng rất nhanh liền phát giác điểm bất thường. Anh ôm cũng quá chặt đi à! Sao còn chưa buông tay...

Trong phòng tắm này vừa mới tắm xong, nước lênh láng trên mặt sàn, quần áo của cô thấm nước. Vải áo màu nhạt bám dính vào da, vẽ lên đường cong trước ngực. Cô ý thức được bản thân lúc này quá bê bối, gương mặt Diệp Phàm không khỏi nóng lên: “Cái này, em ra ngoài trước đây...” Giọng nói của cô run run.

Đoàn Diệc Phong lại không có ý định buông cô ra, ngược lại còn cố ý nói: “Quần áo trên người em đều ướt hết rồi.”

“À... Em... dạ...” Hai người dán chặt vào nhau, không một kẽ hở. Diệp Phàm thấy cơ thể mình nóng đến độ có thể nhóm lửa. Cô cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh. Thế nhưng, khóe mắt của cô lại không tránh được liếc dưới vạt áo rộng mở của anh, thấy cơ ngực săn chắc kia, nhất thời có chút loạn choạng.

“Tien thể tắm rồi thay quần áo luôn đi.” Anh cúi xuống bên tai cô, giọng nói trầm bổng dụ người.

Đầu của Diệp Phàm cũng mông lung theo: “Dạ, cũng được...”

“Nhưng mà anh cũng muốn tắm.”

“VẬY.. anh tắm trước...” Rất muốn ngất xỉu, muốn ngất xỉu!

“Sao phải phiền phức như vậy, chi bằng cùng tắm nha?” Thanh âm trong hơi nước dày đặc, trầm thấp leng keng. Da thịt tiếp xúc, làn da chạm vào nhau nóng hầm hập.

Vào giờ khắc này, trong tình cảnh này, Diệp Phàm chỉ cần lơ lửng một chút như vậy, chỉ sợ sẽ thật sự bị mê hoặc liền. Song, sau khi đấu tranh tư tưởng một lát, sự tự chủ mạnh mẽ trở về với cô.

“Á!” Cô la một tiếng, nhân lúc Đoàn Diệc Phong phân tâm trong nháy mắt, cô liền đẩy anh ra, “Em nhớ ra rồi, em vừa mới hứa với tiểu Dự sẽ kể chuyện cổ tích cho nó nghe trước khi đi ngủ! Phải giữ chữ tín đối với con nhỏ, không thể lừa gạt chúng, tuyệt đối không thể...” Miệng cô đóng mở liên tục, không ngừng lẩm bẩm, chạy thẳng ra khỏi phòng tắm.

Cô chỉ lưu lại một mình Đoàn Diệc Phong trong phòng tắm. Khóe môi anh không nhịn được cong lên. Cô nhóc kia, thực sự đáng yêu quá đi.

30. Chương 30

Diệp Phàm chạy trốn nhanh chóng, xoay người chuẩn vào phòng Đoàn Dự. Thấy Đoàn Diệc Phong chưa có ý định sang đây, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô quay người liền thấy cậu bé kia mặc chiếc quần sịp có chú mèo máy Doraemon, đang dựa vào thành giường. Đôi mắt to tròn, trong veo, ngây thơ lại thanh khiết nhìn cô chằm chặp: “Mẹ, mặt mẹ đỏ lắm nha.”

Diệp Phàm không khỏi đau đầu, trốn người lớn, sao lại còn gặp một người bé à?

“Còn không phải vì con sao? Tắm lâu như vậy.” Diệp Phàm giả bộ trừng mắt giận dữ liếc cậu bé.

Cậu nhóc kia cũng xem như là hiểu chuyện, biết lúc này bản thân đuối lý, chỉ bĩu môi không nói. Cậu bé yên lặng nằm trên giường nhỏ lông tiểu Hùng, lâu lâu lại còn lén nhìn Diệp Phàm.

Bộ dạng ủy khuất lại vô tội này, thực khiến người ta vừa yêu vừa hận, dở khóc dở cười. Khuôn mặt vất vả lắm mới cứng rắn được của Diệp Phàm cuối cùng lại không kiên trì giữ vững. Không còn cách nào khác, cô đành phải cầm khăn mặt trong tay qua đó lau tóc cho cậu bé, vừa lau vừa dạy dỗ cậu: “Sau này không được nghịch ngợm như vậy nữa, biết không hả?”

“Dạ...” Cậu nhóc ngoan ngoãn gật đầu, để mặc cho Diệp Phàm dùng khăn bông lau tóc ỉnh. Về mặt oan ức lúc này đã mau chóng vui cười trở lại. Ánh mắt gian xảo như một tiểu hồ ly tinh, “Mẹ ơi, con vừa thấy ba ôm mẹ à.”

Diệp Phàm nhất thời không phòng bị, thiếu chút nữa đã giật bắn người, khuôn mặt mới thả lỏng nay lại đỏ ửng lên.

“Mẹ, mẹ xấu hổ đỏ mặt kìa...”

Tên nhóc này, được đằng chân lân đằng đầu mà. Diệp Phàm lấy tay véo má cậu bé, chà loạn khăn lên mặt cậu bé: “Tên nhóc xấu xa, dám nhìn lén này!”

Cậu bé ngược lại còn cười ha hả: “Mẹ xấu hổ rồi, mẹ xấu hổ rồi!” Cậu bé một mặt vừa la lớn, mặt khác bắt chước bộ dạng của Diệp Phàm mà đi véo mặt của cô.

“Hừ, tên nhóc xấu xa nhà ngươi lại dám phản kháng, tiếp chiêu đi!” Diệp Phàm nhập tâm chơi đùa, bỏ nhào vào chọc lét cậu bé.

Cậu bé đương nhiên hăm hở phản kháng lại, chọc qua chọc lại. Cứ như vậy, một lát sau hai người một lớn một nhỏ cười ầm ĩ trên giường, gấn bó thân thiết, rất vui vẻ hòa thuận.

Bên ngoài phòng, Đoàn Diệc Phong im lặng đứng nhìn qua khe hở ở cửa, không kìm được nhếch miệng cười.

Từ khi Thanh Ngôn ra đi, anh đã nhiều năm không nhìn thấy hình ảnh làm người ta vui vẻ như vậy trong ngôi nhà này. Cô gái này quả thực là món quà mà ông trời đã ban tặng cho anh. Cô giống như cây bút chì nhiều màu, bước vào cuộc sống chỉ có đen trắng của anh, từ từ vẽ lên những phép màu rực rỡ trong cuộc đời của anh.

Bỗng nhiên vào lúc này, linh cảm lâu lắm không thấy nay lại tuôn trào trong đầu anh. Anh không dè nén được cõi lòng hưng phấn, lặng lẽ đóng cửa phòng lại, rồi đi thẳng đến phòng làm việc.

Bên trong phòng, Diệp Phàm lại chẳng hay biết gì, vẫn còn đang đùa giỡn với Đoàn Dự. Mãi đến khi hai người đều thấm mệt, lúc này mới chịu cùng nằm trên giường lấy lại sức. Ngay vào lúc này, Đoàn Dự chợt ôm eo của Diệp Phàm. Đầu của cậu bé không lớn lắm, lại thành hình sáp lại gần như thế. Cậu bé tựa như chú mèo con len lỏi vào trong lòng người, làm Diệp Phàm hơi hoảng sợ.

“Mẹ...” Cậu bé từ từ nhắm mắt, cọ cọ trong lòng Diệp Phàm vài cái, “Có mẹ ở đây, thật tốt.”

Trong chớp mắt, trái tim Diệp Phàm theo những lời này muốn tan chảy cả ra. Một tháng trước, bộ dạng Đoàn Dự ôm cô khóc thút thít hiện lên trong đầu cô. Khi ấy, cậu bé này đúng là rất mong muốn có một người mẹ thuộc về mình. Khi đó, cô cũng kích động đến mức muốn cậu bé thành con của mình để quan tâm chăm sóc cậu bé. Cuối cùng vào hôm nay, những điều này đều đã thành sự thật.

Nghĩ như vậy, Diệp Phàm cũng không nhịn được, đưa tay ôm Đoàn Dự, vỗ về mái tóc mềm mại của cậu bé: “Mẹ thấy, có tiểu Dự ở đây, cũng thật tốt.”

“Thật à?” Đôi mắt của cậu bé dưới ánh đèn nhè nhẹ lại phát sáng long lanh.

“Ừ.” Diệp Phàm gật nhẹ đầu, hôn lên trán cậu bé.

“Mẹ, mẹ đừng rời khỏi tiểu Dự có được không ạ?”

“Mẹ sẽ luôn ở bên tiểu Dự, vĩnh viễn không rời xa!” Cô chậm rãi nói, bắt tri bắt giác viên mắt ảm ướt cả lên.

“Mẹ thật tốt, con yêu mẹ. Tiểu Dự muốn mãi mãi ở bên mẹ...” Cậu bé nói rồi lại nói, cuối cùng mệt lả mà ngủ thiếp đi. Cánh tay nhỏ nhắn kia vẫn ôm chặt Diệp Phàm. Khuôn mặt chìm vào giấc ngủ vẫn mỉm cười.

Diệp Phàm ôm cậu bé một lúc, thấy cậu bé ngủ say, lúc này mới nhẹ nhàng gỡ hai tay của cậu bé ra. Cô nhẹ nhàng rời khỏi giường, cẩn thận đắp chăn cho cậu bé.

Cậu bé ngủ rất say, lúc Diệp Phàm đắp chăn cho cậu, mí mắt cậu chỉ hơi động đậy. Miệng chóp chép vài cái, khóe miệng vẫn cong cong, giống như đang gặp một giấc mộng đẹp.

“Mẹ cam đoan, mãi mãi, mãi mãi ở cùng với con...” Diệp Phàm nhỏ giọng nói một câu bên tai cậu bé, rồi hôn lên trán cậu một cái, sau đó mới lặng lẽ đi ra ngoài.

Lúc đi ra từ phòng cậu bé, kim đồng hồ đã chỉ hơn mười giờ tối. Phòng ốc sáng trưng nhưng im ắng, Đoàn Diệc Phong không biết đã đi đâu. Diệp Phàm cảm thấy có chút kỳ quái, đi dạo trong nhà một vòng, lúc này mới mơ hồ nghe thấy tiếng nhạc nho nhỏ truyền ra từ trong phòng làm việc của anh.

Anh đang làm việc sao? Diệp Phàm chợt có chút hiếu kỳ, mặc dù cô không rõ Đoàn Diệc Phong rốt cuộc là đang làm gì. Nhưng mà qua những gì Đoàn Dự đã nói, cô cũng hiểu sơ sơ và có thể đoán một ít, dường như có liên quan đến âm nhạc, hoặc có lẽ đây là sở thích của anh. Không phải anh đã từng nhắc đến hay sao, khi còn trẻ có lập một ban nhạc mà?

Cách âm trong phòng làm việc khá tốt. Diệp Phàm chỉ có thể nghe được một ít nốt nhạc văng vẳng, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng êm tai. Cô muốn đẩy cửa đi vào, nhưng lại sợ quấy rầy anh làm việc. Cứ đứng do dự như vậy một lúc lâu, cuối cùng cô vẫn không dám vào, mà quyết định đi tắm.

Đoàn Diệc Phong đúng là rất tri kỷ. Hôm qua Diệp Phàm qua đêm ở đây, vẫn phải mượn áo sơ mi của anh mặc vào. Hôm nay, anh đã giúp cô mua quần áo để thay đổi, ngay cả áo ngủ cũng chuẩn bị rất thỏa đáng. Váy ngủ ren màu trắng, vạt váy che qua đầu gối. Xem ra vì sợ cô xấu hổ nên mua kiểu váy bảo thủ nhất.

Trong lòng Diệp Phàm cảm thấy có chút cảm động xuyên xao. Trước đây cô chưa từng nghĩ bản thân có một ngày sẽ gặp được một người đàn ông hơn mình mười tuổi. Nhưng người đàn ông này có sự quan tâm chu đáo mà những người đàn ông trẻ tuổi không thể sánh bằng. Anh có thể cân nhắc tất cả mọi thứ liên quan đến cô một cách tỉ mỉ, thực sự làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào.

Cô tắm xong, mà Đoàn Diệc Phong vẫn chưa ra khỏi phòng làm việc. Nhưng cửa phòng làm việc lại hé ra, chắc là vừa rồi anh có đi lấy gì đó.

Đã trễ thế này, anh còn phải cố gắng làm việc như vậy sao? Diệp Phàm không khỏi mũi lòng thương với anh. Cô vào phòng bếp pha cho anh tách trà nóng, gõ nhẹ lên cửa phòng.

“Mời vào.”

Cô chậm chậm đẩy cửa đi vào, trong phòng chỉ có ngọn đèn bàn được bật lên. Ánh sáng vàng vàng rọi lên những nhạc cụ và áp phích trong phòng. Đoàn Diệc Phong ngồi trên ghế xoay bên cạnh bàn, trong lòng ôm một chiếc đàn ghi-ta, bên cạnh còn đặt một sắp giấy và một chiếc đàn organ màu đen. Anh như vậy và anh của quá khứ không giống nhau, lúc này càng thêm nhu hòa, càng thêm bình yên.

Diệp Phàm nhất thời cảm thấy không được tự nhiên, rất sợ đi qua đó sẽ làm hỏng nhạc cụ của anh. Trái lại Đoàn Diệc Phong buông chiếc đàn ghi-ta trong tay ra, vẫy tay với cô: “Sang đây đi.”

Diệp Phàm rụt rè đi qua. Chiếc váy ngủ trắng bị ánh sáng mờ mờ của đèn bàn ánh lên thành màu vàng như bức ảnh cũ kỹ.

Trong phòng này không có ghế ngồi, cô đưa tách trà trong tay cho anh, đứng yên tại chỗ, hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh. Cũng không ngờ Đoàn Diệc Phong sau khi nhận tách trà liền đặt sang một bên, chìa tay kéo cô sang, để cô ngồi lên đùi của mình.

Diệp Phàm nhận thấy trái tim mình như muốn vọt ra ngoài. Hai người lại ở khoảng cách gần như vậy. Cô có thể nhìn rõ ngọn đèn phản chiếu trong đáy mắt anh, trong con ngươi đen kịt lại biến thành một biển sao.

Tay cô khấn trương không biết đặt ở đâu mới phải. Cô dứt khoát để ngón tay chạm vào chiếc đàn organ đặt bên cạnh Đoàn Diệc Phong, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve phím đàn.

“Biết đánh đàn không?” Đoàn Diệc Phong hỏi cô.

Diệp Phàm thành thật lắc đầu, tế bào âm nhạc của cô cực kém, hát không đúng giai điệu. Lúc còn đi học đại học, cô bị Mã Ly lôi kéo đi đăng ký môn học tự chọn là đàn piano. Kết quả là ngón tay vừa chạm vào phím đàn đã biến thành móng chân gà. Trong một học kỳ, đừng nói là đánh đàn, ngay cả nhạc phổ còn không hiểu nữa là.

“Để anh dạy em.” Đoàn Diệc Phong kéo đàn sang, ngón tay đặt trên phím đàn. Diệp Phàm chưa từng chú ý đến ngón tay của anh, hôm nay mới phát hiện bàn tay anh thực sự rất hợp để đánh đàn. Ngón tay thon dài đặt trên những phím đàn đen trắng, quả thực có thể dùng từ hoàn mỹ để hình dung.

Anh khéo léo gõ mấy phím, đánh ra một đoạn nhạc ngắn, lại đặt tay mình lên trên tay Diệp Phàm, nói: “Nào, đánh thử đi.”

Tình cảnh này, Diệp Phàm cảm thấy tay mình đã biến thành chân gà rồi. Nhưng bị bàn tay ấm áp của anh phủ lên trên, quả thực ngay cả cục cựa cũng không làm được.

“Em... không được đâu...” Cô nói thật.

“Làm theo anh là được.” Bàn tay anh nắm tay cô chỉ cô ấn xuống những phím đàn. Một đoạn nhạc tuyệt vời êm dịu như suối từ những phím đàn nhẹ nhàng thoát ra, thực sự rất thần kỳ.

“Được không?” Anh hỏi.

Diệp Phàm vào thời điểm này cũng có chút hứng thú: “Lại một lần nữa.”

“Được.” Anh vịn tay cô, ấn xuống từng phím từng phím.

“Hình như em có cảm giác rồi. Để em thử xem.” Tâm tình hồi hộp của Diệp Phàm dần dần được làm dịu theo tiếng đàn. Cô thò tay muốn tự mình thử, kết quả là không đạt yêu cầu. Cái chân gà này hạ xuống, giai điệu dễ nghe bị cô phá hỏng rồi. “A... Hình như rất khó nghe.” Diệp Phàm thè lưỡi, muốn rút tay về, nhưng lại bị anh nắm lại.

“Thử lại đi.” Anh nói.

“Cũng được...” Cô không thể làm khác hơn là kiên trì đánh đàn lại một lần. Quả thực mà nói, đánh lại một lần kết quả không cần phải nói ra, còn khó nghe hơn lần trước.

“Lại đi.”

Á... Diệp Phàm cảm thấy hơi muốn khóc. Không phải là anh sẽ ghét bỏ cô vì không có tế bào âm nhạc chứ? Thế nhưng cái này thật sự rất khó mà! Cô trẻ môi, tiếp tục nhấn lên phím đàn.

Ting ting tang, không giống đánh đàn mà giống gõ chiêng hơn, ngay cả Diệp Phàm cũng nghe không lọt tai nữa.

“Không đánh nữa!” Cô có hơi dỗi, rút tay về. Cô vốn tưởng Đoàn Diệc Phong sẽ ngăn cản, không ngờ lúc này anh lại chiều theo ý của cô. Không những không ngăn cản cô, mà còn giúp cô đẩy đàn sang một bên.

Phù! Cuối cùng cũng không cần đàn tiếp nữa, Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm. Lúc cô đang thả lỏng, bên hông đột nhiên bị siết chặt, anh kéo người cô về phía mình, nghiêng người hôn lên môi cô.

“Đừng...”

Tiếng kêu sợ hãi của Diệp Phàm trong khoảnh khắc đều bị nụ hôn nuốt hết. Anh ôm cô, hôn nhẹ nhàng, để lưng cô dựa lên thành bàn, bàn tay lớn đỡ sau ót của cô. Hôn môi xong, tiếp theo là mặt, rồi từng chút từng chút đến vành tai và cổ. Sau cùng, âm thanh khăn đặc cọt sát bên tai cô: “Không đàn, thì làm chuyện khác đi.”

“Vậy chơi đàn... Ừm...”

Giọng nói của cô cuối cùng lại biến thành tiếng rên rỉ trầm bổng, hòa tan dưới ánh đèn mờ ảo...

31. Chương 31

Một đêm an giấc.

Lúc Diệp Phàm thức dậy, đã là chín giờ sáng ngày hôm sau. Phần giường bên cạnh trống không, rõ ràng là Đoàn Diệc Phong rời giường sớm hơn cô.

Thức dậy không nhìn thấy anh, trong lòng Diệp Phàm cảm thấy hơi trống rỗng. Cô chớp mắt, từ trên giường chống người ngồi dậy.

Thất lựng có chút đau, ám chỉ tối hôm qua có vận động kịch liệt, làm mặt cô không khỏi ửng đỏ. Ngay lúc này, cửa bỗng nhiên mở ra, Đoàn Diệc Phong ăn mặc chỉnh tề từ ngoài đi vào, trong tay cầm một cốc sữa bò nóng.

Diệp Phàm vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc vẫn còn trong trạng thái lơ mơ, thuận miệng hỏi: “Hôm nay là cuối tuần, anh cũng phải ra ngoài sao?”

Anh đưa cốc sữa bò cho cô, lại vươn tay vuốt mái tóc lộn xộn trên đầu cô, lúc này mới trả lời: “Anh mới từ ngoài về.”

Diệp Phàm nhận chiếc cốc, vừa đưa tới bên miệng uống, vừa tò mò hỏi: “Anh ra ngoài sớm vậy làm gì?”

“Đưa tiểu Dự về nhà bà ngoại... Coi chừng bỏng!”

“Á!” Diệp Phàm khẽ kêu một tiếng, đầu lưỡi thụt lại kịp nhưng vẫn bị bỏng. Cô nhất thời chỉ cảm thấy đầu lưỡi đau buốt, nóng rát, nước mắt cũng buộc phải chảy ra.

“Đã bảo em cẩn thận rồi, còn gấp như vậy.” Đoàn Diệc Phong vội lấy chiếc cốc trong tay cô, có phần chịu thua không biết làm sao.

Bị anh nói như thế, Diệp Phàm cảm thấy rất oan ức, nhìn anh với bộ dạng đáng thương: “Anh mắng oan em! Rõ ràng là anh nói quá chậm nên em mới có thể bị phỏng! Chẳng lẽ anh còn trông cậy vào một thiếu nữ yếu đuối vừa mới ngủ dậy như em có thần kinh phản xạ nhanh nhạy hơn một người đàn ông trưởng thành như anh sao?”

Những lời này vừa nói xong, Đoàn Diệc Phong liền phì cười: “Đúng vậy, đúng vậy. Là do anh nói quá chậm, là anh mắng oan em, thiếu nữ yếu đuối à!” Vừa nói, anh vừa giúp cô thổi nguội cốc sữa bò trong tay.

“Rõ ràng là thế mà.” Diệp Phàm được lợi, có chút đắc chí. Cô bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, liền hỏi: “Đúng rồi, hôm nay là cuối tuần, sao anh lại đưa tiểu Dự về nhà ngoại sớm vậy?”

“Em đoán xem?” Anh cười cười, hỏi ngược lại.

Sặc... Cái này cũng phải đoán à? Cô lập tức choáng váng, sững sờ tại chỗ.

Ngay khi Diệp Phàm không biết trả lời ra sao, Đoàn Diệc Phong cầm cốc sữa bò đã được thổi nguội đưa đến trước mặt cô, “Để không làm phiền chúng ta đó...” Lúc anh nói những câu này, như cố ý hoặc như vô tình mà hà hơi bên tai cô. Hơi thở ấm áp xẹt qua vành tai cô, làm gò má đỏ cả lên.

Ý của anh là nói, trong ngày hôm nay chỉ có hai người họ bên nhau thôi sao?

Diệp Phàm cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt lấp lánh ý cười của anh. Cô cầm cốc sữa đưa lên miệng uống. Sữa bò được anh thổi nguội quả nhiên không nóng như vừa rồi. Dòng nước ấm ấm theo cổ họng chảy xuống, sưởi ấm trái tim bé nhỏ. Cô nhận không được cười thầm, khóe miệng cong lên còn dính tí sữa bên mép, giống như chú mèo con ăn vụng, vô cùng đáng yêu.

Đoàn Diệc Phong cảm lòng không đậu vươn ngón tay, nhẹ nhàng lau đi vết sữa bên miệng của cô.

Ngón tay hơi khô ráp chạm vào khóe miệng, Diệp Phàm đang cầm cốc thoáng cái đã ngây người. Cô dùng đôi mắt triu mến nhìn anh chăm chăm, bốn mắt giao nhau, Đoàn Diệc Phong không kìm được liền muốn đến gần để được hôn lên môi cô.

Ngay bước ngoặt quan trọng này, tiếng chuông điện thoại sát phòng cảnh này bỗng nhiên vang lên: “Chủ nhân, có điện thoại gọi đến! Chủ nhân, có điện thoại gọi đến!... Sao còn chưa nhận điện thoại à? Mau mau

tới nhận điện thoại đi! Nhận điện thoại đi!...” Âm thanh này thật quá khoa trương, Diệp Phàm lấy lại tinh thần trong nháy mắt. Cô lúng ta lúng túng đưa chiếc cốc trong tay cho Đoàn Diệc Phong, lục tìm trong túi xách một thôi một hồi, lúc đó mới tìm thấy điện thoại đã kêu réo cả buổi.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói hưng phấn của mẹ cô đã truyền tới: “Con gái à, bố mẹ sắp đến nhà ga rồi, con mau mau đến đón đi nha.”

Diệp Phàm lập tức choáng váng: “Mẹ, mẹ nói nhà ga gì cơ? Không phải nói ngày mai mới đáp máy bay về đây sao?”

“Máy bay gì hả? Đó là bố con nhất thời cao hứng thôi! Vé máy bay bây giờ mắc lắm à, ngồi tàu lửa cũng vậy thôi! Không nói nữa, đi chơi đã tổn thất muốn chết. Bố mẹ đại khái một tiếng nữa sẽ đến nơi, hành lý rất nhiều, con đến một tí nha! Còn nữa, đừng lãng phí tiền xe, ngồi xe công cộng đi, nghe không hả? Cúp máy đây!” Mẹ cô nói xong, ngắt điện thoại.

Quả nhiên là một người phụ nữ cần cù tiết kiệm, chăm lo cho gia đình kiểu mẫu à! Diệp Phàm cầm điện thoại, nửa cười nửa mếu.

“Sao vậy?” Đoàn Diệc Phong ở một bên lên tiếng hỏi.

“Mẹ em nói họ đang ở trên tàu lửa, cũng sắp đến nơi, bảo em ra đó đón họ.” Diệp Phàm nói thật.

“Cùng đi đi, anh để xe dưới lầu.”

“Không cần đâu!” Diệp Phàm vội vàng ngăn cản anh, vẻ mặt khó xử, “Việc này... Mẹ em vẫn chưa biết chuyện của chúng ta...”

Ánh mắt Đoàn Diệc Phong liền nặng nề, nhưng rất nhanh chóng khôi phục vẻ tươi cười, “Cũng đúng, anh đưa em đến nhà ga cũng được.”

Diệp Phàm suy nghĩ một chút, rồi gật đầu.

Tình trạng giao thông vào cuối tuần trong thành phố này tốt hơn nhiều so với những ngày trong tuần. Chỉ mất nửa tiếng, xe của Đoàn Diệc Phong đã chạy đến trước cửa nhà ga.

“Anh đi đây, em cẩn thận nhé.” Đoàn Diệc Phong vừa nói vừa khởi động xe.

“Dạ.” Diệp Phàm vẫy tay chào tạm biệt với anh, nhìn xe của anh chậm rãi rời khỏi, trong lòng có phần áy náy. Hạnh phúc là một chuyện, hiện thực lại là một chuyện khác. Trước đây cô thuyết phục bản thân phải dừng cảm tiến lên, đến hôm nay hai người cuối cùng cũng ở bên nhau. Nhưng hai người không thể không đối mặt với rất nhiều vấn đề sẽ lũ lượt kéo đến. Mà vấn đề quan trọng nhất trước mắt đó là làm thế nào để đem chuyện hai người gặp gỡ báo với những người trong gia đình.

Có cha mẹ nào trên đời này sẽ bằng lòng đem con gái của mình gả ột người đàn ông đã từng kết hôn lại còn có con trai? Càng đừng nói đến mẹ cô, người theo trường phái bảo thủ như vậy. Suy nghĩ thật lâu, Diệp Phàm không khỏi cảm thấy đau đầu. Song lúc này, phát thanh viên nhắc nhở đoàn tàu đang dừng trạm.

Hành khách mang theo hành lý lớn nhỏ lũ lượt kéo ra cửa. Diệp Phàm liếc mắt một cái đã thấy mẹ cô đang phát tay với cô. Còn nữa, đứng ở sau lưng của bà là ba cô kiêm phu khuân vác vận chuyển hành lý.

“Con đến rồi đây.” Diệp Phàm vội vàng đến giúp ba cô xách hành lý.

Ba cô lại oán giận: “Cầm gì chứ, có bao nhiêu đồ đạc đâu. Đều là tại bà à, gọi điện kêu con gái gì chứ. Hai chúng ta tự bắt xe về không được sao?”

“Tôi nhớ con gái của tôi không được sao? Vừa xuống tàu muốn nhìn thấy con gái không được sao? Lão già này, chỉ biết lẩm cẩm, lải nhải dong dài.”

“Bà này!” Ba cô bên cạnh không còn lời nào để nói.

Diệp Phàm vui vẻ: “Được rồi, bố mẹ đừng cãi nhau. Con cũng đến rồi, nhanh về nhà thôi. Con đi bắt xe.”

“Ôi trời, con thật là một đứa trẻ lãng phí chỉ biết gọi xe. Đường này thuận tiện, ngồi xe buýt là được rồi!”

“Bà ngay cả cái này cũng muốn tiết kiệm. Sao bà không nói đi bộ về nhà luôn đi?”

“Cũng được. Coi như là rèn luyện sức khỏe!”

...

Diệp Phàm dở khóc dở cười, vội vã đi kêu xe. Lúc kéo mẹ cô lên xe tắc xi, mẹ cô vẫn còn cảm râm như trước. Bà nói về tiền xe rồi nói cái khác, nói đông nói tây, cuối cùng trọng tâm câu chuyện được chuyển dời lên người của con gái.

“Tiểu Phàm, con còn nhớ cu béo bên cạnh nhà bà ngoại không? Trước đây khi chúng ta còn ở quê, các con vẫn chơi cùng nhau đó.”

“Có chút ấn tượng ạ...”

“Con không biết đâu. Mẹ già lần này về quê, thấy cu béo kia một điểm cũng không béo nha. Cậu bé lớn lên nhìn cũng được, con thật sự nên về quê xem đi.”

“Phải không ạ?” Diệp Phàm cười khổ, biết mẹ cô trăm phần trăm lại muốn tìm đối tượng cho cô.

Quả nhiên, mẹ cô lấy điện thoại ra: “Mẹ còn chụp hình này. Con xem, đẹp trai đúng không? Con nhà người ta cũng chưa có bạn gái à. Mẹ còn lấy số khâu khâu của cậu ta đây...”

“Cái gì mà khâu khâu, cái này đọc là QQ! [1] Vô văn hóa!” Ba cô ở bên cạnh chỉnh hòng.

[1] QQ: mẹ Diệp Phàm đã đọc sai QQ thành khâu khâu.

“Ông đó, ông có văn hóa! Lúc đi học chỉ biết yêu sớm!”

“Có yêu sớm cũng là với bà mà!”

Hai ông bà già này thật đúng là... Diệp Phàm ngồi cạnh không biết nên khóc hay nên cười, cuối cùng cũng về đến nhà.

Về đến nhà được một lúc, tin nhắn của Đoàn Diệc Phong cũng chuyển tới: “Đón được chứ?”

“Dạ, đã về đến nhà rồi.”

“Vậy thì tốt rồi. Cuối tuần em ở nhà chơi với ba mẹ.”

“Hôm nay thật ngại quá. Hai anh phải ở nhà một mình.”

“Không sao, sau này còn nhiều cơ hội.”

Sau này... còn nhiều cơ hội? Sao cô lại cảm thấy như bị giở trò lưu manh vậy ta? Diệp Phàm hơi đỏ mặt, thì mẹ cô ở ngoài kêu lớn: “Tiểu Phàm, con nhanh ra đây dọn đồ đạc đi. Bà ngoại gửi cho con rất nhiều đồ ăn này!”

“Mẹ em gọi rồi, tối nói chuyện sau nhé.” Diệp Phàm vội vàng nhấn tin này, rồi bỏ điện thoại vào trong túi áo, đi ra ngoài.

Ba mẹ đã trở về, trong nhà náo nhiệt hơn rất nhiều. Thời gian trôi qua cũng rất nhanh. Trong chớp mắt, cuối tuần tươi đẹp đã trôi qua.

Buổi sáng đầu tuần mới, Mã Ly quả nhiên không đi làm. Trong lòng Diệp Phàm lo lắng không thôi, liền gọi điện hỏi thăm. Cô không ngờ lại là Thẩm Kiều nhận điện thoại, “Cô ấy đang ngủ, có việc gì không?” Giọng điệu của đối phương rất lạnh lùng, nhàn nhạt.

Diệp Phàm nhất thời nghẹn hòng, rất lâu mới nói: “Cái này... Bạn ấy không đi làm, tôi gọi điện hỏi thăm một chút.”

“Cô ấy ổn, còn chuyện gì nữa không?”

“À... Không có.”

Vừa dứt lời, “tạch”, đối phương đã không khách sáo cúp điện thoại.

Cái thái độ gì đây chứ! Diệp Phàm cầm điện thoại ngẩn ngơ một lát, có phần buồn bực.

Vào lúc này, đồng nghiệp tiểu Lâm bỗng nhiên thần thần bí bí đến gần, “Diệp tử, Diệp tử. Có phải cô gọi điện thoại cho Mã Ly không?”

“Đúng vậy, sao thế?”

“Cô ấy có nói gì không?”

Tính nhiều chuyện của tiểu Lâm có tiếng ở đây, không ai là không biết. Để tránh phiền phức, Diệp Phàm cố ý nói: “Không có à, bạn ấy thấy không khỏe, nên ở nhà nghỉ vài ngày là được rồi.”

“Phải không đó? Hôm đó mình thấy cô ấy đi ra từ phòng chủ nhiệm Hoàng rồi ngây người rất lâu, hình như đã xảy ra chuyện gì đó!” Tiểu Lâm không cam tâm nói.

Lúc này, một đồng nghiệp khá lớn tuổi khác cũng sang đây hóng chuyện: “Chuyện này các em không biết đâu, tiểu Mã em ấy gặp một đối tượng, người lớn của đối tượng đó không đồng ý, còn đến đây tìm lãnh đạo của chúng ta làm ầm ĩ cả lên đó!”

“Khoa trương như vậy sao?” Tiểu Lâm kinh ngạc há lớn miệng, “Diệp tử, cô và Mã Ly có quan hệ tốt như thế, cô ấy không nói gì với cô à?”

Diệp Phàm không ngờ chuyện của Mã Ly đã lan truyền rộng như vậy, nhất thời có chút sốt ruột: “Mấy thứ vớ vẩn gì vậy chứ! Các chị nghe tin tức này ở đâu, tôi không biết gì đâu.” Diệp Phàm vừa nói, vừa cầm đồ đạc vào phòng đọc sách.

Sau lưng, hai người kia vẫn còn đang tiếp tục bàn luận: “Không có lửa thì sao có khói, không làm ra thì làm sao có chuyện như vậy chứ!”

“Thanh niên bây giờ thật không biết điều, dù tìm đối tượng bừa bãi, thì cũng nên thương lượng với ba mẹ trong nhà trước.”

“Đúng vậy...”

Cả ngày làm việc, Diệp Phàm vì chuyện của Mã Ly mà tâm trạng bất ổn. Không chỉ vì lo lắng cho cô ấy, mà cô cũng lo lắng cho chính mình. Thực ra trong lòng cô rất rõ, tình hình hiện tại của cô cũng không tốt hơn là bao so với Mã Ly. Giấy dù sao cũng không gói được lửa, chỉ cần cô và Đoàn Diệc Phong vẫn tiếp tục gặp gỡ, một ngày nào đó cũng phải đối mặt với vấn đề giống như của Mã Ly.

Diệp Phàm phải tìm một cơ hội ngả bài với ba mẹ cô. Cô trăn trở rất nhiều.

32. Chương 32

Gần tới tháng sáu, thời tiết dần dần oi bức. Diệp Phàm nhìn lịch bàn đưa ngón tay đếm nhẩm, phát hiện Mã Ly đã suốt một tuần không đi làm. Các đồng nghiệp trong thư viện bàn luận càng ngày càng nhiều và rất khó nghe. Mọi người đều nói về chuyện của cô ấy và người bạn trai giàu có kia. Có một số người, trong lời nói tỏ vẻ khinh thường, kiểu như “chim sẻ mà cũng đòi thành phượng hoàng.”

Diệp Phàm ghét cay ghét đắng những kẻ nói xấu sau lưng, ăn cháo đá bát. Cô nghĩ đến khi Mã Ly còn đi làm, mặc dù quan hệ với mọi người cũng không quá tốt, nhưng hễ đồng nghiệp có việc, cô ấy vẫn sẵn sàng giúp đỡ. Nhưng còn bây giờ thì sao? Những con người trước đây ngoài mặt luôn vui vẻ hòa nhã với cô ấy, nay tất cả đều nói chuyện thị phi của cô ấy sau lưng. Nhưng ngược lại, chủ nhiệm Hoàng bình thường luôn kiểm chuyện với Mã Ly, nay lại lên tìm Diệp Phàm mấy lần, hỏi tình hình của Mã Ly thế nào rồi.

“Diệp tử, cô ngày thường có quan hệ tốt nhất với Mã Ly, lúc rảnh rỗi thì khuyên nhủ cô ấy. Theo lý mà nói, trong chuyện tình cảm chúng ta là những người ngoài không có quyền quản. Nhưng bây giờ đã ầm ĩ lên như vậy, thật sự không thu dọn được. Nếu cô ấy chịu lùi một bước, tôi có thể đứng ra nói với cấp trên vài lời, để cô ấy nhanh chóng được đi làm trở lại...”

Sắc mặt chủ nhiệm Hoàng hơi ngượng ngịu. Diệp Phàm cũng biết chị ấy hay nói năng chua ngoa nhưng thật ra dễ mềm lòng, lại thẳng thắn. Nhưng dù sao chị ấy cũng tốt hơn những kẻ chỉ biết nói xấu sau lưng người khác kia nhiều lần.

“Chủ nhiệm, em sẽ cố gắng khai thông đầu óc cho bạn ấy, chị cứ yên tâm.” Diệp Phàm ngoài mặt thì mạnh miệng như vậy, nhưng sự thực thì trong lòng không biết bám víu vào đâu. Không nói đến chuyện tình cảm này phải xử lý ra sao, đơn giản là chuyện làm sao liên lạc được với cô ấy cũng tương đối khó khăn rồi. Vài lần gần nhất, cô gọi điện thoại cho Mã Ly, hơn phân nửa đều là Thẩm Kiều tiếp chuyện. Thái độ của đối phương rất lạnh nhạt, không chịu nói nhiều với cô. Thỉnh thoảng một hai lần được Mã Ly nhận điện thoại, cô ấy cũng giả bộ dường như không có chuyện gì, bảo cô đừng nên lo lắng.

Thế này rồi mà đừng lo lắng gì nữa? Cô ấy cũng một tuần rồi không đi làm, cứ tiếp diễn như thế, bao giờ mới thấy mặt nhau đây? Diệp Phàm suy nghĩ một lát, quyết định nhân dịp cuối tuần, đến nhà Mã Ly nằm vùng tóm người.

Từ sau sự kiện Mạt Thông lần trước, mẹ Diệp Phàm với chuyện giới thiệu đối tượng gặp mặt cho con gái đã cắt bớt đi nhiều. Thế cho nên Diệp Phàm hiếm khi có cuối tuần nhàn rỗi, có thể thực hiện kế hoạch nằm vùng tóm người của cô.

Đáng tiếc, mặc dù cô đã xem rất nhiều phim hình sự, cũng đọc rất nhiều truyện trinh thám, nhưng trong phương diện tìm người này thật sự không có chút kinh nghiệm nào. Cho nên sau khi hỏi thăm người quản lý khu nhà, cô được biết Mã Ly đã rời khỏi nhà từ sáng sớm. Cô đành phải quyết định tiến hành phương án nguyên thủy nhất chính là ôm cây đợi thỏ.

Đây là một chuyện yêu cầu sự kiên trì, nhẫn nại. Diệp Phàm ngồi trong một quán cà phê đối diện với khu nhà, gọi một tách cà phê. Cô đợi từ buổi sáng thẳng đến buổi chiều, trong lúc đó cô gọi thêm hai tách nữa. Cô buồn chán lật tạp chí trong quán, có lẽ không thể đợi để được gặp người ta rồi. Lúc này đã gần ba giờ chiều, Diệp Phàm uống tách cà phê thứ ba khiến cho tinh thần lâng lâng, một mặt chờ người, mặt khác lật tạp chí lá cải trong tay mình.

Không thể không nói, nếu không phải do cô đang buồn chán, cô nhất định sẽ không bao giờ xem những loại tạp chí thế này. Thế cho nên những tiêu đề như “Scandal XX của giới giải trí”, “Chuyện không thể nói của XXX và XXX”, toàn viết về những chuyện trên trời dưới đất của người nổi tiếng, mà trong mắt cô tất cả đều giống nhau, không gọi lên chút hứng thú. Cô nhàm chán lật lật tạp chí, ngay lúc cô chán không muốn xem nữa, thì bỗng nhiên một bức ảnh đập vào mắt cô, làm cô giật mình.

Chỉ thấy trên một trang trong cuốn tạp chí kia, có bức hình màu chiếm trọn trang giấy của một ngôi sao nữ. Người này mặc một bộ lễ phục màu đỏ chói lộ vai, dáng vẻ lả lướt, má lúm đồng tiền, cười tươi như hoa, bên dưới lông mày có một nốt ruồi. Cô nhìn thế nào cũng thấy quen mắt.

Đây không phải là... cô em vợ của Đoàn Diệc Phong sao? Diệp Phàm cố gắng nheo mắt, có lẽ cảm thấy người trên báo này và cô gái cô gặp trong nhà Đoàn Diệc Phong hôm đó rất giống nhau, đặc biệt là nốt ruồi ở cuối chân mày. Quả thực rất giống. Thế nhưng vì cô gái trong bức hình này đang tươi cười, còn cô gái mà cô gặp hôm trước lại có vẻ mặt hung dữ. Vậy nên cô vẫn không hoàn toàn dám xem hai người này là một, mà tiếp tục đọc cuốn tạp chí kia.

Trên bức hình lớn trong tạp chí, có dòng tiêu đề với kiểu chữ cực kỳ rõ ràng là: “Cô ca sĩ trẻ Tư Thiên Thiên phủ nhận đã nhen nhóm lửa tình với đàn em”. Cô ca sĩ này chính là Tư Thiên Thiên đã hát bài “Mãi mãi” sao? Diệp Phàm càng thêm hết hồn, nhanh chóng đọc tiếp.

Nội dung trong đó đa phần là phỏng vấn. Nội dung cơ bản xoay quanh vụ scandal tình cảm giữa Tư Thiên Thiên và đàn em Tần Nặc cùng công ty. Nhưng mà Diệp Phàm từ trong bài phỏng vấn này vẫn nắm bắt được một số thông tin của Tư Thiên Thiên. Bao gồm từ khi cô xuất hiện đến nay đã ra ba album, số lượng bán ra rất lớn, nổi tiếng chính là nhờ ca khúc “Mãi mãi” đứng đầu bảng xếp hạng kia. Mà năm nay, cô còn định tổ chức một buổi nhạc hội với tiêu đề chính là “Mãi mãi”, sẽ mời rất nhiều người nổi tiếng tai to mặt lớn trong giới giải trí lên sân khấu, một danh sách tên tuổi.

Trong một lô những cái tên xa lạ, có một đoạn viết đập vào mắt Diệp Phàm: “Đến lúc đó, nhạc sĩ nổi tiếng Đoàn Diệc Phong đã một tay nâng đỡ Tư Thiên Thiên cũng sẽ xuất hiện tại buổi diễn để chúc mừng...”

Đoàn Diệc Phong? Diệp Phàm ngây ngẩn cả người, đầu óc trống rỗng. Đúng lúc này, điện thoại của cô bỗng nhiên vang lên. Trên màn hình báo người gọi đến chính là Đoàn Diệc Phong. Diệp Phàm hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Tiểu Phàm, em có rảnh không?” Trong điện thoại, giọng của anh vẫn luôn ôn hòa, trước sau như một.

“Dạ, có.”

“Vậy cùng đi ăn nhé?”

“Vâng...”

“Em đang ở đâu? Anh đến đón em.”

Bỏ điện thoại xuống, Diệp Phàm thất thần một hồi. Một lúc lâu sau, cô lại cúi đầu nhìn dòng chữ thời gian trên cuốn tạp chí kia, thấy như đã cách xa cả mấy đời. Cô bỗng nhiên cảm thấy thế giới này rộng lớn như thế, nhưng duyên phận cũng thật kỳ diệu. Vậy mà nó có thể để cho hai người vốn không nên xuất hiện cùng nhau, cứ như vậy bất tri bất giác đến bên nhau.

Nếu như không nhờ cuộc gặp gỡ kỳ diệu kia, thì có thể bây giờ tên của anh cũng sẽ xen lẫn trong một đồng tên người mà cô không nhận ra, rồi bị bỏ qua. Thế nhưng, hiện nay thì sao? Ba chữ Đoàn Diệc Phong đối với cô mà nói chính là món quà Thượng đế ban tặng cho cô, là cuộc gặp gỡ kỳ diệu nhất.

Đoàn Diệc Phong rất nhanh đã lái xe đến đón Diệp Phàm. Lúc cô ra khỏi quán cà phê, đã thấy anh mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt đứng đợi cô bên cạnh chiếc Land Rover. Màu sắc như thế mặc trên người này hoàn toàn không khó coi chút nào. Trái lại càng làm anh càng tràn sức sống, tựa như có thể ngửi thấy mùi vị ấm áp của ánh nắng chiều rực rỡ chiếu rọi lên trên người anh.

Anh đến gần Diệp Phàm, đỡ lấy túi sách trong tay cô, còn ôm vai cô và mở cửa xe, “Em muốn ăn gì?”

Diệp Phàm suy nghĩ một chút, “Ăn món Trung đi, bình thường chút là được.”

“Được, gần đây có một câu lạc bộ nấu món Trung cũng không tồi, hay là đến đó nhé.”

Diệp Phàm gật đầu, muốn nói vừa rồi cô có thấy tên anh trên tạp chí. Song cô suy nghĩ lại, nếu anh muốn nói thì sẽ tự nói, không cần phải hỏi, nên cô lại thôi.

Hai người ngồi trên xe tùy tiện trò chuyện vài chuyện, cũng nhanh đã đến câu lạc bộ kia theo lời Đoàn Diệc Phong giới thiệu. Câu lạc bộ này tọa lạc trên bờ hồ, phong cảnh xung quanh khá đẹp. Bên ngoài thiết kế đơn giản, nhưng vào cửa lại có người phụ trách xác nhận thân phận. Từ thái độ chuyên nghiệp của bồi bàn, có thể thấy nơi này không giống với những chỗ khác.

Diệp Phàm rất hiếm khi bước vào nơi cao cấp như thế này. Chỉ có một lần duy nhất vào một nhà hàng Tây cao cấp chính là bị Mã Ly kéo đi xem mắt. Khi tiếp nhận hình tượng đại ca bốn bề đều là anh em của anh ta, đã khiến hai cô gái chưa ăn được miếng cơm đã tìm cơ chạy thoát thân. Sau đó hai cô gái ăn mặc bộ lễ phục giá cả xa xỉ cùng ngồi ăn đồ nướng trên vỉa hè, mất hết cả hình tượng. Mỗi khi nhớ đến đó, cả hai đều không nhịn được bật cười.

“Em đang nghĩ gì thế?” Đoàn Diệc Phong thấy cô bỗng cười khúc khích, liền mở miệng hỏi.

Diệp Phàm lấy lại tinh thần, phát hiện bản thân đã thất thần nên có hơi xấu hổ. Cô đem chuyện năm đó ra kể với Đoàn Diệc Phong. Cô vốn tưởng anh sẽ cười chê cô, không ngờ anh lại nghiêm túc gật đầu, “Ý kiến này không tệ, lần sau chúng ta có thể thử xem sao.”

Thử cái gì? Thử mặc lễ phục rồi ngồi ăn đồ nướng bên vỉa hè sao? Diệp Phàm cố gắng căng não ra, nhưng bản thân vẫn không cách nào tưởng tượng cảnh Đoàn Diệc Phong đứng trên phố ăn đồ nướng thì sẽ có hình ảnh ra sao. Cuối cùng cô nghĩ sẽ đổ vỡ hình tượng mất.

Cách giờ ăn tối vẫn còn sớm lắm, vì thế Đoàn Diệc Phong đề nghị đi chơi bowling. Diệp Phàm đối với hoạt động thể thao ngoại lai du nhập vào này... Nói chính xác là tất cả những hoạt động cần có thể lực thật ra cô làm thế nào cũng không thấy hứng thú. Nhưng nếu có cơ hội, thì đi chơi thử cũng không sao. Nhưng không ngờ rằng, vừa đi được nửa đường đã bị quầy bánh ngọt ăn vặt hấp dẫn.

Nói thật thì, cô từ sáng đến giờ, ngoại trừ ba tách cà phê ra, gần như không ăn gì cả. Bây giờ lại thấy những chiếc bánh ngọt được làm đẹp thế kia, nhất thời có một loại ham muốn giống như bạn chồn gặp thịt gà, nhìn nó chằm chặp không rời mắt.

“Muốn ăn sao?” Đoàn Diệc Phong hỏi.

Diệp Phàm thành thật gật đầu, “thật ra em có hơi đói...” Ngẫm lại, nếu cô nói thẳng quá thì không ổn lắm, vội bổ sung thêm một câu, “Nhưng đợi lát nữa ăn cũng được, vẫn nên...”

Cô còn chưa nói xong, Đoàn Diệc Phong đã kéo cô sang đó.

33. Chương 33

Rất nhiều người không có cách nào cưỡng lại sự cám dỗ của đồ ngọt, Diệp Phàm cũng không ngoại lệ. Một ly tiramisu nho nhỏ đủ để làm tâm hồn cô lâng lâng, thế cho nên ngay cả khóe miệng dính một ít sữa ca à cô cũng không nhận ra.

Đoàn Diệc Phong cảm thấy rất thú vị. Anh đã gặp nhiều kiểu phụ nữ khác nhau, có người gặp đồ ngọt e rằng tránh còn không kịp, cũng có người ăn rất ngon miệng, có người ăn ngón ăn nghiêng. Nhưng anh chưa từng thấy ai giống như Diệp Phàm. Ly bánh ngọt đặt trên bàn, trước tiên cô sẽ ngẩng ngửa một lần, sau đó chậm rãi múc một thìa bỏ vào miệng. Chân mày tự nhiên cong lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Nên dùng cái gì để hình dung cô ấy nhỉ? Đoàn Diệc Phong yên lặng nhìn cô, bỗng dưng nhớ đến cụm từ, thành kính ngoan đạo.

Đúng vậy, thái độ của cô đối với đồ ăn luôn thành kính như vậy. Bất kể là bánh tiramisu đang ăn, hay là tô mì bò mà hai người họ cùng ăn trước đây, thì lúc ăn cô luôn luôn xuất thần như thế, giống như trước mắt đang để một món ăn ngon có thể tinh lọc tâm hồn, vứt mọi phiền não sau lưng. Nhìn cô như vậy, cuối cùng anh cảm thấy ly tiramisu trên bàn càng thêm thơm ngon quyến rũ lạ thường.

Diệp Phàm không chú ý đến Đoàn Diệc Phong lúc này đang ngắm cô chăm chú, ánh mắt của cô hoàn toàn đặt trên miếng bánh tiramisu hấp dẫn trước mặt.

Tiramisu trong tiếng Ý có nghĩa là “Nhặt tôi lên”, lưu truyền rằng khi một người chìm trong hương vị của tiramisu thì người đó có thể nắm được tình yêu và hạnh phúc. Vào giây phút này, Diệp Phàm cảm thấy mấy câu chuyện truyền miệng này không phải là bịa đặt. Vị đắng của cà phê đậm đặc cùng với vị ngọt của đường, bột ca cao khô cùng lớp bơ mềm mại... Khi các mùi vị hòa quyện vào nhau, đủ để làm thức tỉnh vị giác, khiến bản thân cảm nhận được mùi vị của hạnh phúc.

Ngay lúc cô gần như phiêu du ở thiên đường, khóe miệng chợt ảm áp. Cô liền mở mắt, thì thấy Đoàn Diệc Phong đang chìa tay lau bột ca cao bên khóe miệng giúp cô. Ánh mắt của anh rất nghiêm túc, đầu ngón tay chạm vào khóe môi Diệp Phàm, cô thoáng cái đông cứng người.

Cô ngồi im, sững sờ tại chỗ, để mặc cho Đoàn Diệc Phong lau bột ca cao cho bản thân mình. Lúc anh ngược mắt lên, ánh mắt hai người giao nhau, Đoàn Diệc Phong hơi cong môi cười.

Nụ cười này, máu như dồn hết lên não Diệp Phàm, thời gian gì đó như dừng lại, hô hấp không thông. Tất cả những cái này như một bức tranh. Với tình tình hiện tại, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ đó chính là đứng lên bỏ nhào tới, đè anh ngã xuống!

Song, dù sao ở đây cũng là nơi công cộng, có nhiều ánh mắt đang nhìn. Cô thân là một thực nữ không nên đánh mất phong độ. Vì vậy Diệp Phàm cố gắng đè nén kích động trong lòng xuống. Lúc cô di chuyển tầm mắt, hi vọng có thể phân tán sự chú ý của bản thân, thì thấy hai người nào đó đang đi về phía họ.

“Anh rể.” Tư Thiển Thiển mặc một chiếc váy liền đuôi cá màu cam, để lộ nửa vai. Chiếc váy ôm bó sát vào người làm cho cô vốn đã có thân hình bốc lửa càng thêm nổi bật.

Diệp Phàm không ngờ ở đây mà cũng gặp phải cô em vợ của Đoàn Diệc Phong. Kia chính là cô ca sĩ Tư Thiển Thiển trên cuốn tạp chí giải trí. Cô nhất thời trở tay không kịp, cũng không biết có nên chào hỏi với cô ta hay không.

Nhưng Tư Thiển Thiển thì ngược lại, cô ta chưa từng có một chút lo lắng. Khóe mắt cô ta liếc nhanh qua Diệp Phàm, lập tức lơ cô luôn. Và cô ta bắt chuyện với Đoàn Diệc Phong: “Anh rể, khéo quá à. Sao anh lại ở đây?”

“Anh đưa tiểu Phàm đến đây ăn.” Đoàn Diệc Phong cười cười, ánh mắt lướt qua anh chàng cao lớn đẹp trai đứng bên cạnh Tư Thiển Thiển, “Đây là...”

Anh chàng đó chủ động vươn tay ra: “Xin chào thầy Đoàn, tôi là Tần Nặc, vừa mới ký hợp đồng với công ty, cũng là đàn em của Cherry.” Cherry là tên tiếng anh của Tư Thiển Thiển.

“À, Tần Nặc, tôi có chút ấn tượng.” Đoàn Diệc Phong cũng đưa tay ra, bắt tay cùng cậu ta.

“Anh rể, A Nặc rất sùng bái anh. Anh có cơ hội phải chỉ bảo dạy dỗ anh ấy nha.” Tư Thiển Thiển bỗng nhiên chủ động bước đến, khoác ở cánh tay của Tần Nặc. Trai đẹp gái xinh, càng thêm chói mắt.

Diệp Phàm không thể nói chen vào, nên buộc lòng phải ngồi yên bên cạnh, lẳng lặng nhìn. Cô cảm thấy có gì đó kỳ quái, nhưng không nói nên lời.

“Anh rể, chúng em cũng đến đây ăn. Nếu đã có duyên như vậy, chi bằng cùng ăn với nhau đi?” Tư Thiển Thiển đề nghị.

Đoàn Diệc Phong không nói, mắt nhìn Diệp Phàm, hỏi ý kiến của cô.

Diệp Phàm hoàn hồn, nhanh nhẹn gật đầu: “Được ạ, chúng ta cùng ăn đi, càng đông càng vui mà!”

Ánh mắt Tư Thiển Thiển nhìn cô rõ ràng là khinh thường, kéo Tần Nặc đang đứng bên cạnh, nói một câu “Đi thôi”. Cô ta hất đầu, cao ngạo đi trước, bộ dạng như một con chim trĩ khệnh khạng. Song Tần Nặc lại khác, anh ta vẫn quay đầu lại, lễ độ gật đầu với cô, khiến Diệp Phàm cuối cùng cũng không đến mức quá xấu hổ.

Nhìn tình hình này, Diệp Phàm có chút bất đắc dĩ. Bữa tối tốt đẹp này, sao bỗng nhiên lại biến thành như vậy? Không phải là cô thấy phiền khi ăn cơm với người khác, chỉ là lòng thù địch của cô em vợ này thể hiện đối với cô quá rõ ràng. Bây giờ cô ta còn muốn ăn cùng nhau, ước chừng một lát nữa chắc chắn sẽ vô cùng tẻ nhạt.

Trời ơi, cuộc sống không ở đâu là không có máu chó à!

Diệp Phàm thầm than thở trong lòng, tay cô chợt bị Đoàn Diệc Phong kéo lại: “Đừng miễn cưỡng.” Anh cúi đầu, lặng lẽ nói bằng khẩu hình miệng với cô.

“Không sao ạ.” Diệp Phàm lắc đầu. Thật ra được anh nắm tay lôi kéo như vậy, trong lòng cô bỗng quyết tâm, cho dù có gặp chuyện gì cũng sẽ không sợ.

Nói mạnh miệng là thế, nhưng bữa cơm này cực khổ hơn nhiều so với tưởng tượng của cô. Nhưng không phải là do Tư Thiển Thiển gây khó dễ gì với cô, mà là bầu không khí khiến mọi người không được tự nhiên.

Đầu tiên là cặp đôi Tư Thiển Thiển và Tần Nặc này. Diệp Phàm nhớ đến tin đồn trên cuốn tạp chí mà cô xem lúc chiều. Trong đó có nói, bởi vì Tần Nặc đảm nhiệm vai nam chính trong MV của Tư Thiển Thiển, nên có tin đồn tình cảm giữa hai người. Thế nhưng chính bản thân Tư Thiển Thiển một mực phủ nhận, chỉ nói hai người là bạn bè bình thường. Nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, Tư Thiển Thiển này dính chặt vào Tần Nặc, cũng chỉ giữa người yêu với nhau mới có thể làm ra những hành động thân mật như thế. Nhưng nếu nói hai người họ là người yêu thì lại không chắc lắm, bởi vì chung quy vẫn cảm thấy mặc dù hai người thân mật nhưng hiếm khi nhìn thẳng vào nhau. Đặc biệt là Tư Thiển Thiển, ánh mắt cô ta nhìn Đoàn Diệc Phong còn nóng bỏng

hơn so với khi nhìn Tần Nặc.

Lại nói về Đoàn Diệc Phong, mặc dù nhìn thoáng qua, anh khá lịch sự với Tần Nặc nhưng thái độ có chút lạnh nhạt. Đặc biệt là những lúc Tư Thiển Thiển thân mật với Tần Nặc, anh càng nghiêm mặt.

Trong tình cảnh oái oăm này, Diệp Phàm thu hết vào mắt mà như đang lọt vào sương mù, thoáng cái có suy nghĩ muốn thoát khỏi đây.

Cô em vợ trẻ tuổi xinh đẹp yêu chồng của người chị quá cố. Tình tiết máu chó này từ cổ chí kim cũng không hiếm. Nếu mà như tình cảm đơn phương của A Tử dành cho Kiều Phong[1] thì không sao. Nhưng ngộ nhỡ đối phương không chịu nổi khiêu khích, lại thành tình đầu ý hợp. Vậy cô sẽ trở thành bia đỡ đạn hay sao?

[1] A Tử và Kiều Phong là nhân vật trong tác phẩm Thiên long bát bộ của Kim Dung.

Cái ý nghĩ này vừa thoáng hiện lên trong đầu Diệp Phàm, liền bị hành động bàn tay của Đoàn Diệc Phong xoa nhẹ lên mu bàn tay cô cắt đứt.

“Sao vậy? Em khó chịu sao?” Ánh mắt lo lắng của anh làm trái tim người ta trở nên ấm áp.

“Không... Không sao ạ!” Diệp Phàm nhanh chóng lấy lại tinh thần, liền cảm thấy suy nghĩ vừa rồi của mình thật sự rất hoang đường, có chút chột dạ mà le lưỡi, “Cái đó, đề tài mọi người nói chuyện em không chen vào được, cho nên hơi thất thần một tí.” Nói xong, cô lại thấy câu này tựa như đang trách móc Đoàn Diệc Phong bỏ rơi mình, nên mau mồm mau miệng nói chuyện khác: “Em phát hiện trước khi ăn cơm không nên ăn bánh ngọt, mau no quá...” Cái chủ đề quái gì thế này, Diệp Phàm nói xong cũng tự cảm thấy muốn đánh mình.

Đoàn Diệc Phong sao lại không biết suy nghĩ của cô cơ chứ. Thấy cô nói năng lộn xộn như thế, anh không kìm được nở nụ cười. Anh gấp đồ ăn trong chén của cô, chiều theo ý nghĩ bộc phát của cô, lại nói: “No rồi cũng ráng chịu, không được lãng phí thức ăn.”

Giờ mà lãng phí thức ăn chứ! Cái anh này chuyển chủ đề cũng vụng về quá đi! Diệp Phàm tủi thân nhìn anh.

“Khụ khụ!” Hai tiếng ho khan lỗi thời cắt ngang sự quan tâm của hai người. “À, đúng rồi anh nhỉ. Công ty gần đây đang chuẩn bị album mới cho A Nặc. Không biết anh có rảnh viết ca khúc cho anh ấy hay không.”

“Ồ? Vậy trước tiên chúc mừng nhé. Nhưng mà tháng này anh khá bận...”

Mất thấy chủ đề trò chuyện lại rất nhanh chuyển sang lĩnh vực mà Diệp Phàm không quen, cô bỗng nhiên thấy thoải mái hơn. Cô em vợ này phỏng chừng hôm nay sẽ cứ đối địch với mình. Nếu như cô tiếp tục những suy nghĩ không đâu vào đâu, chính là tự mình làm xấu mặt mình mà thôi. Chi bằng cứ thuận theo, để mặc cô ta muốn làm gì thì làm.

“Em đi toilet.” Diệp Phàm đứng lên, nhắm mắt làm ngơ. Yêu thế nào, giày vò ra sao mặc kệ cô đó, vậy đã được chưa?

Thấy Diệp Phàm rời bàn, khoe môi Tư Thiển Thiển nhếch lên điệu cười rất đắc ý.

Đúng vậy, cô thực sự là đến phá đám, quả thực cũng có tình cảm đối với anh rể của mình. Về phần Tần Nặc này, thứ nhất là MV sắp phát hành, công ty muốn dựa vào tin đồn tình cảm để thu hút sự chú ý. Thứ hai là bởi vì lúc đầu Đoàn Diệc Phong đưa cô vào giới giải trí đã có nói rõ, không nên có dính líu tình cảm đối với những người trong giới này. Hôm nay cô ngang nhiên đưa một người trong giới đến trước mặt anh, tỏ ra thảm thiết. Đơn giản chính là muốn thị uy với cô ta, còn muốn thu hút sự chú ý của anh mà thôi.

Kế hoạch của Tư Thiển Thiển được tính toán rất tốt, vốn tưởng mọi chuyện sẽ thuận lợi như những gì bản thân đã dự liệu. Song không nghĩ đến giữa đường xuất hiện sự cố. Diệp Phàm vừa bỏ đi chưa được bao lâu, Tần Nặc đột nhiên nhận một cú điện thoại, nói là có chuyện gấp khăng khăng muốn rời khỏi.

Vào thời khắc quan trọng thế này, mà anh ta lại không phối hợp, Tư Thiển Thiển đương nhiên không vui. Cô giả vờ tiễn anh ta ra ngoài, hai người xảy ra tranh chấp ngay bên ngoài.

Diệp Phàm rề rà chậm chạp rửa tay trong toilet, thầm nghĩ vào giờ này chắc cũng được rồi. Tư Thiển Thiển cùng tâm tư chết tiệt kia mau mau thả họ về nhà đi thôi. Chẳng ngờ bản thân vừa queo một phát, chợt nghe phía trước có tiếng người tranh cãi. Cô đứng lại vánh tai lắng nghe, sao giọng điệu hơi quen nhỉ? Vì vậy cô hiếu kỳ lắng nghe tiếp.

“Anh như vậy là có ý gì?” Đây rõ ràng là giọng của Tư Thiển Thiển.

“Tôi có ý gì ư? Sao cô không hỏi bản thân mình xem? Cô dẫn tôi đến đây, rồi cuộc xuất phát từ mục đích gì.” Tần Nặc cười nhạt.

“Anh khỏi cần ở đây giả vờ thanh cao. Anh đến đây với tôi đơn giản là muốn mời anh rể viết bài hát cho. Tôi cũng luôn luôn giúp anh thực hiện được, anh còn muốn thế nào nữa?”

“Phải không? Sao tôi lại thấy toàn bộ tâm tư của cô đều đặt trên người anh rể của cô nhỉ?”

Bị nói trúng tim đen, ngược lại Tư Thiển Thiển không giận, chỉ cười lạnh: “Mục đích của tôi là gì không cần anh xen vào. Mọi người lợi dụng lẫn nhau, không ai thanh cao hơn ai cả.”

“Tôi cũng không nói tôi thanh cao. Nếu là nói mọi người lợi dụng lẫn nhau, vậy tôi đây cũng có quyền lựa chọn. Tự nhiên bây giờ tôi không muốn hợp tác với cô nữa. Cô muốn làm gì, thì mời người tài giỏi khác đi.” Tần Nặc nói xong, khẽ cười khẩy một cái rồi bỏ đi. Anh ta vừa hay gặp Diệp Phàm đang đứng sững sờ ở chỗ rẽ.

Anh ta cười gian với cô, đưa tay làm động tác chó có lên tiếng.

Diệp Phàm hiểu ý, nhanh chân đến trốn ở một góc tối gần đó. Cùng lúc đó, Tư Thiển Thiển tức giận dùng dùng đi qua. Bởi vì đang tức giận nên cô ta không phát hiện Diệp Phàm đang đứng ở đó.

“Phù...”

Nhìn hai người không dính dáng gì nhau, bóng lưng đi mỗi hướng, Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm. Cùng lúc đó cô bỗng nhiên hiểu rõ, vì sao có nhiều người thích xem tin đồn của các ngôi sao như vậy. Hóa ra những chuyện hậu trường, tin tức cầu huyết thực sự đặc sắc hơn trên TV nhiều à!

34. Chương 34

“Tiểu Phàm!” Lúc giọng hét của mẹ Diệp Phàm vang lên, cô biết mình đã ngủ dậy muộn rồi.

Cô ba chân bốn cẳng vùng dậy từ trên giường, đi đánh răng rửa mặt, hoạt động liên tục.

Còn mẹ cô thì đang thông thả ngồi trước máy vi tính, một mặt cầm dao thái rau, mặt khác xem tin tức, nhân tiện quở trách con gái: “Con gái lớn thế này rồi mà không tự giác, không chịu dậy cho đến khi mẹ kêu. Sau này lấy chồng, để xem còn có ai kêu con dậy không...”

Tiếng cằn nhằn truyền đến lỗ tai của Diệp Phàm trong lúc đang rửa mặt. Cô đã sớm luyện thành thói quen, vừa rửa mặt vừa trơ lưng với những lời mẹ nói. Mỗi ngày đều là những câu này, yêu cầu đổi sang câu khác à!

Vào lúc này, âm thanh лай nhải của mẹ cô ở bên ngoài bỗng nhiên đứt đoạn. Một lúc sau, cô chỉ nghe tiếng mẹ cô đột nhiên reo vang: “Ồ? Tiểu Phàm à, con mau ra đây, mau đến xem này!”

Diệp Phàm cầm khăn lau mặt đi ra ngoài, cái miệng không khỏi oán giận: “Mẹ, con sắp trễ giờ rồi. Mẹ còn kêu con xem cái gì chứ...” Mới nói đến phân nửa, cô bỗng giật mình dừng lại, lăm lăm nhìn màn hình máy tính. Chiếc khăn trong tay cô thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Chỉ thấy trên trang web mà mẹ cô đã mở sẵn, có một dòng tít to đậm: “Tư Thiển Thiển ăn tối với Tần Nặc, có cử chỉ thân mật trong nhà hàng”. Dưới đó là vài tấm ảnh. Bởi vì ánh đèn và góc chụp nên hình ảnh không được rõ lắm. Nhưng dù sao vẫn có thể thấy được hình dạng của hai người. Mà cái đó không phải là vấn đề quan trọng nhất, điều quan trọng nhất chính là những bức ảnh này được chụp vào hôm kia khi bọn họ ăn cơm cùng nhau. Vì thế cho nên cô và Đoàn Diệc Phong cũng may mắn trở thành phong nền của bức ảnh. Lúc đó Đoàn Diệc Phong đang cúi đầu nói với cô gì đó, bộ dạng thân thiết của hai người đều được thu vào trong bức hình. Cô cũng đang cúi đầu, hơn nữa hình ảnh cũng mờ nhạt.

“Tiểu Phàm, con nhìn người này đi! Có phát hiện ra cái gì không?” Ngón tay của mẹ cô chỉ cô trong bức hình.

Trái tim Diệp Phàm giật bắn lên, không thể nào? Cô biết sớm muộn gì giấy cũng không gói được lửa, nhưng không ngờ sẽ bị vạch trần trong tình huống như thế này. Cô nhất thời khẩn trương không ngừng thở dốc, chuẩn bị tinh thần chống đỡ với cuồng phong bão táp.

Mẹ cô chỉ ngón tay lên bức ảnh một lát, bỗng nhiên cười tủm tỉm: “Con xem, mắt nhìn của mẹ con không tệ đúng không? Quần áo mua cho con, ngay cả ngôi sao cũng mặc kia!”

Lời Diệp Phàm định nói nghẹn lại trong cuống họng, cả người hóa đá.

Mẹ cô nhìn ngắm kiểu nào vậy?

“Còn đứng trơ ra đó làm gì? Mau đi làm đi!” Mẹ cô khoe khoang xong, lại mở miệng giục cô.

“Á!” Diệp Phàm lúc này mới nhớ đến bản thân sắp muộn giờ rồi. Cô vội vàng ném khăn mặt lên bàn, cầm lấy túi xách muốn đi.

“Ồ kìa, bữa sáng! Đừng quên bữa sáng!” Mẹ cô ở sau gấp đến độ kêu to, đứng nhìn con gái quay trở lại vội vàng cầm một cái bánh bao, lại luống cuống mang giày. Mẹ cô bắt đắc dĩ lắc đầu, “Ồi, con gái quên trước quên sau, sau này lấy chồng thì phải làm sao đây...”

Nói xong, bà quay đầu lại tiếp tục xem tin tức kia, lẩm bẩm: “Xem ra mình vẫn chưa già mà, mắt nhìn vẫn còn quá tốt. Nhưng mà nói đi phải nói lại, ngôi sao này ăn mặc cũng không đẹp hơn con gái nhà mình là bao, con gái mình còn đẹp hơn ấy chứ. Người đàn ông bên cạnh, ánh mắt nhìn cái gì...”

Diệp Phàm chạy một hơi xuống lầu, chen chúc trên xe buýt cho đến khi tới trạm. Cô mới phát hiện mồ hôi ướt đầy trán, trái tim cũng đập thành thịch.

Tình huống ban nãy thật sự là quá nguy hiểm, chỉ còn kém một chút xíu xiu nữa thôi, là mẹ cô đã phát hiện ra rồi. Ngộ nhỡ nó thực sự xảy ra, cô nên khai báo thành thật như thế nào đây? Diệp Phàm tưởng tượng trong lòng các tình huống có thể phát sinh, thậm chí đã đến cơ quan rồi. Cô vừa quẹt thẻ xong, chợt nghe tiếng trò chuyện to nhỏ của hai đồng nghiệp đang đứng đợi thang máy.

“Tôi vừa thấy cô ta đến rồi!”

“VẬY Ờ, KHÔNG PHẢI LÀ ĐẾN NHẬN TIỀN LƯƠNG CHỨ?”

“Ai biết đâu, nói không chừng cô ta có thủ đoạn nào đó...”

Diệp Phàm đang phiền muộn, không có tâm trạng đâu đi nghe người ta tán dóc. Nhưng trong lời của hai người đó, rõ ràng xuất hiện cái tên Mã Ly, cô nhất thời kinh ngạc. Đó có phải là Mã Ly đã đi làm lại rồi chẳng? Diệp Phàm nhanh chân lẹ bước chạy ào vào phòng làm việc.

Quả nhiên, vừa mới chạy vào phòng, cô đã thấy có không ít người đang vây quanh bàn làm việc của Mã Ly. Còn cô gái kia thì cả người phát sáng, đang sôi nổi nói cười với mọi người.

Giỏi lắm, người khác lo lắng cho cô ta muốn chết. Cô ta thì vui rồi, không báo một tiếng đã trở lại!

Diệp Phàm thoáng cái đã phát cáu, không nói lời nào hậm hực sang đó.

Mã Ly liếc mắt thấy cô, lao ra khỏi đám người, hớn hở reo: “Diệp tử, chị nhớ em muốn chết hà!” Cô vẫn rạng rỡ sôi động như trước, sức sống mãnh liệt như sóng biển cuộn trào.

Vừa rồi, cô vẫn còn giận, mới được ôm một cái liền quăng đi mất. Diệp Phàm liền tự hỏi, lúc cô nàng này bỏ đi vẫn còn đang lo âu, hôm nay trở về lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Phải chăng cô nàng đã cảm hóa được thái hậu Thẩm gia rồi sao?

Cô muốn hỏi, nhưng ngại ở đây nhiều người nên vẫn không mở miệng.

Diệp Phàm không hỏi, Mã Ly cũng không đề cập đến. Làm việc rồi tám chuyện, vẫn rất bình thường so với mọi khi.

Cuối cùng cũng đến giờ ăn cơm trưa, Diệp Phàm không nhịn được nữa. Cô chặn Mã Ly đang muốn đi ra ngoài ăn, rồi kéo sang một bên tra khảo: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mã Ly giả ngu: “Chuyện gì xảy ra cơ?”

“Thôi lừa gạt tở đi. Sao cậu đi làm lại? Chuyện Thẩm Kiều đã giải quyết thế nào?”

“À!” Mã Ly làm bộ dạng bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Cậu nói anh ta à? Chia tay rồi.”

Cái gì? Diệp Phàm há miệng lớn thành chữ O tròn, “Chia tay?”

Mã Ly gật đầu, không giống như là đang nói giỡn: “Ừ, chia tay rồi.”

“Làm sao nói chia tay là chia tay? Thẩm công tử kia có thái độ ra sao?”

“Nếu đã không còn cách giải quyết nào khác thì phải chia tay thôi. Anh ta suốt ngày trưng cái bản mặt đen như than, còn có thái độ gì nữa chứ?” Mã Ly điềm tĩnh như không có việc gì, trái lại còn an ủi Diệp Phàm: “Cậu cũng đừng bận tâm giúp tớ làm chi, đây cũng không phải lần đầu tớ chia tay chia chân. Đàn ông thôi mà! Lần sau phải tìm quen một người tốt hơn mới được!”

Cô ấy dường như thật sự không sao. Cô vốn còn tưởng rằng lúc này Mã Ly đang cố ý chuyển dời sự nghi ngờ của cô. Nhìn Mã Ly, cô không biết nên hay là không nên tin cô ấy.

“Tớ nói này, cậu đừng làm bộ dạng đau khổ như gặp kẻ thù mười kiếp như thế! Chia tay thôi mà, sao giống như đi dự đám tang thế. Nào, cười một cái cho gia xem!”

Diệp Phàm cau mày, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Người không cười, để gia cười cho người xem.” Mã Ly nhếch miệng cười với cô.

Cô nàng này, thật sự là chịu thua cô ấy rồi!

Xét thấy Mã Ly không sao, tảng đá lớn trong lòng Diệp Phàm cuối cùng cũng hạ xuống. Tâm trạng cả ngày của cô không tệ. Đáng tiếc, ngày vui chóng tàn. Gần đến giờ tan tầm, Đoàn Diệc Phong gọi điện thoại đến nói tạm thời có công việc gấp, mấy ngày tới phải đi xa. Cuộc hẹn trước của hai người cứ vậy mà tan thành bọt nước.

Vốn chuyện này cũng chẳng có gì to tát. Vậy mà Diệp Phàm sáng sớm bắt chuyện cùng người nhà, mẹ cô thấy con gái không đi làm, lại kéo ba cô sang nhà bạn đánh bài. Vì vậy cuối cùng cô không thể không tự mình chìm đắm trong cô đơn. May mà, lúc này còn có một Mã Ly vừa mới trở lại với cuộc sống độc thân. Hai người chụm đầu tính toán, quyết định đi dạo phố ăn chơi tới bến!

Nhắc tới ăn chơi, không thể không nhắc đến Mã Ly. Cô nàng này tuyệt đối là cạ gối trong ăn chơi. Cô chưa bao giờ bạc đãi bản thân, dùng lời cô nói để chứng minh đó chính là: “Tiền đặt một chỗ vừa bẩn vừa mục nát không bằng cả giấy vệ sinh, chỉ có đi ra ngoài chi tiêu mới có khả năng thể hiện giá trị của nó. Cho nên, yêu nó thì phải chi tiêu nó!”

Dưới chỉ đạo lý luận mạnh mẽ này, hai người đi ăn chơi dạo phố, vui vẻ hồ hởi.

Sống trong một thành phố lớn có nhiều cái lợi. Bất cứ lúc nào, không sợ không có chỗ giải trí, càng khuya thì càng xa hoa trụy lạc, ngập trong vàng son.

Lúc này, hai cô vừa mới từ trung tâm thương mại đi ra, chỉ thấy một sân khấu được dựng lên giữa quảng trường rộng lớn. Một đài phát thanh nào đó đang tổ chức một buổi tiệc đêm ngoài trời. Dưới sân khấu, khán giả tầng tầng lớp lớp bao quanh. Đa số đều là các cô gái trẻ tuổi, trong tay cầm điện thoại máy ảnh. Tiếng la hét inh ỏi một góc phố.

“Náo nhiệt quá à, chúng ta đến xem đi!” Mã Ly là một người thích chơi đùa, càng thích những nơi tụ tập đông người.

Diệp Phàm còn chưa kịp từ chối đã bị cô ấy kéo vào dòng người.

Đi vào trong đó, cô mới phát hiện thật sự là biển người đông nghìn nghịt. Những cô gái trẻ đưa ánh mắt chờ mong nhìn lên sân khấu.

“Diệp tử, bên kia thấy rõ, chúng ta qua đó đi!” Mã Ly lại kéo cô sang hướng khác.

Lúc này, người dẫn chương trình trên sân khấu đột nhiên la lớn: “Bây giờ, để đốt cháy không khí đêm nay, chúng ta nhiệt liệt chào đón ca sĩ... Tần Nặc!”

Bỗng chốc, tiếng la hét ập đến như gió rền.

Diệp Phàm hiếu kỳ đưa mắt nhìn sân khấu, từ xa thấy một bóng hình cao lớn đi lên sân khấu. Người đó mặc một chiếc áo không tay màu trắng cùng một chiếc quần cargo, trên đầu đội một chiếc mũ cao bồi màu đỏ, sức sống mãnh liệt. Chính là hôm đó, là Tần Nặc mà Diệp Phàm đã gặp trong club.

Diệp Phàm nhất thời muốn khóc, sao lúc ăn cơm cùng nhau, cô lại không nhận ra Tần Nặc được hoan nghênh như vậy nhỉ?

Lúc này, Mã Ly ở bên cạnh giới thiệu với cô: “Tớ nói cậu nghe này, Tần Nặc này mặc dù là người mới, nhưng vì quá đẹp trai nên rất được yêu thích. Lúc tớ thấy hình anh ấy trên tạp chí, đã cảm thấy anh ấy quá đẹp trai, không ngờ người thật còn đẹp trai hơn nhiều so với trên hình! Mới ra ngoài đã có thể gặp được ngôi sao, vận may của chúng ta cũng tốt quá đi chứ!”

Đẹp trai sao? Diệp Phàm đưa mắt nhìn lên sân khấu, hình như cũng không tệ lắm. Nhưng mà cô vẫn cảm thấy anh ta có chút gì đó trẻ con, thiếu chừng mực. Cô không biết rằng, khẩu vị của bản thân đã sớm bị Đoàn Diệc Phong nuôi dưỡng khác đi. Khi cô thấy người đàn ông khác, sẽ bắt gặp đi so sánh với Đoàn Diệc Phong, sẽ cảm thấy rất đối lập, đương nhiên cũng sẽ thấy chướng mắt.

Phía bên này, Diệp Phàm còn đang buồn bực có phải mắt xanh của mình không giống với người khác hay không, thì phía bên kia, Tần Nặc đã bắt đầu hát.

Ca khúc anh ta hát là một bản nhạc dance, ca từ bình thường. Nhưng bởi vì nó khuấy động bầu không khí, cho nên rất hợp với hoàn cảnh. Quang cảnh đặc biệt sôi động, tất cả khán giả dưới sân khấu đều điên cuồng khua tay nhảy múa. Ngay cả Mã Ly ở bên cạnh cũng rất phấn khích, lắc lư quay cuồng.

Anh ta hát liên tiếp ba bài, sau đó MC lên sân khấu, anh ta vẫy tay chào tạm biệt các khán giả yêu nhạc.

Kết quả, người ta thoảng cái xuống sân khấu, thì đám đông người hâm mộ điên cuồng dưới sân khấu bắt đầu hỗn loạn, chen lấn về hướng người kia. Trong cuộc chen chúc này, Diệp Phàm không có cảm giác phương hướng, còn Mã Ly lại rất hưng phấn mà muốn đuổi theo ngôi sao. Hai người cứ như vậy mà tách ra.

Diệp Phàm tìm kiếm trong đám đông một lúc lâu vẫn không thấy Mã Ly, gọi điện thoại cũng không kết nối được. Cô đành phải lộn ngược dòng với đám đông để đi ra ngoài, nghĩ ngợi chờ một lát rồi sẽ liên lạc lại với bạn.

Cảnh tượng thật sự quá lộn xộn, Diệp Phàm rất vất vả mới chen ra được bên ngoài. Cô chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, hai chân mềm nhũn cả ra. Cô không khỏi cảm thán, thì ra theo đuổi ngôi sao lại cần nhiều thể lực như vậy, quả nhiên không thích hợp với kiểu con gái thể chất yếu ớt giống như cô. Cô ước chừng cô nàng điên loạn Mã Ly kia còn đủ sức chơi đùa một lúc nữa, vậy nên cô quyết định tìm một chỗ ngồi nghỉ trước đã.

Diệp Phàm đi về chỗ có ít người, vốn định nghỉ ngơi một lát. Nhưng đúng vào lúc này, cô chạm mạnh với một người đang đi tới.

Đối phương ăn mặc toàn thân một màu đen, áo đen quần đen mũ đen, còn thêm đôi kính đen. Diệp Phàm không nhìn thấy rõ khuôn mặt của người ta, vội vàng cúi người: “Xin lỗi, xin lỗi!” Cô nói xong rồi định bỏ đi, lại bị người ta gọi lại.

“Là em phải không?”

Lúc này cô mới ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt của đối phương, thiếu chút nữa đã la lớn: “Tần...” Rốt cuộc cô thoảng cái đã bị Tần Nặc kéo sang một bên.

“Suyt!” anh đưa tay làm động tác chớ lên tiếng, cảnh giác nhìn ngó xung quanh. Sau đó anh mới thở phào nhẹ nhõm: “Phù... Làm anh sợ muốn chết, thiếu chút nữa đã bị phát hiện rồi.”

Diệp Phàm then thùng lè lưỡi, hơi có cảm giác không ngờ: “Không phải anh đi hướng bên kia sao?”

Tần Nặc cười xấu xa: “Đó là giả thôi, cái này người ta gọi là dương đông kích tây, lạng lẹ chuồn êm.”

Diệp Phàm tỉnh ngộ: “Đúng đó, trên TV đều diễn như thế.”

Tần Nặc không khỏi cảm thấy vui vẻ, cũng thấy cô gái này rất thú vị.

“Vậy anh mau đi đi, một lát nữa bị người ta phát hiện sẽ không hay đâu!” Diệp Phàm nhắc nhở anh.

“Không sao, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Dám chắc họ không ngờ anh đã đi còn có thể quay lại.”

Thế nhưng anh ngớ ngẩn đứng ở đây cũng vô dụng à! Diệp Phàm lại muốn khóc, “Vậy anh cẩn thận nha, tôi đi đây.”

“Này!” Tần Nặc gọi cô lại.

“Sao vậy?” Diệp Phàm khó hiểu quay đầu lại.

“Em cứ thế mà bỏ đi sao?” Tần Nặc vừa rồi vẫn còn nhận được sự hoan nghênh ngút trời, nay lại bị đả kích bởi thái độ hờ hững của Diệp Phàm.

“Vâng.” Diệp Phàm gật đầu, “Bạn tôi đang ở bên kia chờ tôi mà. Đi nha! Tạm biệt!”

Thân là một ngôi sao, ấy vậy mà ngay cả một cô gái nhỏ cũng không thu hút được, Tần Nặc đứng sững nhìn bóng dáng bước đi quả quyết không quay đầu của Diệp Phàm mà ít nhiều thấy thất bại.

Vào lúc này, Diệp Phàm đã đi được một đoạn bỗng nhiên quay ngược trở lại, khe khẽ nói: “Cái đó, anh có thể cho tôi xin một chữ ký không ạ?”

Ánh mắt Tần Nặc lại phát sáng. Sự chán nản vừa rồi chợt biến mất, thay vào đó là gương mặt sáng ngời. Xem ra bản thân mình vẫn có sức hấp dẫn lắm à!

“Bạn của tôi hình như rất thích anh.” Diệp Phàm giải thích.

Là như vậy sao? Tần Nặc lại lần nữa bị đả kích.

“Có được không ạ?” Diệp Phàm dè dặt hỏi.

“Ừ... Được chứ!” Anh bỗng nhiên nhớ ra gì đó, ánh mắt chợt lóe sáng. Anh lấy ra một cái đĩa CD trong ba lô, kí tên lên rồi đưa cho Diệp Phàm, “Cái này tặng cho bạn của em, phiên bản giới hạn.”

Diệp Phàm nhất thời cảm thấy khó tin. Cô lập tức có một loại nhận thức người nổi tiếng quả thực tốt hơn so với quan niệm trước đây. Nhưng rất nhanh thôi, cô sẽ phát hiện bản thân mình lại mắc sai lầm nữa rồi.

“Anh hỏi này, em và thầy Đoàn đang quen nhau à?” Tần Nặc đến gần, đôi mắt u tối.

Diệp Phàm thoáng chốc ngây người, sao đề tài bỗng nhiên lại chuyển lên người cô vậy?

Đang không vui, Tần Nặc lại nói: “Thật ra anh có một chuyện muốn xin em giúp đỡ.”

Lập tức, Diệp Phàm chỉ biết bản thân đã rơi vào tròng. Vậy là người ta trước tiên tặng cô một lễ vật, sau đó đợi cô nhảy xuống hố, rồi người ta nhận lại một món đồ. Tóm lại cô không thể từ chối sao? “Ồ... Có chuyện gì sao?”

“Em có thể giúp anh nói mấy câu tốt đẹp trước mặt thầy Đoàn. Anh thật sự rất muốn mời thầy viết cho anh một bài hát.”

Quả nhiên!

Diệp Phàm có hơi khó xử: “Cái này, tôi... tôi không thể quyết định...”

“Không sao, em cứ coi như trong lúc trò chuyện thì đề cập đến, lúc bên nhau giúp anh thổi gió nha!”

Anh nói thẳng không chút nào che giấu, mặt Diệp Phàm đỏ ửng ngay tại chỗ, có cảm giác bị lợi dụng. Ngay khi đó, trợ lý của Tần Nặc lái xe đến đón anh.

“Vậy xem như đã quyết định rồi nha! Cảm ơn em trước, lần tới mời em đi ăn!” Anh nháy mắt với cô, lên xe phóng thẳng.

Lưu lại Diệp Phàm đứng chết trân tại chỗ, hối hận cũng đã muộn. Nếu cô sớm biết mọi chuyện sẽ như vậy, thì cô đã không quay lại xin chữ ký giúp Mã Ly rồi!

Đúng lúc này, Mã Ly cũng vội vã chạy đến, “Diệp tử! Tổ hỏi cậu chạy đi đâu vậy hả? Tổ tìm cậu cả buổi nè. Sao điện thoại cũng không nhận chứ!” Cô thở hổn hển, miệng liên tục oán thán.

“Cho cậu!” Diệp Phàm đen mặt, cầm chiếc CD trong tay nhét vào lòng Mã Ly.

“Cái gì vậy hả? Á, CD của Tần Nặc! Sao cậu có nó?”

Còn có thể sao nữa? Bản thân đó! Diệp Phàm buồn bực không gì sánh được.

35. Chương 35

Mặc dù bây giờ chỉ mới tháng sáu, nhưng Đoàn Diệc Phong lại buộc phải đối mặt với một chuyện hệ trọng trong cuộc đời làm một người cha của mình. Đó chính là Đoàn Dự đã bảy tuổi, cần phải đi học tiểu học.

Trong thành phố này, con trẻ đi học cấp một cũng không khó lắm, thế nhưng để tìm được một trường tiểu học tốt lại vô cùng khó khăn. Để làm được điều này, từ một năm trước anh đã cố ý mua một căn nhà gần trường tiểu học tốt nhất thành phố, để con trai anh có thể có môi trường học tập tốt nhất. Nhưng lại không ngờ, bộ Giáo dục gần đây đưa ra một chính sách mới, mua nhà ở đâu phải đăng ký hộ khẩu ở đó tròn ba năm mới có thể hưởng các đãi ngộ giáo dục tại địa phương đó. Vì vậy, trường học của con trai liền không có sắp xếp được.

Ban đầu, Đoàn Diệc Phong cũng không nhất thiết phải đưa con trai đến trường. Thật ra là cậu bé Đoàn Dự vì mẹ mất sớm nên tính cách vẫn luôn lầm lì. Trước đây, anh có đưa cậu bé đến nhà trẻ vài lần nhưng không thành công. Sau đó, anh nghe theo đề nghị của bác sĩ tâm lý, quyết định không đưa con tới trường mẫu giáo nữa, tự mình chăm con. Cứ như vậy một hai năm tiếp theo, tính tình của cậu bé cũng tốt hơn chút ít. Cho đến khi Diệp Phàm xuất hiện, gần đây anh cảm thấy Đoàn Dự càng ngày càng giống một đứa trẻ bình thường.

Con trai khó lắm mới có thể hòa nhập vào tập thể, sao Đoàn Diệc Phong lại không tiếc mọi thứ để tìm cho con trai trường học tốt nhất được cơ chứ? Cho nên khi biết được chính sách mới, anh gác lại công việc, gấp gáp trở về từ nước ngoài để nghĩ biện pháp.

“Anh một lúc nữa sẽ lên máy bay, có lẽ chiều là về đến nơi.” Lúc nhận được tin nhắn của Đoàn Diệc Phong, Diệp Phàm đang sắp xếp lại giá sách.

Kỳ lạ, chẳng phải anh nói phải đi công tác nửa tháng sao? Sao lại quay về nhanh như vậy? Diệp Phàm cảm thấy lạ lùng, nhắn trả lời: “Công việc kết thúc sớm vậy sao?”

“Không phải, anh về có chút việc.”

“À, vậy muốn em đi đón anh không?”

“Không cần đâu, em cứ chuyên tâm làm việc đi. Anh phải lên máy bay rồi, mai gặp.”

“Dạ, vậy chúc anh thượng lộ bình an. Xuống máy bay thì nhắn tin báo cho em hay.”

Mặc dù trong tin nhắn gửi đi Diệp Phàm nói như vậy, nhưng sau khi cắt điện thoại, trong lòng cô lại không nghĩ như thế.

Dù sao lần đi công tác này của Đoàn Diệc Phong cũng khá dài, hai người đã hơn một tuần không thấy mặt nhau. Hôm nay anh vội vội vàng vàng trở về, đi đường mệt mỏi, nói không chừng anh vừa mệt vừa đói. Trước đây anh có một thân một mình, gặp chuyện thế này cũng chỉ có thể tự mình lo chuyện cơm ăn áo mặc. Nhưng bây giờ đã không giống trước đây nữa, anh là người đã có bạn gái, sao có thể chịu khổ thế chứ?

Diệp Phàm vừa nghĩ như vậy, quyết định dừng công việc đang làm lại. Cô đến xin quản lý cho nghỉ sớm, đến thẳng nhà Đoàn Diệc Phong, định cho anh một niềm vui bất ngờ.

Vì Đoàn Diệc Phong đi công tác, tiểu Dự được đưa đến nhà ngoại. Cho nên, lúc Diệp Phàm mở cửa vào nhà, trong nhà không có ai.

Cả căn nhà rộng rãi không có ai ở, nhiệt độ trong phòng lạnh lẽo, rèm cửa sổ mấy lớp che hết ánh sáng bên ngoài, tối âm u. Cô bỏ đồ ăn mới mua ở siêu thị xuống, đến kéo rèm cửa sổ. Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua tấm kính thủy tinh, bắn thẳng vào phòng khách. Căn nhà đột nhiên sáng choang.

Diệp Phàm đi dạo quanh căn nhà một vòng, phát hiện căn nhà này vì không có ai ở nên có chút ẩm mốc. Thừa dịp vẫn còn sớm, Diệp Phàm trước tiên ra tay dọn dẹp nhà cửa, từ đồ chơi của Đoàn Dự, đèn sách báo tạp chí, tất cả đều được thu dọn, trả lại chỗ cũ.

Nếu như mẹ cô biết con gái của mình có một ngày chịu khó như thế, phỏng chừng đang nằm ngủ cũng bật dậy cười khà khà.

Thu dọn xong phòng khách, Diệp Phàm bắt đầu đến dọn các phòng khác. Phòng của Đoàn Diệc Phong gọn gàng sạch sẽ không cần quét dọn gì cả. Nhưng phòng của Đoàn Dự thì hơi bừa bộn. Cậu nhóc ranh ma này, giường ngủ rối tung, trên sàn bày đầy đồ chơi, trên giường cũng có. Ngày mai đi Tôn đến đây thấy được cảnh này, chắc sẽ la hét không thôi.

Diệp Phàm bắt đầu đi lấy đầu, bắt đầu dọn giường trước. Thế nhưng, ngay lúc cô nhấc chiếc gối lên, bỗng thoáng thấy dưới gối có một bức hình.

Đây là...

Diệp Phàm có chút tò mò, đưa tay cầm lên. Cô thấy trên bức hình là một người phụ nữ, trên tay đang ôm một đứa trẻ đứng bên bờ hồ, cười vui vẻ. Người phụ nữ trên bức hình này Diệp Phàm nhận ra, chính là mẹ của Đoàn Dự - Tư Thanh Ngôn. Người đó rất đẹp, bức ảnh duy nhất của người phụ nữ này cô từng thấy trong album ảnh của Đoàn Diệc Phong.

Mặc dù cô rất quan tâm đến Đoàn Diệc Phong, nhưng cô cũng biết tầm quan trọng của Tư Thanh Ngôn đối với cha con họ Đoàn. Cho nên cô chưa từng vì điều này mà ghen tị với người đó. Thế nhưng bức hình này rất kỳ lạ. Đây rõ ràng là một bức ảnh chụp chung, nhưng chỉ có một nửa bức hình Tư Thanh Ngôn cùng con trai, còn phần nửa kia đã bị xé mất. Chỉ có thể thấy một bàn tay khoác lên vai của Tư Thanh Ngôn, dễ nhận thấy đó là bàn tay một người đàn ông.

Quái lạ, đó là Đoàn Diệc Phong sao? Sao nửa của anh lại bị xé mất?

Trong lòng Diệp Phàm nảy sinh rất nhiều nghi vấn, nhưng đúng lúc này, điện thoại di động bỗng báo có tin nhắn gửi đến: “Anh đã xuống máy bay rồi, em không cần phải lo.”

Không ngờ cô mua đồ ăn với quét dọn lại tốn thời gian như vậy, anh đã xuống máy bay rồi!

Trả lời xong tin nhắn, Diệp Phàm nhanh chóng ném thức ăn về bức ảnh sang một bên. Cô nhanh chân chạy vào phòng bếp chuẩn bị nấu cơm.

Tài nấu nướng của cô cũng không tệ, hoàn toàn được chân truyền từ ba cô. Nhưng mà vì thời gian quá gấp, nên cô hơi lúng ta lúng túng, thậm chí còn phạm phải những sai lầm đơn giản, thái rau không cẩn thận cắt phải ngón tay.

Thế nhưng để khi anh về đến nhà sẽ có một sự ngạc nhiên thú vị, Diệp Phàm nhin đau, dán một miếng băng cá nhân rồi tiếp tục nấu nướng. Cứ bận rộn như vậy suốt hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng làm xong một bàn đầy thức ăn.

Cá rô hấp, sườn ram muối tiêu, bí ngô chiên lòng đỏ trứng, cải xanh xào thịt, thêm một bát canh nấm.

Perfect!

Diệp Phàm nhìn một bàn thức ăn rất có cảm giác thành tựu. Cô còn chưa kịp tự mình ngẩng ngẩng một phen, thì chợt nghe có âm thanh “ting” mở cửa của thang máy, sau đó là tiếng bước chân quen thuộc, cùng đó là tiếng chùm chìa khóa va chạm leng keng.

Giao thông của thành phố này luôn không tốt. Không ngờ hôm nay vận may của Đoàn Diệc Phong lại tốt như vậy, đi thẳng về tới nhà mà không bị kẹt xe.

Diệp Phàm lại càng hoảng loạn, nhanh chóng kéo rèm cửa lại, vội trốn sau ghế sofa.

Cô vừa mới ngồi thụp xuống, Đoàn Diệc Phong đã mở cửa bước vào. Rèm cửa đã được kéo vào nên trong phòng hơi tối, anh đi đường một mình nên hoàn toàn không chú ý đến sự thay đổi trong nhà. Mãi đến khi anh đi được vài bước, bỗng một mùi thức ăn hòa quyện thoảng qua mũi của anh, anh liền cho rằng bản thân nảy sinh ảo giác.

Thế nhưng ngay một giây sau, ánh mắt anh lướt qua chiếc bàn trong phòng bếp, trên đó vẫn đang bày một bàn đồ ăn nóng hổi, khói bốc lên nghi ngút, hương thơm lan tỏa.

Anh ngăn người, trong nháy mắt liền hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra. Ánh mắt anh quét qua phòng khách một vòng, rất nhanh đã thấy sau sofa, lộ ra một tí đôi dép đi trong nhà.

Diệp Phàm còn đang cười trộm ở sau ghế. Cô một mặt tưởng tượng bộ mặt kinh ngạc của Đoàn Diệc Phong, mặt khác suy nghĩ xem mình một lúc nữa phải xuất hiện như thế nào mới xinh đẹp nhất, gây sốc nhất, chấn động lòng người nhất... Suy nghĩ thật lâu, cô mới nhận ra bên ngoài dường như không có động tĩnh gì cả.

Quái lạ! Theo lý thuyết mà nói, Đoàn Diệc Phong vào phòng, thấy trên bàn có đồ ăn, cho dù không nghi ngờ trong nhà có người thì cũng nên đi loanh quanh một chút chứ? Sao bây giờ ngay cả một tiếng bước chân cũng không nghe thấy thế này?

Diệp Phàm càng nghĩ càng thấy lạ, không tìm được len lén thò đầu ra sau ghế sofa.

Vừa mới lộ ra, cô liền đối mặt với Đoàn Diệc Phong. Khuôn mặt của anh được phóng đại, gần trong gang tấc. Ánh mắt đối diện cô, trong mắt in hình ảnh của cô cùng ý cười thích thú.

Không hề dọa được người ta, lại bị người ta dọa sợ chết khiếp. Diệp Phàm thiếu chút nữa đã kêu la sợ hãi. Kết quả, cô vừa mới há miệng, tay Đoàn Diệc Phong đã vòng qua sau đầu cô, bàn tay đặt sau ót của cô, nhẹ nhàng đẩy về trước. Cả người cô liền nhào về phía trước, dán môi mình lên môi anh.

Nụ hôn xảy ra bất ngờ, không có một dấu hiệu báo trước, trực tiếp cạy mở hàm răng của cô, công thành đoạt đất trong miệng cô.

Diệp Phàm đông cứng cả người. Bởi anh hôn cô cách một chiếc ghế sofa như thế, nên anh giống như là không cảm thấy thỏa mãn. Bàn tay còn lại của anh đỡ lưng của cô, khẽ dùng lực đẩy lên. Cả người cô từ sau ghế sofa được anh nâng lên, cơ thể nhất thời treo lơ lửng. Nhưng miệng cô vẫn còn bị bịt kín, kêu không được. Cô không thể làm gì khác hơn là lấy tay kháng nghị, vỗ lên vai anh.

Rốt cục, bàn tay để sau gáy của cô bỗng nhiên buông ra, thoáng cái nắm tay cô, cổ sức lôi kéo.

Nhoáng một cái, Diệp Phàm bị kéo từ sau sofa ngã ngào lên trên ghế. Cơ thể cô liền nhanh chóng vùi sâu xuống. Không đợi cô kịp giãy giụa, Đoàn Diệc Phong đã ép sát vào cô, đầu gối để giữa hai chân cô, một tay chống lên ghế, một tay đè đôi tay muốn vùng vẫy lung tung của cô xuống.

Trời ạ, loại tư thế mờ ám gì thế này!

Diệp Phàm cảm thấy toàn thân mình như muốn bốc cháy, bên tai là tiếng thở hổn hển của anh. Xung quanh người anh được bao bọc hơi thở cùng chút mùi mồ hôi đàn ông. Trước mắt cô, áo sơ mi trắng của anh mở rộng thấy vòm ngực rắn chắc bên trong. Cà vạt trên cổ đã được nới lỏng hơn phân nửa, rộng thùng thình treo quanh cổ. Một đôi mắt nóng bỏng đang nhìn cô chăm chú. Bờ môi vẫn còn lưu lại dấu vết ẩm ướt của nụ hôn vừa rồi.

Diệp Phàm hít thở không thông, trái tim thiếu nữ xém tí nữa nảy ra ngoài.

36. Chương 36

“Cái này...” Diệp Phàm cảm thấy cả người khô nóng, cố gắng nuốt nước miếng xuống cổ họng khàn đặc, “Anh đói bụng không? Em đã nấu cơm...” Cô vừa nói xong, liền phát hiện bản thân đã nói đến một tầng ý nghĩa khác.

Quả nhiên, Đoàn Diệc Phong kề sát vào tai cô, giọng nói cũng khàn khàn, “Ừ, đói...” Hơi thở của anh phả lên mặt cô, vuốt ve làn da mềm mại của cô. Khuôn mặt cô càng thêm ửng đỏ, càng thêm quyến rũ, khiến người ta không tìm được mà muốn cắn một cái. Đoàn Diệc Phong ép người xuống, nhẹ nhàng gặm nhắm xương quai xanh của cô.

Diệp Phàm run rẩy một lúc, nhất thời cảm thấy cả người như mềm nhũn cả ra. Mắt thấy tự mình mời anh ra tay. Ngay lúc anh đưa tay cởi nút áo của cô, lòng ngực cảm nhận không khí mát lạnh tràn vào khiến cô tỉnh táo trở lại. Trong nháy mắt, cô nhớ đến bức hình trong phòng Đoàn Dự, vẫn cảm thấy anh có bí mật gì đó đang giấu diếm mình, không suy nghĩ nhiều chìa tay đẩy anh ra.

Đoàn Diệc Phong không ngờ lúc này Diệp Phàm còn có thể phản kháng, liền dừng lại. Đôi mắt phát sáng đang nhìn cô chăm chú như một con thú săn mồi: “Sao vậy?”

Bị ánh mắt chăm chú khóa chặt như thế, Diệp Phàm có chút chột dạ. Dù sao bức ảnh kia cũng là do cô xem lén, nếu cứ hỏi thẳng anh như vậy, có phải anh sẽ cảm thấy cô rất nhỏ mọn hay không? Đôi mắt cô chợt lóe sáng, vội có nói: “À, anh vừa mới trở về, em thấy nên ăn cơm trước đã!”

Thấy lời nói mập mờ của cô, Đoàn Diệc Phong nhìn chòng chọc cô một lúc, sau đó không miễn cưỡng nữa. Anh đứng dậy từ ghế sofa, lại chìa tay cho cô.

Diệp Phàm cầm lấy tay anh, tức thì được anh kéo dậy khỏi ghế. Bởi vì dùng sức quá trớn, lúc đứng lên đầu cô va vào bộ ngực rắn chắc của anh. Cô liền cảm thấy như đụng vào bức tường kiên cố vậy.

A, người đàn ông này việc gì phải luyện tập cơ thể rắn chắc như vậy làm gì chứ? Diệp Phàm cảm thấy hơi tủi thân, đưa tay xoa trán. Ngay lúc này, Đoàn Diệc Phong lại bỗng nhiên thò tay sang, giúp cô cài nút áo sơ mi lại.

Áo sơ mi của cô đã bị anh cởi ra hơn phân nửa. Lúc anh giúp cô cài trở lại, ngón tay khẽ chạm nhẹ vào ngực Diệp Phàm, cô thoáng cái đỏ mặt cả lên, không dám nhìn thẳng vào anh. Khi Đoàn Diệc Phong cài nút áo cho cô xong, sau đó lại giúp cô chỉnh sửa lại quần áo, dịu dàng nói: “Được rồi, ăn cơm nào.”

Anh làm như không có chuyện gì xảy ra, Diệp Phàm lại có phần xấu hổ, ngại ngùng. Với đàn ông mà nói, khi súng ống đã lên nòng, nửa đường tắt lửa rất dễ bị hỏng. Tựa như việc cô vừa làm, dường như thật sự rất không tốt tí nào. Nghĩ như thế, cô không khỏi tự trách trong lòng, rảo bước tới trước xới cơm cho anh.

“Anh nếm thử xem, thật ra thì em đã lâu rồi không xuống bếp, không biết có ăn được hay không nữa.” Diệp Phàm nói thật, mặc dù cô đã học kỹ năng từ cha của cô. Nhưng dù sao kinh nghiệm thực tế của cô còn ít, không biết một người quen ăn cơm nhà hàng như Đoàn Diệc Phong có thể thích ứng với bữa ăn bình thường của cô hay không.

“Để anh ăn thử.” Đoàn Diệc Phong vừa nói xong, gấp một miếng xương sườn cắn một cái.

Diệp Phàm không biết vì sao mình lại hồi hộp như vậy. Cô nhìn anh ăn món mình nấu mà cảm thấy lòng ngực lo lắng thấp thỏm. Ánh mắt long lanh nhìn anh chăm chú, rất sợ cô vô tình bỏ sót biểu hiện nào đó của anh.

Sự thật chứng minh, tài nấu nướng của Diệp Phàm đúng là không tệ. Đoàn Diệc Phong vốn không chờ mong một cô công chúa được cha mẹ chăm lo từng chút từ nhỏ đến lớn như cô sẽ biết nấu ăn. Thế nên, anh đã định bụng cho dù thức ăn khó nuốt thế nào cũng phải gật đầu khen ngon. Kết quả là mới ăn được một miếng, anh đã phát hiện mùi vị món ăn này tốt hơn so với tưởng tượng của anh, hơn nữa không chỉ tốt hơn một chút.

Thấy Đoàn Diệc Phong giãn vết nhăn giữa hai hàng lông mày, Diệp Phàm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi cũng bắt đầu cảm thấy thoải mái.

Dù sao cũng là đồ ăn do chính mình nấu, lại còn được ăn với người mình thích, đương nhiên Diệp Phàm ăn rất ngon miệng. Cô vừa ăn vừa trò chuyện với Đoàn Diệc Phong, kể những chuyện đã xảy ra trong thời gian anh vắng mặt. Nói đông nói tây, đề tài câu chuyện tự nhiên lại chuyển đến vấn đề của Mã Ly.

“Ly Ly nói đã chia tay với Thẩm công tử, em thấy bạn ấy hình như không sao. Hôm đó bạn ấy còn lôi kéo em đi dạo phố, ăn uống. Tinh thần còn tốt hơn so với em nhiều, không có bộ dạng đang thất tình một chút nào... A, đúng rồi!” Nói đến dạo phố, Diệp Phàm nhất thời nhớ đến chuyện ngẫu nhiên gặp Tần Nặc hôm đó.

Tuy rằng lúc đó cô không đồng ý với anh ta, nhưng nếu đã lên tiếng, chỉ bằng nói thử xem sao. Vì vậy Diệp Phàm nói: “Nói ra thì, hôm đó em đi dạo phố với Mã Ly, có gặp phải một người. Anh đoán xem là ai?”

“Ai thế?” Đoàn Diệc Phong hỏi.

“Tần Nặc, chính là người bạn trai mà em vợ anh dẫn đến ngày hôm đó.”

“Hả?” Đoàn Diệc Phong nheo mắt, đôi tay cầm thìa khựng lại.

Diệp Phàm không nhận thấy sự khác thường của anh, tiếp tục nói: “Em thấy anh ta là khách mời trong một buổi hòa nhạc ngoài trời. Không ngờ sau khi tiết mục kết thúc, để trốn các fan của mình, anh ta đã cải trang, vừa hay đụng phải em. Ấy vậy mà anh ta còn nhớ em, chúng em có nói chuyện với nhau một chút.”

“Cậu ta nói gì?”

Diệp Phàm liền đem chuyện đã xảy ra ngày hôm đó nói ra hết một lần.

Đoàn Diệc Phong nghe xong lại không nói gì, dường như có chút dăm chiêu.

Diệp Phàm cảm thấy hơi bất an, dù sao công việc của anh, cô cũng không nên nhúng tay vào. Cô liền nói vòng vèo: “Thật ra anh ta chỉ nói như vậy thôi, em thấy anh cũng rất bận rồi. Nếu không có thời gian thì đừng miễn cưỡng chính mình, công việc của anh còn làm chưa xong mà.”

Lại không ngờ Đoàn Diệc Phong bỗng nhiên ngừng đầu hỏi cô: “Em cảm thấy cậu ta thế nào?”

Cậu ta? Tần Nặc sao? Diệp Phàm nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Anh ta nhìn không rõ là người tốt hay xấu, nhưng mà em thấy anh ta rất có khí chất nghệ sĩ, hôm đó biểu hiện trình diễn cũng khá tốt.”

Đoàn Diệc Phong gật đầu.

“Vậy anh sẽ viết ca khúc cho anh ta sao?” Diệp Phàm thử hỏi.

“Anh sẽ cân nhắc xem sao.” Anh gật đầu, “Tuy nhiên, giới giải trí này rất phức tạp, nếu sau này có gặp lại cậu ta, em cố gắng hết sức tránh xa cậu ta một chút.”

“Dạ.” Diệp Phàm cũng gật đầu, cái này không cần anh nhắc, trong lòng cô cũng hiểu rất rõ.

Cuối cùng đề tài về Tần Nặc cũng kết thúc tại đó. Hai người trò chuyện một lúc nữa, Đoàn Diệc Phong liền nhắc đến chuyện đi học của Đoàn Dự.

Diệp Phàm vô cùng xúc động gật gù tán thành: “Đúng vậy, bây giờ đi học tiểu học còn khó hơn học đại học nữa.”

“Cũng may anh vừa mới liên lạc với một người bạn cũ, vừa vặn làm việc hành chính trong ngôi trường kia. Chỉ là, đối phương muốn tiếp xúc trước với tiểu Dự một chút. Cho nên anh định vài hôm nữa sẽ đưa tiểu Dự đến trường xem sao.”

“Thật à? Vậy em cũng đi!” Diệp Phàm lập tức xung phong ra trận.

Đoàn Diệc Phong không nghĩ tới việc Diệp Phàm lại muốn đi cùng. Thành phố này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, lẽ đâu gặp một người quen cũng khó tránh khỏi. Hai người họ đang quen nhau, anh vì suy nghĩ cho cô mà vẫn luôn kiêng dè, chỉ có điều... Đoàn Diệc Phong nghĩ đến đây, đưa mắt nhìn Diệp Phàm.

Có một số việc phải xảy ra thì cuối cùng vẫn sẽ xảy ra, chi bằng thuận theo tự nhiên là được.

Anh cười gật đầu: “Được, cùng đi đi.”

Qua vài ngày, Diệp Phàm và Đoàn Diệc Phong đưa cậu nhóc tiểu Dự kia đến trường. Đó là một ngôi trường công lập nổi tiếng nhất thành phố này, có gần một trăm năm lịch sử. Bất luận là trang thiết bị trường học hay là nguồn nhân lực giảng dạy đều khiến hai người rất hài lòng.

Cậu nhóc Đoàn Dự kia chưa từng trải qua cuộc sống tập thể. Lần đầu cậu bé đến trường, đều vô cùng hiếu kỳ đối với tất cả mọi thứ. Nhưng khi đối mặt với lần đầu tiên như thế này, suy cho cùng cậu bé vẫn có chút khản trương, một mặt nắm chặt tay Diệp Phàm, lôi kéo đi khắp nơi, một mặt tò mò quan sát chung quanh.

Tiếp đón bọn họ chính là một người đàn ông trung niên mập mạp, đeo một đôi kính đen, đầu hói nhưng tóc vẫn gọn gàng trơn bóng, nhìn khá buồn cười, có chút giống một chú chuột chũi.

Diệp Phàm cảm thấy ngẩng nhìn đáng vẻ người này rất vui, trong lòng cô len lén cười trộm. Người nọ lại chào đón Đoàn Diệc Phong bằng một cái ôm vững chắc rất lâu, “Đại Phong! Mấy năm qua cậu trốn ở đâu

vậy hả! Có biết anh em chúng tớ nhớ cậu muốn chết không hả? Sao nhiều năm không gặp, cậu nhóc nhà người vẫn đẹp trai thế hả?”

Đoàn Diệc Phong mỉm cười, rất tự nhiên đánh nắm tay với người đó: “Đừng nói đến tớ, cậu cũng vậy mà. Cả chục năm không gặp, không ngờ anh chàng đẹp trai năm đó lại có thể làm thầy giáo gương mẫu cơ đấy.”

“Cái gì mà thầy giáo gương mẫu? Còn không phải vì kiếm miếng ăn sao. Cậu xem tớ bây giờ đi!” Người nọ vỗ vỗ cái bụng bia của mình, “Bao năm rồi không còn ai gọi Vương đẹp trai[1] nữa mà đều gọi Vương béo rồi. Nhớ khi đó mấy anh em chúng ta vẫn còn chơi ban nhạc, bao nhiêu cô gái kêu gào ầm ĩ đòi kết hôn với tớ à! Tớ bây giờ mà nói thế, chẳng có ai tin tớ cả!” Ông anh béo này quả nhiên thích đùa, nói chuyện cũng tiểu lâm. Mới nói mấy câu, Diệp Phàm đứng bên cạnh đã bật cười khúc khích.

[1] Người này tên Vương Soái, chữ Soái ở đây có nghĩa là đẹp trai.

Cô vừa cười, đã thu hút sự chú ý của Vương Soái kia.

“Ồ!” Anh ta đi tới, cười tủm tỉm đến gần quan sát Diệp Phàm.

Diệp Phàm lúc đầu còn đang cười, bỗng nhiên phát hiện người nọ đang đi về phía mình, nhất thời hơi khản trương, lui về sau vài bước.

“Không được đến gần mẹ cháu như vậy!” Đoàn Dự vốn đang ngượng ngùng trốn sau lưng Diệp Phàm chợt lao lên trước, dang hai cánh tay nhỏ nhắn, chắn trước mặt Diệp Phàm, vẻ mặt không sợ hãi.

Wương Soái kia lập tức vui cười: “Khà khà! Chú em, con trai chú xem ra khá tốt đấy. Đứa con này chú nuôi rất... có triển vọng!”

Diệp Phàm cảm thấy có phần xấu hổ, vội kéo cậu bé vào lòng, mặt khác nhận lỗi: “Ôi xin lỗi, cháu nó còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

“Ai nói con không hiểu chuyện chứ? Ông chú quái dị kia, sao lại say mê nhìn mẹ con chăm chăm làm gì?!”

Diệp Phàm thoáng cái lão đảo, thiếu chút nữa đã ngất xỉu. Vương Soái và Đoàn Diệc Phong đứng bên cạnh đều vui vẻ bật cười ha hả. Chỉ có Đoàn Dự vẫn hai tay chống nạnh, bĩu môi, hếch mặt với biểu cảm “Ai dám đụng đến mẹ con, con cắn chết người đó!”

“Đại Phong à, đứa con của chú, ông anh này rất thích! Anh có thể giúp được nhất định sẽ giúp chú, yên tâm đi!”

Lúc Diệp Phàm đưa Đoàn Dự đi tham quan trường học, Vương Soái nói với Đoàn Diệc Phong, “Nhưng mà nói đi phải nói lại, không ngờ con trai cậu lại lớn như vậy. Ôi chao, nhớ chúng ta hồi đó quá! Mấy người chúng ta đều là những tên nhóc không biết trời cao đất dày mà lập ban nhạc, đều muốn có một ngày sẽ trở nên nổi tiếng, đến cuối cùng chỉ có mình cậu là kiên trì đi tiếp. Mấy người kia người thì kinh doanh, người thì làm quan chức, chỉ có tớ là không có tiền đồ nhất đi làm một thầy giáo tiểu học.”

“Đừng nói thế. Mỗi người đều có chí hướng riêng. Tớ thấy cậu như bây giờ rất tốt, chỉ ít chúng ta bây giờ còn có thể tụ tập cùng nhau.”

“Nói vậy cũng đúng. Con người đều sẽ trưởng thành. Nhớ năm đó chúng ta còn đánh lộn bị tạm giam trong đồn cảnh sát nữa chứ...” Vương Soái nói đến đây, chợt dừng lại, dường như anh ta ý thức được bản thân đã nói những chuyện không nên nhắc đến. anh ta lập tức chuyển sang chuyện khác: “Đúng rồi, vợ của cậu nhìn qua thật sự rất trẻ, giống như một cô nhóc vậy.”

“Cô ấy là bạn gái của tớ.” Đoàn Diệc Phong giải thích.

“Hả?” Vương Soái ngẩn ra, lập tức phản ứng lại: “Ha ha, bạn gái cũng tốt à, một ngày nào đó sẽ biến thành vợ thôi mà!”

Đoàn Diệc Phong cười cười, không nói.

Anh không nói lời nào, trái lại Vương Soái lại không nhịn được, lên tiếng: “Tớ nói này đại Phong à, cậu đừng trách người anh em này nhiều chuyện nha. Cô gái kia là bạn gái cậu, vậy con trai...”

“Là con trai của Thanh Ngôn.”

“Cái gì?” Nụ cười trên mặt Vương Soái đột nhiên đông cứng, vẻ mặt trở nên kỳ quái.

“Sao vậy?” Đoàn Diệc Phong hỏi.

“Không có gì.” Vương Soái cứng nhắc cười trừ, “Không có gì đâu, có lẽ tin tức tớ nghe được trước đây bị sai lệch rồi. Cậu biết mẹ tớ mà, cũng nhiều năm rồi không gặp mặt, rất nhiều chuyện của các cậu tớ đều nghe người khác nói lại...”

“Tớ biết cậu muốn nói cái gì.” Đoàn Diệc Phong bỗng nhiên cắt ngang lời anh ta, trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhạt, hơi gật đầu, “Không sai, tiểu Dư là con trai của Thanh Ngôn và chồng trước của cô ấy.”

Lời vừa thoát ra xong, Vương Soái rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa. Anh ta kéo Đoàn Diệc Phong đứng lại: “Tớ nói này đại Phong, sao cậu lại hồ đồ như thế hả? Chồng trước của Thanh Ngôn chẳng phải là...”

“Diệc Phong, ngôi trường này thật sự rất tốt đó nha!” Diệc Phàm với gương mặt hứng khởi, dắt Đoàn Dư đang đi tới.

Vương Soái lời ra đến miệng lại phải nuốt xuống, mỉm cười gượng gạo, “Đúng vậy, ngôi trường của chúng tôi là trường công lập tốt nhất quanh đây. Chị dâu cứ yên tâm!”

Chị dâu? Diệc Phàm ngẩn người, nhìn người đàn ông sắp bốn mươi tuổi trước mắt gọi mình là chị dâu, trong lòng có một loại cảm giác khó diễn tả thành lời.

May mà Đoàn Diệc Phong liền giải vây: “Được rồi, chúng tớ đến đây lâu như vậy rồi, không quấy rầy cậu làm việc nữa, phải về thôi.”

“Bây giờ đi sao?” Vương Soái có phần không nỡ.

“Ừ.” Đoàn Diệc Phong gật đầu, “Cậu bây giờ đã là lãnh đạo nhà trường, đối nhân xử thế phải gương mẫu, phải chú ý hình tượng một chút. Thời gian tới khi nào cậu rảnh về nhà thì tớ sẽ mời cậu uống rượu, tán dóc ôn chuyện cũ, uống một trận cho đã đời.”

“Được!” Lời này cuối cùng cũng làm khuấy khỏa thắc mắc trong lòng Vương Soái một ít, “Tớ không giữ các cậu nữa. Chuyện con trai của cậu, tớ sẽ cố gắng. Cậu đừng quá lo lắng. Cậu cứ lo kiếm thật nhiều tiền, mời tớ uống rượu là được.”

“Một lời đã định?”

“Một lời đã định!”

Hai người bạn tốt lâu ngày mới gặp lại, đập tay xác định, rồi phát tay tạm biệt.

Trên đường trở về, Diệc Phàm dọc đường cười suốt.

Đoàn Diệc Phong nhìn cô qua gương chiếu hậu, cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì mà vui vậy?”

Diệc Phàm vui tươi hơn hớn mà quay đầu nói: “Em nói ra thì anh không được cười em nha!”

“Ừ.”

“Em đang nghĩ đến một chuyện ạ. Lúc em đi học thấy thầy hiệu trưởng thì luôn luôn cúi đầu chào thầy, thầy hiệu trưởng bảo được, cho phép mới dám đi. Không ngờ có một ngày lãnh đạo nhà trường cũng có thể gọi em là chị dâu, lúc đầu còn thấy không được tự nhiên lắm, bây giờ nhớ lại thì lại thấy thật ra rất thỏa mãn...”

Diệc Phàm vừa nói xong, Đoàn Diệc Phong “phụt” cười một tiếng, “Thật ra tính tình của cậu ta vẫn không thay đổi, cô lẽ liên quan đến nghề nghiệp đó.”

“Đúng à, hằng ngày ở cùng với con nít, trái tim sao có thể dễ dàng già đi được... Đúng rồi! Các anh trước đây cùng lập ban nhạc sao?”

“Đúng vậy, cậu ấy là tay bass, nhìn không ra đúng không?”

Diệp Phàm thành thật gật đầu, “Hoàn toàn không nhận ra luôn đó, Em còn tưởng anh ấy cùng lắm là một tay trống. Vậy còn anh chơi gì?”

“Anh chơi guitar.” Anh nói.

“Vậy ai là hát chính?”

Hát chính sao? Đoàn Diệc Phong đưa mắt nhìn dòng xe cộ lướt qua trước mặt, thản nhiên nói: “Bọn anh không có hát chính.”

37. Chương 37

Nhờ ơn sự cố gắng của Vương Soái, hơn một tháng sau, đơn nhập học của Đoàn Dự rốt cuộc cũng được chấp nhận. Cuối cùng Đoàn Diệc Phong cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Anh trước tiên gọi điện thoại báo cho Diệp Phàm biết.

Lúc đó Diệp Phàm đang ở nhà vừa xem TV, vừa giúp mẹ lột đậu nành để nấu ăn. Khi Đoàn Diệc Phong gọi điện đến, cô vui vẻ vô cùng. Hai người trò chuyện vài câu, Đoàn Diệc Phong liền hẹn cô ra ngoài ăn cơm.

“Được ạ, để em nói với mẹ em một tiếng, không ở nhà ăn cơm đã.”

“Vậy anh chờ em ở đầu đường.”

“Đi liền!” Diệp Phàm cúp điện thoại, la lớn với mẹ cô đang trong phòng bếp: “Mẹ ơi, con hôm nay đi ra ngoài ăn.”

Mẹ cô cầm cái xẻng xào, từ trong phòng bếp lộ đầu ra: “Cơm nấu sắp xong rồi, sao con lại ra ngoài ăn hả? Mà đi với ai? Mã Ly à?”

Diệp Phàm sợ mẹ cô hỏi nhiều, chỉ thuận miệng “ạ” miệng tiếng. Cô thay quần áo nhanh chóng, rồi vội vã ra khỏi nhà.

Diệp Phàm mới đi chưa được bao lâu, ba của cô - Diệp Viên Triều- làm tăng ca đã trở về. Thấy con gái không có ở nhà, liền hỏi vợ đang trong phòng bếp: “Con gái đâu?”

Mẹ cô bưng đĩa rau xào từ phòng bếp đi ra, có chút không vui: “Còn có thể đi đâu nữa, nó bảo đi ra ngoài ăn với Mã Ly rồi. Con nhóc này gần đây sao lạ vậy nhỉ? Trong nhà có đồ ăn không ăn, lại tốn tiền ăn bên ngoài. Cơm tôi nấu thật sự khó nuốt vậy sao?”

Diệp Viên Triều im lặng gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, lại hỏi: “Bà vừa nói Diệp tử ra ngoài với ai?”

“Còn ai nữa? Mã Ly chứ ai!”

“Không đúng à, vừa rồi trên đường trở về, ở ngoài cổng bệnh viện tôi có gặp Mã Ly mà. Tôi thấy sắc mặt của nó không tốt, tôi hỏi nó bị làm sao, nó nói nó bị ốm mà.”

“Phải không đó? Bị ốm mà còn ra ngoài ăn vậy. Con trẻ bây giờ thật đúng là không hiểu chuyện...” Mẹ cô lắc đầu nhắc đi nhắc lại mãi, nhưng hoàn toàn không nghĩ chuyện gì xa hơn.

Nhưng Diệp Viên Triều lại nhíu mày suy tư.

Cùng lúc đó, ở đầu phố, Đoàn Diệc Phong đã đỗ xe chờ Diệp Phàm. Anh hôm nay mặc một chiếc áo T-shirt màu đen cổ lật, ôm vừa người. Cả người nhìn qua tinh thần rất phấn chấn vui vẻ. Anh ở trong xe vừa gọi điện thoại, vừa vẫy tay với Diệp Phàm.

Diệp Phàm mở cửa xe ngồi vào trong. Cô vừa mới ngồi xong xuôi, Đoàn Diệc Phong đã đưa điện thoại trong tay cho cô: “Tiểu Dự muốn nói chuyện với em.”

Diệp Phàm mới nhận điện thoại, đã nghe thấy âm thanh vênh vang của Đoàn Dự truyền từ điện thoại đến, “Mẹ ơi, ba nói với con hai tháng nữa là con có thể đi học rồi.”

“Đúng vậy. Thế con có vui không?”

“Đương nhiên là vui ạ! Mẹ ơi, sau này mẹ mỗi ngày đều đưa con đến trường nha!”

“Không thành vấn đề! Nhưng mà với điều kiện con phải học thật giỏi.”

“Được ạ. Vậy lần sau mẹ sang đây, chúng ta phải móc ngoéo!” Giọng nói nghiêm túc của cậu bé kia khiến người ta phải bật cười.

Đứa trẻ này! Diệp Phàm cười tươi: “Được, lần tới chúng ta móc ngoéo ký tên, một trăm năm không được thay đổi!”

Đoàn Diệc Phong lái xe, nhìn bộ dạng như một đứa trẻ của cô qua gương chiếu hậu, anh không nhịn được cong môi cười.

Địa điểm ăn tối được chọn là một nhà hàng có kiến trúc phong cách kỳ lạ. Tên nhà hàng rất đẹp, gọi là “Lời thú tội”. Ông chủ là một người Pháp chính hiệu, từng tắc da thịt đến xương cốt đều chứa tế bào lãng mạn. Ông ấy không chỉ cho lắp đặt trang trí nhà hàng là cả một bầu không khí tình yêu nồng nàn, lại còn hay tổ chức các hoạt động, nhận được sự hoan nghênh của các đôi vợ chồng hoặc những cặp tình nhân trẻ tuổi.

Hai người Diệp Phàm đến ngồi vào chỗ của mình chưa được bao lâu, thì có một MC mặc bộ đồ vest lên sân khấu, cười nói: “Kính thưa các quý ông, quý cô. Hôm nay các vị chọn đến đây dùng cơm là một lựa chọn vô cùng sáng suốt. Bởi vì hôm nay là một ngàn ba mươi bốn ngày nhà hàng mở cửa, biết con số này có ý nghĩa gì không? Một đời một kiếp, mãi mãi không cách xa! Để chúc mừng ngày đặc biệt này, nhà hàng quyết định tổ chức một sự kiện. Đó chính là tất cả những khách hàng nào muốn lên sân khấu bày tỏ, buộc lòng phải nói rõ ai là đối tượng. Bất luận đó là nam hay nữ, chỉ cần đồng ý hôn bạn một cái, thì toàn bộ chi phí của bữa tối đều được miễn phí!”

Lời nói vừa dứt, toàn bộ nhà hàng nhất thời ồn ào, không ít đàn ông xoa tay, rục rịch chuẩn bị.

Thấy bầu không khí được đẩy lên cao, MC lập tức chuyển đề tài câu chuyện: “Nhưng mà để không bị lố vốn, người lên sân khấu tỏ tình phải biểu diễn tự do trong mười phút!”

Sao cơ? Phải biểu diễn! Những bàn tay giờ lên đều nháo nhào rụt trở lại.

Diệp Phàm ngồi một bên nghe thế líu lười không nói nên lời. Không hổ danh là người nước ngoài nghĩ ra được chủ ý hay, đủ đau khổ à.

Cô đang sục sục tiếc rẻ, thì đã thấy một chàng trai trẻ lớn gan giờ tay lên.

“Vị khách này, xin hỏi bạn muốn vì người yêu biểu diễn cái gì đây?”

Người đàn ông có vài phần giống Quách Đông Lâm[1] này nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi nói: “Hát!”

[1] Quách Đông Lâm: sinh năm 1961, là một diễn viên hài của Trung Quốc, tốt nghiệp học viện hí kịch Thượng Hải.

“Hát bài gì đây?”

“Tình yêu của người kéo thuyền.”

Tiếng nói vừa dứt, Diệp Phàm chỉ biết ông anh này phỏng chừng muốn chọc cười rồi. Quả nhiên, ông anh đó vừa cầm microphone há miệng hát, thanh âm bứt phá ra khỏi yết hầu kia khiến đàn nhạc bên cạnh đều sợ hãi không biết phải đàn nhạc đệm thế nào cho khớp. Dưới sân khấu, mọi người bắt đầu cười rần rần. Ông anh kia còn hứng chí thay đổi lời bài hát: “Cô em ngồi đầu thuyền à, anh đây đi trên bờ, yêu yêu thương thương kia không ăn được tiền...”[2]

[2] Tình yêu của người lái đò: là một ca khúc thịnh hành vào thập niên 90. Câu bị sửa đi là: Yêu yêu thương thương đây kéo thuyền dài dằng dặc.

Cô gái đáng thương bị tỏ tình ngồi phía dưới, đang uống một ngụm nước mà thiếu chút nữa đã phun ra hết.

Sau mười phút giằng vò, cô gái đó lên sân khấu nói: “Anh trai, vì tiền em thật muốn hôn anh. Nhưng vì cái lỗ tai của mọi người, để em tự trả tiền đi...”

“Không được mà. Em gái, hát cũng đã hát rồi, không hôn càng lỗ.”

“Hôn một cái, hôn một cái!” Mọi người dưới sân khấu hét loạn cả lên.

Cô gái kia ngượng ngùng một chút, đại khái cảm thấy những lời này nói cũng có đạo lý. Cuối cùng cô gái tiến lên, hôn một cái. Kết quả, MC la lớn: “Hôn đủ ba phút, tặng kèm một món ăn đặc biệt của nhà hàng!”

Hậu quả có thể đoán được, thức ăn vĩnh viễn dè bẹp sự rụt rè, không ngóc đầu dậy nổi.

Hoạt động càng lúc càng thêm sôi nổi. Sau đó có không ít người bị cảm dỗ mà lên sân khấu. Diệp Phàm lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, thấy cũng vui vui, cô ngồi dưới vỗ tay giòn giã. Cô thấy buồn cười quay đầu lại muốn thảo luận với Đoàn Diệc Phong. Kết quả cô vừa quay đầu, nhưng lại choáng váng.

O! Người đâu rồi?

Lập tức, trong lòng nảy sinh một dự cảm không lành.

Ngay lúc này, MC trên sân khấu lại lên tiếng: “Tiếp theo chương trình, xin mời quý ông này lên sân khấu. Quý ông, xin hỏi ngài họ gì?”

“Họ Đoàn.” Giọng nói trầm của đàn ông vang lên trong nhà hàng. Diệp Phàm thoáng chốc như hóa đá.

“Xin hỏi ngài, đối tượng ngài muốn tỏ tình là quý cô nào vậy?”

“Cô Diệp ở bàn số sáu.”

“Cô Diệp, mời cô đứng lên chào hỏi với mọi người!” MC hét toáng lên như bị thọc huyết gà.

Diệp Phàm miễn cưỡng đứng dậy, phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, trong lòng vô cùng khẩn trương. Cô quay sang nhìn Đoàn Diệc Phong trên sân khấu, anh chỉ mỉm cười nhìn cô. Bộ dạng của anh có thể dùng từ ung dung bình thản để hình dung. Còn Diệp Phàm, hận đến độ nghiêng răng nghiêng lợi. Người đàn ông này có âm mưu từ trước mà! Có âm mưu từ trước! Có âm mưu từ trước đó!

“Xin hỏi, ngài định biểu diễn tiết mục gì để tặng cô Diệp?” MC lại hỏi.

“Tôi muốn tặng cô ấy một bản nhạc do chính tôi sáng tác.”

“Mọi người xem, vị khách đến nhà hàng dùng cơm này thật sự đa tài đa nghệ, làm người khác cảm động quá đi!” Tâm tình của người dẫn chương trình tăng vọt, “Vậy xin hỏi, bản nhạc này có tên là gì?”

Ánh mắt Đoàn Diệc Phong hướng về phía Diệp Phàm, đuôi mắt trong veo mang theo ý cười, chậm rãi nói: “Nó tạm thời chưa có tên. Nhưng mà tôi hi vọng chờ đến một ngày cô ấy lấy tôi, có thể đặt cho bản nhạc này một cái tên...”

Trong nháy mắt, Diệp Phàm sững sờ, những gì anh nói tiếp theo đều không lọt vào tai cô. Chỉ có câu anh vừa nói “chờ đến một ngày cô ấy lấy tôi” là lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ trong đầu cô. Nó khiến cô quên mất những tiếng vỗ tay hoan hô thiện ý xung quanh, cùng lời dẫn dắt của MC. Mãi đến khi nốt nhạc đầu tiên tiến vào tai cô, cô mới bỗng chốc hoàn hồn. Cô thấy chẳng biết từ bao giờ Đoàn Diệc Phong đã ngồi trước cây đàn piano được đặt giữa sân khấu. Cây đàn piano màu trắng cùng quần áo một màu đen của anh vô cùng hài hòa. Những ngón tay thon dài của anh chạm lên những phím đàn, giống như chim bay lướt qua mặt hồ phẳng lặng. Tiếp đó, đánh lên một chuỗi âm liên tiếp, nhà hàng náo nhiệt liền yên tĩnh.

Đây là một bản nhạc rất lưu loát. Khúc nhạc dạo đầu chậm chậm mà kéo dài. Đánh đàn đến đoạn tiếp theo, tiết tấu từ từ nhanh hơn. Đến đoạn cao trào, thì ngón tay anh lướt nhanh trên phím đàn. Ánh đèn rọi trên mặt anh, vẽ ra một nửa khuôn mặt hoàn mỹ với những đường nét rõ ràng. Đôi mắt trắng đen rõ ràng như viên ngọc phát sáng, tỏa ra vẻ chăm chú mà kiên định. Tất cả mọi người ở đây đều chìm đắm trong âm nhạc, thất thần.

Mà người thất thần nghiêm trọng nhất, đương nhiên chính là Diệp Phàm. Cô đứng chôn chân tại chỗ như một pho tượng. Đến tận lúc nốt nhạc cuối cùng hạ xuống, toàn bộ nhà hàng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, cô mới lấy lại tinh thần. Cô thấy nhiều người quay lại nhìn mình, cô vội đưa tay sờ dưới khóe mắt, có chút ươn ướt.

Có một ít âm nhạc chính là bất tri bất giác thấm vào trong lòng chúng ta như vậy đó.

“Cô Diệp, đổi mặt với lời tỏ tình tài hoa cùng tràn đầy yêu thương như vậy của ngài Đoàn, xin hỏi cô có chấp nhận hay không?”

“Còn nói nhiều làm gì, hôn anh ta đi!” Dưới sân khấu đã có người trả lời thay cô.

“Đúng vậy, cô không hôn thì tôi hôn à!” Có một người khách nữ đi một mình không rụt rè bắt đầu chọn rộn.

Dưới sự dẫn dắt của vài người, tiếng hô của mọi người từ từ đồng thanh, vừa vỗ tay đồng đều, vừa hô to: “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi...”

Diệp Phàm cảm thấy bản thân mình sắp lạc lối trong tiếng kêu gọi ầm ĩ của mọi người. Dưới ánh đèn mờ mờ, bầu không khí mờ ám. Trong朦胧 lung, cô thấy giữa đám người, Đoàn Diệc Phong đang đi về phía cô, bốn mắt nhìn nhau. Âm thanh xung quanh bỗng nhiên biến mất, tất cả tiếng hò hét giống như đều bị biến thành im ắng. Mọi động tác cũng dường như đều được tua chậm lại. Chỉ có anh vẫn hướng về cô, bước chân vững chãi, nụ cười ấm áp.

Diệp Phàm cho rằng cơ thể mình đều đã đông cứng cả rồi. Mãi đến khi anh đi đến trước mặt mình, cô vẫn không thể động đậy.

Thấy cô gái được tỏ tình vẫn đứng yên bất động, MC cũng sốt ruột nói: “Đừng do dự nữa. Nếu cô không hôn, tôi có thể hôn thế à!”

Cái gì cơ?!

Diệp Phàm lườm vị MC mặt đầy râu lởm chồm kia, vô cùng khiếp sợ.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ kĩ càng, đã vươn tay vòng qua cổ của Đoàn Diệc Phong. Cô không nói một lời đã nhón chân lên hôn. Môi cô mới chạm lên môi anh, eo đã được ai đó ôm lấy. Anh siết chặt cô vào lòng, chuyển bị động thành chủ động, từng chút một cạy mở hàm răng cô, luồn sâu vào bên trong.

Đừng...

Diệp Phàm cảm thấy bản thân mình sắp ngất rồi, kiễng chân lên, trọng lượng cơ thể đều dựa vào vòng tay của anh. Tựa như cô đang bước đi trên một đám mây lơ lửng, tiếng hoan hô bên tai dần mờ nhạt, rồi tan biến.

Tĩnh tâm như nước, duy chỉ có một giọng nói ở trong lòng nói với chính cô. Cô muốn mãi mãi sống cùng anh.

Ngay lúc này, cô muốn đưa anh về nhà ra mắt bố mẹ.

Ngày hội với chủ đề tình yêu này vẫn duy trì đến tận đêm khuya mới kết thúc. Những đôi tình nhân đến dùng bữa dần dần ra về. Lúc Đoàn Diệc Phong nắm tay Diệp Phàm đi ra, liền bị MC gọi lại.

“Hai vị chờ một chút!”

“Sao vậy?” Diệp Phàm xoay người, nắm chặt tay Đoàn Diệc Phong hơn. Cô cảnh giác nhìn người đàn ông vừa mới hoang tưởng muốn hôn Đoàn Diệc Phong này.

Vị MC kia bị phản ứng của Diệp Phàm làm cho anh ta có chút xấu hổ, vội vàng đưa thứ gì đó trong tay cho hai người họ: “Đây là quà lưu niệm mà nhà hàng tặng ổi đôi tình nhân tham gia hoạt động.”

Quà lưu niệm? Diệp Phàm ngẩn người, chỉ thấy trong hộp quà tình tế đó đặt hai món đồ trang sức. Bên trong mặt dây chuyền hình trái tim là khung hình nhỏ, trên đó dán hình hai người họ đang hôn nhau.

“Món quà mọn nhưng tình cảm đáng quý. Nhà hàng chúc hai vị sớm thành chín quả, tình cảm bền chắc hơn vàng bạc.” Người nọ đưa chiếc hộp trong tay cho Diệp Phàm, vừa cười vừa chúc phúc.

“Đưa anh đi.” Trên đường đến bãi đỗ xe, Đoàn Diệc Phong đưa tay định nhận món đồ trang sức trong tay Diệp Phàm.

“Không cần, để em làm cho!” Diệp Phàm đưa chiếc điện thoại được móc xong món quà kia lắc lắc trước mặt anh. Cô duỗi tay ra, nói: “Đưa cái của anh cho em.”

Cô nhóc này sao lại hăng hái thế chứ! Đoàn Diệp Phong đành chịu, đưa điện thoại di động của anh cho cô. Kết quả, Diệp Phàm đau khổ phát hiện chiếc iPhone này không hề có một chỗ nào để móc dây phụ kiện cho điện thoại. Cô không cam lòng quay trái quay phải một hồi, không cẩn thận chạm vào điện thoại. Màn hình sáng lên, hình Thanh Ngôn nhảy ra trên màn hình.

Thấy nụ cười trên môi của Diệp Phàm cứng đờ, Đoàn Diệp Phong vội vã phản ứng, lên tiếng giải thích: “Đừng để ý! Tiểu Dự... nó... nhớ mẹ!”

Diệp Phàm sững sờ hồi lâu, ngẩng đầu cố gắng cười cứng ngắc, “Không sao, em có thể hiểu mà...”

Lời còn chưa dứt, người đã bị ôm chặt.

“Tiểu Phàm.” Giọng của anh thâm trầm, vuốt ve nhẹ nhàng bên tai cô, “Anh biết trong lòng em không mấy dễ chịu. Đây là lỗi của anh, đừng khó chịu được không? Thanh Ngôn đã đi rồi. Anh thừa nhận bản thân anh có yêu cô ấy, nhưng bây giờ cô ấy đối với anh mà nói chỉ là một kỷ niệm. Còn em và Tiểu Dự mới là quan trọng nhất.”

Diệp Phàm chẳng nói nên lời. Toàn bộ cảm giác tủi thân vừa rồi vì những lời xuất phát từ tận đáy lòng của anh hóa thành sự cảm động. Một lúc lâu sau cô dựa trong lòng anh, mới nhỏ giọng nói: “Thật ra, em muốn đưa anh đi gặp...”

Trong giây phút quan trọng, tiếng chuông điện thoại cắt đứt lời nói của Diệp Phàm.

“Anh chờ em một chút!” Diệp Phàm có hơi xấu hổ, luống cuống lấy điện thoại từ trong túi xách của mình, thấy số điện thoại của Mã Ly.

“Sao thế, Mã Ly?”

“Diệp tử...” Đầu bên kia điện thoại, truyền đến tiếng khóc nức nở của Mã Ly, “Cậu tới bệnh viện một chuyến có được không? Tổ... Tổ có thai rồi...”

38. Chương 38

Lúc Đoàn Diệp Phong lái xe đưa Diệp Phàm đến bệnh viện, Mã Ly đang cúi đầu ngồi trên ghế ở phòng đợi khám bệnh. Nghe thấy tiếng Diệp Phàm gọi, Mã Ly ngẩng đầu, viền mắt đỏ hoe.

Trong lòng Diệp Phàm lo lắng đầy ắp, rảo bước sang đó: “Ly Ly, cậu sao rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đứa bé... là của ai?”

Mã Ly buông mi mắt xuống, không trả lời.

Trái tim Diệp Phàm nhất thời vang lên tiếng thịch, vội vàng nói: “Chẳng lẽ là Thẩm Kiều?”

Quả nhiên, Mã Ly gật đầu.

Diệp Phàm cảm thấy sốt ruột thay cô ấy: “Không phải các cậu chia tay rồi sao? Sao lại...”

“Tổ cũng không biết. Từ sau khi tổ chia tay với anh ấy, vẫn không hề liên lạc. Mãi đến mấy hôm trước tổ cảm thấy khó chịu trong người, đến hiệu thuốc mua que thử thai, mới phát hiện là có... Làm sao bây giờ? Diệp tử, tổ ngồi đây từ sáng đến giờ, trong đầu rất lộn xộn!” Trong ấn tượng của Diệp Phàm, chưa từng bắt gặp Mã Ly hoảng loạn như vậy.

Bộ dạng yếu đuối của cô ấy làm trái tim Diệp Phàm cảm thấy ngọt ngào, cô hỏi: “Vậy cậu nói cho Thẩm Kiều biết chưa?”

“Tổ...” Mã Ly muốn nói lại thôi, ánh mắt bắt đầu ươn ướt muốn khóc.

“Thật ra cậu đã nói chưa? Cậu chưa nói với anh ta!” Diệp Phàm nóng nảy.

Mã Ly không giấu được nữa, buộc lòng phải nói: “Diệp tử, tổ nói thật với cậu. Thật ra, ngay từ đầu tổ đã không nghĩ đến chuyện chia tay. Nhưng tổ thấy anh ấy không tỏ thái độ gì cả, nên tổ không nhận điện thoại của anh ấy, muốn dọa anh ấy một chút... Vậy mà anh ấy không có hành động nào, thậm chí không tìm gặp tổ...”

“Tên đó thật quá đáng mà!” Diệp Phàm nghe thế càng thêm tức giận, hận không thể ngay lập tức chạy đến mắng chửi Thẩm Kiều kia một trận.

“Ly Ly, cậu không thể như vậy. Đứa bé này anh ta cũng có phần. Dựa vào cái gì mà cậu ở đây đau khổ, còn tên đó lại không thêm đêm đến? Không được! Cậu đưa điện thoại đây cho tớ! Cậu xấu hổ không nói, để tớ đứng ra nói với anh ta!”

“Thật ra tớ đã gọi rồi, nhưng... anh ấy tắt máy...”

“Cậu nói cái gì?!” Cơn giận của Diệp Phàm lên đến đỉnh điểm. “Anh ta có phải là đàn ông con trai không vậy hả? Xảy ra chuyện thì tắt máy. Không được, tớ phải đào ba thước đất cũng phải bắt được anh ta!” Cô nói xong, tức điên người muốn bỏ đi.

May mà Đoàn Diệp Phong nhanh tay lẹ mắt, vội vươn một tay kéo cô lại: “Chờ một chút!”

“Anh đừng ngăn em đi tìm cái tên bội bạc kia!”

Đoàn Diệp Phong bắt đầu nói: “Anh không có cản em, chỉ là em đi đâu để tìm cậu ta?”

Chỉ một câu nói, đã làm nguội lạnh Diệp Phàm đang nổi cơn thịnh nộ. Phải ha, đi đâu tìm Thẩm Kiều đây? Cô xoay người hỏi Mã Ly, không ngờ Mã Ly lại kinh ngạc nhìn chằm chằm Đoàn Diệp Phong đang đứng sau Diệp Phàm.

“Diệp tử, hai người...”

“Đừng để ý đến chúng tớ, trước hết hãy nói về Thẩm Kiều. Hôm nay tớ nhất định phải tìm ra anh ta.”

Ánh mắt Mã Ly buồn bã, thất thểu nói: “Quên đi, tớ thật sự cảm thấy anh ấy chỉ là đang chơi đùa với tớ, tớ...”

“Cậu nói cái gì vậy hả!” Diệp Phàm cắt đứt lời Mã Ly, “Ly Ly, cậu rốt cuộc sao thế? Cậu vẫn là cô bạn tớ biết lúc trước đấy chứ? Là anh ta có lỗi với cậu trước, sao cậu không tranh thủ cơ hội đấu tranh cho quyền lợi của mình mà lại buông tay dễ dàng như vậy? Cậu trước đây không phải như thế này!”

Mã Ly im lặng, cúi đầu cùng với vẻ mặt cô đơn. Quả thực, cô trước đây không phải là người thiếu quyết đoán như vậy. Thế nhưng, người hôm nay phải đối mặt chính là Thẩm Kiều, cô yêu người đàn ông này. Thế cho nên hẳn là chuyện của anh ta, cô căn bản không thể bình tĩnh suy xét.

“Ly Ly!” Diệp Phàm thấy bạn không nói lời nào, tiếp tục hỏi, “Cậu nói địa chỉ của Thẩm Kiều cho tớ biết. Cho dù anh ta thật sự không muốn có đứa trẻ này, thì cũng phải nói rõ trước mặt cậu. Đứa trẻ vô tội, chẳng nhẽ cậu muốn sau này nó được sinh ra lại không có cha? Hay là ngay cả quyền lợi được sống trên thế giới này nó cũng không có?”

Mã Ly bị cô hỏi thế liền nghẹn lời, một lúc lâu mới chịu thỏa hiệp, nói: “Tớ biết anh ấy có một căn hộ ở gần công ty...”

Lúc biết được địa chỉ căn hộ của Thẩm Kiều từ miệng Mã Ly, Diệp Phàm kéo tay Đoàn Diệp Phong hấp tấp chạy đến đó.

Cùng lúc đó, dưới khu nhà của Thẩm Kiều có một chiếc Bentley đen đang chậm chậm chạy vào. Thẩm Kiều ngồi ở ghế sau, vẻ mặt uể oải. Trợ lý Tony vừa lái xe, vừa báo cáo tình hình gần đây của công ty với anh.

Bỗng nhiên, chiếc xe dừng lại.

“Sao vậy?” Thẩm Kiều hỏi.

“Phía trước có một chiếc xe chặn giữa đường.” Tony giải thích.

Thẩm Kiều nhíu mày, đang định mở miệng kêu trợ lý xuống xe xem sao, thì bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài xe có tiếng tranh cãi.

“Anh để tôi vào, tôi vào tìm người!”

“Người cô tìm không có ở đây, sao lại cho cô vào được chứ?”

“Anh đừng gạt tôi! Tôi biết Thẩm Kiều đang ở trong đó, gọi anh ta ra đây!”

“Cô ơi, ông Thẩm thật sự không có ở đây. Không phải vừa rồi cô đã thấy tôi gọi điện thoại rồi sao? Tôi lừa cô làm gì? Mời cô trở về...”

Tony khó xử xoay người lại hỏi: “Ông chủ, hình như có người tìm ông. Có xuống hay không...”

Thẩm Kiều chau chặt mày: “Cậu xuống nhìn xem là ai.”

“Vâng.” Tony tuân lệnh, nhanh chóng mở cửa xuống xe.

Lúc đó, Diệp Phàm vẫn còn đang cãi nhau với nhân viên quản lý của khu nhà. Thấy tâm trạng kích động của cô, Đoàn Diệc Phong đang định đi tới ngăn cản cô, khuyên cô tìm cách khác. Bỗng nhiên viên quản lý kia giơ một ngón tay chỉ ra sau, lớn tiếng nói: “Cô xem, đó là trợ lý của ông Thẩm!”

Hai người ngẩn ra, xoay người nhìn. Quả nhiên thấy một chiếc Bentley đang đậu sau chiếc Land Rover. Một cậu thanh niên trẻ tuổi đeo kính cận, đang đứng đó với vẻ mặt xấu hổ, nụ cười cứng nhắc.

Diệp Phàm không suy nghĩ nhiều, sải bước vọt qua đó: “Thẩm Kiều đâu? Thẩm Kiều ở đâu!”

Tony bối rối: “Cô ơi, cô đừng kích động như vậy có được không? Cô tìm ông chủ của tôi có chuyện gì?”

“Mạng người quan trọng, nói mau anh ta ở đâu? Có phải đang ở trên xe?” Diệp Phàm vừa đi đến gần vừa nhìn vào trong xe, thoáng thấy bộ mặt đen quen thuộc đang ngồi ở ghế sau, đột nhiên la lớn: “Thẩm Kiều! Anh ra đây cho tôi!”

“Ôi, cô ơi! Cô đừng kích động à!” Tony muốn ngăn cản cô, lại bị Đoàn Diệc Phong đang đứng phía sau, bước nhanh lên chắn ngang. Anh dùng một tay, nhẹ nhàng túm lấy, kéo anh ta sang một bên như điều hâu quạp gà con vậy.

Diệp Phàm nổi giận ùng ùng đi tới, còn Thẩm Kiều chậm rãi mở cửa xe đi ra. Vẻ mặt anh ta tuy có hơi mệt mỏi, nhưng khí chất vẫn ngời ngời. Từng cử động đều tạo ra cảm giác áp lực vô hình.

Nếu như là ngày thường, Diệp Phàm đã sớm bị dọa đến độ chẳng mở miệng nói được. Nhưng hôm nay lại khác, cô đã bức đến cực điểm rồi. Cô còn lòng dạ nào nghĩ đến bản thân. Vừa thấy tên đàn ông phụ bạc này là cơn giận xông thẳng lên đỉnh đầu. Không nói một lời, cô nhào đến, “bóp” một phát, ném cho Thẩm Kiều một cái tát.

Đừng nói là Thẩm Kiều, ngay cả Đoàn Diệc Phong đang giữ Tony ở một bên cũng ngây ngẩn cả người.

Không đợi mọi người hoàn hồn, Diệp Phàm đã mở miệng mắng xối xả: “Thẩm Kiều, anh có còn là đàn ông không vậy hả? Vào lúc này rồi mà anh còn có tâm trạng đi ra ngoài, còn tắt điện thoại? Có tiền thì ngon sao? Có tiền thì có thể đùa bỡn với tình cảm của phụ nữ sao? Lớn ngần này rồi mà thua một con chó, một chút chủ kiến cũng không có. Tôi khinh thường nhất là loại đàn ông như anh! Kiếp trước anh là Nhạc Bất Quần[1] phải không? Mẹ anh sinh ra anh không bằng sinh cái nôi!”

[1] Nhạc Bất Quần: là một nhân vật trong tác phẩm Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung. Là chương môn phái Hoa Sơn, là một nhân vật ngụy quân tử, giả tạo.

Khóe môi của Thẩm Kiều hơi sưng, không nói chuyện.

Còn bên này, Diệp Phàm vẫn cảm thấy chưa đủ, tiếp tục mắng: “Tôi không biết Ly Ly thích anh ở điểm nào nữa? Không tiền đồ, không chủ kiến, dám làm không dám nhận, nghe lời mẹ răm rắp. Anh ở đó mà sống cả đời với mẹ anh đi! Đợi Ly Ly sinh đứa bé ra, coi như nó không có người cha như anh, có cha mà không bằng cả cái nôi!”

“Cô nói xong chưa?” Nét mặt của Thẩm Kiều rõ ràng có chút méo mó.

“Chưa! Tôi hôm nay phải chửi chết tên đàn ông phụ bạc như anh! Đàn ông trở thành như anh cũng thật không mấy dễ dàng! Có đầu mà không có não, phải suy nghĩ dựa vào nửa thân người dưới. Anh có đầu để làm gì, còn không bằng cả cái nôi!”

Tony đứng bên nghe thấy thế, chân tay mềm nhũn, thiếu chút nữa tê liệt ngã ạch xuống. Mẹ ơi! Cô nàng này ở đâu ra vậy? Lại có thể can đảm mắng ông chủ như thế? Xong rồi... ông chủ sắp nổi giận rồi!

Lúc anh ta vẫn còn đang lo lắng không thôi, Thẩm Kiều bị chửi như tát máu chó vào mặtkia lại bỗng nhiên nở nụ cười: “Mắng xong rồi chứ? Chưa xong thì cứ tiếp tục đi. Nhưng mà tôi nhắc nhở cô, Ly Ly vẫn đang chờ tôi ở bệnh viện.”

“Hả?” Diệp Phàm vẫn đang ôm ghen lửa giận cháy âm ỉ trong lòng, chuẩn bị xả ra tiếp thoảng cái giật mình, “Anh nói gì cơ?”

“Tôi nói, tôi ở Úc một tháng mới trở về. Điện thoại không thông là bởi vì đang ở trên máy bay không thể mở máy. Tôi trả lời như vậy, cô đã thỏa mãn rồi chứ?”

“Cái gì?” Diệp Phàm nhất thời ngây dại, “Anh đi Úc sao? Vậy sao anh không nói với Ly Ly?”

“Vậy cô phải hỏi cô ấy có cho tôi cơ hội để nói hay không đã.”

Cái này... Diệp Phàm ghen lời, hình như Mã Ly đã nói là không nhận điện thoại của Thẩm Kiều.

“Nếu không còn chuyện gì để nói, vậy phiền cô tránh đường được không? Cô nời, tôi bây giờ muốn đến bệnh viện thăm vợ và con rồi.”

Cô, cô nời? Diệp Phàm bỗng chốc muốn khóc . Cô theo phản xạ mà lui bước sang một bên. Cô thấy Thẩm Kiều đi qua, cúi đầu nói nhỏ với Tony đang ngây ngốc cái gì đó. Tony lấy lại tinh thần, khẩn trương vội vội vàng vàng bỏ đi.

“Đó là người phụ nữ của anh?” Thẩm Kiều nhìn Đoàn Diệc Phong bên cạnh, thương cảm lắc đầu. Anh ta vỗ vai anh, nói một câu “Bảo trọng.” Rồi anh ta xoay người lên xe, rời khỏi.

Lưu lại Đoàn Diệc Phong đứng tại chỗ, nhìn Diệp Phàm đang sợ ngây người, mỉm cười không nói.

Sự thay đổi bất ngờ này khiến Diệp Phàm trở tay không kịp. Đợi đến khi Diệp Phàm tỉnh táo trở lại thì chiếc Bentley kia đã vọt đi nhanh như chớp. Một ánh mắt từ bên kia phóng tới, cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt ngậm ý cười của Đoàn Diệc Phong, khuôn mặt thoảng cái đã đỏ bừng.

Chết rồi! vừa rồi cô quá nhập tâm, quên chú ý hình tượng!

Lấy lại bình tĩnh, Diệp Phàm cố ý nói tránh đi: “Em lo tên kia bỏ Ly Ly, chúng ta nhanh đuổi theo đi.” Nói xong, cô quay đầu muốn đi về phía chiếc xe, lại bị Đoàn Diệc Phong một tay kéo lại.

“Em nghĩ chúng ta có cần thiết phải đi bây giờ không?”

“Có!” Diệp Phàm nói chắc như đinh đóng cột. Ai biết tên đàn ông đó có ngoài miệng nói một kiểu, sau đó lại làm một kiểu hay không. Nói thế nào đi nữa, cô cũng sẽ không để Mã Ly chịu thêm thiệt thòi nữa.

Đoàn Diệc Phong bật cười: “Em không sợ đi làm bóng đèn sao?”

Bị hỏi như thế, Diệp Phàm liền kích động: “Có gì phải sợ? Em hôm nay phải thấy được hai người đó. Xem xem tên họ Thẩm mà em không vừa mắt kia còn có thể bày ra trò gì nữa. Muốn ăn hiếp Mã Ly nhà chúng ta ư? Em làm anh ta cả đời này mang họ Nhạc!”

Đoàn Diệc Phong cuối cùng không nhịn cười được, bật cười khúc khích.

Anh kéo cô sang, nhỏ nhẹ nói bên tai cô: “Em không sợ, nhưng anh sợ.”

“Hả?” Diệp Phàm ngẩn người, khó hiểu nhìn Đoàn Diệc Phong, “Anh sợ cái gì?”

“Anh sợ...” Anh cố ý dừng một chút, rồi mới nói, “Anh sợ bọn họ làm bóng đèn của chúng ta.” Nói xong, anh mở cửa xe, không có bất kỳ lời giải thích nào thêm, đẩy cô vào trong xe.

Sao bỗng nhiên lại quay về trên người của chính mình rồi? Lúc ngồi trong xe, Diệp Phàm có chút buồn bực, len lén liếc mắt nhìn Đoàn Diệc Phong đang lái xe. Mặt mày tươi cười, hình như anh có gì đó không giống với trước đây.

Trong lòng cô có chút khẩn trương, khẽ nói: “À, cũng khuya rồi, em phải về nhà...”

“Ừ, anh đang đưa em về nhà.” Đoàn Diệc Phong lên tiếng trả lời.

Phải không, chỉ như vậy thôi? Sao cô vẫn thấy anh giống như là có âm mưu nhỉ? Trong lòng Diệp Phàm có chút bất an, không ngừng len lén nhìn nét mặt của Đoàn Diệc Phong qua kính chiếu hậu.

Nhìn anh rất bình thường, nhưng có gì đó không bình thường, rốt cuộc là sao đây? Đang phiền não thì tin nhắn của Mã Ly gửi đến.

“Diệp tử, anh ấy tới rồi. Cảm ơn cậu.”

Nhận được tin tức của bạn, Diệp Phàm vô cùng kích động. Cô nhanh tay trả lời: “Thật tốt quá! Đừng để anh ta lại ăn hiếp cậu. Bằng không tớ sẽ giúp cậu giết anh ta.”

Đợi rất lâu, tin nhắn của Mã Ly mới hồi âm.

“Cô nôi, tia phóng xạ của điện thoại ảnh hưởng đến sức khỏe của phụ nữ có thai. Chuyện cô nói tôi sẽ làm theo, không cần cảm ơn.”

Cầm điện thoại trên tay, mặt của Diệp Phàm đen thui.

Cái tên Thẩm công tử này quả nhiên là xuất thân từ nhà tư bản độc ác, có thù tất báo, vô cùng nham hiểm, gian xảo, vô liêm sỉ, đề tiện không ai bằng, còn rất giàu rất quyền lực nữa.

Lúc cô thắm chửi rửa Thẩm Kiêu một trăm lần rồi lại trăm lần, thì chiếc xe không biết từ khi nào đã chạy vào đầu ngõ gần nhà cô. Tốc độ xe chậm lại, rồi dừng hẳn.

“Sao không đi tiếp? Còn chưa tới... A!” Cô còn chưa dứt lời, đã bị người bên cạnh dùng sức kéo sang, cướp lấy bờ môi của cô.

Một nụ hôn hoàn toàn không chuẩn bị tinh thần trước, tiến quân thần tốc, khiến người ta không còn sức chống đỡ.

Diệp Phàm được hôn đến choáng váng đầu óc, cả người gần như dán vào ngực anh. Để bản thân không tuột xuống khỏi ghế ngồi, cô đành phải dang tay ôm chặt cổ của anh. Cứ như vậy không biết qua bao lâu, Đoàn Diệc Phong quyền luyến buông cô ra, nhỏ nhẹ nói bên tai cô: “Chúng ta tiếp tục nói chuyện ở bãi đỗ xe vừa rồi được không?”

Diệp Phàm vùi đầu vào ngực anh, “Thật ra em muốn đưa anh đi gặp bố...”

Cô chưa nói xong, một luồng ánh sáng chói mắt rọi thẳng từ cửa sổ xe.

Diệp Phàm nheo mắt theo ánh đèn pin nhìn ra ngoài, cả kính tròn tròn mắt: “Ba? Mẹ!”

39. Chương 39

“Ba? Mẹ!” Diệp Phàm kêu xong, đầu óc hoàn toàn hoảng loạn, không biết phải nói cái gì.

Diệp Viên Triều quả thực không tin vào mắt mình. Trong lòng của ông, con gái luôn rất ngoan, ấy vậy mà có một ngày lại lừa dối bọn họ. Cô còn hôn rồi thân mật với một người đàn ông trong xe. Cái này thật sự đã lật đổ sự hiểu biết của ông đối với con gái của chính mình. Càng đừng nhắc đến mẹ của Diệp Phàm, từ sớm bà đã trở mặt đứng nhìn, vẻ mặt khó tin.

Thấy vẻ mặt vừa kinh hoàng vừa thất vọng của cha mẹ, trong lòng Diệp Phàm nhất thời trào lên một nỗi cay đắng khó diễn đạt bằng lời. Cô mở cửa xuống xe, há miệng định nói gì đó, lại bị Diệp Viên Triều ngăn lại.

“Đừng nói bất cứ điều gì, chúng ta về nhà trước đã.”

“Nhưng mà...” Diệp Phàm khó chịu trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Đoàn Diệc Phong.

Đoàn Diệc Phong mở cửa xe, định đi cùng với cô.

“Anh này, tôi không cần biết anh và con gái tôi đã tiến triển đến mức độ nào. Nhưng bây giờ là chuyện nhà của chúng tôi, mời anh đi về, được chứ?” Thái độ của Diệp Viên Triều không cho phép anh cự tuyệt.

“Ba, anh ấy là người...”

“Con đừng nói gì hết!” Diệp Viên Triều cắt ngang cô, giọng điệu nghiêm túc, mặt không biến sắc.

Diệp Phàm nhất thời giật mình, trái tim xoắn lại rất khó chịu.

Nếu đối phương đã nói như vậy, cho thấy dù anh có kiên trì hơn nữa, cũng chỉ làm cho tình hình càng thêm tồi tệ hơn. Đoàn Diệc Phong dừng bước, sau khi gửi cho Diệp Phàm một ánh mắt an ủi, anh nói như đinh đóng cột: “Bác trai, bác gái, dù thế nào đi nữa xin hai bác hãy tin tưởng con đối với Diệp Phàm là thật lòng.”

“Nếu là thật lòng thì đã không ở đây lén lút.” Diệp Viên Triều nói xong, kéo tay con gái, bỏ đi không hề quay đầu lại một lần.

Chỉ còn Đoàn Diệc Phong đứng yên tại chỗ, nhìn theo hướng ba người nhà họ Diệp rời đi, hàng lông mày chau chặt thành một đường thẳng.

Diệp Phàm cùng cha mẹ lên lầu. Về đến nhà, bầu không khí vô cùng áp lực, không ai mở miệng nói trước.

Yên lặng không một tiếng động, áp lực đè nén và kéo dài càng khiến người ta không thể chống đỡ được. Cuối cùng Diệp Phàm không chịu đựng được đành mở miệng: “Ba, mẹ, hai người hãy nghe con nói được không?”

“Con muốn nói, không nên đợi đến bây giờ.” Vừa nhìn đã biết Diệp Viên Triều giận đến cực điểm.

So với ba của cô, mẹ cô có thái độ tốt hơn. Thế nhưng vì cái cảnh vừa rồi kia, thì tốt đến đâu cũng đã chạy biến đi mất. Mẹ cô lên tiếng hỏi: “Con gái, con nói ẹ biết. Con và người đàn ông kia bắt đầu từ lúc nào?”

“Hai tháng trước ạ.” Diệp Phàm thành thật trả lời.

“Cái gì? Các con bên nhau đã được hai tháng?” Mẹ cô bị lời nói của con gái làm cho kinh hãi. Thảo nào gần đây bà luôn cảm thấy con gái có chút khác biệt, hóa ra là đang yêu!

“Nếu các con đã bên nhau lâu như vậy, sao không nói cho ba mẹ biết?”

“Con...” Diệp Phàm vội mở miệng, nhưng không biết phải nói sao.

Thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của con gái, Diệp Viên Triều ngồi một bên nhất thời nghĩ đến chuyện gì đó. Mặt ông sa sầm, hỏi: “Người đàn ông kia nhìn qua lớn tuổi hơn con nhiều. Con hãy nói thật cho ba biết, có phải con làm người thứ ba không?”

“Không phải ạ!” Diệp Phàm vội vàng lắc đầu, “Ba, mẹ, con sẽ không bao giờ làm chuyện như thế!”

“Vậy, vì sao con không chịu nói cho chúng ta biết?”

“Đó là bởi vì... là...” Diệp Phàm rất cuộc không có cách nào giấu diếm được nữa, nhỏ giọng nói, “Anh ấy đã từng kết hôn... có... có một đứa con...” Từ cuối cùng được thốt ra, giọng của cô khe khẽ gần như không thể nghe thấy, nhưng lại như lưỡi dao đâm vào tai hai ông bà.

Công lực gần như trong chớp mắt, trong nhà mưa bão nổi lên, sắc mặt của mẹ Diệp Phàm cơ hồ trắng bệch.

“Cái gì? Con đang yêu đương với một người đàn ông đã từng kết hôn? Con, con, con...” Mẹ cô là một người vô cùng phong kiến, nghe con gái nói thế xém chút nữa đã ngất xỉu.

Ba cô ở bên cạnh lại không ngừng lắc đầu thở dài: “Con gái ơi là con gái, con thật sự quá hồ đồ rồi!”

“Ba! Mẹ! Trong lòng con không hề hồ đồ chút nào. Con yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu con...”

“Đó là vì con rất ngốc cũng rất ngây thơ!” Mẹ cô cắt lời cô, “Đúng hơn là vì con không có kinh nghiệm yêu đương, mới nghĩ cậu ta thích con. Loại đàn ông đã từng kết hôn giống như cậu ta, đã sớm là tay lão luyện tình trường rồi. Một đứa nhóc con như con, cậu ta chỉ cần dùng một ngón tay là đã có thể gạt được con rồi!”

“Mẹ, mẹ đừng nói như vậy. Anh ấy đối với con thật lòng.”

“Thật lòng, thật lòng cái gì? Không phải cậu ta đối với vợ trước cũng là thật lòng sao?”

“Không phải, mẹ của tiểu Dự đã qua đời...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Diệp Phàm còn muốn giải thích, liền bị ba cô hung dữ cắt ngang. Sắc mặt Diệp Viên Triêu rất không tốt, ánh mắt bình tĩnh sắc bén, cau mày, “Con đã bị người đàn ông đó lừa gạt trái tim rồi, ba mẹ có nói gì cũng vô dụng. Dù thế nào đi nữa, ba và mẹ con cũng sẽ không đồng ý các con gặp nhau. Con hãy bóp chết suy nghĩ đó đi!”

Từng câu từng chữ nhấn mạnh kiên quyết kia, lập tức khiến Diệp Phàm như ngã xuống hố băng, những giọt nước mắt thoáng cái đã tuôn rơi: “Ba!”

“Đừng nói nữa! Chúng ta đều cần yên tĩnh một lát. Con về phòng mình đi.”

“Mẹ!” Diệp Phàm còn muốn nói.

“Con gái, đừng nói nữa. Mẹ không hiểu, thật sự không hiểu.” Trong ánh mắt của mẹ cô là sự thất vọng.

Vào giây phút đó, trái tim Diệp Phàm như chết lặng theo ánh mắt kia.

Cùng lúc đó, dưới lầu nhà Diệp Phàm, chiếc Land Rover lẳng lẳng đậu ở đó. Đoàn Diệc Phong đứng bên cạnh xe châm một điếu thuốc cho chính mình.

Đây là lần đầu tiên hút thuốc sau nhiều năm của anh. Từ lúc mẹ của Đoàn Dự qua đời, anh đã không quan tâm đến những lời phản đối của bạn bè, xem Đoàn Dự như con trai ruột của mình. Bắt đầu từ khi cậu bé sống bên cạnh anh, anh đã không đụng đến một điếu thuốc.

Thế nhưng hôm nay, anh lại không kìm nén được những tích tụ trong lòng. Người phụ nữ anh yêu đang ở trên lầu chịu đựng sự tra hỏi của cha mẹ. Trong khi một người đàn ông như anh đây chỉ có thể đứng dưới lầu đau khổ chờ đợi. Tâm tình phức tạp này khiến anh không thể tập trung tinh thần, chỉ có nhả từng vòng khói mới có thể xoa dịu.

Ánh lửa le lói ở đầu mẩu thuốc lá dưới ngọn đèn đường lơ mơ, lập lòe lúc cháy lúc tắt. Ánh mắt của anh nhìn thẳng vào khung cửa sổ nhà của Diệp Phàm. Bóng đèn được bật lên, kéo theo tâm tình phập phồng của anh lúc này.

Sống hơn ba mươi năm, đã lâu rồi anh không giống như ngày hôm nay, không biết phải làm sao. Tự như anh đã quay về lúc còn trẻ tuổi, không có kinh nghiệm, tâm trạng không yên.

Cứ vậy không biết qua bao lâu, điếu thuốc thứ ba trong tay cũng đốt gần xong. Anh hít sâu một hơi thuốc cuối cùng, vút mẩu thuốc vẫn còn cháy xuống mặt đất, lấy chân dẫm lên. Sau đó anh đóng cửa xe lại, định lên lầu. Bất luận như thế nào, anh không thể để Diệp Phàm chiến đấu một mình. Cho dù anh lên sẽ làm tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Đoàn Diệc Phong trong lòng đã quyết tâm, nhưng trong tích tắc vừa mới cất bước lên, thì bị tiếng chuông điện thoại chặn lại.

Là cuộc gọi của Tư Thiển Thiển, tiếng chuông vẫn vang lên không ngừng.

Anh nhận điện thoại, không giải thích dài dòng chỉ nói: “Có chuyện gì thì để mai nói, bây giờ anh không rảnh.”

Nhưng Tư Thiển Thiển lại lật đật nói: “Không ổn rồi anh rể. Anh mau sang đây đi. Vừa rồi bạn em ở cục cảnh sát gọi đến, nói người kia đã ra tù rồi!”

Trái tim của Đoàn Diệc Phong đánh thịch một cái.

Cùng lúc đó, đèn nhà Diệp Phàm trên lầu cũng tắt phụt.

Đoàn Diệc Phong siết chặt tay, lại nói: “Em chờ đó, anh sẽ đến ngay.”

Màn đêm vắng lặng vang lên tiếng động cơ ô tô. Chiếc xe Land Rover từ từ khởi động, dưới ngọn đèn đường ảm đạm nó chậm rãi rời khỏi tiểu khu, nhập vào bóng đêm u tối.

Nhà họ Diệp trên lầu, Diệp Viên Triêu tận mắt thấy cảnh này qua khung cửa sổ thủy tinh. Ánh mắt ông tối sầm, thất vọng lắc đầu.

40. Chương 40

Chương 40

Trọn một đêm, Diệp Phàm chưa từng chợp mắt. Cô muốn xuống lầu tìm Đoàn Diệc Phong, thế nhưng cha cô luôn luôn đi qua đi lại trước cửa phòng, xem tình hình của cô. Cô muốn gọi điện, nhưng điện thoại di động đã bị cha mẹ cô tịch thu, bảo cô tự suy nghĩ lại cho tốt.

Suy nghĩ? Cô còn có thể suy nghĩ được gì nữa đây? Thái độ của cha mẹ đều đã rõ ràng như vậy, muốn cô suy nghĩ chẳng qua chính là làm sao chia tay anh. Song đối với Diệp Phàm của hiện tại mà nói, cô biết mình đã không thể rời xa Đoàn Diệc Phong nữa rồi...

Cô cảm thấy rất đau khổ, giống như có hai luồng sức mạnh xé trái tim cô ra làm hai mảnh. Sự buồn bực thấm đậm trong từng hơi thở của cô. Cô muốn khóc cũng không ra. Chỉ cần nghĩ đến chuyện Đoàn Diệc Phong bây giờ đang ở dưới lầu chờ đợi cô, khiến cô được an ủi phần nào. Anh đang ở rất gần cô, im lặng truyền sức mạnh cho cô.

Cô cứ chật vật như vậy tròn một đêm. Khi tia sáng đầu tiên lóe lên ở hướng đông, bên ngoài phòng cuối cùng cũng không còn tiếng bước chân.

Diệp Phàm đoán chừng cha mẹ cô canh cả một đêm như vậy, chắc hẳn cũng mệt mỏi rồi, mắt cũng cay xè. Cô muốn ra ngoài hít thở không khí. Cửa vừa mới mở ra, cô liền thấy Diệp Viên Triều ngồi trước cửa phòng như một ông thần giữ cửa. Hóa ra ba cô không đi ngủ, mà là rình chiếc ghế sang đây, quyết định ngồi ở trước cửa phòng của cô luôn.

Diệp Phàm cả kinh trong lòng, nhất thời có chút chột dạ.

Diệp Viên Triều không mắng con gái, chỉ hỏi: “Đã nghĩ thông suốt chưa?”

Diệp Phàm trầm mặc một lúc, không dám nhìn thẳng vào mắt của cha.

Thấy con gái như vậy, đôi mắt đầy tơ máu của Diệp Viên Triều liền tối hằm đi. Ông bất đắc dĩ lắc đầu, miệng thì thào: “Con gái lớn không giữ được, con gái lớn không giữ được mà...”

Diệp Phàm cũng cay mũi, đôi mắt thoáng cái đỏ au: “Ba, ba đừng nói như vậy.”

Diệp Viên Triều lắc đầu, từ ghế đứng dậy, đưa tay vẫy gọi con gái, “Diệp tử, con sang đây.”

Diệp Phàm không biết cha cô định làm gì, có chút thấp thỏm mà bước tới. Cô vừa đến trước mặt ba, còn chưa đứng vững, đã nghe “bốp” một cái. Sau đó, bên má trái đau rất cả lên.

Cha cô đánh cô.

Từ nhỏ đến lớn, người cha của cô ngay cả mắng chửi cô cũng không nỡ, vậy mà lại cho cô một cái bạt tai!

Diệp Phàm hoàn toàn sững sốt, không cảm thấy đau, cũng không muốn khóc, chỉ là đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

Diệp Viên Triều một tay nắm tay con gái, kéo cô đến trước cửa sổ. Ông vén rèm cửa sổ lên, ánh sáng ban mai đâm thẳng vào mắt Diệp Phàm, cô nhất thời không mở mắt được.

“Con xem đi!” Diệp Viên Triều kéo cửa sổ, chỉ xuống dưới lầu, “Con nhìn rõ rồi chứ! Đó chính là người đàn ông mà chính miệng con đã nói là con yêu anh ta, anh ta cũng yêu con đấy. Con nhìn đi, bây giờ anh ta đang ở đâu?”

Diệp Phàm còn chưa hoàn hồn sau cái tát kia, lại thấy ánh dương trời lơ mơ khá chói mắt. Bên dưới ngọn đèn đường dưới lầu nhà họ, người cô vẫn tưởng tượng ở đó giúp cô truyền sức mạnh tinh thần cả đêm, kể cả chiếc xe của anh, tất cả đều không thấy đâu, dưới lầu trống không.

Trái tim cô bỗng nhiên bị một bàn tay vô hình bóp chặt, rồi không lưu tình chút nào vứt bỏ, rơi phịch xuống đất.

Nước mắt nín nhịn cả đêm, cứ như vậy mà bất chấp tuôn rơi.

Cô chợt nhớ đến tối hôm qua ở bãi đỗ xe, nhớ đến bức hình của mẹ Đoàn Dự trên màn hình điện thoại của Đoàn Diệc Phong. Một cảm giác đau khổ không hình không dạng nhanh chóng trào ra, lan ra khắp cơ thể.

Cô nói trong nước mắt: “Cõ lẽ anh ấy... có lẽ trong nhà có chuyện...”

“Con tự nhìn mình đi, đến con cũng không tin lời con nói!” Diệp Viên Triều nói trúng tim đen của cô.

“Thật sự, anh ấy... công việc của anh ấy rất bận rộn. Hơn nữa, con của anh ấy có lẽ... có thể có chuyện cũng không chừng... Ba trả điện thoại cho con, con gọi hỏi anh ấy!” Cô khóc nức nở, giọng nói rối loạn.

“Con gái!” Cha cô bình tĩnh nhìn cô. “Con tỉnh táo lại đi! Người ta căn bản không hề nghiêm túc! Chẳng qua là thấy con trẻ trung xinh đẹp, muốn chơi đùa một chút mà thôi. Sao con còn không hiểu hả? Con gái ơi là con gái, con thật sự muốn ba già này tức chết mà...” Diệp Viên Triều nặng nề than thở, giống như trong thời gian ngắn đã già đi rất nhiều.

Diệp Phàm cuối cùng không nhịn được nữa, khóc òa lên.

Quả nhiên, Đoàn Diệc Phong chưa từng gọi đến một cuộc điện thoại nào, không hề có tin tức, giống như bốc hơi khỏi thế giới này. Những lời tỏ tình âu yếm vẫn còn vang vọng bên tai. Nhưng cái con người nói ra những lời đó, trong lúc cô cần anh nhất, lại biến mất tăm mất dạng.

Diệp Phàm đúng là không biết bản thân cô đã làm thế nào để qua được ngày cuối tuần này. Mỗi một giây đều như kéo dài một năm. Một giây trước còn đang bảo vệ tia hi vọng cuối cùng trong lòng, một giây sau đã bị đả kích tàn nhẫn. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, dần vật cơ thể lẫn tâm hồn cô.

Cứ vật vờ như vậy cũng đến thứ hai. Người trong nhà khuyên cô xin nghỉ vài ngày, nhưng cô dứt khoát muốn đi làm.

Đúng vậy, vào giờ phút này, chỉ có đi làm mới có thể khiến cô quên được Đoàn Diệc Phong, mặc dù điều đó căn bản không có khả năng.

Diệp Phàm khẳng khái muốn tự mình bắt xe buýt đến cơ quan. Cô ngồi nhầm một tuyến, lại ngồi quá hai trạm, đi tới đi lui rất vất vả mới đến được thư viện, nhưng cuối cùng vẫn muộn giờ. Cô cũng chẳng còn tâm trạng đến chỗ quẹt thẻ viết lý do đi muộn. Cô lẻ bước vào phòng làm việc, vừa vào đã thấy một đám người đang bu quanh bên bàn của mình. Ngay cả chủ nhiệm Hoàng thường ngày hiếm khi xuống đây cũng có mặt.

Không phải chỉ là đi muộn thôi sao? Đồng người như vậy là muốn làm to chuyện ư?

Ngay khi cô vẫn đang chìm trong nghi hoặc, có người đã thấy cô liền kêu lên. Sau đó tất cả mọi người đều tản ra. Lúc này Diệp Phàm mới nhìn rõ trên bàn của mình có đặt một chiếc hộp lớn. Trên cái hộp còn thắt một chiếc nơ bướm hồng nhạt, nhìn qua rất là hoành tráng long lẫy.

Cô có hơi bối rối, đã thấy tiểu Lâm đi tới nói với cô: “Diệp tử, đó là cái gì vậy?”

Cái gì là cái gì? Diệp Phàm vốn đã không có lòng dạ nào, bị hỏi như thế càng thêm mờ mịt khó hiểu. Cô sững sờ một lát, lắc đầu: “Tôi không biết.”

Lúc này, chủ nhiệm Hoàng cũng đi tới: “Diệp tử, cô có biết sáng nay Mã Ly đã xin nghỉ việc hay không?”

“Cái gì?!” Nghe như thế, Diệp Phàm cuối cùng cũng có chút tinh thần, kinh ngạc nhìn chủ nhiệm Hoàng, không biết phải nói sao.

“Bạn trai của cô ấy đưa cô ấy đến đây, để lại lá đơn xin nghỉ việc, sau đó để cái này trên bàn của cô.” Tiểu Lâm chỉ hộp quà thật lớn trên bàn của Diệp Phàm.

Diệp Phàm cảm thấy kỳ quái, xốc lại tinh thần đi qua đó.

Tiểu Lâm ở bên cạnh đã sớm không thể đợi được nữa, rướn người nhướn cổ nhìn theo.

Chiếc hộp mau chóng được mở ra. Trong chiếc hộp thật lớn, có một bức thư im lìm nằm đó. Tất cả đồng nghiệp vây quanh đều phát ra tiếng than thất vọng.

Ồ, sao lại là một bức thư à!

Diệp Phàm lại không hề thất vọng, bởi vì cô biết, đây là phong cách của Mã Ly. Nếu như cô ấy nhồi nhét thứ gì vào hộp, thì mới đúng là kỳ lạ đó! Cô lấy bức thư trong hộp ra, nắm chặt trong tay. Cô không đếm xỉa đến những câu hỏi của đồng nghiệp, đi một mạch vào phòng vệ sinh.

Chỗ đó mặc dù không vừa mắt cho lắm, nhưng vào lúc này, nó lại là chỗ an tĩnh nhất. Nó có thể cho cô một không gian riêng tư để đọc bức thư này.

Bức thư được viết tay, chữ của Mã Ly rất đẹp, kiểu chữ phóng khoáng lá lướt.

Nội dung bức thư được viết như thế này.

Diệp tử yêu quý.

Lúc cậu đọc được bức thư này thì tớ đang ngồi trên máy bay đến Úc rồi. Thẩm Kiều nói ở đó yên tĩnh, rất thích hợp để dưỡng thai. Tớ thì ngược lại, chẳng nghĩ thế. Tớ thấy chỉ cần chỗ nào có cậu, là tớ có thể an tâm sinh đứa bé này. Bởi vì cậu chính là người bạn tốt nhất trên đời này của tớ. Đáng tiếc tớ bây giờ phải nghe lời cha của đứa bé, cậu cũng biết anh ta cái con người này rất... Không viết về anh ấy, anh ấy đang lờm tớ. Nói chung, tớ sẽ bình an sinh đứa trẻ này. Đợi sau khi về nước, là cậu có thể gặp đứa con nuôi mập mạp mũm mĩm của cậu rồi. Cái gì? Cậu không tin con tớ sẽ mập mạp mũm mĩm sao? Bức ảnh kèm theo sẽ cho cậu thấy chân tướng.

Ly Ly yêu dấu của cậu.

Xem xong bức thư, Diệp Phàm cảm thấy mũi khẹt khẹt chua xót. Cô lại lấy ra một bức hình siêu âm trong phong thư. Trên đó thấy một chấm nhỏ mơ hồ, không rõ là trai hay gái, càng đừng nói là nhìn ra mập mạp mũm mĩm hay không. Song nhìn bức ảnh mờ nhạt này, cô lại cảm thấy ấm lòng như vậy. Giống như thực sự có một sinh mạng với trái tim đang đập thành thịch.

Phía sau bức ảnh, Mã Ly viết vài dòng:

Sao hả? Nhìn thấy là bé trai chưa? Sau này cậu và ông chú đó sinh một bé gái, tớ có thể cân nhắc để bé làm con dâu của tớ. Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là bé phải xinh đẹp và hiền lành như mẹ bé vậy, bằng không tớ sợ Thẩm công tử không đồng ý đâu. À, anh ấy nói kết sui gia với cậu, chi bằng tìm cái nôi...

Xem đến đây, nước mắt của Diệp Phàm rốt cuộc không kìm lại được nữa, tự chảy ra như suối.

Thế giới này chính là như vậy khiến người ta không thể nắm bắt được.

Có tình yêu trải qua giông bão, cuối cùng cũng đơm hoa kết trái. Còn có tình yêu, lại mất phương hướng với tương lai mờ mịt. Cô muốn quay đầu lại tìm kiếm, nhưng lại phát hiện hóa ra không có gì cả...

41. Chương 41

Cả ngày, Diệp Phàm suy sụp tinh thần, công việc cũng đăng trí còn làm ra một số sai sót.

Buổi chiều, chủ nhiệm Hoàng sang đây, thấy bộ dạng này của cô, tưởng vì chuyện xin nghỉ việc của Mã Ly làm cô đau lòng. Chủ nhiệm nói vài câu an ủi cảm tính, còn bảo cô về sớm một chút.

Cô gật đầu đồng ý, nhưng vì ngồi nhớ những chuyện trước kia mà thời gian tan tằm qua lúc nào không hay. Mãi đến khi mẹ cô gọi điện thoại đến, cô mới bỗng chốc bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn đồng hồ cũng gần bảy giờ rồi.

Mẹ cô cho rằng con gái xảy ra chuyện, giọng nói truyền qua điện thoại gấp đến độ muốn chết. Vì không muốn cha mẹ cô vội đến cơ quan đón cô, cô đành phải điều chỉnh lại tâm trạng, nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi đi về.

Vừa đi ra khỏi cửa thư viện, cô lại ngẩng đầu nhìn theo phản xạ về hướng dưới tán cây ven đường ở đối diện. Nếu như là trước đây, Đoàn Diệc Phong nhất định sẽ dừng xe ở đó chờ cô. Nhưng hôm nay, dưới tàng

cây đó chỉ có một chiếc xe SUV (việt dã) màu bạc xa lạ đỗ ở đó. Nhìn cảnh còn người mất như thế, cảm thấy trống rỗng.

Haiz... Diệp Phàm thở dài trong lòng, định đến trạm chờ xe buýt.

Bỗng nhiên, chiếc xe việt dã đang đậu ở dưới cái cây kia khởi động, chậm rãi chạy tới chỗ cô.

Lúc đó, Diệp Phàm đang đi tới trạm chờ xe buýt gần nhất kia. Vì đã qua giờ cao điểm tan tầm, nên ở trạm chờ cũng không có nhiều người lắm. Cô đứng lại nghỉ chưa được bao lâu, chiếc xe đi theo sau lưng cô kia vượt lên trước, dừng trước mặt cô.

Diệp Phàm ngẩn ra, cho rằng người trên xe muốn đi xuống, cho nên cô nhanh chân tránh sang một bên.

Kết quả cô đi một đoạn, chiếc xe kia cũng nhích lên một đoạn. Cô đang cảm thấy kỳ quái, thì cửa sổ xe bỗng nhiên được kéo xuống. Người đàn ông trên chiếc xe việt dã bạc đeo một đôi kính râm, vẫy tay với cô: “Vào đây.”

Hả? Diệp Phàm không rõ đầu đuôi thế nào, quay trái quay phải nhìn một chút, xác định trong trạm chờ này chỉ có một mình cô. Lúc này cô mới chỉ vào mình nói: “Tôi sao?”

“Đúng vậy, mau lên đây.” Người nọ hình như hơi sốt ruột, đưa tay kéo đôi kính râm màu đen với bản to chiếm gần hết khuôn mặt ra khỏi sống mũi, để lộ ra đôi mắt, “Nhận ra chưa? Là anh!”

A! Diệp Phàm lúc này mới phản ứng được. Đây... đây không phải là Tần Nặc sao?

“Mau lên, anh sợ đội chó săn chụp được.” Tần Nặc nói, đẩy mắt kính về chỗ cũ.

Diệp Phàm lúc đó không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy nếu đã quen biết hẳn là không sao. Cô mở cửa ngồi vào trong, mới ngồi xuống ghế cô đã hơi hối hận rồi.

Sao lại vào xe cơ chứ? Không phải Đoàn Diệp Phong đã bảo cô đừng gần gũi với những người trong giới giải trí rồi sao?

Nhớ đến Đoàn Diệp Phong, tâm trạng của cô lại xuống thấp. Mặc dù suốt ngày hôm nay, cô đã nhắc đi nhắc lại trong lòng là không được nghĩ đến anh, nhưng cô vẫn vô tình hoặc dễ dàng nghĩ đến anh như vừa rồi. Nếu như sau này đều như vậy, cô thật có thể quên được anh sao?

“Này, em đang nghĩ cái gì đó?” Tần Nặc hỏi.

Diệp Phàm định thần, lúc này mới nhớ bản thân đang ở trong tình cảnh đặc biệt, lắc đầu: “Không có gì, anh có chuyện gì sao? Tôi phải về nhà, mẹ tôi vừa gọi điện thoại đến thúc giục tôi.”

“Cũng không có chuyện gì, anh muốn cảm ơn em, nhân tiện đưa cho em cái này.” Tần Nặc không biết lấy từ đâu ra một cái túi.

“Đây là cái gì?” Diệp Phàm khó hiểu mở chiếc túi ra, chỉ thấy trong đó là một chiếc đĩa CD và một số mỹ phẩm cao cấp. Cô càng cảm thấy kỳ quặc: “Cái này... cho tôi à?”

“Đúng vậy!” Tần Nặc trang nhã gật đầu, “Thật ra mấy hôm trước, khi ra bản Demo, anh đã muốn tặng em. Cảm ơn em đã nói giúp anh, để thầy Đoàn viết bài hát cho anh.”

Tần Nặc nói những lời này, nói chung Diệp Phàm đã hiểu mọi chuyện. Thì ra Đoàn Diệp Phong cuối cùng cũng nhận lời viết bài hát cho anh ta. Tần Nặc tưởng cô đã nói những lời khen ngợi anh ta, cho nên đến đây cảm ơn cô.

Diệp Phàm đem túi đẩy trở lại: “Anh hiểu lầm rồi, tôi không có nói gì cả.”

“Em đừng khách sáo vậy mà. Nếu không có em giúp, thầy Đoàn nào có dễ dàng viết ca khúc giúp anh như vậy. Cảm đi mà, chỉ một chút tấm lòng thành mà thôi.”

“Không phải đâu.” Lòng Diệp Phàm cảm thấy nghèn nghẹn, “Anh thật sự đã hiểu lầm rồi. Thật ra tôi... tôi không có ảnh hưởng lớn như vậy đâu!” Cô cố gắng để mình nhìn có vẻ tự nhiên.

Song Tần Nặc đã nhìn ra.

“Sao thế? Hai người cãi nhau à?” Anh hỏi.

“Không có, tôi còn phải về nhà, đã tối rồi...”

Diệp Phàm đưa tay muốn mở cửa xuống xe, bị Tần Nặc ngăn cản, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thật sự không có gì!” Diệp Phàm muốn xuống xe.

“Không nói rõ, không cho xuống xe.” Tần Nặc cậy mạnh cố chấp.

Tình cảnh này, Diệp Phàm bị dồn ép đến phát cáu. Cô đành phải nói: “Chúng tôi chia tay rồi. Vậy được chưa! Anh để tôi xuống xe đi!”

“Sao cơ?” Tần Nặc liền sững sốt. Thật ra vừa rồi anh chỉ định chọc cô nàng này một chút thôi mà. Anh không ngờ sự việc lại nghiêm trọng như vậy, nhất thời không thốt nên lời.

Hai người trầm mặc thật lâu.

Lúc này Diệp Phàm cũng cảm thấy thái độ của mình có phần quá đáng. Đối phương thật ra cũng không có ác ý. Vì vậy cô nhẹ giọng nói: “Thật ngại quá, để anh chê cười rồi. Nhưng mà tôi thực sự phải về nhà ngay, mẹ tôi đang đợi...”

“Là anh ta nói chia tay sao?” Tần Nặc đột nhiên hỏi.

Diệp Phàm có phần trở tay không kịp, suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu: “Anh ấy chưa nói.”

“Chẳng lẽ là em muốn chia tay?” Tần Nặc cũng hơi kinh ngạc.

“Cũng không phải, thật ra thì...” Diệp Phàm thấy khó mà giấu được. Cô quay mặt đối diện với Tần Nặc, kể qua loa câu chuyện với anh một lần. Lúc nói xong, cô ra vẻ thoải mái nhún nhún vai: “Chuyện chỉ có như vậy thôi. Không phức tạp như anh nghĩ đâu. Có lẽ hai chúng tôi bên nhau quả thực không phù hợp...”

“Chỉ vậy thôi?” Tần Nặc bỗng cắt đứt lời cô nói.

“Chỉ vậy thôi.” Diệp Phàm gật đầu.

“Phụ nữ các cô thật là phiền phức! Không có việc gì mà lại suy nghĩ nhiều như vậy làm chi? Nói không chừng thầy Đoàn chỉ là đang gặp chuyện gì đó quan trọng. Nói rõ ra không tốt hơn sao?” Tần Nặc này tuy là một người bất cần đời, nhưng đối với Đoàn Diệc Phong lại tương đối kính trọng.

“Chuyện quan trọng ra sao, mà ngay cả việc gọi một cuộc điện thoại cho tôi cũng không làm được chứ?” Diệp Phàm hỏi ngược lại.

Lần này đến phiên Tần Nặc ghen hờn.

Hai người lại trầm mặc một lúc nữa, thì điện thoại của Diệp Phàm bỗng nhiên vang lên, lại là tin nhắn hối thúc của mẹ cô.

“Tôi phải về nhà đây...” Diệp Phàm nói một câu, muốn đi.

Đột nhiên, điện thoại trong tay cô bị đoạt đi. Diệp Phàm chưa kịp phản ứng, thì chiếc điện thoại cô sử dụng gần hai năm nay đã về thành một đường cung đẹp mắt, bị ném ra ghế sau xe.

“Anh làm gì vậy?” Diệp Phàm phát cáu.

“Không hề gì! Em đã giúp anh, anh cũng nên giúp em một lần mới phải phép.” Tần Nặc nói xong, khởi động xe, chạy thẳng hướng đến nhà của Đoàn Diệc Phong.

Diệp Phàm ở trong xe la hét bảo anh dừng lại. Anh lại vờ như không nghe, đạp chân ga tăng tốc. Diệp Phàm bắt đầu rơi nước mắt lã chã.

“Xin anh mà, Tần Nặc. Tôi không muốn đi, mau dừng xe...”

“Em không đi thì vĩnh viễn không biết được chân tướng. Em muốn cứ như vậy mà chia tay với anh ta sao? Không muốn ra sức giữ lấy chút nào sao?”

“Tôi...” Diệp Phàm bị hỏi vặn lại, không biết trả lời ra sao. Cô hoảng hốt cả buổi, xe lại tăng tốc.

Cô có chút lo lắng, không biết một lúc nữa gặp được Đoàn Diệc Phong thì cô nên đổi mặt thế nào? Muốn hỏi anh tối hôm đó sao lại bỏ đi ư? Thật ra vấn đề này, sao cô chưa từng muốn hỏi cho rõ cơ chứ? Chẳng qua là cô sợ nghe thấy cái đáp án bản thân mình không muốn nghe nhất, cho nên cô mới do dự như vậy. Thậm chí ngay cả gọi một cuộc điện thoại mà cô cũng không dám.

Lúc này, xe của Tần Nặc đã chạy đến cửa khu nhà của Đoàn Diệc Phong. Bảo vệ ở cổng ngăn họ lại, yêu cầu xuất trình giấy chứng minh.

Trong lòng Diệp Phàm khấn nguyện cực kỳ. Nhân lúc Tần Nặc ở bên kia đang đối phó với bảo vệ, ánh mắt cô không kìm được chuyển đến dưới lầu khu nhà của Đoàn Diệc Phong. Cái liếc mắt này, cô hoàn toàn sưng sờ.

Trên thế giới này luôn có những chuyện khéo như vậy. Bọn họ đến đây, Đoàn Diệc Phong cũng đúng lúc đi xuống. Thấy bóng dáng quen thuộc kia, trong lòng Diệp Phàm bỗng nhiên dâng lên một sự kích động mãnh liệt. Tại sao? Rõ ràng chỉ là mới một ngày một đêm không gặp, dường như cảm thấy như thời gian đã trôi qua rất lâu rồi. Cô thật sự rất muốn nhào đến, túm lấy cổ áo anh, hỏi anh tại sao.

Diệp Phàm nghĩ như thế, chẳng biết cô lấy đâu ra dũng khí, mở cửa xe muốn chạy qua đó. Nhưng mà, cô mới chạy vài bước, đã thấy thấp thoáng hai bóng hình phía sau Đoàn Diệc Phong đang vội vã đi tới. Một người là Tư Thiên Thiên, còn một người là...

Diệp Phàm đứng lại nhìn một lúc lâu. Khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn kia xuất hiện trong đầu cô. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt giống y hệt trước mắt. Ý thức của cô bỗng nhiên nổ ầm một cái, trống rỗng.

Cô ta là Tư Thanh Ngôn.

Tần Nặc đối phó xong bảo vệ rồi sang đây, thấy Diệp Phàm đứng chết trân tại chỗ, không hề nhúc nhích, liền hỏi: “Em làm sao vậy?”

Diệp Phàm dường như không hề nghe thấy, bình tĩnh nhìn phía trước.

Tần Nặc cho là cô đang lo lắng, còn vỗ vai cô an ủi: “Không phải là em đang lo lắng đấy chứ? Không sao đâu, khẳng định chỉ là hiểu lầm thôi...”

“Tần Nặc...” Diệp Phàm chợt cắt ngang lời anh. Giọng nói không giống như lúc nãy, cô nói: “Tôi muốn về nhà.”

“Đến cũng đã đến rồi, về làm gì? Ồ kìa, đó không phải là xe của thầy Đoàn hay sao...” Tần Nặc vừa liếc mắt đã nhận ra chiếc Land Rover của Đoàn Diệc Phong, đi tới muốn vỗ tay.

“Tần Nặc!” Diệp Phàm gọi anh lại, “Chúng ta đi đi. Tôi muốn về nhà, xin anh đấy...”

Lúc này Tần Nặc mới nhận ra giọng nói khác thường của Diệp Phàm, hình như đang run rẩy. Anh cảm thấy không ổn liền quay đầu lại xem sao, vừa nhìn thấy anh cũng sưng sờ. Cô gái trước mắt mặc một bộ quần áo mỏng, sắc mặt rất đáng sợ. Hiện tại đang là mùa hè, toàn thân cô lại lạnh run như mới vừa bước ra từ hố băng vậy.

Chỉ là trong giây lát, sao cô lại biến thành bộ dạng thế này? Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tần Nặc bắt đầu cảm thấy lúng túng, “Được, được rồi. Em trước hết đừng xúc động. Anh đưa em về nhà...” Anh liên tục an ủi, đưa cô ra xe.

Ngay lúc Diệp Phàm được Tần Nặc đỡ lên xe, Đoàn Diệc Phong cũng vừa vặn lái xe từ bên kia đi ra ngoài. Bởi vì bị bồn hoa ở cổng che mắt, nên anh cũng không chú ý đến Diệp Phàm.

Chiếc xe ra khỏi cổng khu nhà, một chân anh giẫm lên chân ga, phóng thẳng đi. Anh cùng bí mật của anh biến mất ở cuối phố.

42. Chương 42

Trên đường về nhà, Diệp Phàm cúi đầu, một câu cũng không nói.

Tần Nặc vốn muốn hỏi đến cùng, nhưng vài lần há miệng rồi lại thôi. Anh là một người thông minh, biết nhìn thời thế. Bộ dạng của Diệp Phàm lúc này giống như bị tổn thương ghê gớm. Sự tổn thương không thể bằng mấy câu nói của một người ngoài như anh là có thể khuyên giải được. Nhiều chuyện hỏi lung tung làm người ta buồn thêm, chỉ bằng im lặng còn tốt hơn.

Lúc Tần Nặc đưa Diệp Phàm về đến nhà, mẹ Diệp đã đứng trông mong con gái từ rất lâu rồi.

Xa xa đã thấy con gái ngồi trên một chiếc xe rất cao, còn tưởng cô lại ở cùng người đàn ông đã kết hôn kia. Bà nổi giận đùng đùng đi qua muốn khởi binh hỏi tội. Ấy vậy mà lái xe lại là một thanh niên, trông rất đẹp trai, còn có vài phần quen mắt.

Mẹ Diệp ngây ngẩn cả người, nhìn con gái bước xuống xe. Lúc này bà mới đi qua kéo cánh tay của con gái, trách cứ hỏi: “Tiểu Phàm, muộn thế này mà con còn đi đâu? Có biết ba mẹ ở nhà chờ con rất sốt ruột không hả!”

Tần Nặc thấy thế, nhanh chân đứng ra hòa giải: “Bác gái, bác đừng trách tiểu Phàm, là do con đưa cô ấy ra ngoài giải sầu.”

“Cậu là?” Mẹ Diệp nghi hoặc nhìn anh.

“Con quen giới thiệu, con là Tần Nặc, là bạn của Diệp Phàm.”

Mẹ Diệp lúc này mới nhớ ra điều gì đó, kinh ngạc hỏi: “Cậu là Tần Nặc, là Tần Nặc thường hát trong TV kia đó sao?” Mặc dù bà đã luống tuổi, nhưng được cái xem TV rất nhiều, cái tên Tần Nặc cũng có nghe qua.

Tần Nặc bị nhận ra có chút hơi xấu hổ, đang định nói gì đó liền bị Diệp Phàm vội cắt ngang.

“Con lên lầu trước.” Cô nói xong, cúi đầu đi lên lầu.

Mẹ Diệp thấy thế, nhanh chân đuổi theo. Bà vừa chạy vừa quay đầu lại nói với Tần Nặc: “Tiểu Tần, chúng ta lên nhà đây. Sau này nhớ thường xuyên giữ liên lạc nha!”

Tần Nặc đứng tại chỗ, vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

Sau khi về đến nhà, Diệp Phàm không quan tâm đến sự truy hỏi của mẹ, đi thẳng một mạch vào phòng, đóng cửa lại. Theo tiếng cửa phòng đóng lại, cô vốn vẫn đang nín nhịn cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, cơ thể run rẩy dựa vào cánh cửa.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa khẩn thiết của mẹ cô: “Tiểu Phàm, con sao vậy? Mau mở cửa đi! Đừng dọa mẹ!”

Âm thanh đó từ dữ dội đến không rõ, rồi dần dần dường như biến mất bên tai Diệp Phàm. Cô đột nhiên cảm thấy rất lạnh, tựa như rơi vào một cơn động rất sâu rất tối. Bốn bề đều bị bao bọc bởi cơn gió lạnh lẽo, quét vào người cô khiến tay chân đều tê tái.

Cái cảnh vừa rồi ở dưới lầu khu nhà Đoàn Diệc Phong lại không ngừng lặp đi lặp lại trước mắt cô. Gương mặt của người phụ nữ đi ra khỏi khu nhà và trên màn hình điện thoại của Đoàn Diệc Phong giống nhau như đúc. Nó đã khắc sâu khó phai mờ trong đầu của Diệp Phàm.

Chẳng phải Đoàn Diệc Phong đã nói chị ta đã chết rồi sao? Không phải tiểu Dự đã nói nó không có mẹ sao? Vì sao, vì sao vừa rồi cô lại thấy chị ta rõ ràng ở cùng một chỗ với Đoàn Diệc Phong? Đôi mắt cô không nói dối, là Đoàn Diệc Phong đã lừa cô! Mẹ của tiểu Dự căn bản không có chết! Hay nói cách khác, cô là người thứ ba, một người thứ ba bị lừa gạt, xoay như chong chóng!

Điều này quá nực cười! Quả thực rất giống một vở kịch hoang đường! Nếu như có thể, cô thật sự rất muốn cười, thế nhưng cô vẫn không cười nổi. Nước mắt đã không giữ lại được, trào ra khỏi khóe mắt, lăn dài trên má.

Cô đã từng tin rằng mình rất hiểu Đoàn Diệc Phong. Thế nhưng từ tối hôm qua đến nay, chỉ một ngày một đêm ngắn ngủi, anh lại dùng hành động tàn nhẫn từng bước một thay đổi cái nhìn của cô. Hóa ra cha đã nói không sai, cô là một đứa ngốc, là một đứa điên, là một đứa ngu dần bị tình cảm làm mờ mắt! Cô vì

anh mà dăng hiển tất cả, vì anh nhận hết sự chê cười, thậm chí vì anh mà cãi lời cha mẹ. Kết quả cô nhận được là một lời nói dối vĩ đại!

Người đàn ông kia sao lại nhẫn tâm như vậy, lừa dối tình cảm của cô, giẫm đạp lên sự tôn nghiêm của cô. Đến cuối cùng, ngay cả một lời giải thích cũng không có, chỉ mang theo vợ của anh rời xa thế giới của cô.

Không thể ngăn những giọt nước mắt chảy dài, Diệp Phàm rất muốn khóc lớn tiếng. Song cô vừa há miệng lại phát hiện bản thân mình ngay cả hít thở cũng rất khó khăn. Mỗi một đồ vật trong phòng dường như đều đang cười nhạo sự ngu dốt của cô. Trần nhà trên đầu cô hình như cũng không ngừng xoay vòng. Cô nắm chặt tay đập xuống sàn nhà, cho đến khi các khớp ngón tay đều bị rách, rướm máu. Cô cũng không cảm thấy đau đớn chút nào, bởi vì trái tim của cô còn đau hơn gấp trăm lần nghìn lần.

Lời nói dối của Đoàn Diệp Phong như một lưỡi dao sắc bén nhất trên đời này, hung hăng cắt nát linh hồn của cô. Cô sống đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được một việc. Hóa ra một lòng một dạ, không giữ lại chút nào để yêu một người, lại bị tổn thương sâu sắc như vậy.

“Tiểu Phàm, mẹ xin con! Con đừng làm đau chính mình như vậy nữa. Vì loại đàn ông đó không đáng đâu!” Mẹ cô ở bên ngoài liên tục khuyên cô. Giọng nói khàn khàn cùng tiếng khóc nức nở. Tiếng khóc cách một cánh cửa, từng đợt truyền vào lỗ tai Diệp Phàm.

Diệp Phàm lấy lại tinh thần từ trong bi thương, trong lòng càng thêm khó chịu. Bị những lời nói dối làm tổn thương không chỉ có một mình cô, còn có gia đình của cô nữa. Cha cô mấy hôm nay vẫn luôn không vui, tóc bạc thêm không ít. Mẹ cô càng vì chuyện của cô mà suốt đêm không ngủ, rất sợ cô nghĩ không thông lại làm chuyện điên rồ.

Trước đây chẳng bao lâu, cô cho rằng cha mẹ thật quá đáng, ngay cả chuyện cô yêu ai cũng muốn can thiệp vào. Bây giờ cô mới hiểu được, thì ra khi toàn bộ thế giới đều vứt bỏ cô, chỉ có cha mẹ là vẫn luôn không rời bỏ, luôn ở bên cạnh cô như trước đây, cùng cô vượt qua những ngày tháng khó khăn nhất.

Nghĩ như vậy, cô đã không kìm nén được nỗi lòng của chính mình. Cô mở cửa, nhào vào lòng mẹ cô đang ở bên ngoài.

“Mẹ, con sai rồi! Con xin lỗi ba mẹ!”

“Đứa nhỏ ngốc này!” Mẹ Diệp ôm chặt lấy cô, “Con có sai gì đâu? Đều là lỗi của mẹ, đều do mẹ ép con đi gặp mặt, không suy nghĩ cho con, con mới có thể đi nhầm đường. Là mẹ vô dụng, là mẹ bảo vệ con không tốt...”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa! Là con sai rồi, đều là lỗi của con!” Cô khóc rống lên trong lòng mẹ cô, khóc cho ra hết những uất ức trong lòng, khóc để rũ bỏ hết những tình cảm dành cho Đoàn Diệp Phong, khóc cho ra những lời thề non hẹn biển, khóc cho ra những khắc ghi trong lòng và những kỷ niệm cùng với Đoàn Diệp Phong tích tụ từng chút một...

Đêm hôm đó, cô ở trong lòng mẹ đã hạ quyết tâm: từ nay về sau, cô phải đoạn tuyệt với quá khứ của bản thân, phải đối xử tốt với chính mình, sống vì người thân. Cô quyết không vì người đã lừa dối mình mà rơi một giọt nước mắt nào nữa.

Bởi vì khóc lớn một hồi, cho nên hôm sau khi Diệp Phàm rời khỏi giường, đôi mắt sưng phù lên.

Để không ảnh hưởng đến hình tượng công việc, cô tìm đeo một đôi kính đen. Cô vừa muốn ra khỏi cửa, đã bị mẹ cô vội gọi lại: “Tiểu Phàm, hôm nay con đừng đi làm, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày đi.”

“Không cần đâu mẹ, con không sao.” Chỉ trong một đêm, giọng điệu của cô dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều. Mặc dù vết thương trong lòng còn chưa khép lại. Song cô đã hiểu rõ một đạo lý, con người không thể tránh né cả đời được, cho dù người kia có quay lưng ra đi, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

“Đi đi. Vậy con đi đường cẩn thận, buổi tối nhớ về sớm.”

Mang theo lời căn dặn của mẹ, Diệp Phàm đi xuống lầu. Cô bắt xe buýt đi làm, chen chúc, sống sót qua giờ cao điểm của thành phố này, đến thư viện giống như mọi ngày.

Cũng không biết có phải là do tối hôm qua khóc nhiều quá hay không, mà tinh thần hôm nay của cô rất xấu. Cô luôn có cảm giác hốt hoảng, dường như có ai đó đang đi theo cô. Nhiều lần cô lo lắng quay đầu nhìn quanh, lại phát hiện không có gì cả...

Lúc đến cửa thư viện, đúng lúc gặp tiểu Lâm cũng đang đi làm. Đối phương thừa dịp cô không để ý, vỗ vai của cô.

Diệp Phàm lại càng hoảng sợ, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

“Bạn sao thế? Chỉ đùa một chút thôi mà! Người ta còn tưởng bạn gặp ma đó!” Tiểu Lâm cười nói.

“Không phải.” Diệp Phàm lắc đầu, “Sao mình có cảm giác có ai đó đang theo dõi mình.”

“Không phải chứ? Giờ mới sáng sớm, đến fan hâm mộ cuồng nhiệt cũng không dậy sớm như vậy à!” Tiểu Lâm nói, nhìn xung quanh một lượt. Đột nhiên cô ấy lắc tay của Diệp Phàm, giơ tay lên chỉ và nói lớn: “Tiểu Phàm, tiểu Phàm! Bạn xem bên kia có người đang cầm máy ảnh, có phải đang chụp chúng ta hay không?”

Diệp Phàm nhìn theo hướng ngón tay của cô bạn đồng nghiệp chỉ, quả nhiên phát hiện có một người đàn ông đang trốn sau bồn hoa, tay cầm máy ảnh, lén lút mà ngồi chồm hổm bên đó.

Người kia thấy mình bị phát hiện, xoay người bỏ chạy. Vậy mà anh ta mới chạy được hai bước, chợt nghe thấy tiểu Lâm hét toáng lên như chọc tiết lợn: “Có tên biến thái, mau tới bắt cái tên chụp hình lén kia!”

Vừa hay bảo vệ của thư viện ở gần bên cạnh, nghe thấy tiếng hét của tiểu Lâm, chạy nhanh đến bắt được người nọ.

“Đừng, đừng, đừng mà!” Đối phương nhanh chóng lên tiếng giải thích: “Tôi không phải cuồng chụp trộm. Tôi... tôi là phóng viên!”

Phóng viên? Diệp Phàm cảm thấy hiếu kỳ, cũng đi theo tiểu Lâm qua đó.

“Phóng viên cái gì? Ở tòa soạn nào? Tên họ là chi? Tới chỗ này làm cái gì? Nếu không chịu trả lời, tôi sẽ tổng anh vô đồn công an!” Tiểu Lâm hùng hổ.

“Các anh chị hiểu lầm rồi! Tôi là phóng viên của tờ tạp chí ‘Đại chủ bạo’ (Miệng rộng nổ tung), đến để phỏng vấn cô gái này!” Người nọ cuống quýt lấy ra thẻ chứng nhận phóng viên. Thừa dịp bảo vệ đang kiểm tra giấy chứng nhận của anh ta, anh ta liền quay sang chụp Diệp Phàm tạch tạch.

“Anh làm gì thế hả!” Tiểu Lâm nổi giận, “Anh có bệnh à, tờ Miệng rộng nổ tung không phải là tạp chí lá cải sao? Anh không đi chụp ngôi sao đi, anh chụp đồng nghiệp của tôi làm chi!”

Người nọ mặc kệ tiểu Lâm, liên tục đưa máy ảnh về phía Diệp Phàm, vừa ấn nút chụp vừa hỏi: “Cô này, xin hỏi cô tên gì? Có quan hệ thế nào với Tần Nặc? Vì sao tối hôm qua Tần Nặc lại đưa cô về nhà? Cô đeo kính râm có phải là để tránh người ta nhận ra không? Tạp chí của chúng tôi rất muốn phỏng vấn cô, cô đồng ý chứ?”

Đối phương đúng là đội chó săn truy lùng scandal của Tần Nặc! Điều này làm ột người hoàn toàn không có chút kinh nghiệm đối phó với các phóng viên giải trí như Diệp Phàm tinh thần loáng cái đã luống cuống cả lên. Cùng lúc đó, một loạt dự cảm không lành nảy lên trong đầu cô, mọi chuyện dường như trở nên quá ồn ào rồi!

43. Chương 43

Dự cảm của Diệp Phàm đã linh nghiệm, thật sự đây là một rắc rối lớn.

Hóa ra, hôm qua Tần Nặc đưa cô về nhà đã không may bị đội chó săn nhanh tay chụp lại. Hình ảnh hai người ngồi chung một chiếc xe chễm chệ trên trang nhất tạp chí lá cải, gây ra phản ứng rất lớn đối với giới truyền thông và người hâm mộ. Mấy ngày nay, phóng viên giải trí lẫn người hâm mộ đến đây càng nhiều hơn, thậm chí còn ngang nhiên theo đuổi, vây bắt và chặn đường cô. Nó đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của cô.

Lúc đầu cô tìm cách nhẩn nhịn và bỏ qua, nhưng nào ngờ tình hình càng ngày càng nghiêm trọng. Sau cùng, sự việc phát triển đến mức các phóng viên giải trí kéo đến ùn ùn, bao vây thư viện nơi cô làm việc. Vừa thấy ai đó đi ra, bọn họ liền chạy đến phỏng vấn, sợ bỏ lỡ một chút tin tức nào.

Hành vi trắng trợn của đội chó săn làm ảnh hưởng nặng nề đến các hoạt động bình thường của thư viện. Vào buổi trưa, chủ nhiệm Hoàng phải tìm Diệp Phàm nói chuyện riêng.

“Diệp Phàm, cô và cái người tên Tần Nặc kia rốt cuộc có quan hệ thế nào?” Chủ nhiệm Hoàng hỏi rất nghiêm túc.

“Chủ nhiệm Hoàng, chúng em thật sự không có quan hệ gì cả. Em chỉ gặp anh ta vài lần, thậm chí không được xem là bạn bè mà.” Diệp Phàm lo lắng mà giải thích.

“Nếu là vậy, sao những phóng viên này muốn bám theo cô không tha? Cô có biết như thế này đã ảnh hưởng lớn đến công việc bình thường của thư viện chúng ta hay không? Bây giờ trong thư viện ai cũng hoang mang, mọi người căn bản không thể làm việc được.”

“Xin lỗi, chủ nhiệm Hoàng. Em thật sự không biết vì sao bọn họ lại như vậy. Em...” Diệp Phàm cau mày, không biết nói thế nào cho phải. Mấy ngày nay, người không chịu đựng nổi sự quấy nhiễu của bọn họ nhất thật ra chính là cô. Là một người bình thường chưa bao giờ tiếp xúc với giới giải trí, cô ngay cả kinh nghiệm đối phó cơ bản nhất đối với đội chó săn cũng không có, chứ đừng nói là giải quyết bọn họ.

“Thôi được rồi, tôi tin chuyện phát triển đến mức này cô cũng khó lòng kiểm soát được. Thế nhưng, bây giờ bọn họ cứ dán mắt rồi vây kín như vậy. Vì chính cô, cũng là vì cơ quan của chúng ta, tôi đề nghị cô mấy ngày này đừng tới đi làm, ở nhà tránh sóng gió đã, chờ mọi việc trôi qua rồi hãy đi làm lại.”

Những điều chủ nhiệm Hoàng nói đều không sai, Diệp Phàm còn có lựa chọn nào khác đây? Nói về phần tâm tình cô mấy hôm nay cũng không tốt, lúc làm việc thường xuyên thất thần phạm sai lầm. Hơn nữa, đám chó săn bên ngoài lại ồn ào như thế, cô cũng không có tâm trạng đi làm.

Vì vậy, buổi chiều cùng ngày, Diệp Phàm phải lên phòng nhân sự làm thủ tục xin nghỉ phép, rồi quay về phòng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi. Vậy mà lúc xuống lầu, cô đột nhiên nghe thấy bên hành lang có hai đồng nghiệp đang khua môi múa mép.

“Em vừa mới dưới lầu lên, rất nhiều phóng viên nha! Cô nàng Diệp Phàm bình thường kia, nhìn qua trông kín tiếng dịu dàng. Không ngờ lại có bản lĩnh lớn vậy, ngay cả ngôi sao cũng câu được.”

“Đâu chỉ có vậy à! Tháng trước chị còn thấy cô ta đi cùng một người đàn ông mặc đồ vest. Người đó lái chiếc Land Rover, nhìn qua siêu giàu có, hơn nữa rõ ràng không phải là Tần Nặc.”

“Không ngờ đó, vậy cô ta bắt cá hai tay!”

“Ai biết được? Loại đàn bà đó, trước mặt thì giả bộ ngây thơ, sau lưng không biết làm ra bộ dạng gì nữa. Một chân đạp nhiều thuyền cũng không chừng à...”

Phần tiếp theo, Diệp Phàm không muốn nghe nữa. Cô cúi đầu, sải bước rời khỏi, sự khó chịu trong lòng không nói nên lời. Cô gần đây đã đủ không may rồi, bị đàn ông lừa, còn chọc ghẹo một đám phóng viên. Vậy mà hôm nay, ngay cả những đồng nghiệp ngày thường luôn luôn cúi không thấy mặt đâu, bây giờ đều quay sang nói xấu sau lưng cô. Cuối cùng là tại sao?

Nếu như Mã Ly vẫn còn ở đây, vào giây phút này bạn ấy chắc chắn sẽ lao đến, hung dữ chửi hai bà tám kia. Sau đó, bạn ấy sẽ mở ra giúp cô một con đường thoát thân giữa đám phóng viên nhà báo kia. Song, Mã Ly đã ra nước ngoài dưỡng thai. Bên cạnh cô bây giờ thậm chí một người bạn để dựa vào cũng không có, cô chỉ có một mình lặng lẽ chịu đựng tất cả những chuyện này.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên cảm thấy rất tủi thân. Cô cúi thấp đầu, bước đi nhanh hơn, muốn tránh ánh mắt của đội chó săn nên đi bên cửa hông.

Tuy nhiên đội chó săn rình rập mọi chỗ đã phát hiện ra cô.

“Cô ta ở hướng kia!” Có người la lớn một tiếng, ngay sau đó là vô số tiếng bước chân vang lên xung quanh. Kèm theo đó là ánh đèn máy ảnh chớp nhoáng, khiến cô mở mắt không ra.

“Cô Diệp, xin hỏi cô và Tần Nặc rốt cuộc có quan hệ thế nào?”

“Cô Diệp, cô có định công khai mối quan hệ này hay không?”

“Hai người quen nhau từ khi nào? Đã phát triển đến mức nào rồi? Có dự định kết hôn hay không?”

...

Liên tiếp những vấn đề luân phiên nhau oanh tạc Diệp Phàm. Cô không hề có kinh nghiệm nên căn bản không biết phải trả lời thế nào. Cả người cô sợ đến run lên, gần như muốn ngất xỉu.

Vào thời điểm đó, một chiếc Land Rover đen đang nhanh chóng tiếp cận, dừng cách đó không xa. Đoàn Diệp Phong vội vàng xuống xe. Thấy Diệp Phàm bị vây chặt, anh lo lắng muốn xông lên.

Vậy mà anh mới tiến được vài bước, thì có một chiếc xe thể thao bạc lao nhanh đến đậu trước mặt đám đông. Tần Nặc từ trong xe bước ra, sải bước chạy vào trong đám người. Anh nhân dịp đám phóng viên còn chưa kịp phản ứng, nắm tay Diệp Phàm bỏ chạy.

Nam chính trong tin đồn đột nhiên xuất hiện, càng làm tình hình không thể khống chế được. Các tay phóng viên như phát điên nhào về phía xe của Tần Nặc. Nào là những câu hỏi phóng viên đưa ra, nào là tiếng tạch tạch của máy ảnh, ánh đèn chớp lóe, nào là tiếng người hâm mộ la ó, còn có tiếng còi xe ô tô. Quang cảnh trước cửa thư viện huyền ảo cả lên. Mãi đến khi xe của Tần Nặc thoát khỏi đám người vây quanh, hiện ngang bỏ đi, thì tất cả những âm thanh này còn chưa dứt.

Đoàn Diệp Phong dõi mắt theo chiếc xe của Tần Nặc, mãi đến khi nó biến mất ở cuối khu phố. Anh mới quay khuôn mặt ảm đạm lại.

Bên cạnh xe, Tư Thiển Thiển đã cải trang, nhìn anh với ánh mắt không vừa lòng: “Em đã nói rồi, cô tình nhân bé nhỏ của anh không sao mà! Tần Nặc nổi tiếng luôn làm phụ nữ vui vẻ. Có anh ta bên cạnh, cô tình nhân bé nhỏ của anh làm sao còn cần anh nữa?”

“Im ngay!” Đoàn Diệp Phong gầm lên một tiếng. Anh luôn luôn dịu dàng ầm ập, chưa bao giờ thất lễ như vậy.

Tư Thiển Thiển sững sờ, một lúc lâu mới ầm ục lâu bầu nói: “Chị em đã về rồi, anh còn cần Diệp Phàm kia làm cái gì? Cái loại con gái bình thường đó, làm sao bằng chị em, ngay cả em cô ta còn kém xa... Này, anh đừng đi! Em còn chưa lên xe mà! Đoàn Diệp Phong, tên khốn kiếp nhà anh!” Cô ta tức giận giơ chân muốn đá chiếc xe đang rời đi, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.

“Xin lỗi.” Tần Nặc vừa lái xe, vừa nhận lỗi với Diệp Phàm. “Tôi không ngờ lũ chó săn lại đông như vậy. Tôi vừa nghe được tin là chạy đến ngay. Vẫn mang phiền phức cho em rồi.”

Diệp Phàm vẫn còn sợ hãi trong lòng với chuyện vừa rồi: “Mấy người đó bao giờ mới bỏ đi hả? Hay là anh giải thích một chút với bọn họ đi, nói thực ra chúng ta không có quan hệ gì cả.”

“Vừa rồi anh cứu em ra như vậy, bây giờ còn muốn làm sáng tỏ, em nghĩ bọn họ sẽ tin sao?”

“Vậy làm sao bây giờ? Cứ thế này mãi thì ngay cả ba mẹ tôi cũng bị quấy rầy.”

“Cái này thì...” Tần Nặc hơi khó xử, “Thường thì khi gặp phải những chuyện thế này, anh đều im lặng không để ý đến. Bọn họ ầm ĩ một thời gian, cảm thấy không được gì thì sẽ bỏ cuộc thôi.”

“Một thời gian là bao lâu?” Diệp Phàm hoảng loạn hỏi lại.

“Ít thì dăm ba ngày, nhiều thì cũng hơn một tháng.”

“Cái gì?!” Diệp Phàm thiếu chút nữa bật dậy, “Bọn họ muốn lấn qua lấn lại như vậy cả tháng?!”

Tần Nặc cũng rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn ngoài an ủi cô: “Thực ra không sao đâu, chịu đựng một chút là sẽ qua thôi...”

“Thế này sao mà chịu được? Tôi mới chịu hai ngày mà sắp phát điên rồi. Anh còn bắt tôi chịu một tháng?”

“Đúng là không được. Anh mời em, em cứ tùy tiện chọn một nơi để tránh nạn. Xem như... đi du lịch?”

Diệp Phàm: “...”

Mặc dù Diệp Phàm rất khinh bỉ hành vi không chịu trách nhiệm như vậy của Tần Nặc. Thế nhưng dựa vào tình hình hiện tại, cũng chỉ có đi xa tránh nạn mới là cách tốt nhất để chờ cơn bão loạn này trôi qua.

Cứ như vậy, vì không chịu đựng được đội chó săn làm phiền thêm nữa, cũng vì không muốn ảnh hưởng đến cha mẹ và bạn bè. Nên sau khi thương lượng với cha mẹ, cô thu dọn đồ đạc suốt đêm. Cô thừa dịp này lên xe lửa về nhà ở quê, để tị nạn.

44. Chương 44

Diệp Phàm lớn đến ngần này, nằm mơ cũng không nghĩ đến việc bản thân mình có một ngày lại nằm trên tiêu đề của các tờ báo giải trí. Nhìn một loạt hàng tít lớn được in đậm trên tờ báo trước mặt này –“Chàng trai phong lưu chơi đùa cùng cô nàng ngây thơ, bạn gái bí ẩn của Tần Nặc được đưa ra ngoài ánh sáng”, cô chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Tàu đã chạy hơn ba giờ, mặc dù vù vù bên ngoài đang sôi sục, nhưng Diệp Phàm biết mình đã rời khỏi chuyện thị phi càng ngày càng xa. Giống như Tần Nặc đã nói, chuyện thế này nháo nhào một thời gian rồi cũng sẽ qua. Giới giải trí là một nơi có mối nối cũ, luôn luôn cung cấp vô số chuyện thị phi để người ta đuổi theo. Tên của cô sẽ sớm trôi vào quên lãng.

Nói như thế, Đoàn Diệc Phong cũng coi như là người trong cái vòng tròn đó. Có lẽ anh căn bản đã quen với quy tắc của cái giới này, có mối nối cũ, chơi chán rồi thôi. Mặc dù lúc nào Diệp Phàm cũng luôn không tìm được mà nhớ đến người kia. Cô không ngừng nhắc nhở bản thân mình không được nhớ đến, không được giẫm lên vết xe đổ, muốn triệt để quên đi đoạn hồi ức đó. Song, dù một lần rồi lại một lần nhắc nhở, làm thế nào cô cũng không quên được giống như là nghiện ma túy, lừa mình dối người.

Tàu hỏa lại chạy hơn một tiếng đồng hồ nữa, cuối cùng cũng tới nhà ga. Diệp Phàm kéo hành lý nặng nề chuẩn bị xuống xe. Cô vốn định cầm tờ tạp chí cô đã xem dọc đường theo, lại bị chị gái ngồi bên cạnh cầm đi không một lời phân bua.

Cũng được, xem như cho bản thân một cơ hội, một sự khởi đầu mới, bỏ lại sau lưng tất cả những rắc rối ở nơi đó, bao gồm cả tình cảm. Diệp Phàm nghĩ như vậy, cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn đôi chút. Cô hít sâu một hơi, nhắc chân đi bước đầu tiên trong “sự khởi đầu mới”.

Diệp Phàm lần này về quê, cũng chính là nhà ngoại của mẹ Diệp Phàm. Bởi vì đường xá xa xôi, địa hình gập ghềnh, bình thường gia đình nhà cô chỉ có những ngày lễ ngày tết mới hiếm khi về đây một lần. Lần này, tin tức Diệp Phàm lẻ loi một mình muốn đến đây ở nửa tháng, đối với bà ngoại quanh năm khó thấy được mặt cháu gái mà nói, đó lại là chuyện lớn. Bà từ sáng sớm đã vui vẻ thông báo với con trai và con dâu ở cùng mình, chuẩn bị cho Diệp Phàm bữa cơm tối thịnh soạn và chiếc giường ấm áp.

Ở đây không có ai biết chuyện đã xảy ra ở nhà cô, đối mặt với gương mặt tràn ngập nụ cười của bà, cậu và mẹ, Diệp Phàm cảm thấy chưa bao giờ thoải mái được như thế. Cô thấy mình đến đây là đúng.

Khi Diệp Phàm trở về quê, quyết định hồi phục tinh thần, làm lại từ đầu. Thì ở tại thành phố S cách xa nơi đó lại không bình lặng, một trận quyết đấu giữa hai người đàn ông sắp diễn ra.

Lúc Đoàn Diệc Phong nhấn chuông cửa vang lên, Tần Nặc đang ngồi xỏm trước máy tính chơi LOL[1]. Đột nhiên có ai đó nhấn chuông cửa làm cậu ta phân tâm, không những bị đồng đội đoạt mất vài tên dẫn đầu, chính mình còn bị mất một mạng. Khi cậu ta vất vả lắm mới sống lại, chuẩn bị đi báo thù.

[1] LOL: là trò chơi trực tuyến Liên minh huyền thoại(League of Legends).

Rầm...

Tháp bị đẩy, trái tim của Tần đại soái ca đang rỉ máu.

Lúc này, chuông cửa lại vang lên lần nữa, cậu ta ôm một bụng tức giận, dùng dùng đứng lên chuẩn bị đi mắng vài câu cho hả giận. Cậu ta chưa bao giờ nghĩ đến người đứng ngoài cửa lại là Đoàn Diệc Phong, nhất thời cả người đều bị sốc.

“Đoàn... Thầy Đoàn, sao thầy lại đến đây?” Cậu ta mắt thấy người mình tôn kính đã lâu, nay dường như thay đổi thành một người khác. Người đó đang trầm mặc nhìn mình. Ánh mắt sắc bén kia bắn thẳng vào đáy lòng cậu ta, khiến cậu ta sợ run.

Là khách không mời mà đến, Đoàn Diệc Phong cũng không có thời gian nói bóng gió. Anh vừa mở miệng đã hỏi: “Tiểu Phàm đi đâu?”

Tiểu Phàm? Tần Nặc lúc này mới lấy lại tinh thần. Nói như vậy thầy Đoàn nhất định là đã thấy chuyện nhốn nháo gần đây, hiểu lầm mình và Diệp Phàm có gì đó, cho nên mới đến đây hỏi tội. Ý thức được điểm này, Tần Nặc lập tức giải thích: “Thầy Đoàn, thầy ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi và Diệp Phàm...”

“Tôi hỏi cậu một lần nữa, cô ấy ở đâu?” Người đàn ông luôn ôn hòa như ngọc này, hôm nay lại giống như đang nổi điên. Anh không đợi Tần Nặc giải thích xong, đã tiến tới túm lấy cổ áo cậu ta.

Hành động bất thành linh này khiến Tần Nặc bất ngờ. Cho dù cậu ta kính trọng Đoàn Diệc Phong, nhưng là một chàng trai nhiệt huyết mới hơn hai mươi tuổi đầu, bỗng nhiên bị người ta túm lấy mà chẳng biết tại sao, chắc chắn là nuốt không trôi cơn giận này. Hơn nữa, cậu ta nhớ tới vừa rồi thái độ của mình bị đẩy xuống phía sau, thù cũ hận mới cùng chỗ, Tần Nặc bị chọc giận.

“Đoàn Diệc Phong, tôi kính trọng anh nên mới gọi anh một tiếng thầy. Nếu anh không buông tôi ra đừng trách tôi không khách sáo.” Cậu ta xụ mặt cảnh cáo đối phương.

Song, Đoàn Diệc Phong không vì vậy mà buông tay. Anh lúc này đã quên mất thân phận và địa vị của mình, không nên tranh cãi với một người trẻ tuổi như Tần Nặc. Mà tất cả những chuyện này chỉ vì Diệp Phàm đột nhiên mất tích.

Thật ra từ ba ngày trước, khi anh ở trước cửa thư viện, tận mắt thấy Tần Nặc đưa Diệp Phàm lao ra khỏi vòng vây của phóng viên, anh cũng rất muốn được làm như vậy.

Anh vốn tưởng rằng, mình chỉ cần thu xếp ổn thỏa cho Tư Thanh Ngôn xong, là có thể ngã bài với cha mẹ của Diệp Phàm, giải thích rõ ràng tất cả mọi chuyện, sau đó cầu hôn Diệp Phàm. Nhưng anh không ngờ chỉ vốn vẹn vài ngày ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Đợi đến khi anh nhận ra mình cần phải giải thích tất cả mọi chuyện với Diệp Phàm trước đã, thì cô bỗng nhiên biến mất giống như bốc hơi khỏi thế gian này. Anh gọi điện thì không bắt máy, tìm đến thư viện thì lại nói xin nghỉ phép. Anh đến nhà cô thì bị cha mẹ Diệp Phàm chỉ thẳng mặt, chửi là tên lừa đảo, còn nói con gái của mình đã quay đầu là bờ, cùng với đại minh tinh Tần Nặc rất tốt, bảo anh bỏ suy nghĩ đó đi.

Ban đầu, Đoàn Diệc Phong rất lưu tâm đến tin tức bịa đặt trên tạp chí lá cải kia, nay lại bị cha mẹ Diệp Phàm nói như thế, anh liền không kiểm chế được nữa. Anh đương nhiên không tin Diệp Phàm thay lòng đổi dạ nhanh như vậy. Thế nhưng, Tần Nặc không phải là ngọn đèn tiết kiệm dầu, Diệp Phàm lại trải đời chưa nhiều. Bây giờ cô lại bị lôi kéo vào cái vòng tròn này, nhất định sẽ bị tổn thương.

Đương nhiên, anh cũng đổ kị. Là một người đàn ông trưởng thành, Đoàn Diệc Phong đã lâu rồi anh không có cảm giác đổ kị mạnh mẽ như vậy. Anh nóng lòng mong muốn bây giờ được gặp Diệp Phàm, bây giờ được giải thích hết mọi chuyện với cô, bây giờ được cầu hôn cô. Nhưng cô đã biến mất trong cuộc sống của anh.

“Tôi hỏi cậu một lần cuối, Diệp Phàm ở đâu?” Đoàn Diệc Phong túm chặt cổ áo của Tần Nặc, gân xanh nổi rõ trên cánh tay.

“Anh buông ra!” Tần Nặc thật sự tức giận, cố gắng đẩy Đoàn Diệc Phong ra. Song, cơ thể tập luyện gym lâu ngày vẫn không làm cậu chiếm được chút ưu thế nào, thậm chí còn không bằng Đoàn Diệc Phong. Điều này làm cho Tần Nặc, người luôn tự cho tuổi tác và cơ thể là lợi thế tốt nhất của mình, có chút thẹn quá hóa giận. Vì thế, cậu ta ấu trĩ quyết định tung một đòn đả kích về phương diện khác với Đoàn Diệc Phong: “Anh bỏ tình cảm này đi! Cho dù tôi biết cô ấy ở đâu, cũng sẽ không nói cho anh biết. Cô ấy bây giờ là của tôi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, đã bị Đoàn Diệc Phong vung tay ột cú đánh.

Rất rất lâu sau đó, khi Tần Nặc nhớ lại chuyện này, vì hành động bốc đồng trong lúc nhất thời xúc động mà mở miệng nói bậy của mình mà cậu cảm thấy vô cùng hối hận. Nhưng vào lúc này, cậu lại chỉ cảm thấy

vô cùng thương tiếc cho gương mặt đẹp trai bị đánh này. Bị anh chọc giận, cậu cũng không chịu tỏ ra yếu kém, đánh trả về phía Đoàn Diệc Phong.

Kết quả xốc nổi này chính là, hai người đàn ông đánh nhau trước cửa nhà Tần Nặc. Âm thanh kinh động đến nhà hàng xóm của Tần Nặc, nhà người ta vừa ra xem liền thấy bộ dạng không muốn sống nữa của hai người, sao mà dám vào can. Thế là họ trực tiếp gọi điện báo cho cảnh sát.

Lúc cảnh sát chạy đến hiện trường, hai người đã đánh được một lúc. Mặc dù không ai chiếm được thế thượng phong, nhưng vết thương của Tần đại soái ca lại tập trung hết trên mặt. Thế cho nên lúc người đại diện chạy đến sở cảnh sát nộp tiền bảo lãnh cho Tần Nặc, thì anh ta sợ đến độ thiếu chút nữa đã hét ầm lên.

“Đại ca của tôi ơi, cậu đem mặt tiền, tương lai của mình ra đùa giỡn à!”

Mặc dù đã trải qua sự dạy bảo của cảnh sát, lúc này Tần Nặc đã có chút hối hận. Nhưng cậu ta vẫn rất không cam lòng nói: “Không phải là lỗi của em, là do anh ta ra tay trước mà.”

Đoàn Diệc Phong lúc này đang ngồi chờ lời khai. Cảnh sát sợ hai người lại đánh nhau, lập tức chỉ Tần Nặc giáo huấn: “Còn chưa nhận đủ dạy bảo hả? Nhốt cậu hai ngày có tin hay không!”

Tần Nặc lập tức cầm miệng, cúi đầu, miệng thì bắt mồm lẩm bẩm.

Lúc này, Vương Kha là người đại diện của cậu mới nhìn sang bên cạnh. Anh ta căn bản không nghĩ đến người Tần Nặc đánh lại là Đoàn Diệc Phong, người vừa nhận lời làm nhà sản xuất âm nhạc cho album mới của Tần Nặc. Ngộ nhờ vì chuyện này mà album mới tan thành bong bóng, thì xem như xong đời.

Nghĩ thế, Vương Kha không màng chú ý đến Tần Nặc còn đang bắt mồm nữa, lòng nóng như lửa đốt chạy đến xin lỗi Đoàn Diệc Phong: “Thầy Đoàn, thầy đại nhân đại lượng đừng chấp nhất tiểu nhân làm chi, ngàn vạn lần đừng tính toán với cậu nhóc kia. Thật ra não của cậu ta còn chưa phát triển. Cậu ta là ví dụ điển hình cho đầu óc ngu si tứ chi phát triển mà...”

“Anh nói ai đầu óc ngu si!” Tần Nặc ở bên cạnh kháng nghị, lại bị cảnh sát vỗ thêm phát nữa.

“Im ngay, nói thêm câu nào nữa là tôi tạm giam cậu ngay!”

Tần Nặc đáng thương buộc lòng phải ngậm miệng lần nữa dù tức giận cùng bất bình.

Tin tức ngôi sao đêm khuya đến đồn cảnh sát sẽ không bao giờ thoát khỏi tai mắt của đội chó săn. Huống hồ nhân vật chính của vụ bê bối lần này lại là ngôi sao nóng nhất hiện nay Tần Nặc cơ chứ. Mà người cùng cậu ta vào sở cảnh sát lại càng nổi tiếng hơn, hóa ra lại là nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng Đoàn Diệc Phong, tên anh luôn gắn liền với chất lượng âm nhạc cao. Hơn nữa, hai người này đang hợp tác cho album mới. Chuyện này dư sức thu hút sự chú ý của báo chí.

Cho nên, không đợi nhân vật chính của sự việc là Đoàn Diệc Phong và Tần Nặc cho lời khai xong, bên ngoài sở cảnh sát đã xuất hiện không ít phóng viên nghe tin phong phanh mà đến, trông mong và đợi hai người đó xuất hiện. Kết quả, không đợi được nhân vật chính, nhưng bắt được một niềm vui khác. Một người phụ nữ đeo kính đen che hơn nửa khuôn mặt cùng khẩu trang vội vội vàng vàng xuất hiện ở cửa của sở cảnh sát. Đội chó săn nhạy bén rất nhanh đã nhìn rõ người đến chính là nữ thần thượng Tư Thiển Thiển.

Chuyện này càng ngày càng leo thang, trong mắt đội chó săn trước cửa bản ra tia lửa.

“Anh rể, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chị em, chị...”

“Đừng nói nữa!” Đoàn Diệc Phong không chút lịch sự cắt ngang lời cô ta.

Tư Thiển Thiển rất xúi quẩy, đang ngủ ngon ở nhà, được báo tin Đoàn Diệc Phong vào sở cảnh sát. Cô ta vội vàng đến nộp tiền bảo lãnh anh, lại bị một đám chó săn vây kín xem tí nữa ngay cả quần áo cũng bị xé rách. Thật vất vả mới vào được, cô ta lại bị Đoàn Diệc Phong nạt nộ. Hơn nữa, thấy Tần Nặc mặt đầy thương tích đang ngồi bên cạnh, cô ta nhất thời hiểu rõ bảy tám phần. Sự tức giận tập trung một chỗ, không có chỗ xả ra.

“Anh rể, không phải anh vì cái cô kia sao? Chị em cũng trở về rồi, anh không thể thu lại tình cảm kia hả? Cô ta thì có gì tốt, đáng giá để anh gây ra chuyện lớn thế này? Anh là người của công chúng, đừng bị một con đi mê hoặc lý trí!”

“Em câm miệng đi! Không được nói tiểu Phàm như vậy!” Đoàn Diệp Phong đột nhiên đứng dậy.

Tư Thiển Thiển bị dọa liên lập tức ngậm cái miệng nói bậy lại. Cô ta chưa từng thấy Đoàn Diệp Phong mất khống chế như vậy. Người đàn ông luôn trầm ổn hơn mười năm này, hôm nay là lần đầu tiên bùng nổ. Thật sự rất kinh khủng! Cô ta nhìn vào đôi mắt của anh, còn đáng sợ hơn.

“Anh... Anh rể, em không có ý kia...”

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi anh rể nữa.”

“Nhưng mà...” Cô ta còn muốn nói tiếp, nhưng cuối cùng vì đuối lý và sợ hãi nên ngậm miệng lại.

45. Chương 45

Chuyện Đoàn Diệp Phong và Tần Nặc đánh nhau bị đưa đến sở cảnh sát khiến giới truyền thông náo nhiệt và sôi sục. Đội chó săn ở khắp mọi ngõ ngách rất nhanh đã điều tra ra ngọn nguồn sự việc. Lập tức lại đưa tin nhắm vào Diệp Phàm một lần nữa.

Diệp Phàm đang ở quê, gần như đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài, đương nhiên không biết ngoài kia sự việc đã âm ỉ và hỗn loạn đến như vậy. Trái lại, cha mẹ cô mấy hôm nay thậm chí trước cửa nhà cũng không dám lộ đầu ra, ở trong nhà đau đầu nhức óc.

“Ông à, con gái của chúng ta thường ngày nhìn qua không có chỗ nào thu hút, tôi còn lo nó không lấy được chồng. Ai ngờ nó lại được hoan nghênh như vậy, còn làm ra chuyện lớn thế này. Mấy ngày nay tôi thật sự cảm thấy như đang nằm mơ vậy...” Mẹ của Diệp Phàm mấy hôm nay bị giới truyền thông làm phiền đến mức không còn biết nổi nóng là thế nào, đành trốn ở trong nhà tự kỷ.

Diệp Viên Triều sắc mặt bình tĩnh, không nói một lời.

“Không ngờ người đàn ông đã từng kết hôn kia còn chạy đi đánh nhau với Tần Nặc. Cũng đâu phải là trẻ con, đánh nhau có thể giải quyết được vấn đề gì sao! Lớn rồi sao còn hành động xốc nổi như thế chứ. Đừng nói là thật lòng thích con gái nhà chúng ta nha...” Mẹ Diệp nói đến những lời này, giọng điệu càng thêm yếu ớt, giống như là thì thầm tự nói với chính mình.

“Bà đừng nói nữa!” Diệp Viên Triều thở dài nặng nề, “Tôi sẽ không đồng ý để tiểu Phàm đi làm mẹ kế cho nhà người ta đâu. Bà gọi điện cho con bé, bảo nó ở nhà ngoại thêm vài ngày nữa. Dù thế nào cũng không được cho nó biết cái tên họ Đoàn kia đánh nhau với Tần Nặc. Bằng không, dựa vào tính tình của nó, e là nó lại dao động.”

Bị chồng nói như thế, trái tim lung lay của mẹ Diệp liền kiên định trở lại. Bà đứng dậy gọi điện thoại cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm đang ở nhà giúp bà ngoại chuẩn bị cơm tối. Nhận được điện thoại của mẹ, cô vội vàng lau tay rồi đi ra ngoài tiếp điện thoại.

“Mẹ, ba mẹ vẫn khỏe chứ? Ba về nhà chưa ạ?” Cô có chút kích động, mặc dù mới rời nhà có mấy ngày, cô đã rất nhớ cha mẹ ở nhà rồi.

“Khỏe, khỏe, ba mẹ đều khỏe cả.” Viên mắt mẹ Diệp thoáng cái đã ươn ướt nước mắt, cổ nén khó chịu vào lòng, lại nói: “Đừng hỏi thăm về ba mẹ nữa. Con gái à, con ở đó có quen không?”

“Bà ngoại, cậu, mọi người đều đối xử tốt với con. Con ở đây cũng rất quen. Được rồi, mấy tên phóng viên đó vẫn còn làm phiền ba mẹ sao?” Cô bây giờ không yên lòng nhất vẫn là chuyện này.

Mẹ Diệp ngắt nghỉ một lát, mới nói: “Đa số đều đã bỏ đi, vẫn còn một số ít tương đối khó chơi. Nhưng mà con không cần phải lo lắng, ba con và mẹ vẫn có thể ứng phó được.”

Nghe mẹ nói như thế, Diệp Phàm thoáng thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt quá! Xem ra con sẽ sớm được về nhà rồi.”

“Đừng!” Mẹ Diệp nôn nóng.

“Sao vậy ạ? Xảy ra chuyện gì sao?” Diệp Phàm nghe thấy giọng điệu khác thường của mẹ.

“Không có chuyện gì, ý của mẹ là con không dễ dàng gì mới có một kỳ nghỉ dài hạn. Nếu con đã đến thăm nhà bà ngoại, thì nên ở thêm vài ngày nữa rồi hẵng trở về.” Mẹ Diệp vội vàng lấp liếm.

“Dạ.” Diệp Phàm lên tiếng đáp lại, vẫn bất an mà hỏi lại lần nữa: “Mẹ, mẹ khẳng định thật sự là không có chuyện gì chứ?”

“Thật sự là không có chuyện gì. Mẹ chỉ là lo những tên phóng viên kia không dễ dàng gì bỏ đi rồi đột nhiên quay lại, nhìn thấy con trở về lại kéo nhau trở lại thì toi. Đến lúc đó lại phiền hà thêm nữa.”

“Được rồi.” Diệp Phàm cuối cùng cũng không suy nghĩ nhiều nữa, bằng lòng nói, “Con biết rồi, con sẽ ở đây thêm một quãng thời gian nữa. Mẹ và ba nhớ giữ gìn sức khỏe, có việc gì thì điện thoại báo cho con biết nha.”

“Yên tâm đi! Con cũng vậy, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân.” Mẹ Diệp vất vả lắm mới cúp được điện thoại cho con gái, lòng không khỏi thở dài. Chuyện này không biết còn có thể giấu con gái được bao lâu nữa.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm sau khi nhận điện thoại của mẹ, trong lòng lại lo sợ bất an hơn trước. Không biết vì sao, cô lại có cảm giác hình như mẹ cô đang gạt cô cái gì đó. Là chuyện gì nhỉ?

Mặc dù nhà ngoại internet không thông, nhưng điện thoại của Diệp Phàm chí ít vẫn có thể sử dụng được. Diệp Phàm xoắn xuýt một lúc, cuối cùng vẫn quyết định lên mạng để tìm kiếm tiến triển của sự kiện kia.

Thật ra, từ lúc đến đây, cô đã hạ quyết tâm không quản chuyện này nữa. Thế nhưng cô bị lòng hiếu kỳ thôi thúc. Cô vào trang tìm kiếm bằng điện thoại di động, đánh vào ô tìm kiếm cái tên “Tần Nặc”. Loáng một cái, các tin tức về Tần Nặc ùn ùn kéo đến như thác đổ. Mà gần như trong mỗi một cái tin đều có chứa ba chữ “Đoàn Diệc Phong”, nhất thời khiến Diệp Phàm khiếp sợ đến choáng váng.

Đoàn Diệc Phong đi tìm Tần Nặc sao? Hai người còn đánh nhau? Sự việc lại ầm ĩ rồi đến sở cảnh sát? Là vì... cô?!

Mỗi một mẩu tin đập vào mắt Diệp Phàm, cô nhất thời có chút đứng ngồi không yên.

Đoàn Diệc Phong có ý gì đây? Không phải Tư Thanh Ngôn đã trở về rồi sao? Không phải anh định không từ mà biệt sao? Vì sao bỗng nhiên lại... Lẽ nào...

Diệp Phàm không dám nghĩ tiếp nữa. Cô rất sợ nghĩ nhiều sẽ làm dao động trái tim khó khăn lắm mới kiên quyết được của chính cô. Nhưng mà muốn không lung lay mà được sao? Cô rất muốn đứng trước mặt Đoàn Diệc Phong ba mặt một lời. Mỗi tình này đối với cô mà nói đến rất bất ngờ, và cũng phải chạy trốn rất thành công. Vào giây phút này, cô bỗng nhiên không muốn trốn tránh tiếp nữa.

Vào buổi tối ngày hôm đó, Diệp Phàm đưa ra một quyết định. Cô phải về, ngay lập tức!

Cùng lúc đó, tại thành phố S xa xôi, buổi tối với Đoàn Diệc Phong cũng không mấy yên ổn.

Tư Thiển Thiển bị Đoàn Diệc Phong hét vào mặt ở sở cảnh sát. Ngoài mặt tuy rằng cô ta không dám hó hé, nhưng cũng tủi thân trong lòng. Về đến nhà, cô ta lập tức đem câu chuyện thêm mắm dặm muối kể với Tư Thanh Ngôn.

Nghe xong chân tướng sự việc, sắc mặt của Tư Thanh Ngôn khê sượt qua chút bi thương, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường. Sau khi cô đỡ tiểu Dự đi ngủ, liền gọi điện thoại cho Đoàn Diệc Phong.

Mấy ngày nay, vì Tư Thanh Ngôn đã trở về, còn tiểu Dự thì không thể không có ai chăm sóc. Cho nên Đoàn Diệc Phong cũng rất tự giác đến ngủ ở khách sạn, để lại nhà cho Tư Thanh Ngôn và tiểu Dự ở. Hai người gần như đều liên lạc qua điện thoại.

“Thanh Ngôn, có chuyện gì sao?” Giọng của Đoàn Diệc Phong nghe qua có chút uể oải.

“Em nghe chuyện rồi, anh ổn chứ?”

“Là Thiến Thiến đã nói với em chuyện gì sao?” Đoàn Diệc Phong không muốn thừa nước đục thả câu.

Lời nói thẳng thắn của anh khiến Tư Thanh Ngôn có phần kinh ngạc, nhưng cô cũng rất nhanh bình tĩnh trở lại. Cô cũng nói thẳng với anh: “Đúng vậy, tính tình đồng đẳng tiểu thư của Thiến Thiến em cũng hiểu rất rõ, cho nên lời của em nó em không tin hoàn toàn. Em muốn nghe anh nói.”

“Không có gì hay để nói.” Giọng nói của Đoàn Diệc Phong bỗng nhiên nhỏ hơn. Không hiểu vì sao, anh chợt không muốn kể những chuyện liên quan đến Diệp Phàm với Tư Thanh Ngôn. Đây là kỷ niệm giữa hai người, anh không muốn lại phá hỏng.

“Anh không muốn nói em có thể hiểu. Mặc dù em chưa từng gặp cô ấy, nhưng một cô gái có thể làm anh động lòng, em tin cô ấy nhất định là cô gái tốt.” Tư Thanh Ngôn bình tĩnh nói chuyện: “Phong, mấy năm nay em ở trong đó, mọi chuyện đều là nhờ anh chăm sóc tiểu Dự. Anh đã hy sinh quá nhiều, anh không nợ em cái gì cả, tất cả đều là em và tiểu Dự nợ anh. Bây giờ em đã ra rồi, ở trong đó em đã suy nghĩ kỹ tất cả mọi chuyện. Có thể chăm sóc tiểu Dự, được ở cùng con dấy dỗ nó trưởng thành, với em như thế là đủ rồi. Em bây giờ không ao ước điều gì cả, chỉ hy vọng anh có thể tìm được hạnh phúc của chính anh.”

Nói xong những lời này, Tư Thanh Ngôn nhẹ nhàng cúp máy. Cô quay đầu lại ngắm nhìn khuôn mặt đáng yêu đang ngủ của tiểu Dự, nét mặt thoải mái giống như trút được gánh nặng.

Mà Đoàn Diệc Phong ở đầu dây bên kia, sắc mặt cũng hoàn toàn không khác là bao. Anh muốn đi tìm Diệp Phàm, không sợ trả giá tất cả. Anh nhất định phải tìm được!

46. Chương 46

“Cậu điên rồi hả? Cậu đang đem sự nghiệp nghệ thuật của mình ra đùa giỡn đó hả!” Đây là câu nói đầu tiên của người đại diện sau khi đưa Tần Nặc về nhà, đúng hơn là gào thét như bị bệnh tâm thần.

Nhờ ở sở cảnh sát bị giáo huấn một trận, nên giờ Tần Nặc đã tỉnh táo hơn. Đối mặt với sự chỉ trích của người quản lý, cậu ta tự biết mình đuối lý nên cúi đầu im lặng.

Điều này càng khiến cơn giận của người đại diện lên tới cực điểm, mắng chửi càng hăng hơn: “Tần Nặc ơi là Tần Nặc, cậu đánh nhau với ai không đánh lại đi đánh nhau với Đoàn Diệc Phong. Cậu có biết mời anh ta làm album mới khó khăn như thế nào không hả? Vụ tai tiếng ồn ào vừa rồi của cậu lớn như vậy khiến cấp trên công ty đã rất không hài lòng. Tôi đã nói hết nước hết cái, còn viết giấy cam đoan với ông chủ, album mới nhất định sẽ rất dữ dội. Bây giờ thì hay rồi, toàn bộ đều bị cậu phá hỏng! Cậu nói làm sao bây giờ, cậu nói cho tôi biết phải làm sao bây giờ hả?!”

“Không phải là tôi cố ý gây sự mà!” Tần Nặc rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, lên tiếng thanh minh: “Là Đoàn Diệc Phong tự mình đến tìm, tôi đang chơi game vui vẻ mà...”

“Cái gì? Cậu còn đang chơi game, vào thời điểm mấu chốt này mà cậu còn có tâm trạng đi chơi game!”

“...” Vô duyên vô cớ lại bị nắm thóp, Tần Nặc biết điều không nói gì thêm, đối mặt với người đại diện đang phát cuồng kia đành giả chết.

Người đại diện lại mắng một chập nữa, thấy cậu cũng không có cãi lại, cuối cùng cũng thôi không cãi nhai nữa. Ngược lại, anh ta lấy điện thoại ra, bấm số gọi điện.

“Alô, thầy Đoàn phải không ạ?”

Tần Nặc vốn đang buồn ngủ, nghe thấy tiếng gọi điện thoại của người đại diện, bỗng nhiên giật mình tỉnh táo trở lại. Cậu rướn cổ cẩn thận lắng nghe.

“Thật xấu hổ với thầy Đoàn quá. Tần Nặc nhà chúng tôi trẻ người non dạ, không hiểu chuyện, hành động quá nông nổi, làm việc không có đầu óc. Có gì đặc tội với thầy Đoàn chỗ nào, mong thầy đừng để bụng...” Người đại diện bắt đầu dùng miệng lưỡi để xin lỗi thay mặt Tần Nặc.

Tần Nặc lắng nghe tỉ mỉ, sau cùng chỉ thừa nhận mình trẻ tuổi là đúng, còn tất cả những cái khác đều là đánh rắm! Anh mới không có đầu óc, cả nhà anh cũng không có đầu óc!

“Tần Nặc!” Người đại diện bỗng nhiên dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với cậu: “Cậu sang đây, nhận điện thoại đi.”

“Tôi?” Tần Nặc khó tin chỉ vào mình, mắt trừng lớn, vẫn không nhúc nhích.

“Qua đây!” Người đại diện nổi giận, ném ánh mắt “cậu mà không qua đây, tôi đảm bảo giết chết cậu” để uy hiếp.

Cậu cuối cùng vẫn thỏa hiệp, sang nhận điện thoại, tức giận “a lô” một tiếng.

“Tiểu Phàm ở đâu?” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói trầm ổn của Đoàn Diệc Phong truyền đến.

“Không biết.” Tần Nặc vừa mới mở miệng, đã bị người đại diện ngồi bên cạnh gõ một cái đầu gối.

“Tôi hỏi cậu một lần cuối, tiểu Phàm ở đâu?!”

Mặc dù không nhìn thấy người, nhưng Tần Nặc hoàn toàn có thể từ giọng nói của anh tưởng tượng đến ánh mắt khiến người khác rét run kia. Người đàn ông này điên rồi, chuyện gì cũng có thể làm ra.

“Về quê rồi...” Cậu ta cuối cùng vẫn không chịu nổi áp lực mà nói ra, trong lòng thầm sám hối. Diệp Phàm ơi Diệp Phàm, không phải là em đây không giúp chị. Ai bảo người đàn ông của chị hung dữ như vậy chứ, em đây còn nhỏ tuổi không chống đỡ nổi à!

Thế là, lúc biết được địa chỉ ở quê Diệp Phàm từ miệng Tần Nặc, Đoàn Diệc Phong liền lái xe suốt đêm, đi tìm Diệp Phàm.

Duyên phận luôn trở trêu! Trong khi Đoàn Diệc Phong chạy xe không ngừng nghỉ về quê của Diệp Phàm, thì cùng lúc đó Diệp Phàm đã thu dọn ổn thỏa, bước lên xe buýt quay về thành phố S. Hai người cứ như vậy mà lướt qua nhau trên đường cao tốc nối hai thành phố. Cả hai đều không biết đáy lòng đối phương lúc này cũng đang kích động.

Đúng vậy, Diệp Phàm rất kích động. Trái tim kích động gần như muốn nhảy ra ngoài. Trong cuộc sống bình thường và bằng phẳng của cô, cô chỉ dừng cảm động hai lần: một lần là dưới cơn mưa chạy đi tìm Đoàn Diệc Phong để bày tỏ, còn lần kia chính là bây giờ.

Ngoài trời chẳng hiểu vì sao lại nổi cơn mưa. Thời tiết giống y như cái ngày cô kích động chạy đi tìm Đoàn Diệc Phong tỏ tình, nhưng tâm trạng lại hoàn toàn không giống. Lúc này đây, cô thậm chí đã chuẩn bị tốt tư tưởng để cắt đứt mọi quan hệ với anh. Chỉ cần anh nói một câu kết thúc, cô sẽ lập tức buông tay, cam tâm tình nguyện buông tay.

Mang theo sự quyết tâm mạnh mẽ trong lòng, Diệp Phàm chạy về thành phố S. Cô về đây rất đột ngột, không thông báo với ai, ngay cả cha mẹ ở nhà cũng không biết. Vừa tới nơi, cô đã vội vã chạy đến căn hộ của Đoàn Diệc Phong.

Bởi vì khoảng thời gian này Đoàn Diệc Phong đều ở trong khách sạn, nên căn hộ bên này không có phóng viên túc trực. Cộng thêm, cô đã quen mặt ở đây nên cô rất thuận lợi đi thẳng một mạch đến trước cửa căn hộ của Đoàn Diệc Phong. Mọi thứ xung quanh đều quen thuộc như trước. Người đàn ông trong khung hình cô mang theo bên người này đang ở sau cánh cửa này thôi. Nhưng cô bỗng nhiên sợ sệt, ngón tay ấn chuông cửa của cô dừng giữa không trung.

Cô do dự, không chỉ bởi vì sợ đối mặt với Đoàn Diệc Phong, càng sợ cái ấn chuông này rất có thể sẽ làm cô cả đời này không thể gặp lại người đàn ông đó. Nghĩ đến đây, cô vẫn không nở, dù sao đi nữa đây là người đàn ông đầu tiên của cô. Chẳng bao lâu trước đây, cô còn cho rằng hai người họ có thể bên nhau trọn đời, nhưng bây giờ...”

Không ngờ bây giờ lại như vậy. Phải chịu đau đớn dài lâu chỉ bằng đau đớn một lần rồi thôi. Cô cắn răng, hít sâu một hơi, nhấn mạnh chuông cửa.

“Ai đó?” Từ trong cửa truyền ra một giọng nói dễ nghe, Diệp Phàm ngây dại. Dũng khí khó khăn lắm mới có được liền sụp đổ trong nháy mắt. Cô muốn bỏ chạy theo bản năng, nhưng cửa đã mở ra.

“Diệp Phàm?” Tư Thanh Ngôn mở cửa, kinh ngạc nhìn cô gái còn trẻ tuổi đang trong tư thế muốn nhấc chân chạy trốn đứng trước cửa này. Diệp Phàm nhìn qua rất gầy, quần áo bình thường, tóc bị nước mưa thấm ướt, nhìn rất bình thường không thể bình thường hơn. Thế nhưng không biết vì sao có một âm thanh trong lòng chị nói cho chị biết, cô gái này chính là Diệp Phàm.

Bước chân của Diệp Phàm dừng lại. Cô không ngờ Tư Thanh Ngôn vừa liếc mắt một cái đã nhận ra mình. Trong lúc nhất thời hỗn loạn không biết làm sao, cô miễn cưỡng quay đầu lại. Cô nhỏ giọng vang một tiếng, rồi lại không dám nhìn thẳng vào mắt của Tư Thanh Ngôn.

Quả nhiên là cô gái ấy, Tư Thanh Ngôn mỉm cười dịu dàng: “Mau vào đây đi, trông em bị ướt hết rồi kìa.”

“Dạ không, tôi... tôi...” Cô cuối cùng không có cách nào nói câu mình đến tìm Đoàn Diệc Phong ra khỏi miệng, “Tôi không sao, tôi đi trước đây.”

“Diệc Phong không ở đây.” Tư Thanh Ngôn bỗng nhiên nói ra, Diệp Phàm dừng bước, “Vì chị ở đây, nên anh ấy không tiện ở chỗ này. Cơ mà em không muốn tâm sự với chị sao? Nhưng chị lại có rất nhiều chuyện muốn nói với em đó!”

Giọng điệu của chị ấy thân thiết như vậy, khiến Diệp Phàm không tự chủ được liền thả lỏng cảnh giác. Cùng lúc đó, cô nghe ra trong lời nói của Tư Thanh Ngôn có ẩn ý khác.

Đoàn Diệc Phong không ở cùng với chị ta sao? Hai người họ không phải là người yêu sao? Chẳng nhẽ trong chuyện này còn có điều gì khác không muốn người khác biết?...

Có rất nhiều câu hỏi luẩn quẩn trong đầu Diệp Phàm. Song lúc đó, tiểu Dự bỗng nhiên từ phía sau Tư Thanh Ngôn lộ đầu ra, ngạc nhiên reo to: “Mẹ tiểu Phàm, mẹ tiểu Phàm, cuối cùng mẹ cũng đến thăm con rồi. Con rất nhớ mẹ, mẹ mau vào đi.”

“...” Không đợi Diệp Phàm hoàn hồn từ trong bầu không khí vô cùng xấu hổ, đã bị tiểu Dự không cho phân trần gì kéo thẳng vào nhà.

47. Chương 47

Diệp Phàm đến khiến tiểu Dự vô cùng hưng phấn. Cậu bé gọi một câu “mẹ tiểu Phàm”, hai câu “mẹ tiểu Phàm”, điều này làm Diệp Phàm rất xấu hổ, mặt đỏ bừng cả lên.

“Mẹ tiểu Phàm, sao gần đây mẹ không đến thăm con? Có phải mẹ và ba cãi nhau không? Nếu như ba ăn hiếp mẹ, mẹ cứ nói cho con biết, con sẽ giúp mẹ dạy dỗ ba! Mẹ tiểu Phàm, con thật sự rất nhớ mẹ. Mẹ đừng bỏ rơi tiểu Dự có được không?...”

Những câu hỏi của trẻ con luôn trực tiếp khiến cho người lớn không biết phải trả lời thế nào. Diệp Phàm chỉ có thể một mặt ậm ừ lấy lệ, mặt khác lén quan sát sắc mặt của Tư Thanh Ngôn.

Tư Thanh Ngôn rõ ràng cảm nhận được sự ngượng ngùng của Diệp Phàm, ngồi xuống nói với tiểu Dự: “Mẹ tiểu Phàm đến thăm con nên bị dầm mưa ướt hết rồi, tiểu Dự phải làm thế nào đây?”

“Con đi lấy khăn ẹ tiểu Phàm.” Tiểu Dự cất cao giọng nói.

“Còn gì nữa?” Tư Thanh Ngôn hướng dẫn từng bước.

“Còn gì nữa sao ạ?” Tiểu Dự gãi đầu, đôi mắt tròn xoe nhìn về phía Diệp Phàm.

“Còn châm trà ẹ tiểu Phàm, lấy đồ ăn ngon ẹ tiểu Phàm nữa.” Tư Thanh Ngôn cười nói.

“Đúng rồi, vậy con đi lấy liền đây. Mẹ tiểu Phàm ngoan ngoan ngồi đây chờ con nha!” Tiểu Dự quay đầu dành cho Diệp Phàm một nụ cười thật tươi, lẳng xăng chạy về phòng.

“Thằng bé tiểu Dự này thật sự rất thích em.” Sau khi nhìn tiểu Dự chạy vào phòng, Tư Thanh Ngôn quay đầu lại cũng dành cho Diệp Phàm một nụ cười thiện ý.

“Dạ, là... là vì...” Diệp Phàm vốn được tiểu Dự quan tâm nên tâm trạng hơi thả lỏng, chợt nghe thấy Tư Thanh Ngôn nói với mình, lập tức lại chột dạ. Tiểu Dự đúng là một đứa trẻ tốt bụng, cũng rất thân thiết

với cô. Nhưng dù sao bây giờ người phụ nữ trước mặt đây mới là mẹ ruột của cậu bé. Diệp Phàm nghĩ, nếu lúc này Tư Thanh Ngôn có ý kiến cũng là chuyện rất bình thường.

Thế nhưng Tư Thanh Ngôn lại không có biểu hiện nào là đang để bụng. Chị ngồi xuống, dịu dàng nói: “Tiểu Phàm, chị gọi em là tiểu Phàm được chứ?”

“Dạ, đương nhiên là được.” Diệp Phàm vội vàng gật đầu.

“Chị là Tư Thanh Ngôn, em có thể gọi chị là chị Thanh Ngôn. Chị là mẹ của tiểu Dự. Chắc em cũng đã đoán ra được rồi?”

Diệp Phàm gật đầu, khẽ nói: “Xin chào chị Thanh Ngôn. Em... Em đã thấy hình của chị...”

“Em đừng khẩn trương như vậy, cứ trò chuyện với chị như bình thường đi. Chị ở trong đó thật sự lâu lắm rồi, ra ngoài có chút không thích ứng được. Chị đang muốn tìm một người để tâm sự cho thỏa thích đây.” Lúc Tư Thanh Ngôn nói những lời này, sắc mặt vô cùng thản nhiên, nhưng lại làm Diệp Phàm khó hiểu mờ mịt.

Đúng lúc này, tiểu Dự cầm khăn và ôm đồ ăn đi ra: “Mẹ tiểu Phàm, những đồ ăn vặt này đều là ba mua cho con, rất ngon. Mẹ mau ăn thử đi!”

“Tiểu Dự ngoan, mẹ có chút việc muốn nói với mẹ tiểu Phàm. Con vào phòng chơi một mình được không?” Tư Thanh Ngôn kiên nhẫn dụ tiểu Dự.

Diệp Phàm ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn. Hiển nhiên có thể thấy Tư Thanh Ngôn là một người mẹ tốt. Từ khi vào nhà đến bây giờ, mỗi một lời nói, mỗi hành động của chị đều thể hiện chị là một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, tạo cảm giác dễ chịu như mầm non mùa xuân. Trên đời này hẳn là có rất ít người đàn ông không động lòng với một người phụ nữ như thế này?

Lúc Diệp Phàm vẫn chìm trong sự khó hiểu không giải thích được, thì Tư Thanh Ngôn đã thuyết phục được tiểu Dự.

“Mẹ tiểu Phàm, mẹ cùng mẹ con nói chuyện vui vẻ nha. Nhưng mẹ không được lén lút rời khỏi đây đâu đấy, bằng không thì tiểu Dự sẽ rất đau lòng rất đau lòng rất đau lòng luôn đó.” Sau khi nhận được lời cam đoan nhiều lần của Diệp Phàm, tiểu Dự lưu luyến không nỡ rời xa, cuối cùng cũng chịu vào phòng của mình.

“Tiểu Dự không nói quá đâu. Lúc em không có ở đây, nó thật sự rất đau lòng, một mực kể chuyện của em cho chị nghe.” Tư Thanh Ngôn quay đầu, cười nói với Diệp Phàm.

Diệp Phàm sững sốt, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng: “Thật ra em... em...” Cô không biết nên nói cái gì.

“Thật ra em đối với tiểu Dự rất tốt.” Tư Thanh Ngôn tiếp lời cô chưa nói xong, “Chị còn nhận ra, em là thật lòng yêu tiểu Dự, cũng yêu Đoàn Diệc Phong. Đã nhiều năm như vậy, để một mình Đoàn Diệc Phong giúp chị chăm sóc đứa nhỏ thật sự không dễ dàng gì. Chị ở trong đó vẫn luôn rất lo lắng cho hai người, thấy em chị an tâm hơn.”

“Ở trong đó?” Diệp Phàm cuối cùng không nhịn được liền hỏi.

“Diệc Phong chưa nói qua với em sao? Vì chị ngộ sát nên bị phạt tám năm tù giam. Chị mới được phóng thích mấy ngày trước.”

Tư Thanh Ngôn nói những lời này rất tự nhiên, rất thẳng thắn. Đến mức Diệp Phàm tròn tròn mắt, cho rằng lỗ tai của mình có vấn đề gì đó.

Ngộ sát? Ở tù? Những từ này thật sự rất không phù hợp với người phụ nữ thùy mị, trang nhã trước mắt này. Cô hoàn toàn không có cách nào liên hệ hai cái lại làm một.

Tuy nhiên, những gì Tư Thanh Ngôn nói đều là sự thật. Chuyện này kể ra thì rất dài.

Năm đó, Đoàn Diệc Phong và Tư Thanh Ngôn học chung trường cấp ba. À, còn có Thiệu Tuấn, Vương Soái, La Tiểu Chung. Bởi vì cùng chung chí hướng nên mọi người cùng lén thành lập một ban nhạc. Đoàn Diệc Phong là tay ghi ta, Vương Soái chơi ghi ta bass, La Tiểu Chung là tay trống, còn hát chính thì có Thanh Ngôn và Thiệu Tuấn cùng đảm nhiệm.

Mấy người trẻ tuổi chơi đùa rất vui, bình thường hay tụ tập cùng nhau luyện tập. Thêm nữa, Thanh Ngôn lại là hoa khôi, nên rất nhanh giữa những thanh niên trẻ tuổi liền xuất hiện tình cảm ngây ngô đầu đời.

Đoàn Diệc Phong rất thích Tư Thanh Ngôn, lại được Vương Soái và La Tiểu Chung giật dây, cùng dày công chuẩn bị màn tỏ tình. Vậy mà cái hôm tỏ tình lại bất gặp Thiệu Tuấn và Thanh Ngôn đang ôm nhau. Lúc đó anh mới biết thật ra hai người họ đã giấu những người khác trong ban nhạc, lén lút gặp gỡ đã được một thời gian.

Tư Thanh Ngôn kể lại. Tính cách Đoàn Diệc Phong khi đó tuyệt đối không giống như hiện tại. Lúc biết được mình bị người anh em tốt nhanh chân giành được người đẹp trước mình nên rất là tức giận. Anh mặc kệ Vương Soái khuyên can, liền lao ra đánh nhau với Thiệu Tuấn. Hai người đều đang dồi dào sức trẻ, tràn đầy năng lượng. Anh một đấm, tôi một đạp, đánh đến nỗi phải vào phòng tạm giam.

Chuyện này sau đó rất ầm ĩ, nhà trường tiến hành xử phạt với mấy người, song song đó cũng bắt buộc giải tán ban nhạc. Ban nhạc giải tán, tình bạn tan vỡ, tình yêu cũng không được như ý. Đoàn Diệc Phong nản lòng lựa chọn rời khỏi. Dưới sự sắp xếp của cha mẹ, anh ra nước ngoài học âm nhạc, chuyển du học kéo dài năm năm.

Sau khi Đoàn Diệc Phong rời khỏi, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Thiệu Tuấn xem thường lệnh cấm của nhà trường mà tiếp tục lén lút thành lập ban nhạc, sau cùng bị nhà trường phát hiện và bị đuổi học. Nhưng Thiệu Tuấn là một người tận tâm với âm nhạc không gì sánh được. Sau khi nghỉ học, anh cũng không từ bỏ việc theo đuổi âm nhạc. anh và La Tiểu Chung tiếp tục thành lập ban nhạc, trước thì chơi ở quán bar, sau đó lâu lâu lại biểu diễn ở các hội chợ. Anh cũng thu được một ít thành tựu trong giới, thậm chí còn có một nhóm người hâm mộ cuồng nhiệt.

Phải thừa nhận, Thiệu Tuấn là một người tài hoa, giống như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm. Cho dù bị vùi trong bóng tối sâu thẳm, anh vẫn có thể tỏa sáng rực rỡ. Không có một cô gái trẻ nào có thể cự tuyệt một người đàn ông như vậy, và Tư Thanh Ngôn cũng không ngoại lệ.

Tư Thanh Ngôn lại kể tiếp. Từ khi ban nhạc của Thiệu Tuấn có chút danh tiếng, thì anh có ít nhiều thay đổi. Anh cả ngày lẫn đêm không về nhà, vài ba lần còn ăn chơi trác táng với fan nữ bị chị bắt gặp được. Thậm chí, còn có lần anh uống say đã ra tay đánh chị.

Nhưng khi đó chị yêu đương mù quáng, vẫn một lòng một dạ với Thiệu Tuấn. Khi Đoàn Diệc Phong học thành tài trở về, thì chị đã lấy Thiệu Tuấn, vẫn toàn tâm toàn ý giúp anh xây dựng sự nghiệp.

Song mọi chuyện không thuận lợi như trong tưởng tượng. Sự thương mại hóa âm nhạc diễn ra nhanh chóng, càng ngày càng có nhiều ban nhạc nhỏ vì không có biện pháp sinh tồn mà buộc phải giải tán. Tình trạng ban nhạc của Thiệu Tuấn cũng không mấy lạc quan. Anh có ý muốn được solo, đi phỏng vấn vài lần ở công ty âm nhạc đều không có tin tức. Tâm trạng anh cả ngày chán nản, đêm đến lại uống say khướt, tự sa ngã.

Tư Thanh Ngôn thấy vậy, không đành lòng nhìn chồng mình cứ tiếp tục chìm sâu như vậy. Vì thế, chị lén lút đến gặp Đoàn Diệc Phong tìm kiếm sự giúp đỡ.

“Tại thời điểm đó, Đoàn Diệc Phong chỉ mới ở bước đầu sự nghiệp, nên cũng không giúp được gì nhiều lắm. Thế nhưng chị có thể nhận ra, tính cách của anh đã chín chắn hơn rất nhiều, không hề hành động theo cảm tính như trước đây. Anh không còn trách chị và Thiệu Tuấn. Trong giai đoạn khó khăn nhất của tụi chị, anh ấy đã giúp tụi chị rất nhiều.” Lúc Tư Thanh Ngôn nói những lời này, trong mắt chị tràn ngập sự cảm kích.

“Sau đó, chị mang thai tiểu Dự. Chị không muốn lại mất đứa trẻ này, kiên trì muốn sinh nó ra. Sau khi sinh tiểu Dự, Thiệu Tuấn dường như ý thức được trách nhiệm làm cha của chính mình, nên bắt đầu thay đổi từng chút. Anh ấy bắt đầu ra ngoài tìm việc làm, đưa sinh hoạt phí cho chị, tiêu tiền cũng hào phóng hơn lúc trước. Chị cho rằng anh ấy cuối cùng cũng thay đổi, lại không ngờ...” Tư Thanh Ngôn nói đến đây, dừng lại một chút. Cô có thể nhìn ra đó là đoạn hồi ức khiến chị hết sức đau khổ.

Hóa ra, lúc còn hoạt động trong ban nhạc Thiệu Tuấn đã nhiễm thói quen xấu là dùng chất kích thích. Sau khi ban nhạc giải tán, anh bị cắt đứt nguồn thu nhập. Sau khi tiểu Dự ra đời, áp lực đối với anh càng lớn

hơn. Vì vậy, anh đã chấp nhận rủi ro, bước đi trên con đường buôn bán ma túy, và rất nhanh đã bị Thanh Ngôn phát hiện.

“Lúc biết được anh đang buôn bán ma túy, tụi chị đã cãi nhau một trận. Anh không nghe chị khuyên bảo còn muốn bỏ đi. Chị liền cầm con dao trong phòng bếp, muốn ngăn cản anh. Anh đến gần muốn đoạt con dao trong tay chị, chị không cho, cứ như vậy một lúc thì lỡ tay...” Tư Thanh Ngôn không nói được nữa, cúi đầu, lau đi nước mắt đang chảy dài.

Những ký ức đau đớn như những vết sẹo đóng vảy, chỉ đụng nhẹ cũng gây ra đau đớn co thắt tim gan. Huống chi, hồi ức của Tư Thanh Ngôn lại tối tăm khó lòng chịu được như vậy.

“Chị Thanh Ngôn, mọi chuyện đều đã qua, chị đừng nói nữa.” Diệp Phàm cố gắng an ủi chị ấy.

“Không.” Tư Thanh Ngôn ngẩng mặt lên, lắc đầu, vẫn cố mỉm cười yếu ớt: “Có một số chuyện, nếu như bây giờ chị không nói ra, thì mãi mãi cũng không bỏ xuống được. Em muốn ở bên Đoàn Diệc Phong, thì có quyền biết sự thật. Cho đến nay, anh ấy vì bảo vệ tiểu Dự mà ngậm miệng không hé răng nửa lời về chuyện này, chịu rất nhiều tủi hờn. Chị không thể ích kỷ như vậy nữa.”

Tư Thanh Ngôn tiếp tục kể đến hết.

“Khi đó chị chỉ vừa mới hết ở cũ, sau khi ngộ sát Thiệu Tuấn chị rất hoang mang lo sợ. Chị muốn ra tự thú, nhưng lại sợ tiểu Dự không có cha mẹ sẽ bị đưa vào cô nhi viện. Chị không muốn cháu mới được sinh ra lại phải sống trong hoàn cảnh như thế. Sau cùng chị quyết định tìm Đoàn Diệc Phong giúp đỡ, giao phó tiểu Dự cho anh.”

Bởi vì chị chủ động tự thú, lại phối hợp với cơ quan cảnh sát bắt được đồng bọn của Thiệu Tuấn. Nên sau cùng Tư Thanh Ngôn không bị phán tội nặng, do ngộ sát bị kết án phạt tù có thời hạn tám năm. Mấy năm nay, Đoàn Diệc Phong không hề nuột lời, vẫn chăm sóc tiểu Dự như con trai ruột của mình. Để không tạo bóng ma trong lòng tiểu Dự, anh chưa từng kể cho bất cứ ai về chuyện cha ruột của tiểu Dự. Anh chỉ nói với bên ngoài tiểu Dự là con của anh và Thanh Ngôn, thậm chí đối với Diệp Phàm cũng lựa chọn giấu diếm.

“Diệc Phong không phải cố ý gạt em. Vì chị và tiểu Dự, anh ấy đã hy sinh rất nhiều. Chị không muốn lại thấy anh ấy vì mẹ con chị mà từ bỏ hạnh phúc của chính mình. Thật ra em đến tìm anh ấy cũng là vì em không bỏ anh ấy được. Hi vọng em cho Diệc Phong một cơ hội, cũng là cho chính em một cơ hội. Anh ấy thật sự là một người đàn ông tốt đáng để giao phó cả đời.”

Nghe xong những lời này của Tư Thanh Ngôn, trong lòng Diệp Phàm có hàng vạn suy nghĩ, thật lâu cũng không nói thành lời. Cô đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng chưa từng nghĩ đến sự thật lại là như vậy. Từ trước đến nay, cô luôn cho rằng mình là người chịu nhiều oan ức nhất, chưa bao giờ cô nghĩ người chịu áp lực nhiều nhất lại là Đoàn Diệc Phong.

Tư Thanh Ngôn nói đúng, Đoàn Diệc Phong là người đàn ông tốt. Anh chừng chạc, nhẫn nhịn, có tình có nghĩa, giỏi giang hơn người. Từ khi quen biết anh đến nay, mỗi lời nói mỗi hành động của anh, nhất cử nhất động đều hấp dẫn Diệp Phàm sâu sắc, khiến cô yêu mà không cách nào kiềm chế được, yêu không chút do dự.

Nhưng mà anh càng tốt, cô lại càng sợ, sợ một người bình thường như cô không xứng với một người đàn ông hoàn mỹ như anh. Cô đã nếm trải nỗi đau mất mát, không thể chịu đựng sự mất mát thêm lần nữa. Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, anh còn có thể giống như trước đây không? Anh có tình cũ khó quên với Tư Thanh Ngôn hay không? Giữa hai người họ còn có thể trở lại như trước đây không?...

Lúc Diệp Phàm vẫn còn đang do dự, điện thoại của cô bỗng nhiên vang lên, là ở quê gọi đến.

“Tiểu Phàm, có một người đàn ông tên Đoàn Diệc Phong đến tìm cháu, nhìn có vẻ rất sốt ruột. Cháu có muốn nói cho cậu ta biết cháu đang ở đâu không?”

48. Chương 48

“Tiểu Phàm, bây giờ con đang ở đâu đó? Mẹ gọi điện về quê, cậu con nói con đã về nhà rồi. Con đã về sao không về nhà?” Mẹ cô vội vàng hỏi qua điện thoại.

“Cậu còn nói gì không ạ?” Diệp Phàm thấp thỏm hỏi.

“Còn nói gì nữa sao? Tiểu Phàm, con không có gạt ba mẹ chuyện gì chứ? Lẽ nào con lại đi tìm người đàn ông kia?” Mẹ cô hình như đã nhận ra điều gì đó.

Sau khi nhận ra cậu đã giấu diếm giúp mình, Diệp Phàm mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng che đậy: “Mẹ, mẹ đừng nghĩ lung tung. Con đang ở nhà một người bạn mà!”

“Bạn, bạn nào? Mẹ có biết không? Là nam hay nữ? Tên là gì?”

“Mẹ không biết người này, là bạn của Mã Ly, tên là...” Cô không muốn để mẹ lo lắng, nhưng lại không muốn nói xạo, nên nhất thời có chút không thốt nên lời.

“Đưa cho chị.” Tư Thanh Ngôn dường như nhận ra cô đang khó xử, chìa tay về phía cô.

Diệp Phàm còn hơi do dự, rụt rè đưa điện thoại qua. Rất nhanh, giọng nói dịu dàng mềm mại của Tư Thanh Ngôn truyền đến tai của mẹ Diệp Phàm.

“Dì ơi, con chào dì. Con là Thanh Ngôn, bạn của tiểu Phàm. Tâm trạng em ấy không tốt, nên con mời cô ấy đến nhà con ở vài ngày để giải sầu. Dì đừng lo lắng, thật sự không sao đâu ạ.”

Chị ấy nói rất khéo léo, mẹ Diệp Phàm rất nhanh đã xua tan lo lắng. Trái lại bà còn liên tục nói: “Không biết nói gì để cảm ơn con. Tiểu Phàm ở chỗ con thì dì yên tâm rồi. Tâm trạng nó mấy ngày nay quả thực không tốt, con nhất định phải giúp dì khuyên nhủ nó, trăm nghìn lần đừng để nó nghĩ quẩn.”

“Dì cứ yên tâm, con bọc em ấy bên người ạ.”

Tư Thanh Ngôn nói thêm dăm ba câu liền khiến mẹ của Diệp Phàm yên lòng mà ngắt điện thoại. Trong đôi mắt Diệp Phàm phía này, vừa có sự hoảng hốt lại vừa xấu hổ.

“Mẹ của em cũng là lo lắng cho an nguy của em nên mới như vậy. Hiện tại dì hẳn là yên tâm hơn rồi, nhưng mà cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là kế lâu dài. Chị chỉ có thể giúp em một lúc, nhưng chuyện cả đời thì chính em phải tự giải quyết.” Tư Thanh Ngôn vừa trả điện thoại lại cho Diệp Phàm, vừa nói thẳng.

Diệp Phàm nhận điện thoại, xấu hổ cúi đầu. Thanh Ngôn nói không sai, chuyện của cô và Đoàn Diệc Phong không sớm thì muộn cha mẹ cô cũng biết, giấu diếm thế này thật sự không phải là chuyện tốt. Chỉ là, cô bây giờ thật sự không biết làm sao để mở miệng nói với hai người lớn trong nhà, dù sao vẫn cảm thấy họ nhất định sẽ không đồng ý.

Nhận ra khó khăn của Diệp Phàm, Tư Thanh Ngôn lại nói: “Chị hiểu suy nghĩ của em. Năm đó chị lén lút ở cùng với Thiệu Tuấn, ngay từ đầu cũng là giấu diếm cha mẹ. Kết quả khi họ biết được thì giận dữ, ép chị chia tay anh ấy, thậm chí có một lần còn giam lỏng chị.”

“Sau đó thì sao ạ?” Diệp Phàm nhin không được đành lên tiếng hỏi.

“Chị đương nhiên là rất căm hận họ, trốn khỏi nhà, đoạn tuyệt quan hệ với họ, một lòng chỉ muốn bỏ đi cùng Thiệu Tuấn. Khi đó, quả thật chị còn quá trẻ cũng còn quá ngốc, xem tình yêu còn lớn hơn trời. Mãi đến khi trải qua nhiều chuyện như vậy chị mới thật sự hiểu được. Tình yêu không phải toàn bộ cuộc sống, tình thân, tình bạn cũng không thể thiếu trong cuộc đời mỗi chúng ta. Em thấy đấy, chị đã giết người, ngồi tù, cha mẹ chị vẫn không hề bỏ rơi chị, chỉ có tình yêu của họ với chị mới là không vụ lợi nhất. Tình yêu của bậc cha mẹ khắp thế giới này, chị hi vọng em có thể hiểu được.”

Chị nói những lời xúc động như vậy, Diệp Phàm không kim được mà mũi sụt sịt, cắn môi gật đầu.

“Thật ra em cũng đừng quá lo lắng. Năm đó chị còn nhỏ, vốn cũng không nên yêu sớm. Hơn nữa, kiểu đàn ông như Thiệu Tuấn, cha mẹ chị có phản đối thì cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng Diệc Phong thì lại khác, anh ấy có sự nghiệp thành công, lại chừng chặc đứng đắn. Chỉ cần cố gắng kết nối, làm sáng tỏ mọi hiểu lầm, người nhà em sớm muộn gì sẽ chấp nhận anh ấy thôi.”

Có lẽ là bởi vì đã trải qua trăm cuộc bể dâu, nên trên người Tư Thanh Ngôn luôn có một loại ma lực khiến người ta an tâm. Cho dù chỉ nghe giọng nói của chị thôi, cũng làm cho người ta có cảm giác rồi mọi chuyện sẽ ổn.

“Cảm ơn chị Thanh Ngôn. Em sẽ mau chóng về nhà nói rõ với ba mẹ.”

“Mẹ ơi, mẹ tiểu Phàm nhanh nhanh đến ăn cơm thôi. Ba làm rất nhiều đồ ăn ngon!” Tiểu Dự bỗng nhiên hứng khởi bừng bừng chạy ra ban công, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Tư Thanh Ngôn ngồi xổm, ôm lấy con trai, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Dự, ba con hằng ngày có nấu ăn sao?”

Tiểu Dự bị hỏi ngược lại, một lúc lâu mới lắc đầu nói: “Ba hình như chưa từng nấu ăn.”

“Vậy sao con biết ba nấu ăn rất ngon chứ?”

“Món ba nấu rất thơm, còn thơm hơn dì Tôn nấu!”

“Có thơm hơn mùi thịt gà KFC không?”

Trẻ con dù sao vẫn là trẻ con, vừa nghe đến KFC đã không giữ được bình tĩnh, liền khai thật: “KFC vẫn thơm hơn một chút.”

“Vậy mẹ đưa con đi ăn KFC có chịu không?”

“Được, được ạ.” Cậu bé rất nhanh đã đồng ý, sau đó lại hơi do dự, “Nhưng mà ba làm nhiều đồ ăn như vậy, mặc dù không có gà rán thơm ngon, nhưng cũng không được lãng phí ạ. Ba sẽ rất đau lòng đó.”

“Đồ ngốc này, không phải có mẹ tiểu Phàm ở đây sao? Con để mẹ tiểu Phàm ném thử trước món ăn của ba con làm, nếu đồ ăn ngon thì sẽ bảo ba con làm lại cho con ăn, có được không?”

Đối với trẻ con mà nói, đây chắc chắn là biện pháp vẹn cả đôi đường. Tiểu Dự vui vẻ gật mạnh đầu, còn len lén nói nhỏ bên tai của Diệp Phàm: “Mẹ tiểu Phàm, nếu đồ ăn ba nấu không thể ăn được, mẹ len nói cho con biết, con sẽ đem KFC về ẹ nhé.”

Thật sự là một đứa trẻ ngoan mà! Diệp Phàm dở khóc dở cười. Cô cũng biết đây là Tư Thanh Ngôn tạo cơ hội để Đoàn Diệc Phong và cô ở cùng nhau, cảm động không ngớt.

Sau khi Tư Thanh Ngôn đã sắp xếp xong, trong nhà rất nhanh chỉ còn lại hai người Diệp Phàm và Đoàn Diệc Phong. Cộng thêm một bàn đầy ắp đồ ăn nóng hổi, sắc vị hương có đủ. Chỉ có cậu bé như tiểu Dự bị gà rán KFC che mắt nên mới có thể hoài nghi tay nghề nấu nướng của anh.

Xương sườn ram, khoai tây hầm thịt bò, cải ngọt xào...

Nhìn một bàn thức ăn được làm từ đôi bàn tay của Đoàn Diệc Phong, Diệp Phàm quả thực cảm thấy rất khó tin. Cô vẫn luôn cho rằng những ngón tay xinh đẹp kia chỉ dùng để đánh đàn piano, gảy đàn ghita. Cô chưa bao giờ nghĩ đến đôi tay thon dài với những khớp xương rõ ràng, ngay cả một vết chai cũng không có này lại có thể cầm dao cầm xẻng, hơn nữa tay nghề còn rất cao.

“Anh trước đây đã từng nấu ăn sao?” Ngồi vào bàn, Diệp Phàm nhịn không được đành lên tiếng hỏi.

“Em chưa nghe người ta nói qua sao? Đi du học không nhất định đã học được thành tài, nhưng tay nghề bếp núc nhất định tiến bộ. Em biết vì sao không?”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì đồ ăn ở nước ngoài thật sự là quá khó ăn!”

Về mặt dí dỏm hiếm khi thấy được của anh, khiến Diệp Phàm trong nháy mắt cười thành tiếng.

“Nào, ném thử cái này đi.” Đoàn Diệc Phong gấp một miếng thịt bò đặt vào trong chén của Diệp Phàm.

Diệp Phàm cắn một miếng, mặc dù nóng muốn phồng lưỡi, nhưng thật sự là ngon đến độ không nỡ nhổ ra, đẩy qua đẩy lại đến nước mắt cũng sắp trào ra.

Đoàn Diệc Phong vội vàng đưa ly nước chanh cho cô, nói đùa: “Đừng vội, không có ai giành ăn với em đâu.”

Diệp Phàm vất vả lắm mới nuốt được miếng thịt bò, nhất thời quần bách đáp trả: “Rõ ràng là do... anh nấu quá nóng!”

“Vậy lần sau để nguội rồi mới đưa em ăn được rồi chứ?”

“Không được, thịt bò ngưu sê sẽ ăn không ngon!” Cô vừa nói xong, liền liếc nhìn Đoàn Diệc Phong, hai người cùng lúc bật cười.

Hai người đã bao lâu rồi không được ngồi với nhau, nói những chuyện vừa vô vị nhưng cũng ngọt ngào thế này nhỉ?

Lúc này, sự phản đối của cha mẹ, những hiểu lầm đã xảy ra, bỗng nhiên không làm hai người nơm nớp lo lắng như vậy nữa. Thật ra hai người ở cùng nhau, hạnh phúc nhất không phải chính là hưởng thụ những giây phút vui vẻ bình thường thế này sao?

Cơm nước xong, Diệp Phàm đứng dậy rửa chén.

“Để đây anh làm cho.” Đoàn Diệc Phong chủ động đứng dậy.

“Anh nấu cơm thì em phải rửa chén chứ. Cái này anh cũng giành thì em làm gì bây giờ?”

“Em chuyên tâm sinh con là được.”

Đoàn Diệc Phong vừa dứt lời, Diệp Phàm sững sờ vài giây. Một lúc lâu sau, cô đỏ mặt tía tai, mới phản bác: “Ai nói muốn sinh con cho anh. Em... em còn chưa đồng ý lấy anh mà!”

“Vậy sao em lại nghĩ đến chuyện nấu cơm rửa chén sau khi kết hôn?”

Những câu hỏi của Đoàn Diệc Phong làm Diệp Phàm lúng túng, trả lời bừa: “Đó là bởi vì có người nấu cơm thì chắc chắn phải có người rửa chén. Em chỉ đưa ra giả thiết mà thôi...”

“Cho nên em đang giả thiết cuộc sống sau khi kết hôn của chúng ta sao?”

“...” Diệp Phàm nghẹn lời, lần đầu tiên thấy Đoàn Diệc Phong lịch sự, quan tâm chu đáo trong ấn tượng của cô, giờ đây có chút vô sỉ.

49. Chương 49

Dưới sự trợ giúp của Tư Thanh Ngôn, hiểu lầm giữa Diệp Phàm và Đoàn Diệc Phong cuối cùng cũng được giải quyết. Hai người trải qua mấy ngày sống chung ngọt ngào hạnh phúc.

Song ngọt ngào ngắn ngủi không thể mãi kéo dài, sự phản đối của cha mẹ trước sau vẫn là nỗi đau trong lòng Diệp Phàm. Mặc dù ban ngày cô vẫn cười nói vui vẻ như thường ngày, nhưng cứ đêm đến, cô không tài nào tránh khỏi cơn ác mộng.

Tối hôm nay, Diệp Phàm lại gặp ác mộng. Trong giấc mơ, cô và Đoàn Diệc Phong về nhà ăn cơm, ba cô đang nấu ăn trong bếp nhìn thấy Đoàn Diệc Phong, liền quăng dao về phía Đoàn Diệc Phong.

“Á!” Diệp Phàm sợ hãi kêu lên một tiếng, làm bản thân tỉnh dậy.

“Sao vậy tiểu Phàm, xảy ra chuyện gì?” Đoàn Diệc Phong ngủ bên cạnh tỉnh giấc, ân cần hỏi thăm.

Câu hỏi của anh vừa mới ra khỏi miệng, đã bị Diệp Phàm ôm chặt cổ. Rất dễ nhận ra, cô còn chưa tỉnh táo hoàn toàn từ cơn ác mộng, tâm trạng vô cùng kích động. Cô thậm chí còn nói năng lộn xộn, cùng tiếng khóc thút thít lắm bầm: “Đừng, đừng mà...”

Đoàn Diệc Phong vỗ nhẹ lên lưng cô, nhẹ nhàng an ủi: “Không sao, có anh ở đây mà. Đừng sợ, tiểu Phàm đừng sợ...”

An ủi như vậy một lúc, Diệp Phàm mới tỉnh táo hoàn toàn. Mặc dù cô vẫn còn sợ hãi đối với cơn ác mộng vừa rồi, nhưng nghĩ đến việc một người lớn như cô vì nằm mơ mà khóc nhè trước mặt Đoàn Diệc Phong, cũng có chút xấu hổ.

“Em không sao chứ?” Đoàn Diệc Phong vươn tay lau nước mắt trên mặt cô, dịu dàng hỏi.

Diệp Phàm gật đầu, nhỏ giọng nói: “Không sao ạ.”

“Gặp ác mộng ư?” Anh hỏi.

“Dạ.”

“Kể cho anh nghe em gặp ác mộng thể nào?”

Diệp Phàm cúi đầu không nói.

Đoàn Diệc Phong dường như đoán được gì đó: “Có liên quan đến anh sao?”

Thấy giấu diếm không được, Diệp Phàm không thể làm gì khác hơn là thừa nhận: “Em nằm mơ, em đưa anh về nhà gặp ba mẹ, ba em đối xử với anh... không tốt lắm.” Cô kể lấp lửng, lược bỏ đi nhiều. Chỉ vì cô thật sự không thể nào kể chuyện cha cô ném dao vào mặt anh ra khỏi miệng được, rất sợ sẽ dọa Đoàn Diệc Phong hết hồn.

Nói đi cũng phải nói lại, với tính cách nóng nảy của cha cô, thật sự sẽ cầm dao chém cũng không chừng.

Trong lúc Diệp Phàm vẫn còn đang lo lắng, Đoàn Diệc Phong lại bỗng nhiên nói: “Ngày mai, em về nhà với anh đi?”

“Ngày mai?” Diệp Phàm cả kinh, đôi mắt tròn trĩnh nhìn Đoàn Diệc Phong.

Đoàn Diệc Phong giải thích: “Anh biết ngày mai có vẻ hơi vội vàng một chút, nhưng chuyện của chúng ta không thể giấu mãi thể này được, cuối cùng vẫn phải cho cha mẹ em biết.”

Anh nói rất có lý, nhưng vừa nghĩ đến giấc mơ đáng sợ kia, Diệp Phàm vẫn rùng mình, do dự nói: “Nhưng mà, ngộ nhỡ ba mẹ em phản đối chúng ta quen nhau...”

“Ba mẹ em đã bao giờ đồng ý chuyện của chúng ta sao?” Đoàn Diệc Phong bỗng nhiên hỏi ngược lại.

Diệp Phàm bị truy hỏi liền mờ mịt, lúng ta lúng túng lắc đầu.

“Cho nên chúng ta mới phải nỗ lực giành sự đồng ý của họ, không phải sao?”

“Nói thì nói vậy, nhưng mà em sợ...”

Đoàn Diệc Phong lại hỏi: “Sao ba mẹ em không muốn chúng ta quen nhau?”

“Bởi vì tuổi tác, còn có tiểu Dự.” Diệp Phàm trả lời thành thật.

“Anh không có cách nào thay đổi tuổi của anh. Nhưng chỉ ít chuyện của tiểu Dự và Thanh Ngôn, anh có thể giải thích rõ ràng với ba mẹ em. Hơn nữa, anh còn có thể nói với họ rằng anh yêu em rất nhiều, cam đoan với họ anh sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với em. Những lời này, bất kể họ có tin hay không, anh đều muốn chính miệng mình nói với họ.”

Giây phút này, trong phòng dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt của Đoàn Diệc Phong lại vô cùng nghiêm túc như thế. Sự kiên định không thể nào ngăn cản này lay sang Diệp Phàm, khiến cõi lòng chưa quyết tâm của cô có chỗ nương nhờ.

Lúc này, Đoàn Diệc Phong lại bỗng mỉm cười: “Hơn nữa, anh muốn kết hôn với em, dù sao cũng phải đi đề nghị kết thông gia mà.”

Bây giờ đã là thời đại nào rồi, còn đi đề nghị kết thông gia cơ chứ?

Có điều, anh đùa giỡn thế này, sự khấn trương trong lòng Diệp Phàm cuối cùng cũng được xoa dịu đi không ít. Song song đó, rốt cuộc cô cũng hạ quyết tâm, cắn răng gật đầu nói: “Được, vậy mai chúng ta về nhà em!”

Có lẽ do đã quyết tâm sáng mai về nhà, thẳng thắn nói rõ tất cả với cha mẹ, nên một đêm này Diệp Phàm lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ngủ thẳng giấc đến khi trời sáng.

Sáng hôm sau, Trương Hồng nhận được điện thoại của con gái, nói là trưa hôm nay sẽ về nhà, có chuyện cần nói với hai người họ.

Gác điện thoại xuống, Trương Hồng cảm thấy có chút kỳ lạ, liền chạy đến phòng khách thương lượng với chồng: “Tiểu Phàm vừa mới gọi điện thoại về, nói là trưa nay sẽ về nhà.”

“Vậy chút nữa bà ra chợ mua con cá, trưa nay tôi sẽ làm món cá kho dưa chua mà con gái thích nhất.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng nhì cái gì?”

“Giọng điệu trong điện thoại của Diệp Phàm vừa rồi có chút không thoải mái, nói có chuyện muốn trao đổi với chúng ta. Tôi hỏi nó có chuyện gì, nó chỉ nói về rồi nói tiếp. Tôi cứ cảm thấy dường như nó có chuyện gì giấu chúng ta. Ày da, ông nói xem có phải lại là chuyện về người đàn ông kia hay không? Dù sao tôi vẫn nghĩ cậu ta và tiểu Phàm nhà chúng ta không dễ dàng cắt đứt như vậy đâu!”

Theo những lời mẹ Diệp Phàm vừa nói xong, mặt cha cô biến sắc. Niềm vui sướng khi con gái về nhà vừa được nẩy nở, nay lại không còn sót lại chút gì.

“Ông đừng có gấp à. Chẳng qua tôi chỉ đoán bừa như thế thôi. Dù sao, hai lần cậu ta đến nhà chúng ta, chẳng phải chúng ta đều đuổi cậu ta ra ngoài sao. Tôi thấy cậu ta cũng không dám trở lại lần thứ ba đâu.” Thấy chồng dường như đang giận, Trương Hồng nhanh chóng đổi giọng.

“Cậu ta dám!” Cha Diệp Phàm ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng đã nặng nề đi không ít bởi những lời suy đoán của vợ.

“Vậy có mua cá nữa không?” Trương Hồng lo sợ hỏi lại.

“Mua, sao lại không mua? Nếu cậu ta không đến, thì tôi sẽ chém cá. Nếu cậu ta dám đến, thì tôi sẽ trực tiếp chém cậu ta.”

Trương Hồng: “...”

Bên này, cha của Diệp Phàm phun lời hung ác. Còn bên kia, Diệp Phàm vốn đã quyết tâm, kiên định bỗng nổi lên hồi trống lớn.

“Hay là chúng ta để hôm khác? Em... còn chưa chuẩn bị xong...” Diệp Phàm sợ chết mà đưa ra đề nghị.

“Em muốn hôm nào cũng được, anh không phản đối. Nhưng mà lần này thay đổi lần sau lại có thể thay đổi nữa, em xác định hôm nào em mới chuẩn bị tốt đây?”

Diệp Phàm ghen lời, vẻ mặt bị nói trúng tim đen.

Đoàn Diệc Phong lại thoải mái nói: “Thật ra là anh đi gặp ba mẹ của em, căn bản không cần em chuẩn bị gì cả, nên nói cái gì anh sẽ nói cho.”

Thấy giọng điệu anh quá ung dung, Diệp Phàm nóng nảy: “Em nói thật với anh, hôm qua em mơ thấy ba em chém chết anh.” Nói xong, cô lập tức hối hận, len lén liếc mắt nhìn Đoàn Diệc Phong.

Cô vốn tưởng anh sẽ bị dọa sợ, vậy mà người này lại đang cười.

“Anh cười cái gì?” Bị chém chết mà còn cười sao, còn cô thì lo muốn chết!

Đoàn Diệc Phong đưa tay vò đầu của cô: “Em yên tâm đi! Mấy ngày em không có ở đây, anh đã sang nhà em hai lần rồi. Mặc dù ba em có hung dữ đôi chút, nhưng vẫn không đến nỗi xách dao giết anh.”

“Cái gì, anh sang nhà em rồi, những hai lần?” Diệp Phàm kinh ngạc.

“Đương nhiên, anh muốn hỏi em ở đâu, cũng muốn giải thích với ba mẹ em.”

“Kết quả thế nào?” Diệp Phàm vội hỏi dồn.

“Lần đầu, bị đuổi đi.”

“Vậy lần thứ hai thì sao?”

“Vẫn là bị đuổi đi.”

Diệp Phàm sốt ruột: “Vậy mà anh còn muốn đến lần thứ ba?”

“Chỉ ít vẫn chưa bị chém mà.”

“...” Sự lạc quan của Đoàn Diệc Phong khiến Diệp Phàm không còn lời nào để nói.

Lạc quan chỉ là lạc quan, hiện thực chính là tàn khốc.

Diệp Phàm dẫn Đoàn Diệc Phong về nhà, khi tiếng chuông cửa vang lên, trong nháy mắt cánh cửa kia mở ra, bầu không khí quả thực đã lạnh lẽo tới đỉnh điểm.

Quả nhiên! Cha Diệp Phàm siết chặt tay, trong tay chỉ thiếu một con dao thôi.

Mẹ cô không phản ứng mạnh như thế. Nhưng nhớ hồi sáng chồng nói muốn chém chết Đoàn Diệc Phong, nên bà cũng bị dọa sợ, xụ mặt quở mắng: “Tiểu Phàm, con sao vậy hả? Về nhà thì về nhà, sao lại mang người ngoài về làm gì?”

“Mẹ, con...” Thái độ của mẹ làm Diệp Phàm nhất thời khản trương, lý do chuẩn bị tốt từ trước đã quên sạch sành sanh, lúc này đầu óc trống rỗng.

Đoàn Diệc Phong thì ngược lại với cô, thản nhiên nói: “Bác trai, bác gái, có gì muốn nói, vào nhà trước rồi hẵng nói được không ạ?”

“Anh đừng cho rằng theo tiểu Phàm về là chúng tôi sẽ cho anh vào. Đây là nhà của chúng tôi, tôi nói không cho anh vào thì sẽ không...”

“Để chúng nó vào đi.” Cha Diệp Phàm bỗng nhiên lên tiếng.

Mẹ cô ngây ngẩn cả người: “Ba tiểu Phàm, ông làm sao vậy?”

Cha cô không giải thích, chỉ lạnh lùng nói: “Vào đi.”

Không phải ba tiểu Phàm muốn chém hai người họ thật đấy chứ? Nhớ câu nói lúc sáng của chồng, Trương Hồng bị dọa đến toát mồ hôi toàn thân, đang định mở miệng nói gì đó lại bị Diệp Phàm ngăn cản.

“Mẹ, ba đã nói như vậy rồi, mẹ để chúng con vào đi mà? Xin mẹ đó!”

Lúc này, trong mắt con gái tràn ngập mong ngóng, dáng vẻ tội nghiệp đó làm Trương Hồng mềm lòng, thở dài nói: “Hãy, vào đi.”

Vào nhà, bầu không khí càng thêm căng thẳng, mà ngay cả trong không khí cũng phảng phất mùi lửa cháy. Diệp Phàm bất giác liếc mắt nhìn bếp lò trong phòng bếp, chỉ sợ cha cô thật sự chạy vào đó lấy dao.

Trong lúc cô vẫn đang thập phần lo lắng, cha Diệp Phàm lại lần nữa mở miệng: “Anh, theo tôi vào đây.”

Những lời này của ba cô đúng là nói với Đoàn Diệc Phong, giọng nói lạnh lùng, sắc mặt không đổi. Diệp Phàm bị dọa, nhanh chân che chắn trước mặt Đoàn Diệc Phong, vội vàng nói: “Ba, có chuyện gì nói ở đây không được sao? Con cũng có chuyện muốn nói với ba!”

“Đã như vậy, khỏi phải nói nữa.” Sắc mặt cha cô càng thêm u ám.

“Không phải vậy mà ba, chúng con thật sự có chuyện muốn nói với ba, thật ra...”

“Tiểu Phàm, hãy để anh nói chuyện một mình với ba em đi.” Đoàn Diệc Phong bước tới trước, dùng ánh mắt an ủi Diệp Phàm. Em không cần sợ, không sao đâu.

Ba em sẽ chém chết anh đó! Diệp Phàm nắm chặt tay Đoàn Diệc Phong, liều mạng nháy mắt với anh.

Đoàn Diệc Phong mỉm cười, bàn tay kia của anh phủ lên bàn tay nắm chặt tay anh của Diệp Phàm, vỗ nhẹ dỗ dành.

“Để bọn họ nói chuyện đi. Còn con có chuyện gì muốn nói, thì nói với mẹ.” Trương Hồng đi lên trước. Mặc dù bà rất không hài lòng đối với hành vi lớn mật của con gái ngày hôm nay, nhưng là một người mẹ, đúng là vẫn không thể hung dữ trách cứ con gái cho được.

Thấy mẹ cũng đã nói như vậy, Diệp Phàm không còn cách nào, không thể không buông tay ra. Cô mở to mắt nhìn Đoàn Diệc Phong đi theo sau lưng cha cô, đi vào phòng riêng.

Khi cửa phòng đóng lại, trái tim Diệp Phàm cũng treo lên cao. Hai người họ vào đó nói chuyện gì? Lỡ như nói chuyện không được thì phải làm sao? Có phải nói chuyện không hợp thì bắt đầu xung đột không? Một

người là cha, một người là bạn trai, hai người cô yêu nhất đối mặt với nhau, Diệp Phàm lo lắng không thôi, nhìn không được muốn đi theo.

Trương Hồng giữ con gái lại: “Tiểu Phàm, để họ nói chuyện với nhau đi. Con ở lại đây, mẹ muốn nói chuyện với con.”

“Mẹ!” Diệp Phàm xoay người, nước mắt châu chực rơi xuống: “Hai người hiểu lầm Diệc Phong rồi, thật sự hiểu lầm rồi!”

Thấy con gái khóc, Trương Hồng cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, lời nói thấu tình đạt lý: “Con gái à, mẹ không phải là người không nói lý lẽ. Con nói tất cả đều là hiểu lầm. Vậy thì con ngồi xuống, nói ẹ nghe xem nào. Sao con cứ muốn quen với người đàn ông đã từng kết hôn, còn có một đứa con hả? Cậu ta có gì tốt?”

“Mẹ, anh ấy chưa từng kết hôn, cũng không có con, trước đây đều là hiểu lầm.” Diệp Phàm giải thích.

“Trước đây chính miệng con nói anh ta đã từng kết hôn, có một đứa con. Bây giờ con lại nói đây đều là hiểu lầm. Mẹ sắp lẫn lộn rồi. Khi con quen với cậu ta, không phải đã tìm hiểu cậu ta rồi sao? Hay là nói thế này, cậu ta căn bản là thấy con dễ lừa, cho nên bịa đặt để lừa gạt con? Tiểu Phàm, đàn ông không có đơn giản như con nghĩ đâu, con nhìn lòi mắt cũng không thấy hết à!”

“Mẹ, con biết mẹ lo con bị lừa, nhưng đây đúng thật là hiểu lầm. Sở dĩ Diệc Phong đã gạt con, thật ra là có nỗi khổ tâm...” Diệp Phàm bắt đầu giải thích lý do trong đó với mẹ. Cô đem đầu đuôi ngọn ngành những chuyện Đoàn Diệc Phong đã nói với cô, bây giờ kể lại ẹ cô nghe.

Ngay lúc Diệp Phàm kể mọi chuyện với mẹ, thì trong phòng, Đoàn Diệc Phong cũng đang cố gắng giống vậy. Nhưng điểm không giống chính là, cha của Diệp Phàm không dễ thương lượng như mẹ của cô.

Cha cô đi thẳng vào vấn đề bằng một câu: “Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không đồng ý cho hai đứa quen nhau, anh bỏ suy nghĩ này đi.”

“Bác trai, con cũng nói thật với bác. Đây đã là lần thứ ba con nói những lời này với bác, muốn bóp chết suy nghĩ này của con thì đã sớm hết hy vọng rồi.”

“Đừng nói là ba lần, là ba mươi lần, hay ba trăm lần, tôi cũng không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý!”

“Ba trăm lần không được, thì bốn trăm lần, năm trăm lần, một nghìn lần. Bác trai, con biết bác yêu thương tiểu Phàm, không muốn em ấy bị tổn thương. Nhưng con cũng yêu em ấy, vì em ấy con nguyện ý làm mọi chuyện, đến khi nào bác đồng ý chấp nhận con mới thôi.”

Sự kiên trì của Đoàn Diệc Phong khiến sắc mặt cha Diệp Phàm thoáng thay đổi, nhưng ông rất nhanh lớn tiếng dẹp bỏ: “Anh đang nằm mơ. Tôi không bao giờ giao con gái ột người như anh!”

“Bác trai, hai lần trước không phải bác cũng từng nói, không bao giờ cho con bước vào đây một bước, không phải hôm nay con cũng vào đây rồi sao? Không đến ngày cuối cùng, con sẽ không từ bỏ hi vọng. Con quan tâm tiểu Phàm, cũng giống như bác quan tâm em ấy. Xin hãy tin con!”

Ba cô cười nhạt: “Anh quan tâm nó? Anh quan tâm nó thì đã không bỏ mặc nó như vậy. Anh quan tâm nó sẽ không để nó khóc một mình trong phòng. Anh quan tâm nó thì anh phải hiểu, nó cần chính là một gia đình bình thường, một đứa con của mình, chứ không phải một người đàn ông đã từng kết hôn, một đứa con của người khác!”

“Bác trai, con chưa từng kết hôn, cũng không có cùng người phụ nữ nào sinh ra con trai cả. Những chuyện đó con đều có thể chứng minh. Hơn nữa, con còn có thể cam đoan với bác, tiểu Phàm là người vợ đầu tiên cũng là duy nhất của con.”

“Anh nói cái gì?” Câu trả lời của anh nằm ngoài dự đoán của ba Diệp Phàm, khiến ông lấy làm kinh ngạc.

“Mặc dù con chưa từng kết hôn, cũng không có con, nhưng con vẫn phải thẳng thắn với bác, con quả thật chăm sóc một đứa trẻ bảy năm. Nó tên là tiểu Dự, là con của một người bạn của con. Con đã đồng ý giúp cô ấy chăm sóc con trai, cho đến một ngày cô ấy trở về. Con đã hứa, quyết không nuốt lời.”

“Cái gì? Anh chăm sóc con giúp bạn? Thế sao tiểu Phàm lại nói với chúng tôi là anh đã từng kết hôn, còn nói đó là con trai của anh? Sao anh lại lừa gạt nó?”

“Cha mẹ của tiểu Dự là bạn học cấp ba của con, chúng con từng cùng nhau thành lập một ban nhạc...” Đoàn Diệp Phong bắt đầu kể chuyện quá khứ của mình với cha của Diệp Phàm.

Anh kể rất tỉ mỉ, từ chuyện kích động khi trẻ tuổi còn chưa hiểu nhiều, rồi nói đến chuyện Tư Thanh Ngôn ở tù, giao phó con trai nhỏ tuổi cho anh. Thậm chí ngay cả hoàn cảnh của bản thân, cùng với chuyện anh từng thích Tư Thanh Ngôn, đều không giấu diếm chút nào mà nói rõ toàn bộ.

Sự thăng thăng thành thật của Đoàn Diệp Phong làm cha Diệp Phàm có chút kinh ngạc.

Cho đến nay, ông đều nghĩ con gái của mình bị một người đàn ông kinh nghiệm dày mình dụ dỗ. Nhưng từ những biểu hiện hôm nay của Đoàn Diệp Phong, đến những lời giải thích của cậu ta, thì chân tướng thực sự không phải như vậy, thậm chí còn khác xa một trời một vực.

Người đàn ông tên Đoàn Diệp Phong này là thật tâm với Diệp Phàm sao? Đến tột cùng có nên tin tưởng cậu ta hay không? Là một người cha, cha Diệp Phàm lâm vào trầm tư cân nhắc.

“Bác trai, con biết chỉ dựa vào lời nói một phía của con, cũng không thể chứng minh điều gì. Chuyện quá khứ cũng đã qua rồi, tương lai con chỉ muốn sống cùng tiểu Phàm. Xin bác cho con một cơ hội, để con chứng minh với bác và bác gái, con đối với tiểu Phàm là thật lòng.”

Thỉnh cầu của anh cũng không quá đáng, thái độ cũng rất thành khẩn. Sau một lúc suy nghĩ rất lâu, cha Diệp Phàm cuối cùng cũng gật đầu: “Chuyện sau này để sau này tính đi. Không còn sớm nữa, ra ngoài ăn trưa thôi.”

“Con cảm ơn bác, bác trai.”

“Tôi không muốn nghe cảm ơn, chỉ muốn thấy thành ý của cậu.”

“Con hiểu, con sẽ cố gắng ạ.” Đoàn Diệp Phong mỉm cười, lòng tràn đầy tự tin.

50. Chương 50

Dưới sự nỗ lực của Đoàn Diệp Phong và Diệp Phàm, cha mẹ của Diệp Phàm cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý cho hai người quen nhau. Chuyện này làm Diệp Phàm kích động không ngớt, có cảm giác giống như đôi bàn tay có thể vén mây ngấm trăng sáng vậy.

Nhưng mọi chuyện không có thuận lợi như trong tưởng tượng của cô. Mặc dù đã đồng ý cho con gái hẹn hò với Đoàn Diệp Phong, nhưng lòng đề cao cảnh giác của ông Diệp đối với chàng con rể tương lai vẫn không hề suy giảm. Thậm chí ông còn nhân lúc ăn cơm, muốn hai người cùng đáp ứng ba điều.

Ba điều quy ước ?

Diệp Phàm mờ mịt, không biết cha già nhà mình đang muốn làm gì đây.

“Mấy người tuổi trẻ bây giờ yêu đương đều rất táo bạo, nóng lòng muốn đạt kết quả, hoàn toàn không giống với ba mẹ trước đây. Tình yêu cần khe nhỏ sông dài thì mới dài lâu, giống như ba với mẹ con.” Ông bắt đầu thuyết giáo.

“Chúng ta không phải kết hôn trước rồi mới yêu sao?” Trương Hồng ngồi bên cạnh lầu bầu một tiếng, bị chồng lườm xéo, nên bà đành ngoan ngoãn ngậm miệng ngồi im.

Cha cô lại tiếp tục nói: “Cho nên ba nghĩ, hai con muốn sống chung cũng nên từ từ.”

“Ba, thế nào gọi là từ từ ạ?” Diệp Phàm không kìm được hỏi ngược lại.

“Con xem, ba còn chưa nói xong, con lại sốt ruột hỏi dồn, căn bản là quá nóng lòng rồi! Con gái thì nên giữ ý giữ tứ một chút, đặc biệt là trong lúc đang nói chuyện yêu đương. Đừng bởi vì yêu mà bám chặt lấy người ta như miếng thuốc dán vậy, nên chờ cho đối phương chút không gian riêng. Như thế này không hay đâu.”

Diệp Phàm cái hiểu cái không, nhưng vẫn gật đầu. Thật ra cô không hiểu hết những lời cha cô nói cho lắm.

Nhưng Đoàn Diệc Phong dường như thoáng cái đã hiểu được: “Bác trai, bác nói rất đúng. Sau này con sẽ đưa em ấy về nhà sớm hơn, sẽ không để quan hệ của chúng con ảnh hưởng đến công việc của em ấy vào ngày hôm sau ạ.”

“Cái này đúng rồi.” Cha Diệp Phàm thỏa mãn gật đầu, “Bây giờ mọi người đều bận rộn làm việc như vậy, cho dù có ra ngoài chơi cũng dừng về nhà quá muộn. Chơi đến khoảng chín giờ kém là được rồi.”

Diệp Phàm chậm chạp rót cục cũng nghe hiểu những gì cha cô muốn nhắm đến. Hóa ra cha cô nói nhiều như vậy, là muốn áp dụng chính sách canh cửa đối với cô à!

Nghĩ đến bản thân là cô gái đã hai mươi lăm tuổi, còn phải bị canh cửa. mà còn là chín giờ tối, thời gian hoàng kim như vậy cơ chứ. Diệp Phàm quả thực dở khóc dở cười mà.

“Ba ơi, chín giờ tối, ngay cả phim điện ảnh còn chưa chiếu xong nữa là?” Cô kháng nghị.

“Sao xem phim còn chưa xem xong?” Cha cô nghiêm mặt nói, “Hiện nay phim rạp nhiều lắm cũng hai tiếng thôi. Con năm giờ tan ca, ăn tối đến sáu giờ, xem phim thì cũng mới đến tám giờ à. Ba nói chín giờ là dư nhiều rồi!”

Diệp Phàm thật muốn khóc: “Hay là chín giờ đi ba, trừ thời gian xếp hàng với đi vệ sinh mà.”

“Ngừng lại, cũng có mấy hàng đâu mà xếp.”

Diệp Phàm: “...”

“Còn nữa, bây giờ bên ngoài khói bụi mù mịt như vậy. Trong quán cơm đâu đâu cũng dầu mỡ bốc ngùn ngụt. Dù sao các con ở bên ngoài, ba với mẹ con đều không yên tâm. Sau này nếu không có chuyện gì đặc biệt, thì về nhà ăn cơm đi.” Ba cô lại tiếp tục nói.

Cái gì? Cái này... ngay cả tiết mục xem phim cũng bị cắt sao? Diệp Phàm trợn trừng đôi mắt, quả thực là sững sờ.

Đoàn Diệc Phong mỉm cười gật đầu, “Bác trai nói phải ạ. Thức ăn bên ngoài cho dù có ngon đến đâu cũng không bằng cơm nhà ạ.”

“Con xem, Diệc Phong còn hiểu chuyện hơn cả con. Không có chuyện gì thì đi ăn bên ngoài làm gì? Lẽ nào tay nghề bếp núc của ba con không bằng mấy tên đầu bếp ngoài kia sao?”

Nhìn cha mình đối với Đoàn Diệc Phong từ căm thù sang tán thưởng, Diệp Phàm không biết nên mừng hay nên lo, chỉ có thể cười khổ gật đầu phụ họa. Cùng lúc đó, cô cuối cùng cũng hiểu ba điều quy ước theo lời của ba cô ra sao.

Thứ nhất, không được qua đêm ở nhà Đoàn Diệc Phong.

Thứ hai, trước chín giờ phải về nhà.

Thứ ba, cố gắng về nhà ăn cơm.

Nói trắng ra là, ba quy định này chính là muốn cô và Đoàn Diệc Phong biểu diễn yêu đương dưới con mắt quan sát của cha mẹ. Đã như vậy còn có thể nói chuyện yêu đương sao?

Vừa nghĩ đến những điều này, Diệp Phàm vốn đang vui vẻ không ngớt vì nhận được sự đồng ý của cha mẹ bỗng có chút không vui. Cô nhìn không được quay sang kể khổ với Đoàn Diệc Phong: “Ba em cho rằng em mới mười lăm tuổi kìa, chín giờ đóng cửa. Nói ra chỉ e người ta cười cho xấu mặt luôn.”

“Thật ra chín giờ cũng không tính là quá sớm, anh đưa em về nhà đúng giờ là được.” Đoàn Diệc Phong thoải mái.

“Nhưng ba em còn bắt chúng ta về nhà ăn cơm.”

“Thời gian ở chung với bác trai và bác gái nhiều hơn, thì hình tượng của anh cũng được cải thiện hơn trong cảm nhận của họ, không có gì không tốt cả.”

“Thế nhưng như vậy chúng ta sẽ không có không gian riêng đâu à!” Diệp Phàm kháng nghị.

“Trên có chính sách, dưới có đối sách.”

“Anh có ý gì?”

Đoàn Diệc Phong không trả lời, trực tiếp cúi người xuống, cắn một cái bên khóe môi của Diệp Phàm.

Lẽ nào anh muốn từ trường kỳ kháng chiến đổi thành đánh du kích? Diệp Phàm bị đánh lén quả thực bị chấn động, vừa định nói thì cửa phòng đã vang lên tiếng gõ cửa.

Không bao lâu, mẹ cô thò người vào trong, lên tiếng: “Con gái, đã khuya rồi, đến giờ đi ngủ rồi.” Những lời này nói trước mặt Đoàn Diệc Phong, rõ ràng là đang ra lệnh tiễn khách.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn đồng hồ trước mặt. Không chệch một giây, vừa đúng chín giờ.

“Không còn sớm nữa, anh cũng nên về thôi.” Đoàn Diệc Phong biết điều đứng dậy chào tạm biệt.

“Để em đưa anh xuống dưới.” Diệp Phàm theo sau, bị mẹ cô trừng mắt.

“Không cần đâu. Em cứ nghỉ ngơi sớm đi. Anh về đến nhà sẽ báo cho em biết.” Đoàn Diệc Phong chủ động từ chối, không làm Diệp Phàm khó xử.

“Vậy... mai anh đến ăn cơm chứ?” Diệp Phàm nói xong câu đó, len lén đưa mắt nhìn mẹ cô, nhưng cô không bị trừng mắt, cuối cùng đã ngầm đồng ý.

“Được. Mai anh lại sang đây.” Đoàn Diệc Phong nói xong, nói tạm biệt với mẹ Diệp Phàm, xoay người rời khỏi.

Ngay khi cánh cửa vừa được đóng lại, Diệp Phàm liền nghe thấy ba cô đứng sau lưng nói nhỏ: “Từ từ từ từ bước như vậy không phải là rất tốt hay sao? Gấp gấp cái gì, cũng không phải là không gả đi được.”

Lúc trước, người lo lắng con không gả đi được nhất là ai? Không phải chính là hai người sao? Mặt Diệp Phàm tối đen.

Cứ như vậy, dưới sự giám sát mọi lúc mọi nơi của cha mẹ Diệp Phàm, Đoàn Diệc Phong ban ngày làm việc, buổi tối đúng giờ đến nhà Diệp Phàm trình diện, ăn cơm. Thỉnh thoảng anh có xin phép đưa Diệp Phàm ra ngoài xem phim, thế nhưng trước chín giờ nhất định sẽ đưa cô về nhà, không kém một phút.

Hôm nay, bộ phim hai người xem hơi dài, tám giờ rưỡi liền nhận được điện thoại của mẹ cô.

“Tiểu Phàm, con đang ở đâu thế? Sao còn chưa về nhà?”

Đang trong rạp chiếu phim, nên Diệp Phàm không dám nói lớn, chỉ có thể nhỏ giọng để giải thích với mẹ cô: “Mẹ, lúc này mới tám giờ rưỡi à, mẹ gấp gì chứ. Chúng con đang trong rạp chiếu phim, bộ phim còn chưa chiếu xong.”

“Không phải mẹ gấp, là ba con bảo mẹ gọi điện cho con.”

“Khụ khụ.” Xa xa truyền đến tiếng ho khan của ba cô.

Mẹ cô nhanh chóng đổi giọng: “Là mẹ tự mình muốn gọi điện cho con. Mẹ lo lắng cho con à. Bây giờ cũng tám giờ rưỡi rồi, con xem bộ phim nào, sao lại dài như vậy?”

“Được rồi, phim chiếu xong, chúng con sẽ lập tức về ngay.” Cúp điện thoại, Diệp Phàm quay bộ mặt đưa đám sang thoáng nhìn qua Đoàn Diệc Phong.

“Đi thôi.” Đoàn Diệc Phong cũng thấp giọng nói.

“Phim còn chưa chiếu xong mà!” Diệp Phàm kháng nghị.

“Phần cuối đợi sau này chúng ta mua vé xem lại vậy.”

Lần đầu cô nghe nói có người để xem xong một bộ phim mà phải mua vé hai lần, thật rất có tính bốc đồng! Nghe xong đề nghị của Đoàn Diệc Phong, Diệp Phàm dờ khóc dờ cười. Cô chỉ có thể đứng lên, rời khỏi rạp chiếu phim cùng anh.

Ngay khi Diệp Phàm và Đoàn Diệc Phong chạy về đến nhà, trước giờ giới nghiêm một chút, thì một trận cãi cọ kịch liệt đã kết thúc trong nhà Diệp Phàm.

Người mở miệng trước hết chính là Trương Hồng. Bà rất không hài lòng đối với tiếng ho khan vừa rồi của chồng, kháng nghị: “Nếu ông không liên tục thúc giục tôi, thì tôi cũng không phải gọi cuộc điện thoại đó. Khiến cho tôi giống như một người mẹ rất không hợp tình hợp lý.”

“Vậy ý của bà là trách tôi không hợp tình hợp lý hả?”

“Ông quả thực quá nghiêm khắc với con gái rồi. Lúc này mới tám giờ rưỡi, cứ sốt ruột làm cái gì?”

“Ai nói tám giờ rưỡi, rõ ràng là tám giờ ba mươi lăm rồi, sắp chín giờ đến nơi. Tôi lo lắng cho con gái thì có gì sai? Đã trễ thế này, lẽ nào bà không lo sao?”

“Chưa đến lúc tôi lo lắng thôi. Thời gian vẫn còn sớm, vả lại còn có Diệc Phong đi cùng tiểu Phàm, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

“Cũng bởi vì đi cùng cậu ta nên tôi mới lo lắng đó!” Bà cô nóng nảy, “Hai người bọn nó cô nam quả nữ ở bên ngoài, ai biết có phải đi xem phim hay không? Muốn tôi nói sao, phim thì chỗ nào xem chẳng được, hà có gì cứ phải đến rạp chiếu phim? Lẽ nào xem trong rạp chiếu phim thì sẽ cảm thấy hay hơn sao?”

Câu hỏi của ông khiến Trương Hồng sửng sốt một lúc, một lúc sau bà mới thốt ra một câu: “Vậy tôi cũng nói cho ông biết, ông cho đến bây giờ cũng chưa từng đưa tôi đi xem phim một lần nào.”

“...”

“Còn chê bọn trẻ không hiểu chuyện yêu đương, tôi thấy ông mới chính là người không hiểu đó. Chúng ta kết hôn cũng đã ba mươi năm rồi, ấy vậy mà không thấy ông dẫn tôi đi xem phim một lần, chứ đừng nói đến con gái. Tôi nói thẳng nhé. Xem phim ở rạp chiếu phim, khẳng định là hay hơn xem ở nhà, bằng không nhà nước xây dựng nhiều rạp chiếu phim như vậy để làm gì?”

“Có cái gì hay đâu chứ...” Bà cô chột dạ.

“Nói cứ như ông đã từng xem ấy.”

“Tôi đương nhiên đã xem rồi.”

“Xem cái gì? Đơn vị tổ chức xem ‘Thời gian ly khai của Lôi Phong’^[1] sao?”

[1] Thời gian ly khai của Lôi Phong () là bộ phim kháng chiến của Trung Quốc, được chiếu năm 1996.

“...”

“Ông khỏi cần phân bua với tôi, đó là chuyện của vài chục năm trước rồi. Phim điện ảnh bây giờ đều mang mắt kính để xem, người trong phim đều có thể bay thẳng đến trước mặt ông. Loại kỹ thuật lạc hậu của mấy chục năm trước có thể so sánh với nó được sao?”

“Bay cái gì mà bay, đó gọi là 3D, vô văn hóa mà!”

“Ông thì có văn hóa đó, ông dẫn tôi đi xem sao?”

“Dẫn thì dẫn!”

“Đừng chỉ nói suông à, ông phải lập chứng từ biên bản cho tôi. Bằng không ngủ một giấc, mai tỉnh dậy khẳng định là ông sẽ quên sạch.”

Chưa cô bị chọc giận, giận chân: “Lập cái gì mà lập! Mai tôi sẽ đưa bà đi xem!”

“Được, nói phải giữ lời!”

“Đã nói là giữ lời.”

Cứ như vậy, ngày hôm sau Đoàn Diệc Phong định đưa Diệp Phàm đi ra ngoài, xem nốt phần cuối bộ phim ngày hôm qua. Cha mẹ Diệp Phàm lại đòi đưa họ theo.

Diệp Phàm thật sự muốn bùng nổ: “Ba, mẹ, chúng con đảm bảo sẽ về trước chín giờ. Hai người không cần phải đi theo giám sát chúng con.”

“Ai rảnh rồi đi giám sát các con chứ? Là ba con đã nói ngày hôm qua, hôm nay sẽ dẫn mẹ ra ngoài xem phim.” Mẹ cô giải thích.

“Cái gì? Hai người muốn đi xem phim?” Diệp Phàm kinh ngạc.

“Không được sao. Cho phép những người trẻ tuổi các con hẹn hò xem phim, không cho thế hệ già ba mẹ đuổi kịp trào lưu sao? Ba nó nói gì đi chứ?”

“Hay ho gì mà xem, là mẹ con đòi đi xem.” Cha cô ở một bên giải thích.

Mẹ cô: “Này, hôm qua ông đã nói những gì, ông đã quên rồi sao?”

“Cha cô: “Xem xem, lập tức đi xem.”

Diệp Phàm: “...”

Rơi vào đường cùng, Diệp Phàm chỉ còn cách đưa ba mẹ cùng đi xem phim. Mặc dù cuộc hẹn có mặt cha mẹ ở đây có chút xấu hổ, nhưng Đoàn Diệc Phong vẫn rất quan tâm vô cùng chu đáo đối với hai ông bà, từ khi ra khỏi cửa, hộ tống đến nơi, đến xếp hàng mua vé, chu toàn không một chút lo lắng.

Đợi đến lúc chọn ghế ngồi, Trương Hồng chỉ vào màn hình máy tính, ngay vị trí hàng ghế đầu tiên nói: “Chọn phía trước, phía trước thấy rõ.”

“Mẹ, xem phim 3D tốt nhất không nên ngồi hàng đầu. Màn hình quá lớn, xem phim sẽ rất khó chịu.” Diệp Phàm kiên trì giải thích.

“Vậy sao? Vậy ngồi ghế cuối cùng đi, xem sẽ thoải mái hơn.”

Sắc mặt Diệp Phàm đen đi lại nói: “Hàng cuối cùng là ghế tình nhân. Hai bên sẽ có các đôi các cặp anh em em, lại càng không thoải mái.”

“Còn có cả ghế tình nhân sao?” Trương Hồng ngạc nhiên thú vị, bỗng nhiên nhớ tới cái gì liền hỏi Diệp Phàm, “Vậy hai con bình thường hay ngồi chỗ nào? Không lẽ cũng ngồi ghế tình nhân...”

“Ngồi ở giữa, ngồi ghế giữa xem phim thoải mái nhất!” Diệp Phàm vội vàng trả lời, chỉ sợ mẹ cô lại nghĩ lung tung.

“Được, vậy chọn dãy ghế giữa đi, ông Diệp có ý kiến gì không?” Trương Hồng quay đầu lại hỏi chồng.

“Hay ho gì mà xem, ngồi chỗ nào chẳng như nhau.” Cha Diệp Phàm tiếp tục cất giọng khinh khỉnh, bộ dạng không màng quan tâm.

Mẹ cô: “...”

Sau cùng, họ chọn bốn ghế ngồi giữa rạp chiếu phim, soát vé rồi vào phòng.

Đây là một bộ phim bom tấn Hollywood, tình tiết chặt chẽ, kỹ xảo 3D vô cùng đẹp mắt. Bộ phim vừa chiếu đã thu được sự hoan hô của cả rạp chiếu phim, có rất nhiều người đến xem phim. Đáng tiếc, đa số tình tiết của bộ phim này, hôm qua Diệp Phàm và Đoàn Diệc Phong đã xem rồi, thế nên hôm nay xem lại thì không có quá nhiều kinh ngạc. Nhưng cha mẹ cô lại không giống cô, đây là lần đầu họ được xem phim như vậy. Rạp chiếu rộng, màn hình cực đại, quả thực giống như đưa ông bà bước qua cánh cửa của thế giới mới.

“Trời ơi, tiểu Phàm con xem kìa, những cánh hoa kia đều bị thổi bay qua đây!” Trương Hồng kinh ngạc.

Thấy mẹ kích động như vậy, Diệp Phàm rất muốn cười. Nhưng cô vẫn không quên nhắc nhở mẹ: “Mẹ ơi, mẹ nhỏ giọng một chút, sẽ quấy rầy đến người khác đó.”

“Biết rồi, mẹ không nói nữa... Ôi trời, lá cũng bay tới đây luôn!”

Cái này gọi là 3D, vô văn hóa!” Cha cô ở bên cạnh khinh bỉ.

“Xem phim không được nói lớn, biết chưa? Ông mới vô văn hóa!” Trương Hồng liếc mắt với chồng.

Cha cô: “...”

Hai người già cũng hơn trăm tuổi bẻ đôi rồi, xem phim mà vẫn ngây thơ giống học sinh tiểu học vậy. Diệp Phàm nửa cười nửa mỉa, song song đó cô cũng bỗng nhiên xúc động dạt dào.

Tốt nghiệp đại học đã hai năm, cha mẹ vì muốn cô sớm có thể lấy chồng, không ngừng lải nhải với cô. Cô vẫn nghĩ như vậy rất phiền, thậm chí còn có vài lần chống đối họ, làm âm ỉ bao lần, gây ra không ít mâu thuẫn. Thế nhưng mãi đến khi Đoàn Diệc Phong xuất hiện, cô mới ý thức được một điều. Thật ra cha mẹ không phải nôn nóng muốn cô lấy chồng, chỉ là nôn nóng muốn tìm cho cô một bến đỗ tốt.

Trong đất nước này, có rất nhiều bậc cha mẹ đã 50, 60 tuổi như cha mẹ Diệp Phàm. Mặc dù họ không được học nhiều, không biết phương pháp giáo dục khoa học là thế nào, tư tưởng lạc hậu, phong kiến bảo thủ. Thế nhưng, họ lại yêu thương con cái của mình sâu sắc, không ngại vất vả, tiết kiệm ăn uống chi tiêu, chất chịu từng đồng. Họ dùng hết tâm huyết suốt đời, để dành tất cả những thứ tốt nhất của họ cho đứa con duy nhất của mình. Họ cố gắng hết mình, muốn trước khi họ già đi thì giao bảo bối trong tay họ ột người mà họ có thể yên tâm.

Có lẽ có người sẽ nghĩ đây là nỗi bi ai trong cách thức giáo dục của Trung Quốc. Thế nhưng có ai có tư cách nói rằng, những tình thương vô bờ bến của cha, tình yêu đong đầy của mẹ này là sai?

Họ giống như bùn đất chịu đựng vô số sự giẫm đạp, nhưng vẫn có thể nở ra những đóa hoa tươi đẹp nhất.

“Ba mẹ, cảm ơn rất nhiều!” Diệp Phàm thầm cảm ơn trong lòng.

51. Chương 51

Một bộ phim điện ảnh, không chỉ làm Diệp Phàm cảm nhận được tấm lòng thương con, chịu khó chịu khổ của cha mẹ, mà nó còn vô hình trung cải biến thái độ của cha mẹ Diệp Phàm đối với Đoàn Diệc Phong. Đặc biệt là Trương Hồng, mấy ngày này bà mở miệng là “Diệc Phong” ngậm miệng là “Diệc Phong”, dễ nhận thấy là bà vô cùng hài lòng với biểu hiện của chàng con rể tương lai này. Còn về phần cha của Diệp Phàm, mặc dù ông không thể hiện rõ ràng như vợ mình, nhưng khi thấy Đoàn Diệc Phong, trên mặt than bỗng xuất hiện nụ cười không thể che giấu được.

Vô số dấu hiệu cho thấy, “núi băng” sắp tan chảy. Vào lúc này, Đoàn Diệc Phong lại bỗng nhiên nói với Diệp Phàm là anh phải rời khỏi đây vài ngày, tạm thời không thể ở bên cạnh cô.

Diệp Phàm đương nhiên biết công việc của Đoàn Diệc Phong bận bịu, cũng hiểu với anh mà nói đi công tác là chuyện bình thường. Song thời gian này cô chưa có đi làm trở lại, cho nên gần như toàn bộ mọi tâm tư đều dồn hết cho chuyện yêu đương. Nghe nói Đoàn Diệc Phong phải đi, trong lòng có ít nhiều không bằng lòng.

“Đại khái anh sẽ phải đi mấy ngày?” Cô không dám thể hiện quá rõ ràng, chỉ có thể nói gần nói xa.

“Ba bốn ngày thôi, không lâu lắm đâu.” Đoàn Diệc Phong trả lời.

Ba bốn ngày mà còn không lâu sao? Diệp Phàm nói thầm trong lòng, tiếp tục hỏi: “Lần này phải đi công tác ở đâu vậy?”

“Anh về thành phố D.” Đoàn Diệc Phong nói xong, dừng lại một chút mới nói tiếp, “Xử lý chuyện riêng của anh.”

Thành phố D? Đó không phải là quê của Đoàn Diệc Phong sao? Diệp Phàm còn nhớ Đoàn Diệc Phong đã từng nói với cô. Anh là con nuôi, quan hệ giữa cha mẹ nuôi và anh khá xa cách. Từ khi anh về nước, đã rất lâu không liên lạc với người ở quê. Lẽ nào việc riêng theo lời anh nói là có liên quan đến cha mẹ nuôi của anh sao?

Diệp Phàm hiếu kỳ, nhin không được thốt lên: “Chuyện riêng gì thế ạ?” Hỏi xong, cô liền cảm thấy hối hận. Cô rất sợ chạm đến nỗi đau của Đoàn Diệc Phong.

Cũng may Đoàn Diệc Phong không có tức giận, chỉ bình tĩnh nói: “Sắp đến ngày giỗ của bà nội, anh muốn trở về cúng bái bà, nhân tiện gặp mặt cha mẹ nuôi của anh một lần. Mặc dù họ không có tình cảm gì đối với anh, nhưng dù sao cũng đã nuôi dưỡng anh. Chuyện anh muốn kết hôn, anh nghĩ nên báo cho họ biết một tiếng.”

Hóa ra anh về quê là vì chuyện này, Diệp Phàm vội vàng nói: “Em cũng đi!”

“Cũng không phải chuyện gì lớn, anh đi rồi sẽ về ngay, em đừng nên đi. Hơn nữa, thành phố D xa xôi như vậy, phải đi mất ba bốn ngày, bác trai bác gái sẽ lo lắng đó.”

“Anh về giỗ bà nội, sao có thể nói là không phải chuyện lớn? Hơn nữa, chuyện chúng ta kết hôn không phải là chuyện riêng của mình anh, nó cũng có một nửa quan hệ với em mà. Nếu ba mẹ em mà biết anh dẫn em về thăm quê, khẳng định sẽ bằng lòng đó nha. Nếu anh không đưa em về quê, họ sẽ có ý kiến liền!”

Đoàn Diệc Phong trầm mặc, dường như có chút do dự.

Diệp Phàm tiếp tục nói: “Theo như tính cách của mẹ em, nếu biết anh về quê mà không đưa em theo, nhất định sẽ nghĩ đến chuyện anh đang giấu một người vợ ở quê. Đến lúc đó, bà không cho em lấy anh, anh cũng đừng có trách em à nha!”

Đoàn Diệc Phong bật cười, rốt cuộc cũng gật đầu: “Được rồi, anh mang em theo là được chứ gì.”

“Có vậy chứ. Em phải nói chuyện này với ba mẹ, rồi còn phải về nhà thu dọn hành lý. Để gặp người nhà của anh, em phải chuẩn bị nhiều bộ quần áo đẹp mới được!”

Người nhà?

Đoàn Diệc Phong cười khổ. Thật ra có một số việc anh chẳng hề mong muốn để cho cô gái trước mặt, cô gái từ nhỏ đã được nhận tình yêu của cha mẹ này đi đối mặt. Thế nhưng giống như những gì cô đã nói, kết hôn là chuyện của hai người bọn họ. Là người vợ tương lai của anh, Diệp Phàm có quyền tham dự vào chuyện đó.

Thôi thì đưa cô theo thôi. Hi vọng đây không phải là một quyết định sai lầm.

Đêm hôm đó, Diệp Phàm trở về nhà mình. Cô đem chuyện mình phải về quê cùng Đoàn Diệc Phong nói với cha mẹ. Giống như những gì Diệp Phàm mong đợi, hai ông bà không chỉ không phản đối cô về quê, còn bàn bạc xem con gái nên mang theo thứ gì làm quà ra mắt tặng bố mẹ Đoàn Diệc Phong mà không tỏ ra thất lễ.

Trong việc chuẩn bị quà gặp mặt này, Diệp Phàm biết cha mẹ có kinh nghiệm phong phú, cho nên cô không định tham dự vào. Mà cô nhân lúc này trở về phòng thu dọn hành lý.

Phong cách quần áo hằng ngày của cô luôn luôn lấy việc thoải mái làm chính. Bây giờ phải đi gặp cha mẹ chồng tương lai, thật sự không biết nên mặc cái gì.

Cái này hình như quá ngây thơ. Cái này lại dường như quá chừng chặc. Còn cái này lại quá quê mùa. Cái kia không nên mặc trong mùa này...

Trong lúc Diệp Phàm đang loay hoay với các loại quần áo, thì cửa phòng bị mở ra. Trương Hồng đi vào với vẻ mặt thần bí, nói là muốn nói vài chuyện với cô.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Tiểu Phàm, lần này con về quê cùng Diệc Phong, có vài chuyện con cần chú ý.” Lời nói của mẹ đầy chân thành.

“Chú ý gì ạ?”

“Con còn trẻ, thiếu kinh nghiệm từng trải xã hội. Thật ra chuyện kết hôn không đơn giản như con nghĩ đâu. Kết hôn không chỉ là chuyện của hai người, mà là chuyện của hai nhà. Cho dù Diệc Phong thích con, nhưng không đảm bảo rằng cha mẹ nó nhất định sẽ thích con, cho nên con nhất định không thể qua loa, sơ ý được.”

“Mẹ, cái này con hiểu mà. Con sẽ biểu hiện thật tốt trước mặt ba mẹ anh ấy!”

“Con đương nhiên phải thể hiện bản thân thật tốt rồi. Nhưng điều mẹ muốn nói không phải ý này.” Trương Hồng cảm thấy có chút bất đắc dĩ đối với cô con gái ngây thơ của mình, chỉ có thể kiên trì giải thích: “Con là một cô gái tốt, ba mẹ đều biết điều đó. Thế nhưng ba mẹ của Diệc Phong là kiểu người gì, chúng ta không biết gì cả. Nhân phẩm họ ra sao, có hay bắt bẻ hay không, con gả sang đó có bị ăn hiếp hay không, những chuyện này cần phải xem xét.”

Nghe những lời nhắc nhở của mẹ với Diệc Phàm, khiến cô từ tâm tình vốn kích động bỗng có chút thấp thỏm lo âu.

Thấy con gái đã hiểu ý mình muốn nói đến, Trương Hồng nói tiếp: “Không phải trước đây con đã nói rồi sao? Diệc Phong là con nuôi, có quan hệ với cha mẹ nuôi không được tốt đẹp, có thể sau khi bọn con kết hôn sẽ không liên lạc gì với họ. Thế nhưng dù nói thế nào đi nữa, họ vẫn có quan hệ cha con, mẹ con trên danh nghĩa pháp lý. Sau này khi họ già đi, Diệc Phong phải có trách nhiệm phụng dưỡng họ. Cho nên họ là người như thế nào, con phải nhìn cho rõ. Chỉ khi nào trong lòng hiểu rõ, mới có thể chuẩn bị tốt, mới không bị ức hiếp.”

“Mẹ, những lời mẹ nói, con sẽ chú ý quan sát.”

Trương Hồng vui vẻ gật đầu: “Ngoại trừ quan sát cha mẹ Diệc Phong, con còn phải để ý đến quan hệ giữa họ và Diệc Phong, Mặc dù không phải cha mẹ ruột, thế nhưng có người thân vẫn tốt hơn là không có người thân. Nếu như có thể, con cố gắng khuyên nhủ Diệc Phong, đừng khiến quan hệ với cha mẹ nó quá bế tắc.”

“Dạ, con sẽ chú ý!” Diệc Phàm gật đầu, ghi nhớ trong lòng những lời dặn dò của mẹ.

Buổi trưa ngày hôm sau, mang theo lời căn dặn của mẹ, Diệc Phàm và Đoàn Diệc Phong bước trên hành trình về thành phố D.

Chuyến đi này đi trong vòng ba ngày. Khi tới thành phố D, hai người sẽ đến khách sạn ở. Sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng ngày hôm sau họ sẽ đến nghĩa trang cúng tế bà nội trước. Vào buổi chiều, Đoàn Diệc Phong sẽ đưa Diệc Phàm đi gặp cha mẹ nuôi của mình, báo hôn sự của hai người cho họ biết. Buổi tối hôm đó, họ quay về khách sạn thu dọn hành lý, để chuẩn bị cho sáng sớm ngày thứ ba đi máy bay về thành phố S, kết thúc chuyến đi này.

Nghe xong sự sắp xếp của Đoàn Diệc Phong, Diệc Phàm có chút kinh ngạc: “Không phải là ba ngày sao? Sao lại giống như dùng hết hai ngày để đi lại rồi?”

“Em muốn đi đâu chơi à?” Đoàn Diệc Phong hỏi.

“Ý em không phải thế. Em chỉ là cảm thấy buổi sáng chúng ta đến bái tế bà nội, buổi chiều đi gặp cha mẹ anh, gặp xong liền lập tức về khách sạn thu dọn hành lý, có phải quá vội vã rồi không? Có phải nên ở lại nhà anh vài ngày, trò chuyện cùng cha mẹ anh không?”

“Không cần đâu.” Đoàn Diệc Phong lần đầu tiên kiên quyết bác bỏ ý kiến của Diệc Phàm như vậy, thậm chí không có một tí xúu biểu hiện muốn thương lượng.

“Ý em muốn nói là, nếu như ba mẹ anh muốn giữ chúng ta ở lại một đêm.”

“Không có chuyện đó xảy ra.”

Anh nói rất thẳng thắn dứt khoát, sắc mặt vẫn cứng nhắc như cũ. Diệc Phàm thấy như thế, không khỏi lo lắng, nhỏ giọng gọi: “Diệc Phong...”

“Tiểu Phàm, đừng nghĩ nhiều như vậy. Khi nào đến đó, gặp cha mẹ nuôi của anh rồi thì em sẽ biết vì sao chúng ta không cần nán lại đó lâu hơn. Hơn nữa, gặp họ chỉ là chuyện nhỏ, mục đích chính trở về lần này của chúng ta là để đi cúng giỗ bà nội. Ngày mai là ngày giỗ của bà, anh nghĩ bà trên trời có linh thiêng, thấy anh đưa em đến gặp bà, bà nhất định sẽ rất vui.”

Đoàn Diệc Phong đã nói như vậy, Diệc Phàm cũng không tiện cưỡng cầu nữa. Song những lời mẹ cô nói tối hôm qua vẫn còn vang vọng bên tai cô. Có người thân vẫn tốt hơn là không có người thân. Nếu như có thể, cô thật tình hi vọng bản thân có thể góp một phần sức lực để hàn gắn mối quan hệ giữa Đoàn Diệc Phong và cha mẹ anh.

Rốt cuộc, cô có thể làm được điều đó hay không? Nhìn thái độ cứng rắn của Đoàn Diệc Phong, Diệp Phàm cảm thấy quá khó khăn.

Bởi vì sự can thiệp của cha mẹ, trong khoảng thời gian này, Diệp Phàm ít có cơ hội ở chung chỉ hai người cùng với Đoàn Diệc Phong. Lần này được ra khỏi nhà, theo lý thuyết hẳn là thời cơ tốt để hai người bên nhau, nhưng Đoàn Diệc Phong lại không có biểu hiện vui vẻ nên có, thậm chí biểu hiện của anh vô cùng trầm mặc. Điều này khiến cho Diệp Phàm vốn đang hăng hái dạt không khỏi sầu não.

Lẽ nào quan hệ giữa Đoàn Diệc Phong và cha mẹ nuôi thật sự đã đến nông nổi như nước với lửa rồi sao? Nếu thật sự là như vậy, vậy cô nên có thái độ như thế nào để đi gặp cha mẹ chồng tương lai đây? Phải chăng mặt nóng dán lên mông lạnh[1], thể hiện ra cái gì không thoải mái không?

[1] Mặt nóng dán lên mông lạnh: cả câu ít chỉ một bên thì nói chuyện nhiệt tình, nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia. Sự nhiệt tình không được đáp lại, như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt.

Cô càng nghĩ đến chuyện đó, càng không có cách nào yên ổn chìm vào giấc ngủ. Mơ mơ màng màng, cô rơi vào ác mộng. Trong giấc mơ cô theo Đoàn Diệc Phong về nhà gặp cha mẹ nuôi của Đoàn Diệc Phong, hai ông bà rất không hài lòng với cô, cả người lẫn đồ cô đem theo đều bị ném ra ngoài.

Trong nháy mắt bị ném qua cửa kia, Diệp Phàm đã thành công khiến bản thân tỉnh giấc. Cô hít sâu vài hơi, lúc này mới bình tĩnh trở lại. Cô xoay người muốn tìm Đoàn Diệc Phong để kiểm chút an ủi, nhưng phát hiện bên kia giường trống không. Đoàn Diệc Phong vốn nằm ở nơi đó chẳng biết đã đi đâu. Diệp Phàm lấy làm kinh hãi, ngồi dậy nhìn ngó xung quanh. Cô rất nhanh phát hiện trên ban công bên ngoài phòng khách có một đóm lửa lập lòe. Đóm lửa khi tắt khi cháy, hình như có người đang hút thuốc.

Chẳng lẽ là Đoàn Diệc Phong? Sao anh bỗng nhiên lại dậy ra ngoài hút thuốc?

Diệp Phàm lặng lẽ rời giường, đi về hướng ban công. Quả nhiên thấy Đoàn Diệc Phong đang đứng ở một góc ban công, mặt hướng ra ngoài, dựa vào lan can, đang cúi đầu suy nghĩ gì đó.

Những ngón tay thon dài của anh bị gió lạnh thổi qua đến trắng bệch. Tay kẹp đuôi thuốc đã cháy hết một nửa. Khói thuốc từ đầu ngón tay từ từ bay lượn, chậm chậm phiêu tán trong gió.

Mặc dù Diệp Phàm biết Đoàn Diệc Phong có hút thuốc, nhưng tận mắt thấy anh hút thuốc lại là lần đầu. Nói vậy anh lúc này hẳn là có rất nhiều tâm sự. Ý thức được điểm này, Diệp Phàm mở cửa đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Đoàn Diệc Phong nghe được tiếng mở cửa vang lên nên quay đầu lại. Bốn mắt giao nhau trong màn đêm yên tĩnh. Đôi mắt đen như mực của anh càng thêm sâu sắc hơn, tựa như cất giấu hàng ngàn hàng vạn tâm tình, khiến Diệp Phàm trong phút chốc không biết nên mở miệng thế nào để tìm lời an ủi.

Đúng lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua, Diệp Phàm không tự chủ được hắt xì một cái.

“Bên ngoài lạnh, em mau đi vào đi.” Đoàn Diệc Phong nói, dụi tắt thuốc rồi đi tới. Anh cởi áo khoác đắp lên vai Diệp Phàm.

“Anh cũng vậy, lạnh thế này mau vào đi!” Lo lắng anh cởi áo sẽ bị cảm lạnh, Diệp Phàm kéo tay anh vội vàng vàng đi vào phòng.

“Trong phòng không thể hút thuốc.”

Sau khi lôi kéo Đoàn Diệc Phong vào phòng, cô khóa chặt cửa để đảm bảo gió lạnh bên ngoài không luồn vào trong một tí xiu xiu nào. Lúc này Diệp Phàm mới quay đầu lại, hơi giận dữ nói: “Trong phòng không thể hút, lẽ nào bên ngoài có thể hút sao? Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, anh không phải là không biết!”

“Em nói đúng, sau này không hút nữa.”

“Không thật lòng.” Diệp Phàm làm bộ không chịu.

Xem ra cô nhóc này đang bắt bẻ anh, Đoàn Diệc Phong bật cười, hỏi lại: “Vậy như thế nào mới được xem là có thật lòng?”

“Giao hết thuốc ra đây.” Diệp Phàm gơ tay.

“Được rồi.” Đoàn Diệc Phong đành chịu, lấy mấy điều thuốc còn lại trong bao thuốc lá đưa ra.

Diệp Phàm một tay cầm lấy, ném vào vào thùng rác. Ném xong, cô còn chưa yên tâm, hỏi tiếp: “Anh khẳng định là có một gói này thôi?”

“Anh khẳng định mà.”

Thấy anh quả quyết như vậy, lúc này Diệp Phàm mới yên tâm, kiên trì giải thích: “Nếu anh có chuyện gì không vui thì hãy nói với em. Đừng hút thuốc, hút thuốc thật sự không tốt. Em có một cậu bạn đồng nghiệp vì hay hút thuốc mà... Ừm...”

Cô vậy mà bị hôn.

Diệp Phàm thật sự không hiểu đầu đuôi thế nào. Bản thân cô đang rất nghiêm túc tuyên truyền tác hại của việc hút thuốc lá, chứ không phải đang nói chuyện yêu đương, vì sao vẫn bị hôn.

Mãi đến khi Đoàn Diệc Phong nói một câu: “Anh rất vui.”

Cô mới lấy lại tinh thần, không hiểu ra sao đành hỏi: “Anh nói gì cơ?”

Đoàn Diệc Phong nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, nói trịnh trọng: “Tiểu Phàm, có thể quen em là may mắn lớn nhất đời này của anh. Mỗi phút mỗi giây được ở cùng em, anh đều cảm thấy rất hạnh phúc.”

“Nhưng mà, từ lúc anh đến thành phố này, dường như thay đổi thành một người khác. Em thật sự rất lo lắng cho anh. Thật ra, anh với cha mẹ nuôi đã lâu không liên lạc với nhau. Nếu anh thật sự không muốn gặp họ, thì chúng ta có thể không đi. Em không để bụng chuyện anh không cho họ biết về sự tồn tại của em, em chỉ muốn được ở cùng anh là tốt rồi.” Đến giờ này, Diệp Phàm đã để lại những lời dằn dò của mẹ ở sau lưng. Cô không muốn Đoàn Diệc Phong đau lòng, một chút cũng không muốn.

Nhìn cô gái trước mắt này, từ lúc giận dữ khi phát hiện anh hút thuốc, đến khi rất sợ anh đau lòng mà thể hiện sự thỏa hiệp. Đoàn Diệc Phong xúc động khôn nguôi, ôm chặt lấy Diệp Phàm.

“Chỗ cha mẹ nuôi, anh sẽ dẫn em đi gặp. Mặc kệ họ đồng ý hay phản đối, cũng sẽ không thay đổi bất luận chuyện gì. Mục đích anh đến đây chỉ là muốn cho bản thân mình một sự công bằng, cho bức tranh quá khứ một dấu chấm hết. Tuy điều này với anh mà nói là giống như một lần nữa trải qua hồi ức đau khổ nhất. Nhưng chỉ có như vậy, anh mới có thể thật sự bỏ quá khứ xuống. Với một cái tôi hoàn toàn mới để cùng em bắt đầu cuộc sống mới. Tiểu Phàm, hứa với anh, vĩnh viễn không được bỏ đi không một lời từ biệt như lần trước nữa. Anh yêu em, yêu đến mức những ngày không có em anh không biết làm thế nào để vượt qua. Em là một phần trong cuộc sống của anh. Không có em anh không còn là chính anh. Cho nên, xin em đừng bao giờ rời xa anh nữa!”

Từ khi họ gặp lại đến nay, đây là lần đầu tiên Đoàn Diệc Phong chủ động đề cập đến hiểu lầm kia như vậy, cũng là lần đầu tiên anh phơi bày nỗi sợ hãi trong lòng mình trước mặt Diệp Phàm.

Lúc này, anh không giống với Đoàn Diệc Phong chừng chặc, lý trí, lo liệu mọi chuyện như thường ngày. Mà anh đã biến thành một người đàn ông yếu đuối, miễn cưỡng, như đang bước lên miếng băng mỏng. Mà hết thấy những cái này đều là vì tình yêu.

Diệp Phàm trong vô ý thức viên mắt đã ẩm ướt. Cô ôm chặt Đoàn Diệc Phong, hứa hẹn: “Em đảm bảo sẽ không bao giờ rời xa anh. Cuộc sống mai sau, cho dù xảy ra chuyện gì, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, mãi mãi!”

“Anh cũng vậy.” Anh nói xong, lại lần nữa hôn cô nồng nhiệt. Dùng nụ hôn không thành lời thay cho lời hứa hẹn, vĩnh viễn sánh cùng trời đất, tình này không đổi thay.

Cuộc nói chuyện cuối cùng đã khai thông khúc mắc trong lòng Diệp Phàm. Nửa đêm sau đó, cô không gặp lại ác mộng, ngủ vô cùng ngon giấc, thẳng đến hừng đông.

Khi mặt trời ló dạng, hai người thu dọn qua loa một lúc, sau đó liền khởi hành đến nghĩa trang ở ngoại ô thành phố D, nơi an táng bà nội của Đoàn Diệc Phong.

Trên đường đi, Đoàn Diệc Phong kể cho Diệp Phàm nghe rất nhiều chuyện giữa anh và bà nội: “Còn nhớ có một lần, anh ham chơi bị té gãy chân. Bà nội chẳng biết từ đâu tìm được một chiếc xe đẩy, đặt anh ngồi

trên đó. Trên đường bà vừa đẩy anh về nhà, bà vừa tuyên truyền với hàng xóm láng giềng là cháu trai nhà bà ‘nhặt được một bảo bối lớn’. Hai anh một tháng không dám ngẩng đầu lên trước mặt hàng xóm...”

Diệp Phàm lắng lắng nghe, trong đầu lặng lẽ phác họa hình tượng một cụ bà. Bà có tóc bạc đầy đầu, mặc một chiếc áo khoác giản dị đã sờn màu nhưng sạch sẽ. Trên mặt bà lúc nào cũng mang theo nụ cười ấm áp, trong đáy mắt tràn ngập yêu thương vô bờ đối với đứa cháu trai.

Giây phút đó, Diệp Phàm cảm thấy bản thân như được cùng Đoàn Diệc Phong trải qua quãng thời gian trẻ thơ đó. Niềm vui nỗi buồn của anh, chua ngọt đắng cay của anh giống như là hòa nhập vào trong trí nhớ của cô, khắc sâu khó mà quên được.

Cô đã tập trung lắng nghe như vậy đó. Thế cho nên, lúc hai người cuối cùng cũng đến địa điểm cần đến, Diệp Phàm lại có chút lạ lùng: “Đến nhanh vậy à?”

“Từ lúc xuất phát đến giờ đã hai tiếng rồi.” Đoàn Diệc Phong nhắc nhở cô.

Hóa ra đã lâu như vậy. Diệp Phàm lè lưỡi, hỏi: “Tiếp theo nên đi đâu đây?”

“Kia kia.” Ngón tay Đoàn Diệc Phong chỉ một con đường nhỏ ven sườn núi, “Núi hơi ột chút, em có đi được không?”

Cái này không phải là đang xem thường cô sao? Diệp Phàm ưỡn ngực ngẩng đầu: “Đương nhiên! Không phải chỉ là trèo một ngọn núi thôi sao? Thể lực em rất tốt, anh đừng có mà xem thường em!”

Đoàn Diệc Phong cười mà không nói.

Biểu hiện này càng khiến Diệp Phàm nghĩ Đoàn Diệc Phong đang khinh thường cô. Vì vậy tinh thần quyết tâm, sức lực đầy đủ cô xông xáo đến trước. Cô muốn chứng minh cho Đoàn Diệc Phong thấy, với ngọn núi cỡ này đối với cô mà nói chẳng qua như là mất một bữa ăn sáng mà thôi.

Cuối cùng, sau bao nỗ lực không ngừng nghỉ của cô, rốt cuộc đã chứng minh bản thân... chỉ là một kẻ có thể lực hoàn toàn kém.

Đi như rùa... Bước chân nặng nề... Thở nặng nhọc... Cứu mạng à...

Diệp Phàm quay đầu lại, nhìn người không nhanh không chậm đi theo phía sau. Người ngay cả hơi thở cũng không chút gấp gáp chính là Đoàn Diệc Phong. Cô ai oán nói: “Ấy... Chúng ta nghỉ một lát nha?”

“Mệt rồi sao?” Đoàn Diệc Phong cười hỏi.

“Không mệt, mới đi đoạn đường ngắn, sao em mệt được chứ? Em chỉ muốn dừng lại uống miếng nước, anh khát nước chưa? Em cho anh uống này... Đây, anh làm gì thế? Đứng... Á!”

Trong lúc cô đang vội vàng tìm ình một cái cốc, thì Đoàn Diệc Phong vốn đi theo sau lưng cô bỗng nhiên sải bước đi tới trước mặt cô. Anh không nói hai lời chỉ ngồi xổm xuống, một tay vòng qua eo của cô, tay còn lại ôm lấy chân cô. Anh bế cô lên như bế một nàng công chúa.

Vào giây phút hai chân rời khỏi mặt đất, Diệp Phàm quả thật sợ ngây người. Mãi đến khi Đoàn Diệc Phong bế cô tiến lên mấy bước, lúc này cô mới hoàn hồn, hai má đỏ bừng: “Anh làm gì thế? Mau thả em xuống!”

“Không phải đi không nổi nữa sao? Anh bế em đi.”

“Ai nói em đi không nổi, em đi được mà. Anh mau thả em xuống đi, để người ta thấy sẽ ảnh hưởng đến diện mạo thành phố!”

“Thứ nhất, ở đây không có ai. Thứ hai, ở đây không phải thành phố. Em nghe thấy ‘ảnh hưởng diện mạo núi rừng’ bao giờ chưa?”

“...” Diệp Phàm hết chỗ nói rồi. Cô chỉ có thể để mặc Đoàn Diệc Phong bế cô lên núi.

Bà nội của Đoàn Diệc Phong an táng trong một nghĩa trang trên sườn núi. Mấy năm gần đây, bởi vì cái cách mờ mịt. Từng miếng đất xung quanh ngọn núi này, tất cả đều biến thành nghĩa địa. Khi mùa đông đến, người đi tảo mộ nổi đuôi không dứt.

Thấy người lạ, Diệp Phàm càng cảm thấy xấu hổ, giục Đoàn Diệc Phong bỏ cô xuống. Nhưng anh chàng lại làm như không nghe không thấy, cố ý bế cô đi một mạch.

“Thả em xuống đi!”

“Đoàn Diệc Phong, anh không thả em xuống là em nhảy xuống đó!”

“Diệc Phong, thả em xuống đi mà...”

Cô đã áp dụng đủ tuyệt chiêu từ ra lệnh, dọa nạt đến năn nỉ, nhưng anh không mảy may lay động. Ngay lúc hai người đang huyền thiên, náo nhiệt, đùa vui nhất, Đoàn Diệc Phong bỗng nhiên dừng bước, đứng thẳng nhìn phía trước. Đôi mắt vốn chứa ý cười bỗng nhiên tối sầm như rơi vào hầm băng.

“Sao vậy?” Diệp Phàm nhận ra điều khác thường. Cô thấy một người đàn ông bề ngoài khoảng sáu mươi mấy tuổi đang đứng đàng trước bọn họ. Ông lẻ loi một mình. Ông mặc một chiếc áo khoác lông màu đen dày cộm. Chiều cao trung bình, mặt gầy, tóc mai đã ngả màu. Trên trán có vài nếp nhăn không sâu, viền mắt hơi lõm xuống, đôi mắt lấp lánh có thần. Vừa nhìn liền nhận ra người này khi còn trẻ nhất định là một nhân vật lợi hại.

Ba người chạm mặt, ngoại trừ Diệp Phàm không biết gì ra, thì hai người còn lại vẻ mặt đều rất nghiêm túc, đều không lên tiếng, cũng không nhúc nhích. Cứ giữ khoảng cách hơn mười mét như vậy, đứng đối diện nhau.

Diệp Phàm thực sự không chịu đựng được nữa, nhỏ giọng hỏi Đoàn Diệc Phong: “Xảy ra chuyện gì thế? Ông ấy là ai vậy? Hai người quen nhau sao?”

“Ông ấy là ba anh.”

Hóa ra là ba anh à... Cái gì? Đó là ba của Đoàn Diệc Phong!!!

Diệp Phàm run cầm cập, thiếu chút nữa đã lặn xuống đất.

52. Chương 52

Mặc dù một trong những mục đích mà Diệp Phàm theo Đoàn Diệc Phong đến thành phố D lần này chính là muốn ra mắt cha mẹ nuôi của anh. Thế nhưng cô bất kể như thế nào cũng không ngờ, cô lại gặp người nhà của anh trong tình huống chưa chuẩn bị gì cả như thế này. Đừng nói đến quần áo đang mặc trên người, mà ngay cả dáng vẻ chính chu cô cũng không có. Vừa nghĩ đến lần gặp mặt đầu tiên của mình với cha chồng tương lai, mà lại được Đoàn Diệc Phong bế trong lòng, Diệp Phàm xấu hổ đến mức muốn nhảy xuống núi.

Để giảm bớt xấu hổ trong tình cảnh này, Diệp Phàm lúng ta lúng túng mà trèo xuống khỏi người Đoàn Diệc Phong, bắt chắp mọi thứ tự giới thiệu: “Con chào bác trai, con là Diệp Phàm, là... của Diệc Phong...” Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ. Chỉ vì ánh mắt sắc bén khiến người đối diện sợ hãi của Đoàn Nghiệp Hồng đang dán chặt vào mặt cô, khiến một người chưa từng trải nhiều như cô lại càng thêm hoảng sợ.

“Cô ấy là bạn gái của con.” Đoàn Diệc Phong ôm bả vai của cô, thản nhiên thay cô nói tiếp nửa câu sau.

Sắc mặt Đoàn Nghiệp Hồng vẫn nghiêm nghị không có chút vui mừng. Ông gật đầu với cô xem như chào hỏi.

Diệp Phàm vừa mới bị gương mặt lạnh lùng của ông hù dọa không thôi. Giờ lại thấy Đoàn Nghiệp Hồng mặc dù vẫn không cười, nhưng ít ra đã chào hỏi cô. Cô nhất thời vừa mừng lại vừa lo, nhanh chóng tìm một đề tài để nói chuyện: “Bác trai, thật khéo quá. Bác cũng đến thăm bà nội sao ạ?” Nói xong, cô liền thấy bản thân mình hỏi chuyện này thật quá ngu ngốc, cha của Đoàn Diệc Phong đến đây không để tảo mộ chẳng lẽ là đến đây đi chơi dã ngoại sao?

Đoàn Nghiệp Hồng gật đầu, không nói chuyện.

“Vậy chúng ta đi cùng nhau đi...” Lời đề nghị này thật sự không thể nói tiếp được nữa. Diệp Phàm dùng ánh mắt cầu cứu gửi sang Đoàn Diệc Phong.

Thấy sự cầu xin trong ánh mắt của Diệp Phàm, cuối cùng Đoàn Diệc Phong cũng lên tiếng: “Ba, nếu đã vậy thì đi cùng nhau đi. Con cũng lâu rồi không tới thăm bà nội.”

“Được.” Đoàn Nghiệp Hồng gật đầu, trên gương mặt nghiêm túc cuối cùng đã xuất hiện chút vui vẻ không dễ phát hiện ra. Trong giọng nói của ông còn thêm vài phần hiền hậu của một người làm cha, làm cho bầu không khí dễ chịu hơn rất nhiều.

Diệp Phàm thấy thế rất cuộc cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm, được Đoàn Diệc Phong nắm tay đi về phía trước. So với hai người thân mật nắm tay nhau cùng đi, Đoàn Nghiệp Hồng thân là một người cha nhưng lại có dáng điệu im lặng đi bên cạnh. Cảnh này khiến Diệp Phàm đối với quan hệ cha con của hai người này nảy sinh nhiều phỏng đoán.

Mặc dù cô đã biết được quan hệ của anh với cha mẹ nuôi không tốt như bao người khác qua lời anh kể từ sớm, thế nhưng tình cảnh đến ánh mắt cũng không chạm với nhau như lúc này, có lẽ càng khiến cô thêm hoảng sợ. Cô thậm chí bắt đầu lo lắng, bản thân mới lần đầu tiên gặp mặt người họ Đoàn mà đã xấu hổ như vậy, đợi đến lúc gặp mặt chính thức không biết còn phát sinh biến cố ngoài ý muốn nào nữa đây.

Diệp Phàm càng nghĩ càng phiền não, mãi đến khi Đoàn Diệc Phong dừng bước, cô mới phát hiện đã đến mộ bà nội rồi. Mộ bia sáng choang, xung quanh mộ được dọn dẹp sạch sẽ, bên cạnh mộ có hai cây tùng tươi tốt. Có thể thấy những ngày Đoàn Diệc Phong không có ở đây, nơi đây vẫn không bị bỏ hoang không quan tâm.

Nhưng những cái này thì có ích lợi gì chứ? Đối với ngôi mộ cho dù có nhỏ cỏ sửa sang tốt đến đâu, cũng không thể bồi thường sự tiếc nuối cho bà cụ trong lúc hấp hối lại không có cách nào có thể gặp mặt cháu trai lần cuối cùng được. Đoàn Diệc Phong lạnh lùng nhìn cha nuôi của mình, quay đầu lại, cầm bó hoa cúc Ba Tư chuẩn bị từ trước nhẹ nhàng đặt trước tấm bia.

Một trận gió thổi đến, vài cánh hoa trắng lá lướt rớt xuống không một tiếng động. Đoàn Nghiệp Hồng vẫn luôn im lặng không nói tiếng nào từ lúc này đứng bên cạnh rất cuộc cũng lên tiếng: “Diệc Phong, chúng ta cần nói chuyện.”

“Để cúng bái bà nội xong, con sẽ cùng tiểu Phàm về nhà một chuyến. Có gì muốn nói thì để khi đó hẵng nói, vừa hay con cũng muốn nói chuyện hủy bỏ quan hệ nuôi dưỡng với hai người.” Đoàn Diệc Phong trả lời rất lạnh nhạt, giống như chuyện vừa phát ra từ miệng mình chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ tầm thường.

Thế nhưng Diệp Phàm lại bị lời của anh làm cho sợ hãi. Hóa ra trong lòng Đoàn Diệc Phong có ý định muốn đoạn tuyệt với cha mẹ nuôi nên mới về lại chỗ này sao? Sao trước đó anh không nhắc gì đến chuyện này vậy?

Đoàn Nghiệp Hồng cũng vì những lời này mà sửng sốt, tựa như quá kinh ngạc không tin nổi vào tai mình. Nhưng rất nhanh, ánh mắt ông liền cứng rắn, nói với giọng gần như là chất vấn: “Con thật sự định hủy bỏ quan hệ nuôi dưỡng với chúng ta?”

“Đúng vậy, đây chẳng phải là điều hai người muốn sao?”

“Ai nói vậy?” Đoàn Nghiệp Hồng bỗng nhiên có phần thất lễ: “Ta không đồng ý!”

“Dù sao hai người cũng đã nuôi nấng con, nếu có yêu cầu gì, muốn bao nhiêu con cũng đáp ứng. Nếu như không đồng ý, con cũng sẽ thực hiện nghĩa vụ phụng dưỡng hai người theo pháp luật. Chỉ cần hai người không can dự vào cuộc sống riêng tư của con, hủy bỏ quan hệ nuôi dưỡng hay không đối với con thật sự cũng không có gì quan trọng.” Đối mặt với người cha nuôi đột nhiên biến sắc, biểu hiện của Đoàn Diệc Phong lại vô cùng thản nhiên.

Cho dù có bao kinh nghiệm thương trường, quen mắt với cách đối nhân xử thế, Đoàn Nghiệp Hồng lại bị những lời của con trai mình làm cho tức giận đến nỗi nói không nên lời.

Đoàn Diệc Phong tiếp tục nói: “Thật ra con chỉ là đứng dưới góc nhìn của hai người để suy xét vấn đề, dù sao mẹ không thích nhìn mặt con không phải là chuyện ngày một ngày hai, xóa bỏ quan hệ nuôi dưỡng là tốt cho tất cả mọi người. Con rất cảm ơn hai người đã nhận nuôi con, cho con ăn uống, cho con đi học. Những gì hai người đã chi tiền cho con, con nhất định sẽ trả lại gấp đôi...”

“Đừng nói nữa!” Đoàn Nghiệp Hồng cắt ngang lời con trai, gần như đã nổi trận lôi đình: “Ta nuôi con chính là đã cho con mạng sống. Bây giờ con đủ lông đủ cánh muốn bay đi, cũng không nghĩ lại xem tất cả những thứ của con từ đâu mà có? Trả lại hả? Con lấy cái gì mà trả?”

Sắc mặt của Đoàn Diệc Phong không vì cha nuôi nổi cơn tam bành mà nảy sinh chủ ý thay đổi nào. Anh không ngạo mạn cũng không sợ hãi nói: “Người nói rất đúng, tất cả những gì con có ngày hôm nay đều là nhờ hai người cho con, nhưng chỉ duy nhất cái mạng này là của chính con. Năm đó cho dù hai người không nhận nuôi con, thì con có thể ở lại cô nhi viện, cho dù sau này có đi làm một tên ăn xin, thì cuối cùng vẫn là cá nhân con.”

Đoàn Nghiệp Hồng bị những lời này làm cho giận đến phát run, đôi mắt đỏ au nhìn con trai trừng trừng: “Ai nói mạng sống của con là của chính con? Mạng sống của mỗi người đều do cha mẹ ban cho, con cũng vậy!”

“Đúng vậy, mạng sống của mỗi người đều do cha mẹ ban cho, con cũng không ngoại lệ. Đáng tiếc cha mẹ con sinh con ra lại không cần con. Đã như vậy, mạng của con chính là của con. Huống hồ, chuyện này liên quan đến cha mẹ ruột của con, không liên quan đến vấn đề ngày hôm nay, không có gì tốt đẹp để bàn cả.”

Đoàn Nghiệp Hồng đã bị chọc tức đến độ nói không nên lời, trừng mắt nhìn con trai, trong nháy mắt tựa như đã già hơn chục tuổi.

“Nếu không có chuyện gì nữa, chúng con đi trước. Chiều tối con sẽ đưa tiểu Phàm sang. Còn về chuyện đó, con đề nghị ngài nên về nhà thương lượng một chút với phu nhân của ngài. Con nghĩ bà ấy nhất định sẽ bình tĩnh hơn so với ngài.” Cách nói chuyện của Đoàn Diệc Phong càng lúc càng lạnh nhạt, thậm chí đã đổi giọng gọi mẹ nuôi là “phu nhân”, rõ ràng trong lòng đã quyết định từ lâu.

Sự thay đổi quá đột ngột, Diệp Phàm thậm chí còn chưa kịp định thần, thì đã bị Đoàn Diệc Phong kéo đi vài mét rồi.

Phía sau, Đoàn Nghiệp Hồng bỗng nhiên lên tiếng: “Ai nói cha mẹ ruột của con không liên quan gì tới cha?”

Bàn tay Đoàn Diệc Phong run rẩy, cơ thể cứng ngắc dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

“Từ nhỏ con đã rất thông minh, nhìn ra được lòng thù địch của Mỹ Cẩm đối với con, cũng nhìn ra được sự xa lánh của cha đối với con. Con luôn luôn đóng vai người vô hình trong cái gia đình này. Không giống em trai Diệc Vân của con, con không đưa ra bất cứ yêu cầu không phải nào đối với chúng ta, vì con biết rõ mình là được nhận nuôi. Con cảm thấy mình căn bản không phải là một thành viên trong gia đình này. Thế nhưng con có bao giờ nghĩ tới, vì sao chúng ta nhận nuôi con, chẳng qua chỉ vì vừa đúng lúc à?”

Đối mặt với những vấn đề liên tiếp của Đoàn Nghiệp Hồng, Diệp Phàm có thể cảm thấy bàn tay mình bị Đoàn Diệc Phong nắm càng lúc càng chặt. Anh không đưa ra câu trả lời nào, chỉ là sắc mặt càng thêm nặng nề.

“Mỹ Cẩm là một người phụ nữ khôn khéo, tiền đối với bà ấy mà nói còn quan trọng hơn mạng sống, cho dù chia ra một xu cũng sợ người ta cướp mất. Theo cá tính của bà ấy, cho dù bà ấy không sinh được con, cũng sẽ không đi nhận một đứa con trai mà tương lai có thể kế thừa sự nghiệp gia tộc. Năm đó, khi cha thuyết phục bà ấy, bà ấy rõ ràng đã nói cho cha biết bà ấy muốn một đứa con gái. Thế nhưng vì sao cuối cùng chúng ta lại nhận nuôi con? Vì sao bà ấy bằng lòng tiêu tiền cho con đi du học nước ngoài? Sao bà ấy lại sợ con trở về như vậy?”

Đoàn Diệc Phong cuối cùng cũng không đưa lưng về phía cha nuôi nữa. Anh quay đầu lại, im lặng nhìn cha nuôi, đợi đáp án.

Đoàn Nghiệp Hồng khe khẽ thở dài: “Bởi vì cha khẳng khái muốn nhận nuôi con. Vì cha sau khi con xuất ngoại vẫn còn tiếp tục gửi tiền vào tài khoản của con. Vì cha là... cha ruột của con.”

Khi ông nói bốn chữ cuối cùng, toàn bộ khung cảnh dường như đông cứng. Đoàn Diệc Phong cuối cùng cũng không thể giữ nổi khuôn mặt lạnh lùng. Trong mắt anh ngoại trừ sự kinh ngạc, nhiều hơn chính là sự phẫn nộ. Cái kiểu bị người khác lừa dối sâu sắc, từ tận đáy lòng dâng lên lòng căm phẫn không thể dằn xuống.

“Năm đó cha vì sự nghiệp đã vứt bỏ người mẹ đã sinh ra con, để cưới Mỹ Cẩm con nhà giàu. Mãi đến một năm sau, sau khi mẹ con mất vì tai nạn giao thông, cha mới biết được bà ấy lại có một đứa con trai vẫn còn quần tã khi còn đang độc thân. Cha lúc đó mới giật mình, mới phái người âm thầm điều tra. Biết được hóa ra lúc chúng ta chia tay, mẹ con đã mang thai con được một tháng. Bà ấy không đòi sống đòi chết với cha, mà lựa chọn tự mình sinh con ra.”

Sau khi bà ấy qua đời, con bị đưa đến cô nhi viện. Cha đã âm thầm sai người chăm sóc con, nghĩ mọi cách không cho người khác nhận nuôi con, chỉ vì tìm kiếm cơ hội để có thể bù đắp nghiệp chướng mà cha đã gây ra. Sau đó, cuối cùng cha đã nghĩ đến một biện pháp. Đó là hối lộ bác sĩ làm giả một giấy chứng nhận không thể có con, để cho Mỹ Cẩm tin rằng bà ấy với cha không thể nào sinh con. Cuối cùng cha thuyết phục bà ấy nhận nuôi một đứa con.

Cứ như vậy, qua mấy lần trù tính của cha, cha và Mỹ Cẩm đã nhận nuôi con. Lúc đầu Mỹ Cẩm không có bất cứ nghi ngờ nào với con. Mãi đến khi bà ấy không ngờ lại mang thai, cũng thuận lợi sinh em trai con Diệc Vân, bà ấy mới dần dần nổi lên nghi ngờ. Cha biết giấy không thể gói được lửa, thế nhưng Diệc Vân cũng là con của cha, cha không muốn nó mới sinh ra thì cha mẹ đã ly hôn. Vì muốn xua tan nghi ngờ của Mỹ Cẩm, cha bắt đầu xa lánh con trước mặt mọi người, thậm chí đem con đưa cho bà nội nuôi. Chỉ vì muốn Mỹ Cẩm tin tưởng rằng cha yêu con ruột của mình hơn con nuôi.

Tất cả những chuyện này, cha chỉ nói với một mình bà nội của con. Bà đối với con giống như là với con của mình vậy, vì bà biết con là dòng máu của nhà họ Đoàn. Bà cảm thấy năm đó bà không ngăn cản cha vứt bỏ mẹ của con, là lỗi của bà. Cho đến lúc chết, bà vẫn còn canh cánh trong lòng vì chuyện này.”

Lúc Đoàn Nghiệp Hồng nói xong mọi chuyện, hai tay Đoàn Diệc Phong đã siết chặt thành nắm đấm, Diệp Phàm đứng bên cạnh anh, có thể cảm nhận sự tức giận tản ra từ người đàn ông này một cách rõ ràng. Cô cố gắng trấn an anh, nhưng vô ích.

Lúc này Đoàn Diệc Phong như con thú dữ phát điên. Những lời cha vừa nói đã kích động nghiêm trọng đến anh: “Ông nói vậy, không thể nào! Ông đừng mơ lừa được tôi!”

“Cha không có lừa con. Phần mộ của mẹ con ở nghĩa trang bên cạnh. Bên cạnh mộ là loài hoa tường vi bà ấy thích nhất. Bà ấy tên Trịnh Diệc Như. Cha đã lấy một từ trong tên của bà để đặt tên cho con, chỉ hi vọng con và bà ấy vẫn còn chút liên hệ. Dù rằng con có thể vĩnh viễn không biết bà ấy.”

“Vậy sao ông còn muốn nói cho tôi biết?” Đoàn Diệc Phong gầm nhẹ.

“Là do con nói mạng sống của con là của chính con. Ta chính là muốn cho con hay, mạng của con không phải của chính con. Diệc Như đã sinh con ra, cha đã nuôi con. Chúng ta là cha mẹ ruột của con, có chúng ta mới có con!”

“Ông nói láo!”

Đoàn Nghiệp Hồng giật thót, không ngờ người phản bác mình đầu tiên lại là cô gái tên Diệp Phàm đi bên cạnh con trai mình. Cô gái lúc này quả thực còn kích động hơn so với Đoàn Diệc Phong vừa mới biết được thân thể thật sự của bản thân. Cơ thể nhỏ bé vì xúc động mà phát run, đôi mắt đã đỏ ửng. Chương 52 (phần 2)

Editor: minjay1608

Fix: NirvanaPhoenix

“Đúng là mẹ của Diệc Phong đã sinh anh ấy ra, thế nhưng bác không biết xấu hổ còn dám hùng hồn tuyên bố bác nuôi dưỡng anh ấy? Ngoại trừ vứt bỏ và lừa dối, bác đã cho anh ấy thứ gì? Bác nói Diệc Vân là máu mủ của bác, bác không đành lòng nhìn anh ta mới được sinh ra thì cha mẹ đã ly hôn. Nhưng Diệc Phong cũng là con trai của bác, sao bác lại nhẫn tâm nói với anh ấy là bác nhận nuôi, lại còn làm anh ấy cho rằng bản thân mình là một đứa trẻ không ai cần, lại còn để anh ấy sống ở nước ngoài khi còn quá trẻ? Bác cho rằng bác làm như thế là lấy đại cục làm trọng sao? Là đang chịu khổ sao? Viện cớ! Tất cả đều là viện cớ! Nói cho cùng, bác chính là một người ích kỷ, bác sợ vợ biết vụ bê bối của bác, địa vị khó giữ được! Lần thứ nhất, bác vì lợi ích của bản thân mà từ bỏ người phụ nữ mình yêu. Lần thứ hai, bác cũng vì lợi ích của bản thân, mà lừa dối con trai ruột của chính mình! Một người đàn ông vứt bỏ vợ con như bác, lại còn đứng đây

có thể luôn miệng nói Diệp Phong là con trai bác? Bác không biết xấu hổ đứng trước mộ bà nội nói những lời như thế, bà ở trên trời có linh thiêng sẽ nghĩ thế nào?”

Diệp Phàm chưa bao giờ nói dài như vậy trong một hơi. Khi cô cuối cùng cũng nói xong, không chỉ có Đoàn Nghiệp Hồng, mà ngay cả Đoàn Diệp Phong đứng bên cạnh cô cũng phải sững sờ. Biểu cảm trên khuôn mặt hai người hoàn toàn khác nhau, một người xấu hổ, một người cảm động.

Thấy Đoàn Nghiệp Hồng bị mình hỏi đến nỗi một câu cũng không nói nên lời. Diệp Phàm không nói tiếp, kéo tay Đoàn Diệp Phong nói: “Để bác ấy tự ở đây kiểm điểm bản thân, chúng ta đi thôi!” Dứt lời, không biết lấy sức lực ở đâu ra, người chỉ hơn bốn mươi mấy ký, lại có thể kéo Đoàn Diệp Phong ột mét tám mấy từ từ đi vài dặm xuống núi.

Dọc đường, giữa hai người ngoại trừ bước chân huỳnh huych của Diệp Phàm thì không còn âm thanh nào khác. Đoàn Diệp Phong nhìn bóng lưng nổi giận đùng đùng của cô gái này không chớp mắt. Sự nóng giận khi vừa mới biết thân thế của chính mình đã nguôi bớt, dần dần bình tĩnh trở lại, sau đó lại nảy sinh sự cảm động sâu sắc.

Cô gái trước mặt này, vẫn bình thường như lần đầu tiên hai người gặp nhau. Thế cho nên anh thậm chí còn không nhớ được dáng vẻ của cô, chỉ đưa mắt nhìn bằng tên cài trên ngực áo của cô. Anh thầm nghĩ, cái tên này đúng là không có gì đặc sắc.

Thế nhưng, dù cô chỉ là một cô gái thông thường trung bình như vậy, nhưng cô giống như làn gió xuân mơn mẩn đầu năm, đánh thức mùa xuân đã ngủ say trong cuộc sống của anh.

Trong cuộc sống chỉ toàn màu đen và trắng của anh, lần đầu tiên tràn đầy màu sắc. Xung quanh cô là vô vàn sắc màu, là màu hồng của bộ dạng ngoan ngoãn, mi mắt rũ xuống khi nhìn thấy anh, là màu xanh lá ngây thơ hoạt bát khi chơi đùa cùng tiểu Dự, là màu xanh lam thuần khiết không chút vấy bẩn khi cùng anh nắm tay đi dạo dưới bầu trời trong xanh... Mà hết thấy những màu sắc này, đều là những hơi ấm anh từng mong muốn mà không thể có được. Vì vậy khi cô gái này xuất hiện mới có thể khiến hi vọng xa vời trở thành có thể, biến ảo tưởng trở thành hiện thực.

Đoàn Nghiệp Hồng nói rất đúng, không có sinh mạng nào là của chính mình, Đoàn Diệp Phong cũng không ngoại lệ. Vào giờ khắc này, anh giác ngộ sâu sắc rằng sinh mệnh của mình thuộc về Diệp Phàm. Không có cô gái này xông vào cuộc sống của anh, anh chỉ là một đồ vật không có sự sống, một cái xác không hồn.

“Tiểu Phàm!” Anh gọi cô đứng lại, muốn nói với Diệp Phàm đang nóng nảy đi trước một câu, “Chúng ta kết hôn đi!”

Thế nhưng nửa câu sau còn chưa nói ra khỏi miệng, thì Diệp Phàm - người đang đi phía trước rút cuộc cũng dừng bước, rồi đột nhiên cơ thể mềm nhũn. Cô tựa như đã dùng hết hơi sức của bản thân mà cô có, hôn mê bất tỉnh.

Diệp Phàm cảm thấy bản thân thật sự quá mất mặt. Vất vả lắm cô mới lấy hết dũng khí đứng ra nói thay Đoàn Diệp Phong. Không ngờ chỉ vì quá kích động, thể lực chống đỡ hết nỗi mà trực tiếp ngất xỉu. Đợi đến lúc tỉnh dậy đã thấy người nằm trong bệnh viện rồi.

Đoàn Diệp Phong đang ngồi bên cạnh giường, vừa thấy Diệp Phàm mở mắt đã kích động. Anh gần như là nhào tới trước mặt cô, bộ dạng vội vã hỏi “Tiểu Phàm, em tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không? Bác sĩ! Bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi!”

Diệp Phàm chưa từng thấy bộ dạng hoảng hốt của Đoàn Diệp Phong như lúc này. Cô bị anh dọa sợ nên có phần ngây ngốc, còn tưởng mình bị bệnh nan y: “Em không sao mà. Rất khỏe, lẽ nào xảy ra chuyện gì sao?”

Không đợi Đoàn Diệp Phong trả lời, thì một bác sĩ mặc chiếc áo blouse trắng đi vào. Anh ta với vẻ mặt bình tĩnh làm một ít kiểm tra thông thường với cô, hỏi: “Gần đây cô ăn uống thế nào?”

“Rất... rất tốt ạ.” Diệp Phàm trả lời với vẻ mặt mờ mịt.

“Ngủ có đủ giấc không?”

“Cũng rất tốt ạ.”

“Có khó chịu ở đâu không?”

“Không có ạ?”

“Thế có đói không?”

“Có ạ!” Diệp Phàm gật đầu thật mạnh. Cô bình thường có thói quen say xe, cho nên sáng nay trước khi ngồi xe, cô cố ý ăn ít hơn một chút, bây giờ thật sự rất đói.

Bác sĩ gật đầu, lúc này mới quay lại nói với Đoàn Diệc Phong: “Yên tâm đi, sức khỏe vợ anh rất tốt. Đợi lát nữa lại làm kiểm tra là có thể xác định rõ. Hiện tại xem qua, hẳn là do cô ấy đói quá, đường huyết có hơi thấp...”

Diệp Phàm lập tức đỏ mặt. Không ngờ mình lại đói đến ngất xỉu, đói đến mức nào mới có thể ngất xỉu chứ? Nhưng nói đi phải nói lại, cô trước đây nhiều lần vì ngủ quên mà không có thời gian ăn bữa sáng, vẫn bắt xe đi làm bình thường, chưa từng tụt huyết áp, càng đừng nói vì quá đói mà ngất xỉu. Đây là chuyện gì chứ?

Ngay lúc cô vẫn còn đang thắc mắc không thôi, bác sĩ lại nói: “Mặc dù vẫn chưa làm kiểm tra kỹ lưỡng, nhưng cũng có thể chắc chắn chín mươi phần. Trong khoảng thời gian này anh hãy chăm sóc cô ấy thật tốt. Các loại dinh dưỡng bổ sung đều phải dùng đúng giờ. Chế độ ăn uống hằng ngày càng phải điều độ. Quá đói hay quá no cũng đều không tốt...”

Đoàn Diệc Phong rất chăm chú lắng nghe, gật đầu liên tục, chỉ thiếu việc cầm cây bút bấm còi ghi chép mà thôi.

Diệp Phàm hiểu kỳ, nhin không được liền nói chen vào: “Trong khoảng thời gian này là chỉ lúc này sao?”

Bác sĩ quay đầu, nhìn cô, lại nhìn Đoàn Diệc Phong: “Cô ấy chưa biết sao?”

Đoàn Diệc Phong gật đầu.

“Tôi nói hay là anh nói?”

“Để tôi nói cho.”

“Vậy tôi không làm phiền nữa.” Bác sĩ đứng lên, sau cùng quay mắt nhìn Diệp Phàm, trêu chọc: “Có bực tức gì, chờ ăn no rồi lại giải trừ nhé! Nhớ đấy! Nhớ đấy!”

Diệp Phàm không hiểu đầu đuôi ra sao. Chờ bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, lúc này mới đưa ánh mắt thắc mắc hướng về phía Đoàn Diệc Phong: “Bác sĩ có ý gì thế ạ?”

“Tiểu Phàm.” Trên khuôn mặt Đoàn Diệc Phong tràn đầy niềm vui. Nụ cười tràn ngập hạnh phúc mà không thể dùng lời để diễn tả. Anh nhìn cô chăm chăm, gần từng chữ, “Anh muốn làm cha.”

“Hả?” Diệp Phàm ngỡ ngàng, “Không phải anh đã là cha của tiểu Dự rồi sao?”

“Tiểu Dự muốn làm anh trai.”

“Anh trai?” Diệp Phàm vẫn không có phản ứng, vẻ mặt tiếp tục mờ mịt không hiểu gì.

“Em có thai rồi.”

“Sao... Cái gì?!” Một người phụ nữ mang thai gốc gác nào đó cuối cùng cũng phản ứng. Cả người đều chấn động, “Cái gì? Anh nói gì cơ? Em em em...” Σ(° °|||)

“Đừng kích động! Anh đã mua cháo, em ăn chút gì đi đã.” Đoàn Diệc Phong chỉ lo cô kích động lại ngất xỉu.

Thế nhưng Diệp Phàm đã hoàn toàn quên đi cơn đói, bắt lấy bả vai Đoàn Diệc Phong lắc lư: “Anh lặp lại lần nữa, em mang thai rồi? Em thật sự mang thai sao? Em mang thai bao lâu rồi? Sao em lại không biết!”

“Hít thở sâu, bình tĩnh!” Đoàn Diệc Phong trấn an cô.

Đúng, hít thở sâu!

Hít vào... Thở ra...

Hứ, căn bản là không thể bình tĩnh nổi mà! o()o

Mặc dù khó tin, nhưng Diệp Phàm biết quả thực mình đang mang thai. Sau khi trải qua một loạt kiểm tra liên tiếp, xác định cô đã mang thai 35 ngày. Các chỉ số đều ở mức bình thường, nếu như mọi chuyện thuận lợi, đến cuối năm là hai người có thể thăng cấp làm cha làm mẹ được rồi.

Tất cả đều tốt đẹp. Thế cho nên, Đoàn Diệc Phong cầm bản báo cáo kết quả kiểm tra sức khỏe trên tay với vẻ mặt tươi cười ngây ngốc, không còn hình tượng gì cả. So với người sắp làm mẹ như Diệp Phàm, cô lại có vẻ mặt đau lòng không thôi.

Mặc dù cô rất mong muốn có một đứa con với Đoàn Diệc Phong. Song hai người họ còn chưa kết hôn, chưa đi hưởng tuần trăng mật mà. Bây giờ mang thai chẳng khác nào cô vô cùng có khả năng sẽ vác bụng bầu mặc váy cưới, vác theo quả bóng lớn đi hưởng tuần trăng mật. Còn hôn lễ công chúa hoàng tử thơ mộng như trong tưởng tượng của cô, như mặc váy cưới đuôi cá dưới ánh đèn lấp lánh, như tuần trăng mật đi Maldives lặn xuống nước ngắm san hô... Nằm mơ đi thôi!

Đoàn Diệc Phong vốn đang cười ngây ngô ở bên cạnh, nhìn thấy bộ mặt như đưa đám của Diệp Phàm. Anh còn tưởng cô đang khó chịu, vội hỏi: “Em sao vậy, khó chịu ở đâu sao?”

Diệp Phàm lắc đầu, đem ầm ức của mình xả ra hết một lần với Đoàn Diệc Phong. Không ngờ Đoàn Diệc Phong nghe xong liền nở nụ cười.

“Anh cười cái gì?” Diệp Phàm kháng nghị, “Em không muốn vác bụng bự mặc áo cưới, anh có biết là xấu lắm không?”

“Đồ ngốc này! Mang thai trước ba tháng bụng không quá rõ đâu. Chúng ta về tổ chức hôn lễ liền không phải là xong sao?”

“Nhưng em bây giờ đã mang thai 35 ngày rồi, hai tháng tổ chức hôn lễ, không phải quá gấp sao?”

Đoàn Diệc Phong an ủi cô: “Cái này thì em không cần lo lắng, không phải đã có anh rồi sao? Đừng nói hai tháng, hai ngày anh cũng có thể đối phó được.”

“Hai ngày làm sao có thể, phải phát thiệp cưới, đi mời khách khứa...” Diệp Phàm lo lắng ngồi bẻ đốt ngón tay.

Đoàn Diệc Phong ấn tay cô xuống, mặt cười tươi: “Nhưng đâu phải còn có hai ngày, không phải là hai tháng sao?”

“Đúng là vậy ha...” Diệp Phàm bị lòng vòng trong vấn đề này, bỗng nhiên cảm thấy thời gian hai tháng đúng là dư dả hơn hai ngày nhiều.

“Nhưng còn tuần trăng mật thì sao đây!” Cô lại phản bác, “Cố vác bụng bầu đi hưởng tuần trăng mật sao? Vậy còn gì gọi là đi chơi, em muốn lặn xuống biển, muốn nhảy dù, muốn leo núi...”

“Em cho rằng dù em không mang thai, anh có thể cho em đi nhảy dù hả?”

“...” Diệp Phàm chu mỏ, nhỏ giọng lầu bầu, “Vậy lặn xuống biển cũng được chứ...”

“Được rồi, đừng dỗi nữa.” Đoàn Diệc Phong thật sự bị khuất phục trước dáng vẻ oan uổng của cô gái bé nhỏ trước mắt mà phải đầu hàng, vỗ về cô: “Thật ra mang thai không có yếu đuối như tưởng tượng của em. Trước ba tháng là thời kỳ quan trọng cho thai nhi phát triển, cần phải đặc biệt chú ý. Sau ba tháng khi thai nhi phát triển ổn định, đi ra ngoài di lịch hoàn toàn không có vấn đề. Ở nước ngoài, thậm chí có phụ nữ mang thai vẫn kiên trì chạy bộ mỗi ngày. Mặc dù anh sẽ không bắt em mang bụng bầu chạy bộ, nhưng sẽ có những vận động thích hợp rất có ích cho việc sinh nở sau này.”

Nghe những lời Đoàn Diệc Phong vừa nói, Diệp Phàm kinh ngạc đến ngây người. Cô quả thật không ngờ rằng một người đàn ông như anh lại biết nhiều như vậy, hỏi ngược lại: “Sao anh biết? Anh anh anh... Không phải đã có âm mưu từ sớm đó chứ?”

“Sao có thể? Em đừng suy nghĩ nhiều vậy. Lúc trước trong chương trình học ở nước ngoài, môn tự chọn là một khóa trau dồi y học. Mặc dù không cách nào so sánh với các bác sĩ chuyên nghiệp, nhưng tri thức nền tảng vẫn nắm được ít nhiều. Trên thực tế, tuần trăng mật của chúng ta sẽ không vì em mang thai mà chất lượng giảm xuống. Thậm chí, tuần trăng mật còn có thể giúp em thả lỏng tâm tình, phòng ngừa việc phát sinh chứng trầm cảm khi mang thai.” Đoàn Diệc Phong phân tích rất tỉ mỉ cho cô nghe.

Diệp Phàm vốn đang phiền lòng vì bỗng nhiên mang thai, lại bị những phân tích của Đoàn Diệc Phong thuyết phục. Cảm thấy rất đúng. Nói cho cùng, bản thân cô rất muốn sinh một đứa con cho Đoàn Diệc Phong, chỉ là cảm thấy quá đột ngột mà thôi. Bây giờ cô cuối cùng cũng dần bình tâm trở lại.

Thấy hàng lông mày nhũu chặt của Diệp Phàm đã thả lỏng, Đoàn Diệc Phong biết những lời dỗ dành của mình đã có tác dụng.

Đối với anh mà nói, Diệp Phàm đã trở thành trọng tâm trong toàn bộ cuộc sống của anh. Còn về chuyện trong chương trình học của anh thật sự có môn tự chọn là về y học hay không, cùng với chuyện Diệp Phàm bỗng nhiên mang thai rồi cuộc có chủ ý từ trước hay không, thật ra bây giờ cũng không còn quan trọng nữa, phải không?

Mặc dù đối với Diệp Phàm mà nói, chuyện mang thai này đến quá đột ngột, gần như cô chưa chuẩn bị gì cả. Cũng may mà, tình trạng sức khỏe của cô khá tốt, sau khi làm một vòng kiểm tra như thường lệ, đã được phê chuẩn cho xuất viện.

Sau khi xuất viện, hai người hủy bỏ kế hoạch ban đầu đến thăm cha mẹ nuôi của Đoàn Diệc Phong, chuẩn bị xuất phát rời thành phố D. Trước khi đi, hai người làm một chuyện rất quan trọng, đó là đến thăm mẹ ruột của Đoàn Diệc Phong – Trịnh Diệc Như.

Y theo lời nói của Đoàn Nghiệp Hồng, phần mộ của Trịnh Diệc Như ở trong một nghĩa trang khác trên ngọn núi bên cạnh. Bên cạnh tấm bia đá sạch sẽ có đủ loại hoa tường vi. Qua mùa hoa nở, chỉ còn lại những phiến lá trên cành cây khảnh khiu lay động theo gió, trong cơn gió lạnh miền Bắc có chút thê lương.

Nhìn thấy vài chữ ngắn ngủi trên tấm bia, sắc mặt Đoàn Diệc Phong trở nên rất nặng nề. Anh không nói được một lời, trong đôi mắt đen kịt cất giữ rất nhiều chuyện không muốn kể ra.

Diệp Phàm thấy thế, vươn tay cầm bàn tay lạnh lẽo của anh. Cô nắm thật chặt, chỉ hi vọng có thể đem chút hơi ấm nhỏ bé trên người mình truyền lại cho anh.

Đoàn Diệc Phong thu tầm mắt hướng đến tấm bia mộ về, quay lại nhìn Diệp Phàm đang nắm chặt tay mình đứng ngay bên cạnh. Cô rất lạnh, cơ thể nhỏ bé được bao bọc trong chiếc áo khoác lông dày cộm không ngừng run rẩy. Cho dù là thế, cô vẫn không sợ gió lạnh mà khăng khăng theo anh đến đây, dùng đôi bàn tay kia truyền hơi ấm, sưởi ấm trái tim lạnh giá trong ngày đông rét mướt này của anh.

Anh mỉm cười, giang tay ôm vai Diệp Phàm: “Đi nào, chúng ta về thôi!”

“Cứ vậy mà đi về à?”

“Ở lại lâu hơn nữa, mẹ chồng nhất định không đành lòng nhìn con dâu bị lạnh rồi.” Đoàn Diệc Phong hôn lên chiếc mũi và bờ môi chuyển hồng vì giá lạnh của cô. Anh nắm tay cô, mau chóng rời khỏi đó.

Giây phút này, anh ôm trong lòng không chỉ có người vợ của mình, con của mình, mà còn là bản thân mình hoàn toàn mới.

Giây phút này, anh nói lời từ biệt với quá khứ của bản thân, chào đón ánh bình minh trong cuộc sống mới.

Giây phút này, chỉ yêu duy nhất một người không thể phụ lòng.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hat-tinh-ca-cho-em>